Autoarea celebrului roman PĂCATE

JUDITH GOULD

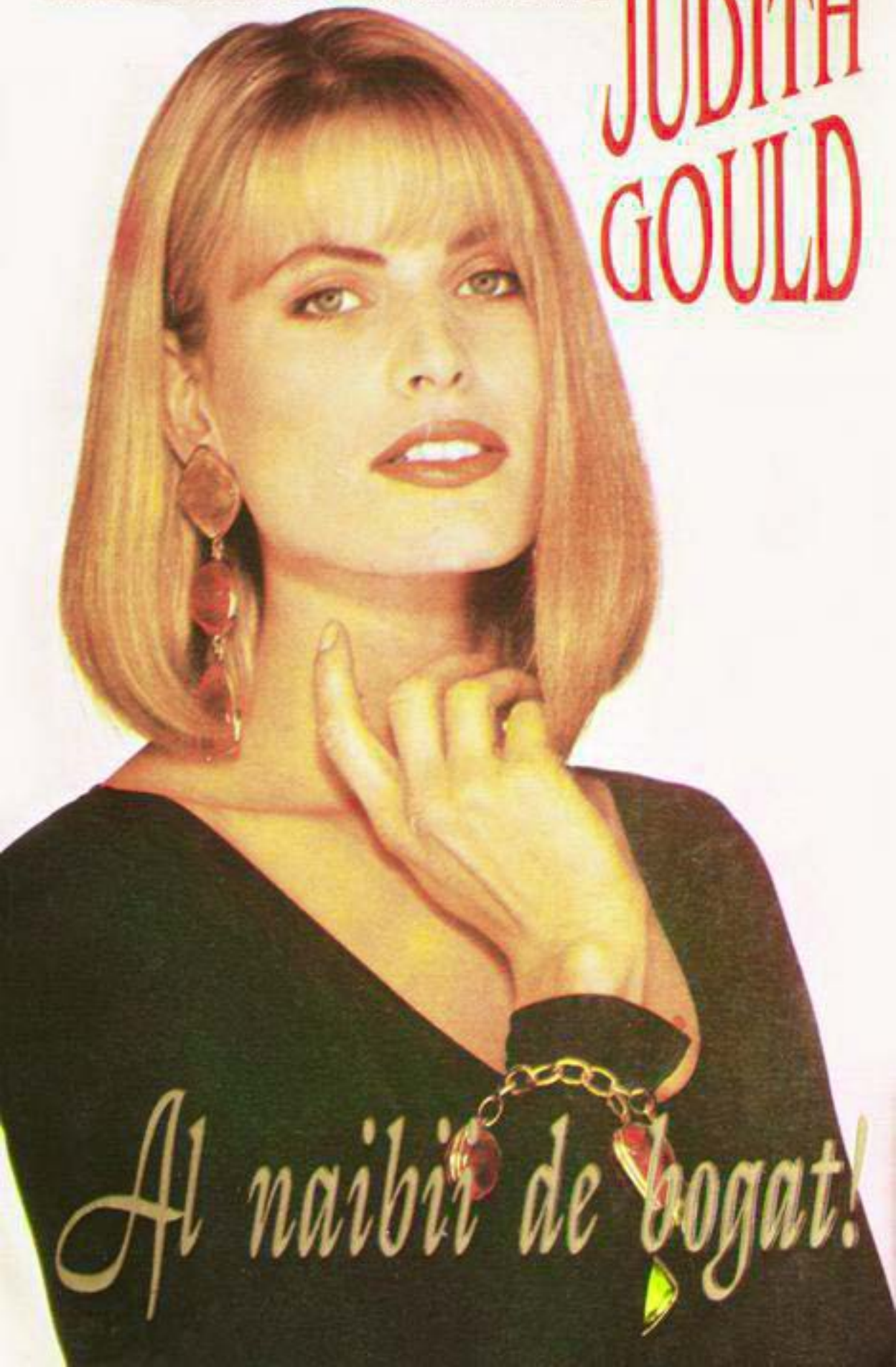

Al naibii de bogat!

AL NAIBII DE BOGAT

JUDITH GOULD

TOO DAMN RICH by JUDITH GOULD
Copyright © JUDITH GOULD 1995
Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii VIVALDI

JUDITH GOULD

AL NAIBII DE BOGAT

Traducere: Roxana Popescu

Editura Vivaldi

Această carte este dedicată lui
Phil şi Louise (Mama Mac) Henderson,
autoarei Nancy Austin
şi memoriei lui
Kathryn Wheeler Gallaher
şi
Gladys Allison.

„Este mai păcat să fii bogat cât trăieşti decât să mori bogat".

Boswell, Viața lui Johnson

„Nimeni n-ar trebui să vină la New York dacă nu este pregătit să fie norocos".

E.B. White (1899–1985)

A fost odată ca niciodată în Londra...

Era anul 1719 şi Maiestatea Sa, Regele George I, domnea pe tronul Angliei. Un bărbat pe nume Charles Burghley punea bazele unei case de licitaţie. Comerţul său se baza pe obiecte de argint şi porţelan.

Afacerea prospera.

În 1744, un librar, pe nume Sumuel Baker, s-a hotărât să-şi extindă activitatea prin organizarea de licitaţii. Afacerea lui s-a dovedit şi ea prosperă, deşi nepotul lui John Sotheby a fost cel care a dat strălucire acestei case de licitaţie.

În anul 1766, James Christie a deschis publicului o nouă casă de licitaţie. Afacerea lui s-a dovedit şi ea prosperă pentru că se ocupa de vânzarea de picturi şi mobilă şi în felul acesta nu concura celelalte două case, ale lui Burghley, care se ocupa cu argintărie şi porţelanuri şi a lui Sotheby, care avea ca obiect de activitate cărţile.

Pentru aproape trei secole, cele trei case de licitaţie au coexistat în mod armonios. Când bunurile unui conac erau scoase la licitaţie, Casa de licitaţii Christie trimitea cărţile la Sotheby iar argintăria şi sticlăria la Burghley. La un moment dat, Casa Christie şi Casa Sotheby au avut intenţia să fuzioneze, numai că totul a rămas în faza de proiect. Prima dată s-a discutat această problemă în anul 1934; a fost reluată în anul 1940 şi apoi în 1947.

În anul 1964, armonia dintre cele trei case devenise o amintire. Totul a început în urma achiziţionării de către Sotheby a Galeriilor Parke-Bernet din New York, care, prin această lovitură, a pus bazele primei case de licitaţie

internațională. Drept urmare, fără întârziere, Burghley şi Christie au pus piciorul în Manhattan şi asemeni lui Sotheby au început să-şi extindă operațiunile în alte multe oraşe importante de pe glob. În acel moment, având teoretic la îndemână toate comorile lumii pentru a le vinde şi a le cumpăra, competiția între cele trei case a devenit acerbă. Fiecare dintre ele a început să se extindă creându-şi departamente noi, pentru a achiziționa obiecte de mobilier, obiecte de artă, covoare, cărți şi manuscrise, fotografii, instrumente muzicale, monede, arme şi armuri, bijuterii.

Vechea tradiție, aceea de a împărți toate obiectele puse în vânzare pe piață, a rămas o amintire a timpurilor trecute. În perioada de glorie a anilor '80, când prețurile obiectelor de artă au început să crească vertiginos, casele Burghley, Sotheby şi Christie făceau, fiecare dintre ele, afaceri ce valorau între două şi trei miliarde de dolari anual şi luau drept comision douăzeci la sută din valoare, atât din partea cumpărătorilor, cât şi a vânzătorilor. Chiar şi în anii '90 când prețurile obiectelor de artă au început să scadă şi când cifra afacerilor s-a diminuat la un miliard de dolari, profitul celor trei case a rămas, totuşi, enorm.

Licitația a intrat în lumea marilor afaceri.

Şi, de aici, începe şi această poveste.

PROLOG

Macao, 13 septembrie

Întâlnirea a avut loc într-o vilă situată în afara acestui oraş, supraaglomerat de cartofori, prostituate, hoţi şi aventurieri.

Una dintre persoane a sosit într-o maşină furată şi a intrat pe uşa principală. Cealaltă a venit cu o barcă cu motor, furată şi ea, care a acostat la debarcaderul din spatele vilei. Erau doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi cu costume de paraşutişti voluminoase, purtau mănuşi şi măşti. În felul acesta le-ar fi fost imposibil să se recunoască unul pe celălalt în cazul în care s-ar fi întâlnit întâmplător în alte împrejurări.

Trebuia ca şi vocile lor să rămână necunoscute, aşa că în jurul gurii purtau nişte aparate electronice care le distorsionau vocile şi reduceau cuvintele lor la nişte sunete scoase de un robot.

Situaţia aceasta le oferea siguranţă, protecţie, iar ei respectau în acelaşi timp un cod bine stabilit.

Aşa cum fusese planificat, drumurile lor s-au intersectat într-un hol lipsit de ferestre, îmbrăcat în marmură şi luminat slab de candelabrul uriaş. Chiar în semiobscuritatea acelei încăperi, cei doi purtau ochelari fumurii ce le ascundeau perfect ochii.

Pentru câteva minute, se priviră în tăcere cu respect şi prudenţă. Fiecare ştia că se află în faţa unuia dintre cei mai periculoşi indivizi aflaţi în viaţă.

Cel mai înalt dintre ei spuse:

– Am nevoie de zece dintre cei mai buni specialişti în domeniu. Am aici o listă. Şase dintre ei au dispărut.

Trebuie găsiți. După câte ştiu, ceilalți patru ispăşesc condamnări pe viață. Se impune a fi scoşi din închisoare. Crezi că te poți descurca?

– Care este programul? întrebă celălalt cu aceeaşi voce distorsionată, ca a primului.

– Nu s-a stabilit încă.

– Perfect. Am nevoie de patru luni.

Mâna înmănuşată luă lista, urmări cele scrise pe ea cu un stilou strălucitor şi memoră numele. După câteva minute, aprinse o brichetă şi dădu foc listei, după care sfărâmă cenuşa rămasă sub tocul pantofului.

– Vei avea cele patru luni la dispoziție. S-ar putea ca întreaga acțiune să se desfăşoare curând, dar la fel de bine s-ar putea să mai aştepte un an. Oamenii noştri au nevoie de case sigure şi de răbdare.

– Şi cum vor fi recompensați?

– Jumătate din ceea ce rămâne.

– Care ce valoare va avea?

– Aceeaşi ca şi ceea ce voi obține eu. Aproximativ o jumătate de miliard de dolari. Bănuiesc că ți se pare satisfăcător.

Capul acoperit cu glugă se înclină.

– Perfect. Ne vom întâlni peste două luni. Vom lua legătura prin metoda ştiută.

Mai înainte de lăsarea întunericului, două accidente au avut loc în două colțuri ale insulei.

În unul din ele era implicată o maşină asupra căreia fusese pierdut controlul. Se lovise de un perete şi explodase în urma impactului. Când sosiră pompierii, nu mai rămăsese din ea decât caroseria fumegândă.

Celălalt incident avusese loc aproape simultan şi se petrecuse pe mare. Era vorba de o barcă cu motor care intrase într-unul din digurile aflate în jurul oraşului. Din nou o explozie infernală şi o imensă minge de foc luminaseră cerul nopții.

Zhang Gu, şeful echipei de pompieri a insulei era total nedumerit după ce vizitase scena celor două

explozii. Anchetatorii şi echipa de scafandri cercetaseră în amănunt locurile unde se petrecuseră cele două accidente şi nu descoperiseră nici o urmă de resturi umane.

– Este imposibil, îi spuse el adjunctului său Lin Zhu.

– Ce anume, domnule?

– S-au petrecut două accidente deosebit de grave şi, totuşi, nici măcar un os sau cea mai mică urmă de ţesut uman nu au fost descoperite.

– Un act de vandalism, domnule.

– Da, poate. Dar mie nu-mi place ceea ce se întâmplă. Îmi miroase a ceva rău.

– Deci, continuăm investigaţiile?

După câteva minute de gândire, Zhang Gu clătinând din cap, spuse:

– Nu. Adună oamenii. Nu vom descoperi nimic. Ne pierdem vremea.

Zhang Gu nici nu ştia câtă dreptate avea, căci cei doi infractori erau deja departe.

Unul dintre ei era deja la o mie de mile distanţă, la bordul unui avion ce se îndrepta spre Sydney, Australia.

Celălalt era la bordul unui avion ce se îndrepta spre Tokio, de acolo urmând să plece spre Honolulu şi apele calde de la Waikiki.

Cartea întâi

Preşedintele companiei GoldMart obţine Casa de licitaţie În exclusivitate de la New York Times

New York, 12 octombrie – Robert A. Goldsmith, preşedintele companiei GoldMart, Inc., a investit aproape un miliard de dolari în Casa de licitaţie Burghley Inc., în schimbul acordării unei părţi însemnate din acţiunile corporaţiei, susţin surse de pe Wall Street.

În cadrul acestei tranzacţii, domnul Goldsmith a obţinut peste cincizeci la sută din stocul de acţiuni sau, cu alte cuvinte, 32,5 milioane de dolari din capitalul acestei prestigioase case de licitaţie, întemeiată în anul 1719, fiind astfel cea mai veche din lume. Această tranzacţie reprezintă o mare reuşită financiară a domnului Goldsmith, care, aşa cum susţin specialiştii, a obţinut acest stoc de acţiuni la un preţ scăzut având în vedere situaţia pieţei...

1

12 octombrie, New York

MacKenzie Turner se trezi cu dorința să se avânte în vârtejul marelui oraş.

Era o dimineață senină şi rece. Cerul era strălucitor, fără nici o urmă de nori sau ceață. Dar vremea nu avea nici o legătură cu ceea ce simțea ea.

Ceea ce simțea ea se datora felului în care era trezită din somn, felului în care era adusă din lumea dulce a visului în realitatea şi mai plăcută; mângâierile şi sărutările iubitului ei erau motivele pentru care se simțea atât de bine. Gura care îi săruta şi muşca unul din sâni şi mâna ce îi coborâse între coapse o făcură să se întoarcă spre el ca floarea în căutarea soarelui. Gemu zâmbind uşor şi întredeschise ochii, căutând instinctiv căldura din trupul bărbatului.

Degetele lui continuau să o mângâie şi apoi pătrunseră în ea cu blândețe, ceea ce o făcu să deschidă ochii brusc şi să-l privească.

– Speram să te pot trezi.

– E bine să nu începi ceea ce crezi că nu poți termina, îl provocă ea. Deci, ce ai de gând să faci în continuare?

– Pentru început doar atât. Buzele lui se strânseseră uşor deasupra sfârcului, făcându-l tare şi apoi o privi. Începu din nou să o muşte uşurel.

Relația lor, cu împăcări şi despărțiri, dura de mai bine de un an şi cu toate acestea continua să fie la fel de uimit şi de fascinat de forța ce o emana. Kenzie Turner electriza atmosfera oriunde apărea.

Nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului. N-ar fi putut niciodată să pozeze pentru reclamele din

Sportul ilustrat şi nici părul ei de culoare nisipie, purtat în stil Louise Brooks, nu era deosebit de atrăgător. Avea pometi înalţi, chip de spiriduş şi o teribilă încăpăţânare. Avea un aer strengăresc, ce nu promitea delicii sexuale.

Puterea ei de atracţie se datora discrepanţei dintre fineţea trăsăturilor feţei şi trupul ei, care era al unei femei împlinite, ca un fruct pârguit. Discrepanţa aceasta îi făcea pe bărbaţi să o dorească dar şi să o ocrotească în acelaşi timp.

Faţa i se lumină de zâmbet urmărind limba care lăsa urme umede pe sânii ei, pe abdomenul plat, cu piele mătăsoasă şi apoi se afundă între coapsele ei. Se simţi scuturată de un fior când simţi mângâierile lui pătrunzându-i în trup. Toată iubirea bărbatului se concentrase în limba lui, care pur şi simplu o scotea din minţi. Nimeni, absolut nimeni n-ar fi putut face o femeie să trăiască asemenea clipe, în afară de Charley Ferraro.

– Charley, nu acum, te rog! Ştii bine că trebuie să plec la lucru..., încercă ea să îl îndepărteze uşor, cam fără tragere de inimă.

– Bineînţeles că trebuie!

Spunând acestea Charley se ridică, sprijinindu-se pe coate şi apoi pătrunse în ea, direct, faţă în faţă, aşa cum îi plăcea ei.

Kenzie scoase un ţipăt uşor de bucurie şi plăcere. Simţindu-l apoi cum începe să se mişte încet, înainte şi înapoi, se lăsă în voia senzaţiilor minunate.

– Mai repede!

Ochii ei priveau ca cei ai unui animal prins într-o lumină orbitoare, în timp ce mâinile se înfipseseră în fesele bărbatului.

– Mai repede!

– Uşurel, iubito. Nu ne luăm la întrecere cu nimeni. Uşurel... Stai liniştită şi bucură-te de fiecare clipă...

– Da, da.

Respiră adânc, bucurându-se de mirosul lui bărbătesc şi tresărind de plăcere la fiecare respiraţie a lui ce îi mângâia sânii. Încet, ritmul mişcărilor lui crescu în intensitate

şi ea începu să se mişte în acelaşi ritm cu al lui ridicându-şi coapsele pentru a i le întâlni pe ale lui, cu o furie din ce în ce mai mare. Se mişcau din ce în ce mai repede, într-o armonie perfectă, ca şi când ar fi fost o singură fiinţă.

– Dumnezeule... O, doamne... Este minunat, Charley...

Mâinile lui îi prinseră coapsele dureros de tare şi aproape o ridică din pat. Kenzie tresări de uimire şi se lăsă străpunsă de fiecare mişcare a lui, ce era din ce în ce mai violentă. Mai repede, tot mai repede şi mai tare, tot mai tare.

Fiecare fibră a trupului ei cânta un imn de mulţumire, de fericire, până când totul începu să se învârtă în jurul ei. Simţi că trupul devine uşor şi îşi ia zborul şi apoi intra într-o nouă dimensiune, ce o făcea să se scufunde adânc, tot mai adânc...

Scoase un ţipăt şi trupul ei se contorsionă de plăcere. Bărbatul o ridică aproape din pat, intrând în ea tot mai adânc, lăsându-se absorbit total de ea. Apoi explozia se produse şi totul în jur dispăru, rămânând în univers doar ei doi.

– Oh, Charley... Charley...

Se prăbuşiseră amândoi pe pat, strâns încleştaţi. Respirând greu şi zâmbind. Charley murmură:

– Bună dimineaţa!

– Chiar este o dimineaţă minunată, răspunse leneş, cu ochii închişi, Kenzie.

Îl sărută şi îşi plimbă mâinile de-a lungul trupului său, într-o mângâiere nesfârşită.

Mai rămăseseră un timp strâns uniţi, până când Kenzie privi ceasul şi se îngrozi.

– La dracu'!

Se ridică brusc din pat.

– Ce se întâmplă?

– Ceasul deşteptător, nu a sunat.

– Ştiu. Eu l-am închis, zâmbi Charley, punându-şi mâinile sub cap cu un aer leneş.

– Ce? Ce-ai făcut?

– Doar ți-am spus. Am închis ceasul ca să nu ne deranjeze.

– Nenorocitule! Eşti... eşti... Luă o pernă şi începu să îl lovească cu furie.

– Hei! Linişteşte-te! Este ziua mea liberă, încercă Charley să o calmeze, apărându-se de loviturile ei.

– Dar eu nu am nici o zi liberă, Dumnezeule!

Furia deja îi trecuse, aşa că se năpusti în baie.

– Dar de ce îți faci probleme? Nu poți telefona? Le spui că eşti bolnavă.

Scoase capul din baie şi îl întrebă furioasă:

– Ce-i cu tine? Ți s-a mutat capul între picioare? În această zi se instalează noua conducere a firmei.

Charley o privea cu aceeaşi candoare.

– Doamne! Doar ți-am spus. Avem un nou deținător al majorității acțiunilor corporației.

Charley continua s-o privească cu aceeaşi expresie, lucru ce o înfurie din nou.

– Ce mai stai? Te crezi o mană trimisă de Dumnezeu muritoarelor? Mişcă-te şi fă cafeaua şi cât mai repede!

– Hai, Kenz, linişteşte-te! Ştii că la bucătărie nu sunt bun de nimic.

– Scuză-mă! Oh, polițiştii ăştia! O să beau ceaşca de cafea undeva pe drum. Oare de ce a trebuit să mă împiedic în viață de un polițist italian care nici cafea nu ştie să facă? Oare poate cineva să îmi dea răspunsul?

– Poate pentru că sunt atât de bun în pat? sugeră el răspunsul.

– Păcat că nu eşti util şi în gospodărie. N-ai nici o treabă azi?

– Nu. Până mâine sunt liber. Mâine mă voi întâlni cu noul colaborator trimis de Interpol. Voi lucra alături de el în brigada de combatere a furturilor obiectelor de artă.

Dar Kenzie nu-l mai asculta. Trântise deja uşa şi dăduse drumul duşului, lăsând apa să-i lovească trupul cu putere.

2

Pe Fifth Avenue, Dina Goldsmith se trezi cu sentimentul că ceva se schimbase peste noapte şi pentru un moment se gândi despre ce schimbare putea fi vorba. Rămase încă mult timp în patul ei extravagant, în stil venețian, şi încercă să alunge somnul. Oare ce se schimbase?

Îşi aminti brusc. Se ridică în capul oaselor şi se întinse cu plăcere. Ce zi minunată! Oare cum putuse uita? Devenise Regina din Manhattan peste noapte. Aceasta era schimbarea ce apăruse. Era adevărat? Era posibil? Trebuia să se ciupească...

Şi-ar fi ciupit brațul dacă mâinile ei nu ar fi fost înfăşurate în mănuşile cu care dormea, pentru a nu murdări cearceafurile din mătase şi pentru a-şi proteja mâinile unse cu loțiuni emoliente.

Cu o noapte în urmă se culcase, ca de obicei, ca Dina Goldsmith, frumoasa soție de origine olandeză, a miliardarului Robert A. Goldsmith, proprietarul corporației Gold-Mart, Inc., corporație care deținea unul din cele mai mari grupuri de magazine cu preț redus din țară.

Dar cu numai opt ore în urmă devenise o altă Dina Goldsmith, strălucitoarea soție a noului deținător de acțiuni şi preşedinte al corporației Burghley, cea mai veche şi cea mai mare şi, totodată, cea mai importantă furnizoare de obiecte de artă, mobilă fină, porțelanuri, stampe, covoare şi o mulțime de alte minuni şi comori.

Burghley, Inc! Numai pronunțarea acestui nume o emoționa teribil. Fiecare obiect ce trecea prin această

casă de licitație căpăta o valoare şi mai mare, căpăta prestigiu.

Burghley, Inc.! La această casă de licitație în anii '80 fuseseră doborâte toate recordurile, indiferent dacă fusese vorba de un Picasso sau de Van Gogh sau de un serviciu de Meissen sau de o fotografie realizată de Ansel Adams.

Burghley deținea un sediu vechi de trei sute de ani în Bond Street, în Londra, un bloc ca un palat pe Madison Avenue şi încă alte douăzeci şi trei de galerii mai mici împrăştiate în întreaga lume. Era la fel de importantă ca şi casele de licitație Christie şi Sotheby, ai căror directori şi membri din consiliile de administrație aveau numele înscrise în dicționarul Who's Who*, erau nobili şi imposibil de bogați şi până în acel moment ar fi privit-o cu dispreț pe Dina Goldsmith, biata soție a unui comerciant.

Ei bine... lucrurile se schimbaseră; peste noapte totul se schimbase.

Acum era rândul ei să joace rolul la care visase.

– Darlene! Pregăteşte-mi baia. Douăzeci şi şase de grade fix. Celsius! ordonă ea cameristei care la prima strigare deschisese imediat uşa dormitorului. Doar o scurtă privire dacă arunca acestei femei, Dina se putea convinge că servitorii ştiau deja despre evenimentele petrecute în lumea marilor afaceri.

– Da, doamnă! spuse fata şi porni spre baie.

– Dar mai întâi adu un vas cu apă caldă, desfă-mi mănuşile şi spală-mi mâinile.

– Da, doamnă!

Darlene se întoarse imediat cu săpun, apă caldă, şervețele şi prosoape.

Dina întinse mâinile ca un chirurg. Aşteptă plină de neliniște ca Darlene să îi desfacă mănuşile şi să îi curețe mâinile. Când operația fu terminată, Dina ordonă scurt:

---

* Who's Who = Dicționar de referință cuprinzând, pe scurt, datele biografice ale persoanelor de seamă dintr-o țară, industrie, diverse profesii etc.

– Acum pregăteşte-mi baia.

– Da, doamnă! şi Darlene dispăru ducând cu ea şervețelele murdare, apa şi prosoapele.

Dina luă telefonul de la capul patului, nu pe cel extern, cu opt fire, ci pe cel interior şi formă numărul majordomului.

– Da, doamnă? răspunse acesta prompt.

– Spune bucătarului să pregătească micul dejun. Într-o oră să fie gata. Vreau cafea proaspătă decofeinizată, o jumătate de cană cu iaurt dietetic şi o felie de pâine săracă în calorii, prăjită. Dar să nu fie arsă. Unt nu doresc.

– Presupun că instruc...

– Soțul meu mai este încă acasă? îl întrerupse ea brusc.

– Îmi pare rău, dar...

Dina întrerupse legătura şi apoi formă numărul secretarei sale particulare.

– Da?! Da?! răspunse o voce gravă.

– Gaby, vreau ca şoferul şi maşina să fie gata de plecare peste o oră şi jumătate. Şi, te rog, sună la Burghley. Doresc ca cei trei directori executivi principali să ne însoțească în vizita pe care o vom face la sediul corporației.

– Înțeleg că trebuie să vin şi eu, răspunse acru secretara.

– Înțelegi perfect.

– Mă voi ocupa de probleme imediat. Şi nu uita de întâlnirea cu Kenneth, la ora două.

– Da, dar nu mă voi duce eu la el. Sună-l pe Kenneth şi spune-i că poate veni la mine acasă dacă vrea să-mi aranjeze părul.

Întrerupse brusc legătura şi coborî din pat. Se întinse şi se bucură încă o dată de momentele plăcute pe care le trăia datorită noii sale poziții sociale. Începu să fredoneze punându-şi pe ea un halat de culoare roz, cu volane de culoarea perlei, şi încălță o pereche de papuci la fel de

roz ca şi halatul. Îmbrăcată astfel, se îndreptă cu un aer maiestuos spre baie.

Pentru prima dată în viaţă nu se opri să admire tabloul de Van Gogh aflat deasupra şemineului şi nici tabloul lui Renoir intitulat Cursă de cai, aflat pe consola aurită, şi trecu indiferentă pe lângă cele trei tablouri mici semnate tot de Renoir. Era o dimineaţă în care Dina Goldsmith nu avea nevoie de obiecte de artă neprețuite sau de obiecte vechi inestimabile care să-i ofere siguranţă şi încredere în sine. Acum ştia cine era şi care îi era poziţia în societate.

În cele din urmă trebuia să recunoască faptul că micuţa Dina Van Vliet, născută în localitatea Ganda, capitala brânzei olandeze, se putea mândri cu ceea ce realizase în cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă. Fusese un drum lung, foarte lung.

Mai lung decât îşi pot mulţi imagina.

Primele amintiri ale Dinei erau legate de imaginea brânzeturilor, motiv pentru care nici nu mânca brânză şi nici nu suporta ideea de a avea brânză în frigider.

Ca şi faimoasele prăjituri madelene al căror miros îi stârneau atâtea amintiri lui Proust, cuvântul brânză îi amintea Dinei o mulţime de evenimente din viaţa ei trecută.

Tatăl ei lucrase într-o fabrică de brânză şi singura ei amintire legată de el era mirosul pe care îl răspândea. Era în permanenţă înconjurat de o duhoare de brânză. Părul, hainele, pielea lui emanau acest miros. Indiferent cât de mult se spăla, mirosul nu îl părăsea. Chiar după atâţia ani încă mai simţea acel miros când îşi amintea de tatăl ei.

Dar, ca o ironie a vieţii, tocmai brânza fusese cea care îi oferise prilejul de a părăsi locurile acelea.

Dina Van Vliet era tipul clasic de nordică. Era înaltă, părul ei blond arăta ca mătasea porumbului, pometii erau înalţi şi ochii albaştri ca marea. În afară de chipul ei frumos şi de trupul ei sculptural, picioarele erau cele care

într-adevăr îți luau respirația când le priveai. De fapt, aceste calități îi oferiseră titlul de Miss Ganda.

Apoi plecase la Amsterdam unde fusese încununată ca Miss Olanda şi apoi urmase Caracas unde avusese loc concursul pentru Miss Univers.

Din nefericire, Miss Olanda nu a ajuns în semifinale. Dar pentru Dina Van Vliet, care era conştientă de calitățile ei, acesta nu a fost un motiv să se lase înfrântă.

Nici nu visa să se reîntoarcă în țara morilor de vânt, a saboților şi a brânzeturilor. Deci, şi-a adunat toate premiile de consolare primite la concurs, a luat şi cei nouă mii de dolari lăsați moştenire de bunica ei şi s-a îndreptat spre New York, unde s-a instalat într-un apartament cu o chirie nu foarte mare în zona modernă din Upper East Side.

A făcut şi o investiție serioasă cumpărându-şi o rochie neagră din mătase, pentru seară, şi un şirag de perle de cultură.

Astfel pregătită şi făcând, fără jenă, uz de titlul său de Miss Olanda, se aruncă în viața mondenă din Manhattan, ca un rechin care porneşte la atac. Petreceri, dineuri, premiere, baluri de binefacere, nimic nu-i scăpa Dinei Van Vliet. Avea grijă să refuze cu delicatețe propuneri de a petrece noaptea cu câte un admirator sau de a primi cereri în căsătorie ce nu i se păreau interesante. Şi toate aceste refuzuri veneau în fața solicitărilor unor bărbați tineri, frumoşi şi aparent bogați din oraş.

Dar Dina nu avea timp să-şi piardă vremea cu copilării. Ea ştia ce vrea şi era hotărâtă să obțină ceea ce îşi dorea.

Şi aşa a şi făcut. Fără mari eforturi l-a descoperit pe Robert A. Goldsmith, mina ei de aur. Goldsmith era văduv de puțină vreme când s-au cunoscut şi era fondatorul şi preşedintele societății GoldMart, Inc.

Nu a fost de fapt dragoste la prima vedere. Era un bărbat cam gras, neatrăgător, chel şi trecut de cincizeci de ani.

Purta costume oribile din poliester, confecții din propriile sale magazine.

Casa lui situată în West Side era decorată cu mobilă asemănătoare cu cea care se vindea în rate, cu plante

artificiale, covoare portocalii şi postere cu clovni, copii cu ochi mari şi pisici. Toate proveneau din magazinele GoldMart.

Şi ce importanţă aveau toate acestea?

Era liber şi părea a fi un fruct copt, numai bun pentru a fi cules. Acesta era lucrul cel mai important, pe lângă vata care-i ieşea din când în când din urechi.

Mai prezenta şi un alt avantaj acest Robert A. Goldsmith, ca posibil soţ. Nu avea copii din prima căsătorie cu care ar fi putut avea dispute în privinţa averii când avea să sosească vremea moştenirii. Toate acestea Dina le cercetase discret şi în amănunt.

Indiferent de defectele lui, Dina nu găsea nici unul pe care să nu îl poată trece cu vederea. În fond, bunele maniere se pot învăţa şi o dietă severă putea îndrepta situaţia kilogramelor în plus. Schimbarea garderobei nu era un lucru dificil şi casa putea fi redecorată fără probleme.

Căsătoria avu loc repede şi Dina Van Vliet dispăru şi în locul ei apăru Dina Goldsmith.

Devenise soţia unui bărbat care se afla între primii o sută de oameni bogaţi din lume. Era membră oficială a unora dintre cele mai selecte cluburi şi avea posibilitatea să se arunce în arena vieţii sociale, ceea ce şi făcu. Dar o făcu în acelaşi fel calculat şi cu acelaşi sânge rece cu care pornise la vânătoare pentru a obţine ca soţ pe unul din cei mai bogaţi bărbaţi.

După căsătorie, viaţa ei se transformă într-un vârtej de evenimente. În fiecare zi lua prânzul la restaurante ca La Grenouille sau Le Cirque în compania unor doamne din înalta societate. Aici homarul cu sos tomat era de departe cel mai puţin important. Importante erau bârfele suculente şi scandalurile picante ce se colportau.

Seara mergea la petreceri urmate de dineuri. Apoi mai erau şi premierele de pe Broadway sau serile tradiţionale de marţi de la Metropolitan, balurile pentru strângerea de fonduri destinate operelor de caritate şi plecările spre Hamptons, la sfârşitul săptămânii, vara, sau la Palm Beach sau în Caraibe în timpul iernii.

Văzând toate acestea ai fi putut crede că Dina Goldsmith reuşise în viaţă.

Dar, curând, chiar ea avea să descopere că adevărul era altul. Faptul că domnul şi doamna Goldsmith se întâlneau cu atât de multă lume bună nu însemna că şi erau acceptaţi de această lume. Vechea gardă din New York, Newport, Hamptons sau Palm Beach strâmba din nas la apariţia lor şi totul numai pentru că Robert era un om ce reuşise prin propria lui muncă şi pentru că banii lui nu căpătaseră încă patina vremii, ce le conferea, în opinia celorlalţi, respectabilitate, fapt ce putea fi dobândit numai după câteva generaţii.

În general, uşile le erau larg deschise numai când era vorba de strângerea de fonduri pentru opere de binefacere.

Aşa încât, Dina se văzu din nou, ca şi după eşecul de la Caracas, pusă în situaţia să hotărască ce drum trebuia urmat. Mai întâi, trebuia să găsească o nouă reşedinţă; deci se hotărî pentru East Side şi nu dori nimic mai puţin decât Fifth Avenue. Era sigură că numai o locuinţă în apropiere de Central Park avea să fie ceea ce îi trebuia ei.

Pentru că problema banilor nu era o piedică în împlinirea acestei dorinţe, găsi curând un apartament cu treizeci şi patru de camere, cu scară interioară de marmură, seră şi terase de jur împrejurul lui.

Angajă un decorator la modă, foarte bine cunoscut şi plin de talent.

Dar Dina avea să înţeleagă faptul că schimbarea adresei şi angajarea unui decorator la modă nu erau suficiente pentru a-i deschide toate uşile caselor din înalta societate. Şi această continuă ostracizare o scotea din minţi.

Şi, în sfârşit, după opt ani de luptă, reuşise! Rugăciunile ei fuseseră ascultate şi împlinite. Succesul soţului ei în a obţine controlul asupra casei de licitaţie Burghley reuşise să facă ceea ce ea luptase din greu pentru a obţine: recunoaşterea socială pe care şi-o dorea. Şi totul se realizase pe negândite.

După atâţia ani ajunsese în vârful societăţii.

Şi acum...

Oh, acum! Acum avea să plătească multe datorii restante din toți aceşti ani... snobii aveau să fie puşi la locul loc... o societate învinsă avea să sărute urmele pe care călca ea.

Da, da. Se va bucura, va savura din plin fiecare moment! Oare putea exista ceva mai plăcut pe lume decât să plăteşti cu vârf şi îndesat celor ce te-au umilit?

Apa parfumată în baia de marmură, susura şi fierbea uşor, iar Dina zăcea întinsă în apă cu ochii închişi şi cu capul spirijinit pe o pernă roz. Mintea îi era şi ea într-o continuă fierbere.

O bătaie uşoară în uşă o smulse din gândurile ei atât de dulci şi deschise ochii brusc văzând-o pe Gaby alături de ea. Dina se enervă, dar Gaby rămase impasibilă. Era o femeie țeapănă, cu un aer autoritar şi deosebit de severă. Ochelarii îi atârnau pe un lanț în jurul gâtului şi avea o voce groasă, gravă. Se apropie de cadă şi apăsă butonul mecanismului care punea apa în mişcare.

– Eşti căutată la telefon. Vrei să răspunzi?

– Depinde de persoana care mă caută.

– Sandra Berg se numeşte.

Dina înălță din sprâncene uimită şi se întinse să ia un burete enorm. Sandra Berg?! Oare cine putea fi această Sandra Berg? Apoi, o luminiță se aprinse undeva într-un ungher al minții. Bineînțeles că ştia despre cine este vorba. Zandra Berg.

Zandra de care nu mai auzise de câtva timp.

– Dă-mi telefonul, ceru Dina scurt.

– Poți să îl iei şi singură, răspunse Gaby şi ieşi pe uşă.

Nenorocita! Dina ar fi vrut să țipe, să urle, dar se mulțumi să arunce buretele în urma ei.

– Zandra? întrebă ea ridicând receptorul telefonului şi apoi se scufundă în apa plăcută.

– Dina? Accentul britanic se auzi printre alte multe zgomote de pe fir.

– Zandra, unde eşti?

– Slavă Domnului, Dina! Dacă nu te-aş fi putut găsi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine.

Vocea Zandrei, cultivată, calmă şi elegantă de obicei, era deosebit de agitată, chiar speriată.

La rândul său Dina, neînţelegând ce se întâmplă, se alarmă şi ea:

– Zandra, ce se întâmplă cu tine?

– Doamne, n-am timp acum să-ţi povestesc toate amănuntele oribile, dar am trăit întâmplări îngrozitoare Crezi, . crezi că aş putea veni să stau la tine pentru câteva zile?

– Bineînţeles! Eşti totdeauna bine-venită. Şi îmi este teribil de dor de tine. Zandra, spune-mi... ai probleme?

– Dumnezeule, Dina, ar dura o veşnicie ca să-ţi povestesc. Vorbesc de la un telefon public, aşa că te rog să ai răbdare Abia am aterizat pe aeroportul Kennedy şi dacă se circulă greu cred că îmi va lua ceva timp să ajung în oraş. Eşti convinsă că pot veni să locuiesc la tine? Adică vreau să mă înţelegi că ştiu că este nepoliticos ceea ce fac şi că ar fi trebuit să te anunţ din timp... nici nu vreau să îţi impun să...

– Dar nu-mi impui nimic. Sunt chiar încântată, draga mea! Sincer îţi spun! Vino direct la mine. Voi fi plecată până la ora prânzului, dar voi încerca să mă întorc cât se poate de repede Voi anunţa personalului sosirea ta, aşa că te rog să te simţi ca acasă.

– Eşti o minune! Pur şi simplu îmi salvezi viaţa Aştept cu nerăbdare să te văd

Dina ridică din sprâncene mirată şi privi întrebător receptorul, după care îl puse jos Se cufundă din nou în apa plăcut parfumată şi gândurile începură să i se învârtă în minte. Sesizase o nuanţă de teamă, de îngrijorare şi de ce nu... chiar o notă isterică în vocea Zandrei.

Era oare posibil ca Zandra, cea atât de calmă şi stăpână pe sine, să intre în panică? Şi totuşi era sigură că se întâmplă ceva ciudat cu Zandra.

Oare ce se întâmplase? Dumnezeule, oare ce putea s-o înspăimânte atât de mult?

3

Zandra von Hohenburg-Willemlohe, contesă de Grafburg, nu-şi dorea pentru nimic în lume să mai retrăiască ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa ei. Era convinsă că nervii ei nu ar mai fi putut îndura o asemenea încercare. Ajunsă, în sfârşit, în afara pericolului, se simţea liberă şi cât de cât în siguranţă. Între ea şi marea problemă ce se crease în Anglia exista un ocean de trei mii de mile.

– Cred că-mi placi foarte mult, auzi vocea unui tânăr funcţionar ce mergea alături de ea.

Văzând că acesta continua să-i facă avansuri deloc elegante, îi aruncă o privire de gheaţă şi îi spuse, destul de tare pentru a atrage atenţia celor din jur:

– Nu stau niciodată de vorbă cu puşti necunoscuţi. Apoi, lăsând în urmă trecătorii ce începuseră să zâmbească, grăbi pasul ducându-şi pe umăr geanta de voiaj uriaşă.

Zandra von Hohenburg-Willemhole era demult expertă în a refuza avansurile făcute de diverşi bărbaţi necunoscuţi. Viaţa o învăţase această artă, căci, fără să vrea, atrăgea bărbaţii în jurul ei aşa cum florile atrag albinele.

Zandra avea douăzeci şi opt de ani şi un chip super, de regină a frumuseţii, ceea ce fusese cu ani în urmă, şi un trup de târfă, ceea ce nu era absolut deloc. Avea ochi mari, strălucitori, verzi ca ai unei sirene şi o gură plină, senzuală.

Era înaltă, de peste un metru şaptezeci, fără pantofi cu toc şi avea o piele albă, transparentă de englezoaică şi câţiva pistrui îi împodobeau nasul şi obrajii. Nu avea mai

mult de şaizeci de kilograme. Părul era de culoare blond auriu şi îi împodobea capul ca o aură.

Era îmbrăcată cu un pulover lălâu, tricotat de mână, cu o scurtă de piele de motociclist veche şi ponosită şi cu o pereche de jeanşi. În picioare purta o pereche de cizme de cowboy, vechi şi ele, de culoare cărămizie. Orice altă persoană ar fi arătat jalnic în această ţinută. Dar nu şi Zandra. Ea făcea parte din categoria acelor femei, atât de puţine la număr, care indiferent cu ce sunt îmbrăcate, chiar şi în zdrenţe, arată minunat.

Ciudat era şi faptul că deşi atrăgea bărbaţii cu o putere incredibilă, femeile nu o detestau, ci se apropiau de ea. Şi faptul acesta se explica prin atitudinea ei plină de viaţă, prin echilibrul şi sinceritatea pe care le emana, ca şi prin frumuseţea ei. Dorinţa ei de a se bucura de fiecare clipă de viaţă, glumele pe care le făcea pe socoteala celorlalţi, inocenţa ei încântătoare o făceau plăcută tuturor.

Cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, curajul o părăsise, dar după convorbirea cu Dina părea că începe să îşi revină.

Purtată de valul de călători ce părăseau aeroportul îndreptându-se spre locul unde se aflau staţionate taxiurile, o binecuvântă pe Dina în gând. Fără ajutorul ei nu ar fi avut unde să se ascundă. Şi atunci...? Oare ce ar fi urmat?

„Aş fi fost la mâna acelor nenorociţi" gândi ea.

Amintirea evenimentelor trecute o înfioră. Simţi cum rana de la braţ începe să o doară din nou. Ajungând în faţa aeroportului, pe stradă, ezită un moment, dacă să ia autobuzul sau să îşi permită extravaganţa de a lua un taxi. Avea mai puţin de o sută de dolari, dar nu-şi făcea nici un fel de probleme. Important era faptul că scăpase cu viaţă, chiar dacă avea o mică rană la braţ, şi că trupul ei era încă întreg şi nevătămat.

Ar fi fost atât de uşor ca lucrurile să stea cu totul altfel... Foarte uşor, într-adevăr!

Ziua în care se născuse Anna Zandra Elisabeth Theresia Charlott von Hohenburg-Willemlohe, contesă de

Grafburg, urmată doi ani mai târziu de naşterea fratelui său Rudolph nu fuseseseră motive de bucurie.

Naşterea Zandrei fusese o încercare deosebită pentru trupul delicat al mamei sale pentru care aducerea pe lume a celui de-al doilea copil s-a dovedit a fi fatală. Lavinia von Hohenburg-Willemlohe a murit la naşterea fiului său şi numai eforturile supraomeneşti ale echipei de medici care o asistaseră la naştere au putut salva copilul.

Tatăl Zandrei, Stefan, fusese distrus. Moartea iubitei sale Lavinia îl lăsase complet dezorientat. Când se căsătoriseră, averea lui, în Cehoslovacia, era socotită ca una dintre cele mai mari din Europa; dar veniseră ruşii care îi luaseră totul. Moartea timpurie a soţiei sale, propria sa decădere financiară şi socială au fost evenimente greu de depăşit pentru el. Într-o asemenea situaţie, cu o fiică în vârstă de doi ani şi un fiu nou-născut, moştenitori ai unor titluri de noblete, total inutile, se simţea pus în faţa unor greutăţi de netrecut.

De aceea, nimeni nu s-a mirat când Stefan a început să bea din ce în ce mai mult.

Din fericire exista un lung şir de rude, mai mult sau mai puţin apropiate, ale căror averi aflate în vestul Europei nu avuseseră de suferit de pe urma războiului. Legăturile de familie fiind atât de strânse şi numeroase în Europa, Zandra se putea baza pe ajutorul numeroaselor contese şi ducese din Anglia şi Franţa. Datorită legăturilor de familie ale bunicului său patern, ea se înrudea cu casa princiară von Engelwiesen, ceea ce însemna că Zandra era o descendentă a prinţilor Sfântului imperiu roman.

Deci, rudele s-au unit în jurul naşei Zandrei, o ducesă engleză, şi au angajat o guvernantă, în timp ce mătuşa Josephine, care era căsătorită cu un bancher londonez, a găsit o slujbă pentru Stefan, o slujbă unde nu avea nimic de făcut, dar putea lua ceva bani. Vărul Colin a fost cel care s-a oferit să le plătească chiria unui apartament elegant în Mayfair. Dar mătuşa Josephine era cea care de fapt luase conducerea familiei în mâinile ei.

Când Zandra împlini şase ani, Lady Josephine i-a explicat în termeni hotărâți lui Stefan la ce şcoală înspăimântător de costisitoare trebuia trimisă fiica lui, cheltuielile urmând să fie suportate de întreaga familie. Şi astfel începu educația Zandrei la una din cele mai selecte şcoli din Anglia. Doi ani mai târziu, Rudolph a fost trimis la o şcoală pentru băieți la fel de selectă ca şi cea la care fusese trimisă sora lui.

Cu cât creştea, Zandra înțelegea tot mai mult că nu îşi putea găsi locul nici în lumea oamenilor de rând, dar nici în rândul familiei ei atât de nobilă şi de bogată. Ea şi Rudolph se potriveau mult mai mult unei societăți aflată între acestea două, o societate în care tinerii puteau hotărî pentru ei ceea ce aveau de făcut în viață atunci când sosea momentul luării unei asemenea decizii. „Suntem ca nişte suflete în purgatoriu", îşi spunea Zandra adesea oftând.

Când împlini vârsta de optsprezece ani, fu prezentată la Curte. Apoi urmă momentul ieşirii ei în societate. Era un vechi obicei şi un mod de a îți găsi un soț potrivit, spunea mătuşa Josephine, care îşi cunoscuse soțul în felul acesta.

Dar dacă mătuşa Josephine sperase că nepoata sa îşi va găsi un soț în acelaşi fel, dezamăgirea ei a fost pe măsura speranței. Sezonul veni şi trecu şi Zandra nu făcu altceva decât să găsească defecte unui întreg şir de tineri care prezentau toate calitățile necesare unei căsătorii perfecte. În cele din urmă, mătuşa Josephine renunță.

– Cerşetorii nu îşi pot permite să fie mofturoşi, spuse ea ridicând mâinile în semn de neputință. Zandra noastră este mult prea mofturoasă pentru binele ei. În special pentru o persoană care se află în situația ei.

Surorile ei împărtăşiră părerea şi una dintre ele încercă să o consoleze:

– Ai făcut tot ce era mai bine pentru ei. Nimeni nu îți poate găsi o vină.

– Fie cum vrea ea. Ori îşi continuă educația, ori trebuie să îşi găsească o slujbă, deşi numai Dumnezeu poate şti

la care se pricepe ea mai bine. Cred că trebuie să o lăsăm să hotărască singură.

Zandra se hotărî să urmeze cursurile universității. Doi ani mai târziu, Rudolph era şi el student la Oxford.

Din acel moment Zandra îşi văzu fratele din ce în ce mai rar. Spre deosebire de anii de şcoală, când îşi petreceau vacanțele împreună, Rudolph avea o altă viață ca student, alte planuri în care sora sa nu mai avea loc. Această transformare se datora descoperirii pe care o făcuse Rudolph von Hohenburg-Willemlohe. Descoperise femeile şi plăcerile pe care le puteau oferi. Numele lui începuse să fie asociat cu cel al celor mai frumoase femei şi farmecul lui era atât de puternic încât toate femeile ajungeau să ciugulească din palma lui.

Între timp, Zandra studia istoria artei, deşi nu ştia ce folos ar fi putut să îi aducă.

Un moment hotărâtor în viața ei a fost concursul pentru alegerea celei mai frumoase fete din Anglia, Miss Marea Britanie. Nici nu visa să participe, dar prietenele ei reuşiră să o convingă să se înscrie la concurs.

– Hai, Zandra, de ce nu vrei să participi? Mie nu îmi este teamă să particip. Ție de ce ți-ar fi? O să ne distrăm de minune! Hai, nu te mai lăsa rugată.

Şi Zandra se înscrise la concurs. Era o glumă şi faptul că ar fi putut câştiga nu-i trecuse prin minte nici un moment.

Când fu încoronată, încă nu putea crede că era aievea.

Dar nici mătuşa Josephine, care nu fusese consultată în privința participării la concurs, nu îşi putea imagina cum o descendentă a prinților Sfântului imperiu roman a putut să se dea în spectacol.

Apoi urmă concursul de la Caracas. Zandra nu a primit nici un premiu, în schimb şi-a făcut o mulțime de prietene; în special între ea şi Miss Olanda, Dina Van Vliet, s-a legat o foarte strânsă prietenie. După concurs se reîntoarse în Marea Britanie unde încercă să îşi reia viața ei obişnuită.

Dar mătuşa Josephine refuză să îi mai plătească taxele la universitate.

– Eu mă spăl pe mâini. Am încercat să te ajut să îţi găseşti un soţ, ceea ce ai refuzat. Am avut grijă de educaţia ta, dar ai întrerupt-o. De acum înainte, te descurci singură.

Rămasă fără alt sprijin, Zandra se văzu nevoită să îşi caute o slujbă.

Bătea străzile, vâna agenţiile, încercând să devină fotomodel, dar tot ceea ce reuşi să facă a fost să înveţe că toţi cei pe care îi cunoştea doreau un singur lucru: s-o dezbrace. Nici faptul că studiase istoria artei şi nici titlul de Miss Marea Britanie nu i-au fost de nici un ajutor. Titlurile de noblețe nu îi ofereau nici măcar posibilitatea să îşi cumpere un ceai. Ajunsese într-un moment al vieţii când nu ştia pe ce drum trebuia să pornească.

În acel moment apăru un tânăr pe nume Mark Brandon, vicepreşedinte al unei companii specializate în turism internaţional.

– Am proiectat realizarea unui program de vacanţă regală. Grupurile sunt formate din numai douăzeci şi patru de persoane. Vor locui în hoteluri gen castel, vor vizita reşedinţe de la ţară şi vor participa la cursele de la Ascot. În general, dorim să îi facem să se simtă bogaţi, nobili şi să trăiască o viaţă pe care o visează acasă, zi de zi.

Începu apoi să îi explice că, pentru a face ca acest program să fie perfect, aveau nevoie de o persoană cu adevărat „nobilă, o doamnă" din lumea mare, cu titluri de nobțele care să fie gazdă turiştilor într-un apartament elegant în Wilton Crescent, în apropiere de Knightsbridge.

– Munca ta se va rezuma la o oră sau două pe săptămână. Vei bea şampanie, vei face conversaţie şi vei poza alături de turiştii noştri. La sfârşitul vacanţei, aceştia vor pleca acasă fericiţi şi vor arăta fotografiile făcute în compania unei aristocrate adevărate.

În restul timpului, apartamentul urma să fie la dispoziţia ei atât timp cât lucra pentru companie. Totodată, urma să

beneficieze de toalete, bijuterii, un majordom şi două sute de lire pe săptămână.

– Ce părere ai? Eşti de acord? o întrebă Brandon cu un zâmbet inocent.

Zandra nu ştia cum să îşi ascundă uimirea.

– Mă voi gândi la această propunere.

Rudolph avea să fie cel care, fără să ştie, urma să o determine ce hotărâre să ia. În ziua următoare veni să îi ceară bani.

– Sunt într-o mică încurcătură, spuse el cu nonşalanţă în timp ce-şi turna ceva de băut.

– Înţeleg. Şi despre ce sumă este vorba de data aceasta?

– Cam... cam de ce sumă dispui!

– Rudolph?!

– Este vorba de... de o datorie la joc. Trebuie să plătesc, altfel indivizii aceia pot deveni foarte supărători. N-ai vrea să mi se întâmple ceva neplăcut, nu-i aşa? O privea şi încerca să zâmbească, dar era limpede că se temea.

Deci îl sună pe Mark Brandon şi acceptă propunerea lui. Se mută în apartamentul din Wilton Crescent şi primea turişti ca oaspeţi, de două ori pe săptămână.

Era foarte distinsă. O contesă din cap până în picioare. Turiştii o sorbeau din priviri.

Dar mătuşa Josephine, nu. Când bătrâna doamnă auzi cu ce se ocupa nepoata ei, rămase fără grai. Atât de uimită a fost încât a luat o hotărâre cu totul ieşită din comun: a rugat-o pe Zandra să se întoarcă la universitate.

Dar Zandra nici n-a vrut să audă şi a răspuns cu încăpăţânare:

– Îmi place ceea ce fac.

Şi era adevărat. Îi plăcea să fie independentă şi n-avea nici cea mai mică dorinţă să intre din nou sub autoritatea mătuşii sale sau să accepte din nou ajutorul familiei.

Apoi veni ziua când muri tatăl ei. Cum era de aşteptat, se îmbolnăvise de ciroză hepatică.

Abia după moartea lui au apărut adevăratele probleme.

Stefan von Hohenburg-Willemlohe nu murise încă şi Rudolph deja răspândise prin cluburi zvonul că urma să moştenească câteva milioane bune după ce testamentul va fi deschis. Proprietarii de cluburi înghiţiseră momeala şi i se acordă în continuare credit pentru joc şi fu bine primit oriunde mergea.

Rudolph pierdea sute de lire într-o singură noapte, dar i se acorda credit în continuare. Cu trecerea timpului pierderile lui se ridicau la mii de lire şi în următoarele luni acestea se transformară în zeci de mii de lire. Mai înainte de a înţelege ce se întâmpla, datoriile lui, combinate cu dobânzile ce se acumulau, depăşiră sute de mii de lire.

Proprietarii cluburilor îl luară din nou deoparte şi îi cerură să plătească.

– Avocaţii susţin că totul se va rezolva cât de curând. Testamentul se află încă în discuţie, dar este vorba de o simplă formalitate. Între timp n-aş putea primi un nou credit...

Creditul i s-a acordat, dar, într-o zi toate cluburile au refuzat să îi mai acorde credit. I s-au acordat şapte zile să dovedească faptul că îşi poate plăti datoriile sau...

Bineînţeles că nu putea plăti. După trecerea celor şapte zile, într-o seară când se întoarse acasă, Rudolph zări trei indivizi care îl aşteptau ascunşi în umbră. Le văzu boxurile strălucind în mână şi reacţionă instantaneu. Se aruncă la pământ, se rostogoli pe sub un perete de viţă sălbatică şi apoi o luă la fugă. Îl văzu, sau mai bine spus, îl simţi pe cel de al patrulea bărbat care păzea poarta de la intrare. Purtat de o putere supraomenească, zbură peste gardul care împrejmuia locuinţa sa şi ajunse de partea cealaltă. Numai norocul şi reflexele îl salvară. Dar ameninţarea fusese clară. Pedeapsa era cât se poate de aproape.

Zandra află despre ceea ce se întâmplase în aceeaşi noapte, pe la ora patru spre ziuă, când primi un telefon.

Vocea lui Rudolph era răguşită şi venea de undeva de departe:

– Ascultă-mă şi nu mă întrerupe, spuse el. Apoi îi povestise tot ce se întâmplase.

– Rudolph ar trebui să te duci la poliție, îl îndemnă ea cu un ton uimitor de calm şi rațional.

– Poliția nu mă poate ajuta. Dimpotrivă!

– Rudolph, unde eşti? Nu înțelegi ce te întreb? Unde eşti? repetă ea neprimind răspuns.

– Este mai bine pentru tine să nu ştii. Trebuie să dispar, aşa că nu te îngrijora dacă nu vei avea veşti de la mine. Trebuie să plec, adăugă el precipitat şi închise telefonul.

Treisprezece ore mai târziu un autobuz cu turişti sosi în fața reşedinței în care locuia Zandra. A îndeplinit ritualul ca un robot. I-a întâmpinat pe turişti, a făcut conversație cu ei, a reuşit să zâmbească atunci când s-au făcut fotografii cu doamnele casnice din Brentwood şi cu pensionarii din Jacksonville şi cu negustorii de cereale din Tapeka.

Făcea toate acestea dar parcă nu era ea. Rudolph era în toate gândurile ei, era singurul ei gând. Oare unde era? Era în siguranță? Şi dacă se afla într-un loc sigur, oare cum avea să iasă din toată încurcătura în care intrase?

Mai înainte ca vizita turiştilor să ia sfârşit, se auzi clopoțelul de la intrare şi majordomul – de fapt un actor care nu prea avea angajamente la teatru – merse şi deschise uşa. Cei trei bărbați în costume închise la culoare trecură pe lângă el fără ca acesta să poată face cea mai mică mişcare pentru a-i opri.

Unul dintre ei luă cupa de şampanie din mâna unuia dintre turişti şi dădu conținutul pe gât, după care aruncă paharul în şemineu, unde cristalul de Waterford se sfărâmă în zeci de cioburi.

Un altul se prăvăli pe o canapea şi îşi propti picioarele cu neobrăzare în poala uneia dintre turiste.

Cel de al treilea, cu țigara aprinsă în colțul gurii şi cu mâinile la spate, se plimba încet prin încăpere, făcând inventarul obiectelor de valoare. În cele din urmă îşi scoase țigara din gură şi scuturâ scrumul pe covorul de Wilton, împrăştiindu-l apoi cu pantoful.

– Tu eşti contesa? o întrebă el pe Zandra cu un rânjet oribil pe faţa ciupită de vărsat.

– Eu sunt Zandra von Hohenburg-Willemlohe, contesă de Grafburg. Dacă veţi aştepta în hol, indiferent cine sunteţi, în câteva minute voi fi liberă să stăm de vorbă. Vocea îi era calmă, dar ochii îi străluceau de furie.

– Ştii al dracu' de bine cine suntem. Am venit în căutarea nemernicului tău frate. Bănuim că poate ştii unde se află.

Spunând acestea, îi suflă fumul de ţigară direct în faţă. Obrajii Zandrei erau în flăcări, dar se încăpăţână să nu arate cât se temea. Se întoarse spre oaspeţii ei şi le spuse cu demnitatea şi politeţea unei adevărate contese:

– Îmi cer scuze pentru acest incident neplăcut. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc.

Evitând să o privească în ochi, oaspeţii lăsară paharele jos, adunară hainele şi poşetele şi părăsiră reşedinţa.

Cel cu ţigara în gură spuse:

– Drăgălaş cuibuşor! Nu m-ar deranja să stau câtva timp aici. Şi acum... de ce nu vrei să îţi uşurezi situaţia. Vrem doar să ne spui unde se află nenorocitul ăla.

Zandra îl privi drept în ochi:

– Cum aş putea să vă spun dacă nu ştiu.

– Păcat.

Deodată, păru foarte preocupat de ţigara lui şi se tot juca cu ea suflând uşurel peste vârful ei. Ridică ochii şi o privi.

– Dar ai veşti de la el? vocea lui suna uşor ameninţătoare.

– Da. M-a sunat în dimineaţa aceasta, recunoscu Zandra, care nu îşi putea lua privirea de la ţigara individului.

Spaima se aduna în ea înconjurând-o din toate direcţiile.

– Nu mi-a spus ce avea de gând să facă. Cu adevărat nu ştiu nimic despre el.

– Da? Sper că nu te-aştepţi să înghiţim chestia asta.

– Poți să crezi ce vrei. Eu spun adevărul. Şi chiar dacă aş şti unde se află, nu v-aş spune.

Iute ca o cobră, îi prinse brațul în mâna lui şi o trase cu putere înspre el.

– Mai vedem noi.

Cu mişcări voit lente, apropie țigara cu vârful arzând strălucitor de brațul ei. Căldura pe care o emana o făcu să îşi contracteze brațul involuntar.

– De ce îți faci rău cu bunăştiință? Nu trebuie decât să ne spui unde se află.

– Dar v-am spus.

Omul apropie țigara de brațul ei şi mai mult. Pupilele ei se dilatară când simți căldura atât de intensă şi privi spre țigară ca fascinată.

– La naiba! Oare ce trebuie să fac pentru a vă convinge că spun adevărul?

– Dar de asta ce spui?

Şi, zâmbind, îşi înfipse țigara în brațul ei.

O durere sfâşietoare îi străbătu brațul, ca şi când ar fi lovit-o fulgerul. Îi țâşniră lacrimile dar reuşi să nu scoată un sunet.

Omul repetă mişcarea, aprinzând de fiecare dată țigara şi arzând-o în acelaşi loc. Imediat îi apăru o rană mare ce creştea văzând cu ochii.

Când se convinse că într-adevăr nu ştie nimic, unul dintre bărbați începu să cerceteze apartamentul metodic, smulgând toate firele de telefon în afara celui din salon. Apoi cel care o torturase pe Zandra o târî după el, sus, în camera ei.

– Dacă fratele tău ar fi avut curaj cât tine, nu ți-am fi făcut nici un rău.

– Dacă ați fi avut jumătate din curajul meu, nu v-ați fi obosit să torturați o femeie.

Păşi în camera ei şi trânti uşa.

Auzi cum de cealaltă parte, bărbatul încuia uşa şi ascultă paşii lui îndepărtându-se.

Fără să piardă o clipă, trecu la treabă. Mai întâi îşi scoase rochia elegantă cu care era îmbrăcată, îşi pansă

brațul şi îmbrăcă o pereche de pantaloni bleu-jeansi, un pulover tricotat şi căută în dulap jacheta de motociclist. Scotoci în sertarul unde îşi ținea paşaportul şi trei sute de lire ascunse sub lenjerie.

Apoi luă o geantă de voiaj şi îndesă în ea lucruri de strictă necesitate, după care deschise fereastra cu mare grijă. În dreptul ei, un stejar bătrân îşi întindea ramurile generos. Îşi aruncă geanta şi cizmele şi aşteptă câteva minute ca să vadă dacă cei trei nu au auzit zgomotul făcut în cădere de obiectele aruncate. Când se convinse că nu auziseră, se urcă pe tocul geamului, respiră adânc şi se prinse de ramura copacului.

Coborârea a fost uşoară şi dispariția rapidă.

Când descoperiră plecarea ei, Zandra era deja la aeroportul Heathrow şi avea biletul de avion în mână.

Cu toate acestea, numai după ce avionul companiei British Airways se afla departe, deasupra oceanului, Zandra se simți în siguranță.

Urcându-se în autobuzul care o ducea în Manhattan, blestemă în gând pe cel care adusese tot necazul asupra ei.

Rudolph von Hohenburg-Willemlohe. Fratele ei, contele.

Grozav conte!

Un rahat de înaltă clasă!

4

MacKenzie Turner, practic alerga încălțată cu ghetele tricolore – alb, roz şi albastru – marca Reebock. În sertarul biroului avea totdeauna o pereche de pantofi cu toc înalt. Îi plăcea să fie punctuală şi de aceea îşi măsura totdeauna timpul cu mare grijă. Dacă ar fi alergat spre serviciu, ar fi ajuns transpirată şi cu ținuta dezordonată, situație total nepotrivită cu atmosfera elegantă şi uşor desuetă de la Burghley.

– Lua-l-ar dracu' pe blestematul de Charley Ferraro! mârâi ea printre dinți. Geanta mare din piele de culoarea siropului de stafide îi atârna pe umăr şi îi lovea coapsa la fiecare pas. Niciodată nu întârziase. Niciodată! Nicăieri!

La intersecția dintre Madison şi Strada 75 prinse stopul. Era la distanță de o stradă de sediul firmei Burghley, muzeul unde arta era de vânzare. Privi clădirea măreață simțind o undă de nelinişte cum se strecura în sufletul ei. Părea o pasăre prinsă în capcană, zbătându-se să scape. Pentru prima dată se întreba ce surprize avea să îi aducă noua zi de muncă.

Schimbare de proprietar.

Oare ce putea însemna această schimbare? Aveau de gând să facă reduceri de personal? Plicurile roz fuseseră pregătite?

Îşi îndreptă spatele şi îşi reaminti că nimic bun nu se poate obține făcând supoziții.

În curând avea să afle adevărul.

Burghley ocupa o clădire enormă, un întreg bloc aflat între două străzi. Clădirea era situată în una din cele mai

elegante zone, între Madison Avenue şi străzile 73 şi 74; avea şase etaje şi arăta ca un palat neorenascentist din marmură albă, demn de însuşi Commodore Vanderbilt.

Dar exista ceva ce dădea personalitatea acestei clădiri. Cele două turnuri gemene, fiecare având câte treizeci şi patru de etaje, ofereau apartamente pentru mari personalităţi. Erau numite Turnurile licitaţiei. Fuseseră construite şi erau administrate de Burghley's International Luxury Reality Division şi reclama pentru aceste apartamente invita „Unde viaţa imită arta".

Turnurile aveau intrare separată prin Strada 73, personal de pază foarte vigilent, garaj şi serviciu la cameră permanent.

Intrarea în adevăratele săli de licitaţie se afla pe Madison Avenue. O scară enormă, cu uşi mari de sticlă, te conducea la etajul al doilea unde puteai admira o friză ce reprezenta o copie a celei aflate la Palatul Dogilor din Veneţia.

Burghley
întemeiat în 1719

Placa era din bronz şi strălucea discret; nici o literă uriaşă nu era necesară pentru a preamări triumful acestei instituţii de artă. Dar de-a lungul trotuarului, ascunse ochilor trecătorilor de ferestre ce nu lăsau să se vadă nici o rază de lumină din interior, se aflau minunăţii ale artei ce urmăreau a fi scoase la licitaţie: o sticlă pentru apă de trandafiri cu atomizor, stil Beykoz, un tablou de Renoir, o lampă în formă de dragon Tiffany sau un samovar aurit.

Fiind foarte grăbită, Kenzie a aruncat doar o privire în fugă fotografiilor ce prezentau obiectele care urmau a fi scoase la licitaţie. Portarul, cu care Kenzie obişnuia să schimbe amabilităţi în fiecare dimineaţă, rămase uimit şi fu luat prin surprindere de graba cu care tânăra se aruncă asupra uşii deschizând-o singură.

Odată ajunsă în hol, făcu un semn cu mâna, în grabă, oamenilor de la pază şi se avântă pe scară, urcând la etajul doi unde se afla colecţia de mobilă imperială

franceză şi continentală, de decoraţii şi ceasuri ce urma a fi scoasă la licitaţie în ziua următoare.

Era un amestec uimitor, încântător pentru ochi şi derutant pentru minte. Comori ce includeau cădelniţe de marmură, gheridoane de mahon, mese din marmură, birouri regale, mese de lucru, comode şi scaune, enorm de multe scaune; totul era cu atât mai uimitor, cu cât licitaţiile pentru obiecte de acest gen se ţineau săptămânal, ceea ce dovedea că un palat putea fi mobilat fără probleme într-o singură zi dacă aveai suficienţi bani de aruncat pe fereastră.

Împinse o uşă pe care scria „Numai pentru personal" şi intră în ceea ce angajaţii numeau „culisele de la Burghley", loc total interzis marelui public. Urcă în fugă scările de beton sărind peste câte două trepte şi se îndreptă spre un coridor cu covor pe jos. Pe acel coridor, în capătul lui, se afla micul ei birou.

Îşi privi ceasul. Întârziase patruzeci şi două de minute. Groaznic! Înspăimântător! Mai ales într-o zi ca aceea când noul deţinător al celei mai mari părţi de acţiuni urma să sosească la Burghley. Năvăli în birou, cu respiraţia tăiată. Biroul era o celulă mică, fără ferestre, în el aflându-se trei birouri metalice gemând sub greutatea materialelor de referinţă necesare celor trei ocupanţi ai biroului.

Primul lucru pe care îl remarcă intrând fu prezenţa prietenului său Arnold Li şi absenţa inamicului său Bambi Parker.

– Ia te uită! o salută zâmbind şi vorbind cu un timbru tipic de chinez. Fiica risipitoare a sosit în sfârşit.

– Şi îngrozitor de târziu! Foarte târziu! Drace! se plânse Kenzie în timp ce îşi căuta pantofii în birou.

– Târziu? Ai făcut dragoste prea mult timp?

Arnold era un tip subţire, euroasiatic: tată chinez şi mamă caucaziană. Era homosexual şi foarte deştept. Zâmbea şi o privea pe Kenzie cu sprâncenele ridicate.

– Termină cu ritualul tău zilnic! La dracu'! gemu Kenzie şi se prăbuşi în scaun. La dracu'! şi buf, se auzi un zgomot. La dracu'! buf din nou.

– Hei? Ce se întâmplă? tresări Arnold.

– Priveşte! flutură ea pantoful ameninţător. Am uitat că mi s-a rupt tocul ieri. Doamne! Ce mă fac?

Arnold deveni brusc serios.

– Rupe-l şi pe celălalt. Aşa se vor potrivi. Pantofii fără toc sunt la modă, n-ai auzit?

– Ai cumva idee cât au costat... obiectele acestea?

– Atunci n-ai altceva de făcut decât să porţi ghetele.

– Ştii foarte bine că nu se poate.

Apoi, imitând-o perfect pe secretara lui Sheldon D. Fairey, domnişoara Botkin, continuă:

– Domnişoară Turner, ai uitat? Ghetele pot fi foarte potrivite pentru a-ţi petrece timpul în aer liber, dar la Burghley sunt total nepotrivite, chiar jignitoare.

Arnold izbucni în râs, dar Kenzie continuă să îşi privească pantofii cu un aer nefericit. După câteva minute îi dădu pantoful lui Arnold spunând:

– Rupe-l. Eu nu pot s-o fac.

Arnold luă pantoful şi ea îşi făcu de lucru cu şireturile ghetelor, strângând din dinţi de durere când auzi zgomotul sec făcut de tocul ce se desprinse de pantof.

– Gata. Dacă pantoful ţi se potriveşte, poartă-l.

– Foarte amuzant!

Încălţă ceea ce fusese până în acel moment cea mai bună pereche de pantofi a ei şi care o costase salariul pe o săptămână.

– Ce te face să fii aşa de vesel?

– De ce nu aş fi?

– Pentru că... nu trebuie să ne înfăţişăm înaintea noului proprietar?

– Nu, după câte am auzit. Hai, liniştеşte-te. Singura persoană despre a cărei posibilă vizită se vorbeşte este Alteţa sa regală.

– Alteţa sa regală? Ce alteţă regală? Regina Elisabeta? Regina Sirikit? Regina Beatrix? Regina Noor?

Arnold îi aruncă o privire piezişă peste pachetul de mâncare pe care îl desfăcuse pe birou.

– Îți sugerez să te gândeşti la prințesa Goldsmith în mărime naturală!

– Nu se poate! se încruntă Kenzie. Şi domnişoara de Smântână unde este?

– Cum aş putea să ştiu? Şi de ce vrei să ştii? Credeam că te vei bucura că Bambi nu este la lucru.

– Asta e cu totul altceva.

Rămase un timp gânditoare. Privind spre Arnold, spuse încet, încă dusă pe gânduri:

– Mă întreb de ce nu este aici tocmai azi... Adică nu înțeleg de ce lipseşte într-o zi când ar putea să profite de o schimbare a puterii.

– Chiar aşa să fie? Bambi Parker a noastră este genul căruia îi place să se pună bine cu conducerea?

Găsindu-şi de lucru cu obiectele aflate pe birou, Kenzie murmură:

– Nu-mi pasă cu adevărat, dar aş vrea tare mult să ştiu unde este în acest moment domnişoara Parker cea Perfectă.

– Ia te uită! Oh! Deja te-ai întărit?!

Degetele ei trăgeau cu dexteritate fermoarul pantalonilor lui Robert A. Goldsmith.

Răsturnat pe bancheta de culoare gri a şoarecelui, Robert A. Goldsmith, omul cu aspect porcin, se lăsă păpat. Se aflau amândoi în Cadillacul de culoare neagră, cu geamuri mate şi cu perdelele trase cu mare grijă, închişi ermetic, departe de privirile curioase ale mulțimii.

– Dă-i drumul! Ne putem învârti în jurul clădirii! Nu mă interesează încotro mergem, spusese şoferului care era totodată şi garda sa de corp, după urcarea lui Bambi în limuzină.

Şi şoferul ascultase ordinul cu promptitudine. Se învârtea în jurul clădirii, foarte încet, oprind la fiecare semafor.

Făcându-şi loc între picioarele lui depărtate, Bambi se lăsă în genunchi pe covorul din maşină, abia sesizând că acesta se mişca, atât de lin era mersul maşinii.

Degetele ei experte se strecurară în pantalonii enormi ai bărbatului, eliberându-i sexul. Îi cunoştea fiecare vinişoară, fiecare cută, fiecare linie a conturului său. Era foarte gros. Foarte roşu. Şi foarte dur şi purtând încă urmele unei circumcizii făcute cu măiestrie.

– Grozav, spuse ea ţuguindu-şi buzele şi mimând o lăcomie şi o plăcere fără margini.

– Ai grijă să nu-mi murdăreşti pantalonii cu ruj.

– Fii liniştit!

Bambi deja îşi ştergea rujul marca Estée Lander's Knowing Red cu un şervețel. Înfăşură şervețelul şi îl ascunse sub banchetă. Desfăcu apoi cureaua din jurul mijlocului gros şi gras şi lăsă pantalonii eleganți de stofă de lână să atârne în jurul lui Îi trase uşor în jos chiloții albaştri precum cerul şi îşi cufundă capul între picioarele lui.

Ca o preoteasă în templu; ca o curvă experimentată.

În timp ce gura ei expertă îşi îndeplinea datoria, noul stăpân al companiei Burghley zăcea perfect nemişcat, fericit că nu trebuia să facă nimic altceva decât să zacă întins pe spate şi să se bucure de ceea ce i se oferea.

Bambi Parker ştia exact ce dorea Goldsmith de la ea, şi în ultimele trei săptămâni de când se întâlnea zilnic cu el învățase să cunoască toate dorințele şi slăbiciunile lui.

Se cunoscuseră în perioada în care noul proprietar negocia eventuala achiziționare a companiei. Preşedintele, Sheldon D. Fairey, se pregătise în mod deosebit pentru întâlnirea cu Goldsmith şi îl primise cu toate onorurile. În timpul vizitei prin sediul companiei, cei doi bărbați acordaseră un timp mai lung principalelor galerii, pentru a admira expoziția de lucrări a marilor maeştri, unde Bambi Parker ajuta la supravegherea sălilor

Având o intuiție deosebită, Bambi recunoscuse imediat multimilionarul ce se ascundea în spatele înfățişării comune a lui Goldsmith. Ştiind să adulmece marile ocazii oferite de viață, Bambi gândi că era momentul să atace. Cu o spontaneitate desăvârşită, prefăcându-se că îndrepta un tablou, deja bine aranjat pe perete, făcu câțiva paşi înapoi, până când, în mod „accidental" îşi lovi prada.

– Vai! Dumnezeule! Îmi cer scuze! Vă rog să mă scuzați! bolborosea ea teribil de jenată şi uimită, acoperindu-şi gura cu mâna.

Robert A. Goldsmith nu era orb şi recunoscu în Bambi o păpuşă vie, o Barbie însufleţită, în valoare de douăzeci şi patru de carate.

Înaltă, frumoasă, deosebit de elegantă. Când o priveai pe Bambi Parker nu găseai nici un defect pielii ei perfecte, chipului minunat, dinţilor albi, strălucitori şi, mai ales, ochilor care ştiau să îşi coboare privirile ascunzându-le sub genele lungi ce se zbăteau ca aripile fluturilor.

Era visul cel mai drag al lui Robert A. Goldsmith, transformat în realitate: o blondă cu ochi albaştri şi cu trup zdravăn, minunat, de shiksa[1].

Câteva secunde se priviră intens.

Dacă Robert A. Goldsmith credea că se află în faţa unei păpuşi Barbie însufleţită, Bambi Parker avea în faţa ochilor un bărbat greoi, cu mers târşit şi cu un trup pe care este mai bine să nu îl descriem. Dar acestea erau amănunte lipsite de importanţă. Avea o calitate mult mai importantă decât orice pe lume, ceva cu care bărbaţii cei mai atrăgători nu puteau concura: avea putere, putere adevărată.

Între ei doi se petrecu un fenomen deosebit, de comunicare prin priviri, şi Robert A. Goldsmith care nu era în stare să deosebească un tablou de Leroy Nieman de unul de Matties[2], sau pur şi simplu nu îl interesau deosebirile dintre ei, căpătă un subit interes pentru galeria marilor maeştri. Îl expedie cu mult tact şi diplomaţie pe Sheldon D. Fairey sugerându-i în mod politicos că Bambi (în acel moment domnişoara Parker) îl putea conduce prin expoziţie, având în vedere că era unul din experţii compartimentului respectiv.

---

[1] shiksa (idiş) = femeie care nu este evreică; evreică al cărei comportament şi atitudine seamănă cu ale femeilor creştine sau, în general, ale celor care nu sunt evreice.

[2] Matties, Jean-Marc = pictor francez; portretist. În anul 1740 a devenit pictorul familiei regale (1685–1766)

Sheldon D. Fairey, mânat de dorința de a nu se pune rău cu cel pe care deja îl considera noul său patron, dispăru fără prea multe cuvinte.

Imediat ce președintele consiliului de administrație dispăru, Robert A. Goldsmith zâmbi lasciv și murmură către Bambi:

– Am impresia că există o mulțime de lucruri pe care le pot învăța de la tine, micuță doamnă.

Ciripind, gângurind și bătând din gene, șoșoti:

– Și eu sunt convinsă că mă aflu în fața unui elev deosebit.

Cât ai bate din palme, ajunseră pe bancheta din spate a limuzinei lui, unde Bambi își dovedi talentele devoratoare pentru prima dată.

Capul ei se ridică și coborî în mișcări ritmice până când auzi geamătul bărbatului aflat pe banchetă, simți spasmul organului ce își împrăștia povara.

Direct în gura ei.

Nu era chiar un cutremur sau focuri de artificii. De fapt, dacă n-ar fi existat stropii groși, lipicioși, nici n-ar fi știut că bărbatul ejaculase.

Își întoarse discret capul ascunzându-și strâmbătura și scuipă în șervețelul ascuns sub banchetă.

Bărbatul rămase nemișcat, în poziția în care îl lăsase, respirând din greu, cu ochii încă închiși și picioarele larg desfăcute. Bambi își reîmprospătă fardul, în câteva secunde strălucind din nou în culorile portocaliu, roșu ca ardeiul și cu buzele fardate cu Knowing' Red.

Îi ridică chiloții și pantalonii, îi trase fermoarul și îi aranjă cureaua.

– Robert, nu uita că sunt totdeauna în spatele tău și aștept să mă chemi. Totdeauna, Robert, spuse ea aruncându-i o privire semnificativă.

După ce coborî din mașină, se aplecă privindu-l prin ușa deschisă, zâmbi și își flutură degetele într-un gest copilăresc.

– Pa! Pa! susură ea cu voce de fetiță.

Robert A. Goldsmith dădu din cap cu un aer absent, cu mâna pe butonul care deschidea geamul dintre el şi şofer şi îndepărtă perdelele de la geamuri.

– La birou! ordonă el scurt şoferului-gardă de corp, un fost boxer cu un nas turtit.

În timpul cât dură drumul spre Wall Street, Goldsmith luă servieta, scoase dosarul în care se afla cel de al treilea raport privind afacerea GoldMart şi înainte de a-l frunzări, se gândi câteva clipe la Bambi Parker.

Nu era o fire expansivă, deschisă, dar adevărul era că el avea nevoie de sex mai mult ca orice alt bărbat. Şi, după părerea lui, nu exista nimic, dar absolut nimic mai plăcut, mai tonifiant pentru începerea unei noi zile decât sexul şi, mai ales, în compania unei pipițe, cum era Bambi, o bucățică dărâmătoare.

Dar trebuia să şi-o scoată din minte. Chiar în clipa aceea.

Luă raportul, lăsând deoparte gândurile lascive.

– Domnişoară Turner?

Vocea era firavă, dar bătrânul domn care îşi strecurase capul prin uşa întredeschisă era şi mai firav.

– Dacă nu vă este neplăcut, aş avea nevoie de o expertiză în această după-amiază.

– Domnule Spotts! strigară la unison Kenzie şi Arnold ridicându-se în grabă.

– V-ați întors! exclamă Kenzie cu inima bătându-i de încântare în timp ce Arnold deschidea uşa larg şi cei trei se îmbrățişară cu multă căldură.

Domnul Spotts o sărută pe Kenzie pe frunte şi ciufuli părul lui Arnold cu un gest patern. Privindu-i pe amândoi prin lentilele groase ale ochelarilor săi, spuse:

– Da, m-am întors. Cel puțin deocamdată, dragii mei, doar deocamdată... Dar putem să discutăm despre asta mai târziu, spuse el limpezindu-şi vocea şi ducându-şi mâna la gură.

Kenzie dădu capul pe spate pentru a-l privi mai bine, deoarece Dietrich A Spotts era foarte înalt, dar şi foarte

fragil din cauza osteoporozei. Şi foarte încovoiat de spate. Ochii săi erau de culoarea topazului; era aproape chel, exceptând o şuviță subțire, formată din fire albe şi rare, pieptănată peste cap; pielea era transparentă din cauza vârstei. Era îmbrăcat impecabil, ca de obicei. Purta un costum de lână de culoare gri închis, cămaşă albă cu dungi fine bleu, o cravată bordo, perfect înnodată şi o batistă asortată.

Rămaseră strâns îmbrățişați câteva momente, fericiți de a se fi regăsit. În ciuda diferenței de vârstă, de aproape cincizeci de ani, dintre ei, se înțelegeau perfect.

– Acum cel puțin, odată cu reîntoarcerea dumnea-voastră, lucrurile vor intra pe făgaşul lor, spuse Kenzie fericită, îmbrățişându-l încă o dată pe bărbatul în vârstă.

– Care sunt perspectivele? întrebă Arnold.

– Vracii susțin că voi trăi, spuse el plesnind uşor din limbă.

– Şi atunci ce-i cu fața asta lungă? Care sunt veştile proaste?

– Trist. Foarte trist, oftă domnul Spotts.

– Cât de trist? insistă Kenzie schimbând priviri îngrijorate cu Arnold.

Domnul Spotts oftă din nou, îndepărtă o scamă invizibilă de pe mâneca sacoului şi spuse cu gravitate.

– Este trist. Nu mai am voie să lucrez.

Kenzie şi Arnold se priveau în tăcere.

– Ce vreți să spuneți?

– Vracii nemernici susțin că trebuie să o las mai moale. Susțin că trebuie să mă pensionez şi să mă distrez. Cum să mă bucur de pensionare când asta este viața mea, sânge din sângele meu? Cum pot să fac aşa ceva?

– Doamne! Domnule Spotts?! gemu Kenzie deprimată

Domnul Spotts ridică o mână palidă, bătrânicioasă.

– Hai să schimbăm subiectul. Ultimul lucru despre care sunt dispus să vorbesc acum sunt problemele mele cardiovasculare. Aş vrea să îți spun, domnişoară Turner, că am fost invitat de prințul Karl-Heinz von und zu

Engelwiesen, unul dintre clienții noştri cei mai valoroşi. Eu m-am ocupat personal de el, aşa că nu cred că ai avut ocazia să îl cunoşti.

Kenzie dădu din cap.

– Am citit articole în ziare, dar nu l-am întâlnit.

– Deci trebuie să te prezint Prințului. Dacă eşti liberă în seara aceasta, aş fi încântat să mă însoțeşti.

– Îmi cereți o întâlnire, Domnule Spotts? Este minunat!

– Nu este o întâlnire. Este un eveniment social deosebit de plicticos, genul de evenimente pe care totdeauna am încercat să le evit. Totuşi, dacă crezi că...

– Sunt încântată, îl asigură Kenzie cu căldură.

– Perfect. Ținută obligatorie. Vom mai sta de vorbă, mai târziu. Dacă sunteți dispuşi, aş dori să vă invit la prânz. Plătesc eu.

– Sigur! se entuziasmă Kenzie.

– Minunat! confirmă şi Arnold.

– Perfect. Se ridică şi le făcu semn de rămas bun cu o mână tremurândă, ieşind din birou.

Îl priviră cum se îndrepta spre biroul său şi din felul în care mergea înțeleseseră că se pregătea să strângă tot ce avea acolo.

– Bietul domn Spotts! Pensionarea îl va ucide, comentă Kenzie, încercând să îşi ascundă sentimentele, punându-şi ordine în obiectele de pe birou.

– Precis, răspunse Arnold. Pentru el, compania Burghley a fost un cămin. Dacă i s-ar fi permis, ar fi dormit şi ar fi mâncat aici.

– Ştiu că aşa e viața, dar nu îmi pot imagina acest loc fără el.

– Nu eşti singura.

Era adevărat ceea ce spunea Arnod. A. Dietrich Spotts era o instituție, era singura persoană din echipa din New York care lucra acolo din prima zi când se deschisese sediul american al companiei, în urmă cu aproape patruzeci şi doi de ani. Mai bine de treizeci de ani fusese şeful secției vechi maeştri ai picturii şi ai desenului şi

nimeni nu trebuia să le spună că nimic nu va mai fi la fel după plecarea domnului Spotts.

– Salut! răsună vocea ciripitoare a colegei lor, care intră aruncându-şi pe birou poşeta Bottega-Veneta.

– Salut! murmurară cei doi cufundându-şi capetele în lucrările aflate pe birou.

– Am întârziat? se miră Bambi, privindu-i cu ochi mari inocenți. Cred că mi-a stat ceasul.

Începu să scuture mâna, se încruntă, lovi uşor cadranul ceasului cu degetul şi apoi îl duse la ureche.

Arnold îşi rostogolea ochii în timp ce Kenzie nu se putea abține să nu privească picioarele încălțate cu pantofii eleganți Roberto Vianni, impecabili şi cu tocurile la locul lor. De fapt, Bambi nu avea niciodată întâmplări neplăcute cum ar fi ruperea unui toc, destrămarea firelor unui ciorap, ruperea unei unghii sau zgârierea lacului de pe unghii.

5

Dina Goldsmith pornise spre sediul companiei şi în cinstea ei se făcuseră pregătiri deosebite.

Afară, în faţa intrării, nu aştepta altcineva decât Sheldon D. Fairey în persoană, deţinător a trei funcţii în cadrul companiei: preşedinte al consiliului director, acţionar principal şi preşedinte şi director operativ al trustului Burghley.

De o parte şi de alta a sa se aflau Allison Steele, preşedintă a ramurii Burghley din America de Nord, o persoană deosebit de feminină, dar care nu se dădea în lături să sară la gâtul oricui ar fi încercat să treacă peste voinţa ei, şi David W. Bunker, Jr. cel mai în vârstă dintre cei nouă vicepreşedinţi ai ramurii din New York.

Acest triumvirat de feţe politicoase, aparent amabile, a căror răbdare se epuizase în cele treizeci de minute de aşteptare, avu înţelepciunea să nu lase să li se citească pe faţă iritarea provocată de puterea aflată în spatele tronului, putere ce continua să întârzie.

Dina Goldsmith era în întârziere mai mult decât cereau până şi ultimele cerinţe ale modei.

Contrar aspectului lor exterior calm, interiorul lor fremăta. În special Sheldon D. Fairey era la capătul puterilor.

Era un om extrem de ocupat; avea lucruri mult mai importante de făcut. La fiecare minut ridica mâna şi privea ceasul. Era un ceas vechi, o operă de artă realizată de mâinile lui Louis Elisee Piguet pentru John D. Rockfeller.

Totuşi, Sheldon D. Fairey avea grijă să îşi ţină indignarea în frâu.

În ciuda deselor sale priviri aruncate asupra ceasului, reuşea să îşi păstreze o atitudine calmă, senină. Era îmbrăcat perfect şi avea o ţinută deosebit de elegantă.

Înalt, bine făcut, era nu numai impunător, având profilul unuia din busturile romane aflate în departamentul antichităţi, ci avea şi o noblețe şi o frumusețe deosebite, conferite de vârstă. Se apropia de şaizeci de ani şi împrăştia în jurul său o eleganţă aristocratică.

Dar, în afară de înfăţişarea atrăgătoare, Sheldon D. Fairey reprezenta o culme în lumea artei. Făcuse adevărate minuni în ultimii zece ani de când se afla la conducerea operaţiunilor nord-americane ale companiei Burghley. El era cel care condusese casa de licitaţii spre poziţia numărul unu pe care o ocupa în prezent.

Tot datorită lui sediul companiei din New York se mutase din clădirea aflată pe Park Avenue, în noua clădire. Tot el fusese cel care iniţiase construirea turnurilor licitaţiei, construcţie care umbrise până şi faima vestitelor Trump Towers.

Şi tot el era cel care iniţiase şi promovase ideea controversată, dar foarte rentabilă, de susţinere financiară a operelor de artă valorând milioane, în aşteptarea unor posibili cumpărători.

În timp ce îşi arunca privirile pentru a noua oară asupra ceasului, limuzina purtând o tăbliţă de înmatriculare cu literele DINAG apăru de după colţ.

„Treizeci de minute de aşteptare", gândi el aranjându-şi manşetele cămăşii. Privind limuzina, se întreba de ce o persoană ca Dina Goldsmith îşi alesese un mijloc de transport atât de vulgar în loc să aleagă ceva mai elegant, cu gust, ca un Rolls-Royce negru sau, şi mai discret, o maşină de oraş.

„Parvenită!" gândi el cu dezgust. „Banii câştigaţi repede trebuie să o ajute să îşi trâmbiţeze nesiguranţa mic burgheză."

Chipul său nu trăda nici unul din gândurile care îi treceau prin minte în acel moment. Dimpotrivă. Mai înainte ca şoferul Dinei să coboare şi să îi deschidă acesteia portiera, Sheldon D. Fairey luase problema în mâinile sale perfect manichiurate. O ajută pe noua regină din Manhattan să iasă din maşină şi se purtă cu aceeaşi eleganţă şi galanterie ca şi când ar fi fost vorba de însăşi Regina-mamă.

Dina Goldsmith coborî din Cadillac arătând ca o întruchipare a perfecţiunii. Pentru machiaj folosise culorile toamnei, subtile, adăugând un albastru ametist ca o umbră, ochilor ei şi foarte puţin bronz strălucitor. De sub tunică se vedea gulerul de dantelă al bluzei de culoare neagră. Frumuseţea picioarelor era pusă în evidenţă de ciorapii negri strălucitori. Părul era strâns la spate într-o agrafă mare de păr de culoare aurie care se asorta perfect cu părul ei blond.

În privinţa bijuteriilor fusese mult mai puţin discretă. Indiferent de părerile experţilor, în această privinţă doamna Robert A. Goldsmith era convinsă de faptul că, în timpul zilei, cele mai potrivite bijuterii erau diamantele, deoarece numai în lumina zilei strălucirea şi frumuseţea acestora putea fi pusă în evidenţă la adevărata lor valoare.

Convinsă fiind că, cu cât erau mai mari cu atât erau mai frumoase, fiecare din urechile Dinei Goldsmith era împodobită cu un diamant solitar de douăzeci şi cinci de carate fiecare.

– Oh... stimată doamnă Goldsmith! o salută Sheldon D. Fairey cu o voce mieroasă.

– Sheldon! spuse scurt Dina.

Acesta se aplecă politicos deasupra mâinii ei.

– Pot să îndrăznesc să vă spun cât de fermecătoare sunteţi?

Dina triumfa vizibil şi primea omagiile cu aviditate. Şi avea motive să facă acest lucru. Avea o memorie de elefant şi sosise ziua în care putea plăti toate afronturile subţiri pe care le îndurase.

Farey o prezentă Dinei pe Allison Steele. Apoi Dina se întoarse spre Gabriella Morton, prezentând-o ca „secretara mea".

– Încântat, domnişoară Morton! o salută Fairey cu vocea sa numai lapte şi miere.

Privindu-l pe Fairey care voia să arate cât mai încântat de vizita ei, îşi aminti câteva din jignirile pe care le suferise din partea acestuia de-a lungul timpului. La una din petrecerile date de Goldsmith numise unul din tablourile de Renoir achiziționate de Dina ca „minor" şi îndrăznise să pună sub semnul întrebării autenticitatea tabloului semnat de Toulouse-Lautrec, tablou care de fapt fusese autentificat chiar de el, Sheldon D. Fairey. Tabloul achiziționat de Dina, de la Christie, aparținând lui Degas şi intitulat „Cursa de cai", îl privise ca pe o lucrare de mâna a doua, în timp ce despre mobila ei franceză mormăise în spatele ei batjocoritor „Louise Cohen"

Era minunat! Sorții erau acum de partea ei.

Şi el, acest Sheldon D. Fairey era obligat să mănânce din palma ei.

Fairey zâmbea prevenitor.

– Nici nu pot exprima în cuvinte cât de încântat sunt că am ocazia să vă conduc în această vizită în sediul companiei noastre.

Îi luă cotul Dinei, pregătit să o conducă.

Dar Dina, a cărei adrenalină crescuse în mod alarmant, nu era pregătită să pornească.

– Sheldon, dragule...

Ochii ei priveau, țintă, uniforma portarului. Privirea ei era uşor încruntată şi părea deosebit de nemulțumită de ceea ce vedea.

– Da?

– Uniforma aceea...

Sheldon D. Fairey inspectă din priviri uniforma elegantă, pretențioasă, a portarului.

– Ce vi se pare în neregulă, doamnă Goldsmith? întrebă Fairey prudent.

Dina se întoarse spre el cu o privire sfredelitoare.

– Pantalonii aceia... şi cizmele ca de soldat! Sunt prea neo... ştii... Gestapo! spuse ea arătând cu degetul şi scuturându-se de parcă o treceau fiori.

– Este o copie a unei uniforme engleze pentru şoferi, răspunse Fairey tuşind uşor în mâna strânsă pumn.

– Totuşi! Dina zâmbi dulce ca mierea, încântată de situaţia în care îl vedea pe Fairey. Uniformele acestea trebuie schimbate. Sacouri şi cravate. Asta doresc. Vor arăta mult mai puţin ameninţător pentru clienţii de la Burghley. Nu crezi?

– Hmm! fu răspunsul lui Fairey, răspuns ce nu îl angaja în nici un fel.

– Sunt convinsă că eşti de acord. Te rog să notezi, Gabi, spuse ea întorcându-se spre Gabi, aflată în spatele ei, care deja începuse să ia notiţe în carneţel.

– Ei bine, Sheldon, cred că putem începe vizita. Vreau să văd totul. Absolut totul.

Şi Dina porni în ceea ce avea să fie, pentru moment, cele mai plăcute clipe din viaţa ei. Faptul că putea să îl pună la colţ pe Sheldon D. Fairey o făcea să trăiască o experienţă extraordinară.

Ajungând în holul mare, Dina privea în jurul său cu priviri cercetătoare pe fiecare din paznicii aflaţi acolo.

– Sheldon, dragule, dar paznicii aceştia sunt pe jumătate adormiţi. Priveşte-l pe cel de acolo!

Şi spunând aceasta, îndreptă un deget acuzator spre unul din oameni.

– Pur şi simplu doarme în timpul slujbei.

Fairey urmări direcţia pe care era îndreptat degetul ei. Unul dintre paznici avea ghinionul să fie surprins în timp ce bea cafeaua de dimineaţă aşezat pe una din băncile pentru clienţi. Strânse din dinţi şi se gândi cum era posibil ca vizita Dinei să nu le fi fost anunţată.

– Da, spuse el privind îngrijorat în jur.

– Deci? Par sau nu adormiţi?

– Par, răspunse Fairey. Voi vorbi cu şeful lor. Vor fi scuturaţi bine.

– Mă tem că discuțiile sunt inutile. Faptele vorbesc. Faptele, Sheldon. Propun ca întregul schimb să fie concediat.

– Să concediem..., Fairey se bâlbâia, uimit peste măsură.

– Întregul schimb, întări Dina neiertătoare.

– Perfect, oftă Fairey.

Dina se întoarse spre Gabi, care se afla în dreapta ei, cu doi paşi mai în urmă.

– Vrei, te rog, să notezi, Gabi?

– Sigur. Notez, o asigură Gabi, care nu reuşea să îşi ascundă un zâmbet de satisfacție.

Sheldon D. Fairey nu putea decât să strângă din dinți şi să îndure cu răbdare. După expresia chipului său, puteai să îți dai seama cu uşurință că şi-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte în acel moment. În Timbuktu poate, sau şi mai bine undeva pe un iceberg, pierdut în nemărginirea mării. Oriunde ar fi fost mai bine atât timp cât între el şi Dina Goldsmith s-ar fi aflat mii de kilometri.

În subsolul de la Burghley se afla o galerie, nu foarte înaltă, unde în fiecare duminică clienții care doreau să fie plătiți cu bani gheață aduceau obiecte, începând de la argintărie şi tablouri şi terminând cu obiecte de mobilier, obiectele fiind licitate pe loc. În acest loc privirile Dinei păreau să sfredelească fiecare colțişor.

– Sheldon, dragule... Nu crezi că lumina este cam... să zicem puțin cam stridentă? Adică,... vreau să spun că nu putem cere oamenilor să expună obiectele sub această lumină care scoate în evidență fiecare zgârietură şi crăpătură. Priveşte, de exemplu, această piesă din porțelan.

Dina privea obiectul incriminat.

– Arată ca un gunoi scăldat în această lumină. Ai cumpăra un asemenea obiect? Ai notat Gabi? întrebă ea fără să mai aştepte răspunsul lui Sheldon.

– Cuvânt cu cuvânt, sosi prompt răspunsul secretarei.

În continuare, Dina nu scăpă o ocazie pentru a răzbuna fiecare jignire suferită din partea lui Sheldon D. Fairey în trecut şi plăti chiar mai mult decât îndurase.

La etaj, unde se afla un stand cu cataloage şi lucrări cuprinzând diverse aspecte ale activităţii casei de licitaţie Burghley, Dina continuă atacul:

– Sheldon?! Chiar crezi că este necesar ca trei fete să se ocupe de acest stand? Cred că două sunt suficiente. Problema noastră este personalul şi dacă vrem să mărim profiturile este bine să reducem cheltuielile. Şi pentru că vorbim despre personal, aş vrea să se ştie că acesta trebuie să zâmbească şi să ştie să atragă clienţii. Părerea mea este că cele două domnişoare sunt mult prea arogante şi cu nasul pe sus. Casa Burghley trebuie să fie mai puţin impunătoare şi să nu intimideze clienţii. Şi pentru început ne vom ocupa de personal.

– Am scris, se auzi glasul secretarei, venind din spatele lor.

În sala înaltă, care era de fapt principala galerie pentru licitaţii, Dina flutură mâna peste rândurile de scaune aliniate la perete.

– Nu... nu se poate... scaune pliante? întrebă ea ridicând sprâncenele şi îndreptând spre Sheldon o privire plină de dezgust. E prea mult Sheldon! Sunt convinsă că nu ai fost obligat niciodată să te aşezi pe un asemenea scaun şi să stai pe el două, trei ore. Crede-mă, eu am stat. Clienţii care stau pe aceste scaune pentru a avea privilegiul să plătească zeci, mii şi milioane de dolari pe mobilă, tablouri şi alte opere de artă merită să stea pe ceva mai comod. Eşti de acord, nu-i aşa? zâmbi mieros.

– Până acum nu au existat plângeri, se aventură Fairey să răspundă:

– Poate ai dreptate, dar eu consider că, cu cât este scaunul mai confortabil, cu atât clientul doreşte să stea mai mult. Şi cu cât stă mai mult, cu atât îi creşte interesul pentru obiecte la care nici nu s-a gândit mai înainte de a intra la Burghley.

Dina se întoarse spre Gabi, care reţinându-şi cu greu un zâmbet răutăcios, nota de zor în carnet.

Sheldon D. Fairey o conduse pe Dina în sala de şedinţă care era îmbrăcată în lambriuri stil Ludovic al

XIV-lea. Fairey era convins că Dina nu putea găsi nici un cusur acestei săli.

Se înşela amarnic.

După ce aruncă o privire asupra întregii săli, Dina se apropie de masa înconjurată de douăzeci şi patru de scaune din lemn aurit şi începu să cerceteze cu atenţie unul din scaune. Era un scaun adânc şi lat, cu un spătar minunat, comod, acoperit cu o tapiţerie fină din catifea.

– Dumnezeule! Dacă nu mă înşeală ochii, şi eu cred că nu mă înşeală, aceste scaune sunt Chippendale autentice.

– De fapt, nu prea sunt, pufni Fairey, încântat de faptul că putea să îşi dovedească superioritatea cunoştinţelor. Sunt stil George al III-lea şi datează de pe la 1770.

– Da?! George al III-lea... Deci sunt deosebit de valoroase, gândi Dina cu voce tare în timp ce îşi plimba mâna cu încântare de-a lungul catifelei ce le acoperea.

– Cred că pot fi evaluate între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de mii de dolari perechea. Trebuie să recunoaşteţi că sunt excepţionale. Obiecte de muzeu.

Dina făcu câteva înmulţiri şi rămase surprinsă.

– Deci, ceea ce se află în această încăpere valorează între şase sute şi opt sute de mii de dolari.

– Da, cam în jurul acestor sume.

– Sunt în custodie? întrebă Dina încruntându-se.

– Custodie? Fairey îşi înăbuşi un zâmbet. Doamne Dumnezeule, nu! Este un act de onoare şi de încredere pentru noi să nu împrumutăm şi să nu folosim sub nici o formă obiectele care ne sunt lăsate în custodie. Aceste scaune aparţin companiei de mai bine de un secol.

Un nor întunecă fruntea Dinei.

– Te rog să îmi spui dacă greşesc, Sheldon. După cum înţeleg eu, acestea sunt un bun al corupţiei, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

Chipul ei se aspri.

– Ei bine, nu vor mai fi, cel puţin dacă eu am un cuvânt de spus în această privinţă. Propunerea mea este să le vindem şi să le înlocuim cu nişte copii. Consider că angajaţii nu au nevoie să stea pe asemenea scaune.

– B-b-ine, dar... dar... ele... sunt în proprietatea casei de mai bine de un secol...

– Şi ce importanţă are acest fapt? Sunt un bun al corporaţiei şi întâmplător sunt şi foarte, foarte valoroase. Eu le consider mult prea valoroase pentru a sta aici îngrămădite şi expuse prafului. Voi avea grijă să îi aduc la cunoştinţă domnului Goldsmith această problemă cât de curând.

Faţa lui Fairey devenise roşie şi umflată ca un balon. Arăta de parcă s-ar fi aflat în pragul unei explozii.

– Gabi?

– Am notat, cârâi Gabi plină de încântare.

Fairey privea cele douăzeci şi patru de scaune cu o privire mohorâtă; cu greu reuşi să spună:

– Vor fi duse în sala pentru mobilă destinată licitaţiei.

Dina zâmbi triumfătoare şi îşi aşeză mâna pe braţul lui.

– Eram sigură că vei fi de acord cu mine, Sheldon, dragule. Nu ţi-am spus eu că ne vom înţelege perfect? Este foarte simplu. Eu îţi spun ce să faci, tu eşti de acord cu mine şi nu există probleme. Perfect, nu-i aşa?

Se întoarse apoi spre Gabi, făcând un semn discret cu ochiul. Chipul acesteia arăta ca al unui crocodil zâmbitor.

Când vizita se termină, aflată lângă limuzina care urma să o ducă acasă, Dina se întoarse spre Fairey:

– Încă ceva Sheldon, dragule. Îţi mai aminteşti acel tablou semnat Toulouse-Lautrec, cel pe care l-am cumpărat chiar de aici şi de a cărui autenticitate te-ai îndoit când l-ai văzut în casa mea?

Sheldon D. Fairey era roşu ca focul. Înghiţi cu greu nodul ce i se pusese în gât şi se blestemă pe sine pentru că deschisese gura când nu trebuia.

– Pentru ca asemenea situaţii să nu se mai repete, doresc ca fiecare obiect de artă existent să fie verificat cu mare atenţie. Te rog să aduci această problemă în atenţia personalului.

Fairey murmură aprobând propunerea ei.

– Te rog să nu uiți. Şi încă ceva: Prințul Karl-Heinz von und zu Eingel Wiesen este membru în consiliul consultativ?

– Este în comitetul director.

– Care dintre ele? Cel pentru America de Nord sau cel al acționarilor?

– Cel al acționarilor.

– Aş dori să îl întâlnesc,spuse Dina privindu-l cu un aer gânditor.

– Îi voi transmite mesajul. De fapt o voi face chiar în seara aceasta la aniversarea zilei sale de naştere.

Dina simți cum primeşte o lovitură în stomac. Acest Sheldon D. Fairey era invitat la aniversarea prințului şi ea şi Robert nu fuseseră invitați. Se hotărî să îndrepte această greşeală pe loc. În fond ea era noua regină din Manhattan. Sosise momentul când trebuia să îşi facă simțită puterea.

– Sheldon, dragule, în momentul în care te întorci în biroul tău, ştiu că vei ridica receptorul telefonului, vei vorbi cu prințul şi vei obține o invitație pentru mine şi pentru Robert. Am dreptate, nu-i aşa?

– Eu... ştiți... voi... voi încerca să fac tot... tot ce se poate.

Fairey părea să se afle în pragul apoplexiei.

Zâmbind dulce, Dina continuă:

– Ştiu sigur că vei reuşi, Sheldon. Sunt convinsă. Aştept ca invitațiile pentru mine şi Robert să ne fie trimise acasă. Şi... Sheldon... mi-am amintit că avem un oaspete în casă, o tânără doamnă, deci aştept trei invitații... sau mai bine patru pentru că doamna are nevoie de un însoțitor.

– Voi... Voi încerca imediat...

– Ştiu dragul meu, sunt convinsă.

Îi aruncă o bezea, apoi urcă în maşină, convinsă fiind că Fairey avea să răstoarne şi munții numai pentru a obține invitațiile.

Gabi îi aruncă o privire dură şi îşi urmă stăpâna în maşină.

– Acasă, spuse Dina şoferului.

Limuzina porni lin, alăturându-se celorlalte maşini.

6

Prânzul era din partea domnului Spotts. Insistase să meargă toți trei la restaurantul La Caravelle.

– Ultima mea cochetărie cu colesterolul, oftă el plin de tristețe când căpitanul îi conduse spre o masă aflată lângă peretele acoperit cu oglinzi.

– Azi îi voi trimite la dracu' pe toți doctorii. Voi servi o terină de fois gras şi poular de rôti à l'ail doux şi în încheiere voi cere o şarlotă cu felii de mere şi stropită cu sirop de stafide. Ca să nu mai vorbim de sticla de Chateau Margaux. Dacă inima mea cedează în fața tuturor acestor plăceri, nu e un păcat. Voi avea plăcerea să mor fericit.

Când au sosit gustările, Kenzie începu să se joace cu specialitatea comandată: chair de crabe Caravelle. Plimba furculița printre bucățelele de crab proaspăt stropite cu coniac şi amestecate cu caviar şi homar. Preparatul era o simfonie de gusturi, dar pentru Kenzie era total lipsit de interes. Pensionarea domnului Spotts, mai ales anunțul pe care îl făcuse în drum spre restaurant, anunț care căzuse ca o bombă, îi alungaseră pofta de mâncare. Acea zi era ultima pe care o mai petreceau în compania lui.

Domnul Spotts se încruntă privindu-l pe Arnold Li care şi el se juca cu furculița în farfurie.

– Tinere, felul în care te joci cu gustarea din farfurie este de neiertat. Dacă nu este comestibil voi chema chelnerul şi voi adresa o plângere conducerii restaurantului.

– Nu, domnule Spotts. Ştiți foarte bine că nu mâncarea este de vină. Pur şi simplu nu pot să îmi imaginez cum va decurge viața serviciului nostru fără dumneavoastră.

– Voi doi vă veți descurca de minune fără mine, domnule Li. Pe de altă parte, gâsculița blondă care poartă numele personajului din desenele animate ale lui Disney se va descurca de minune în a distruge reputația serviciului.

Kenzie sorbi o înghițitură de Chateau Margaux şi întrebă neliniştită:

– Aş dori să ştiu ce aveți de gând să faceți de acum înainte, dacă nu veți mai lucra?

– Să fac? Se presupune că nu am voie şi nu trebuie să fac nimic. Numai dacă faptul că mă retrag în „țara soarelui"[1] poate însemna „a face ceva".

Îi privi cu ochi ageri şi zâmbi îndurerat.

– Sora mea, Cosima, care este văduvă, are un... o... ceea ce, în Fort Lauderdale, se numeşte o proprietate în stil francez renascentist, cu deschidere spre lac... asta numai dacă vă puteți imagina cum arată o aglomerare de idei atât de contradictorii.

Ridică sprâncenele şi plesni uşor din buze.

– O oribilitate. Încercați să vă imaginați o combinație între un domeniu ca Tara şi artele frumoase pe coastă, aşa cum numai un autentic locuitor al Floridei poate imagina. Asta-i viața. Putea fi chiar şi mai rău. Am o pensie deloc de neglijat şi colecția mea de tablouri ale marilor maeştri, chiar dacă realizată din lucrări mai puțin cunoscute şi celebre. Nu sunt chiar de compătimit. Hai să lăsăm deoparte acest subiect şi să discutăm viitorul vostru. Acesta şi este motivul pentru care v-am invitat la prânz.

– Viitorul nostru? întrebară în cor Arnold şi Kenzie.

– Deoarece începând de mâine unul din voi va deveni şeful secției, am vrut să stau de vorbă despre acest subiect.

Făcu o pauză privindu-i pe deasupra ochelarilor.

– Deci, care dintre voi doreşte să devină şeful secției?

Kenzie nu ezită să spună Arnold, în timp ce Arnold, simultan cu ea, o propuse pe Kenzie.

---

[1] Este vorba despre Florida.

Rămaseră o clipă tăcuți şi apoi izbucniră toți trei în râs.

– Este o treabă serioasă. Arnold cunoaşte mult mai bine arta secolului şaptesprezece.

– Da, dar tu eşti expertă în problemele legate de secolul optsprezece şi ai mult mai mult tact şi simț diplomatic în comparație cu mine.

– Dumnezeule! exclamă domnul Spotts uimit la culme. Alții s-ar sfâşia unul pe celălalt dacă s-ar afla în situația voastră. Şi voi? Stați amândoi în fața mea insistând fiecare ca celălalt să preia conducerea secției. Niciodată în viață nu mi s-a întâmplat să văd o asemenea situație. Şi țin să vă spun că nu avem prea mult timp pentru a lua o hotărâre. În această după-amiază voi avea o întâlnire cu domnul Fairey, care aşteaptă propunerea mea. Deci, care dintre voi doreşte să conducă secția?

Kenzie şi Arnold rămaseră tăcuți, încercând să pătrundă înțelesul celor spuse de el. Adevărul era că amândoi doreau un singur lucru şi această dorință a lor era ca arta să aibă cele mai mari avantaje de pe urma muncii lor, pentru că arta era cea căreia îi dedicaseră viața lor.,

– Kenz, dacă nu te deranjează, eu nu doresc această funcție. Ştii că mie nu îmi place să intru în dispute de culise, în timp ce tu eşti o diplomată înnăscută.

– Dacă aşa crezi tu..., răspunse Kenzie cu jumătate de gură.

– Da, eu aşa cred. Sunt convins. Mie îmi place să fiu lăsat în mijlocul cărților şi operelor de artă. Dacă aş fi vrut să mă ocup de organizare şi conducere m-aş fi angajat la IBM sáu la At & T.

– Bine!... Acum, pentru că am lămurit şi această problemă, mai avem un mic amănunt de pus la punct.

Kenzie îl privi întrebător. Dar în loc să îi răspundă, domnul Spotts luă servieta sa veche, din piele, aflată alături pe banchetă. O deschise şi scoase din ea două pachete mici înfăşurate în hârtie cenuşie, groasă şi lipită

cu bandă adezivă. Cu un aer uşor jenat le oferi celor doi câte un pachețel.

– Ce este aici? întrebă Kenzie.

– Ştiți... un... un mic... Ceva care să vă amintească de mine.

– Domnule Spotts, nu trebuia, îl certă Kenzie.

– Da, dar am dreptul să fac ce vreau. Deschideți-le! Nu vă mai uitați la mine aşa uimiți.

Kenzie şi Arnold îşi desfăcură fiecare pachetul său. Apoi fiecare rămase mut de uimire, privind cu ochi mari micuțele tablouri înrămate.

– Dar... este...

Kenzie îşi pierdu vocea în timp ce ochii ei admirau minunata imagine, care nu era altceva decât un studiu în peniță, de culoare maronie pe hârtie bleu şi cu un fond de culoare purpurie estompată. Din loc în loc contururile erau întărite cu nuanțe de negru şi alb cretă.

– Este un Zuccaro, reuşi ea să murmure. Unul retuşat chiar de Rubens.

Ridică încet capul şi privi peste masă.

– Dumnezeule! Domnule Spotts! Ştiți, eu nu pot...

– Gata, gata. Nu poți, dar trebuie, draga mea. Eu găsesc această situație de-a dreptul jenantă... Foarte, foarte jenantă...

– Priviți, spuse şi Arnold cu mâini tremurânde.

Kenzie se aplecă spre scaunul pe care era aşezat Arnold, privind tabloul din mâna lui.

– Tiepolo![1] murmură ea uimită! „Sfântul episcop vindecând tânăra femeie", adăugă privind hârtia groasă de culoarea pielii de căprioară pe care desenul era realizat în nuanțe luminoase de negru şi roşu.

– Tot ce îmi doresc este să vă bucurați de ele. Puneți-le pe perete şi bucurați-vă privirile admirându-le. Gândiți-vă la ele ca la o comoară.

[1] Tiepolo, Giovani Battista (sau Gianbattista) pictor şi gravor italian (Veneția 1696 – Madrid 1770)

– Domnule Spotts,... noi... nu putem... încercă Kenzie să protesteze cu lacrimi în ochi.

– În cazul în care gândiți astfel, poate ar trebui să vă spun că aceste tablouri nu sunt..., nu sunt propriu-zis un... un dar...

– Atunci ce sunt?

– Aceste daruri vă obligă. Aceste daruri îmi dau dreptul să vă cer să îmi faceți o promisiune.

– Bineînțeles că vom face tot ce doriți. Dar pentru aceasta nu e nevoie de daruri, se grăbi Kenzie să răspundă.

– Ştiu, dar această promisiune pe care vă cer să mi-o faceți... este ceva deosebit.

– Spuneți, domnule Spotts, vă ascultăm.

Bătrânul rămase un timp tăcut.

– Vă rugăm, spuneți, domnule Spotts! îl îndemnă şi Arnold.

– Salvați secția! Doar atât vă cer. Salvați secția!

Vocea domnului Spotts era blândă, dar cei doi simțiră amărăciunea ce răzbătea din ea.

În zilele de marți şi de joi, Bambi Parker îşi petrecea pauza de prânz la Vertical Club, aflat pe Strada 61 Est. Se gândea că împlinise douăzeci şi şapte de ani şi se îndrepta cu repeziciune spre douăzeci şi opt. Nu întinerea, ci, dimpotrivă. Şi la casa de licitație Burghley aveai şanse să întâlneşti oricând persoane importante. Era absolut necesar ca o femeie tânără să se mențină permanent într-o formă excelentă.

După treizeci de minute de exerciții făcute în ritm susținut, îşi scoase costumul de sport Spandex, un amestec şocant de verde şi roz, făcu un duş, se îmbrăcă, se fardă din nou impecabil şi porni spre Burghley, mâncând o cutie cu iaurt sărac în grăsimi, cu aromă de lămâie şi privind vitrinele magazinelor cu toalete costisitoare. Când ajunse la casa de licitație, se îndreptă direct spre toaleta doamnelor aflată la etajul doi. Acest loc destinat angajatelor companiei era cunoscut sub numele

de „club" şi era considerat ca locul de întâlnire al comunității feminine de la Burghley. Această comunitate era formată în majoritate din domnişoare educate, foarte bune cunoscătoare ale celor şapte arte, domnişoare care dispuneau de posibilități materiale sigure dar îşi petreceau timpul lucrând până când sosea clipa întâlnirii cu Prințul fermecat.

În momentul în care aveau să fie purtate de noroc spre apartamentele elegante din zona de est a Manhattan-ului sau în casele liniştite înconjurate de verdeață sau, şi mai bine, pe domeniile bucolice din zona nord-vestică a statului Connecticut, ei bine, în acel moment aveau să devină clientele casei Burghley făcând loc altor angajate.

Înainte de a deschide uşa, Bambi auzi zgomotul străbătând prin uşă. Parcă s-ar fi aflat în preajma unei coline uriaşe de unde ciripitul, cârâitul şi cântecul păsărelelor se împrăştia cu veselie şi cu eleganță, fiind vorba numai de exemplare foarte reuşite.

Deschizând uşa, Bambi se simți ca acasă. Se strecură printre două tinere îndreptându-se spre peretele pe care se aflau oglinzile şi chiuvetele; cu mai mult timp în urmă, câteva dintre cele mai întreprinzătoare tinere dotaseră încăperea cu o rețea de becuri care ofereau o lumină perfectă, ce se revărsa deasupra oglinzilor.

– Bună, Bambi! o salută o tânără aflată în fața uneia dintre oglinzi. Ce mai faci?

Bambi zâmbi prin oglindă Elissei Hullington, care arăta minunat şi ar fi putut deveni model dacă cei din familia Hullington n-ar fi considerat ideea ca total nepotrivită. Elissa nu primi un răspuns prea călduros la întrebarea ei, căci Bambi o considera ca fiind una din rivalele ei în vânătoarea care se desfăşura pentru capturarea bărbatului ideal.

– N-ai auzit vestea cea mare? întrebă Elissa.

– Veste? Care veste?

Bambi se aplecă şi mai mult spre oglindă contribuind la bogăția genelor cu câteva straturi bune de rimel.

– Care veste?! Vestea despre şeful tău.

– Da?! Ce-i cu el?

– Dumnezeule! Nu se poate!? deci eşti ultima care va afla!

– Ce să aflu? întrebă Bambi cu o bătaie vioaie a genelor.

– Domnul Transparent se pensionează în sfârşit. Aceasta este vestea.

– Mai spune o dată! îi ceru Elissei şi rămase cu ochii mari, deschişi, cu privirea nemişcată pe luciul oglinzii.

– Nu se poate! Doar era timpul, nu crezi!? Dacă cineva ajunge să aibă vârsta lui, atunci...

Vocea Elissei părea nepăsătoare, dar ochii ei priveau cercetător imaginea oferită de Bambi; reacţia de surpriză întrecuse speranţele ei.

Totuşi, Bambi îşi reveni repede şi continuă să îşi îmbogăţească genele.

– Se vorbeşte despre pensionarea lui din ziua în care m-am angajat eu.

– Da, dar acum nu mai este vorba de zvonuri. Acum se pensionează cu adevărat.

– Da? Şi cine spune aşa?

– Secretara domnului Sheldon D. Fairey. A auzit o discuţie purtată între cei doi. Trebuie să mă crezi Bambi. Azi este ultima zi când şeful tău mai vine în această clădire ca angajat al companiei. Cine crezi că va fi promovat? Tu? Kenzie? Arnold? Sau poate crezi că vor aduce pe cineva din afară?

Îi vedea cum se furişau ca hoţii. Aplecaţi peste birouri de parcă ascundeau un mare secret. Şopteau, făceau planuri, puneau la cale...

Simţi cum se sufocă. Parcă se înfăşura în jurul ei un boa constrictor, care îi înăbuşea respiraţia.

Simţi cum inima ei stă în loc şi în ochii ei apărură luciri sălbatice. Zâmbi. Un zâmbet rău, urât. Bine! Dacă problema succesiunii se discutase în timpul prânzului, în absenţa ei, era minunat! Avea câteva trucuri, ascunse în mâneca elegantului taior, mult mai bune decât ale triumviratului complotist.

– Dacă aş fi în locul tău, aş face o investigaţie discretă, sugeră Elissa.

– Mulţumesc, Liss. Ne mai vedem, spuse Bambi strângând în grabă fardurile.

– Dacă afli ceva noutăţi, să-mi spui şi mie. Noi, începătoarele, ar trebui să ne ajutăm una pe cealaltă.

– Da, ai dreptate. Acum mă grăbesc. Mai vorbim.

Lăsă în urmă camera plină cu fete gureşe care simţind că se făcuse loc căuta fiecare să îşi găsească cât mai mult spaţiu pentru a-şi îmbunătăţi aspectul şi ţinuta.

Ajunsă în hol, Bambi se strecură în una din cabinele telefonice, închise uşa în spatele ei şi puse o fisă în aparat. Nu voia să folosească telefonul din birou pentru a nu fi surprinsă de cei trei în timpul convorbirii. Convorbirea era urgentă şi necesita o discreţie totală.

Formă numărul secret al biroului lui Robert A. Goldsmith aflat pe Wall Street, număr care făcea legătura trecând peste şirul nesfârşit de secretare. Aşteptă apelul, după care, când auzi vocea lui, la celălalt capăt al firului, întrebă cu glasul ei dulce, alintat, numai miere:

– Robert? Apoi continuă: Sunt eu Bambes. Sun de la un telefon public. Trebuie să îţi spun ceva urgent. Chiar acum am aflat că şeful secţiei în care lucrez eu se pensionează. Şi eu îmi doresc acest post, Robert. Îl doresc teribil. Aş face totul pentru a îl obţine. Şi când spun totul, înseamnă orice, absolut orice.

Bambi era singură în birou şi se gândea să plece mai devreme când auzi telefonul sunând. Se uită la el cu o privire acuzatoare, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. Ştia că ar trebui să răspundă, dar nu avea dispoziţia necesară.

„De ce să nu plec mai devreme?" se întreba ea. „De ce să răspund la blestematul de telefon?" Dar dacă era Robert? Ridică receptorul.

– Secţia vechilor maeştri, răspunse ea cu un ton obraznic. Domnişoara Parker la telefon.

O voce care în mod sigur nu era a lui Robert spuse:

– Bună ziua. Mă numesc Zachary Bavosa, de la firma „Calvert, Barkhom, Waldburger & Slocum. Vă sun în urma rugăminții unui client.

– Şi cu ce vă pot ajuta?

– Unul din clienții noştri... care doreşte să îşi păstreze anonimatul, a moştenit o pictură. Un tablou de Holbein.

– Da...

– Atât casa Christie cât şi casa Sotheby, şi alți specialişti au atestat originalitatea pânzei şi au apreciat valoarea ei între douăzeci şi treizeci de milioane de dolari.

Bambi deveni deodată deosebit de atentă.

– Şi presupun că doriți şi părerea noastră?!

– Nu. Nu, domnişoară Parker. Suntem convinşi de originalitatea ei. Clientul nostru doreşte să o vândă.

„Şi atunci care e problema?" se miră ea în gând. Dacă este atestat de două mari case de licitație, atunci care e problema? De ce ne caută pe noi dacă nu sunt probleme?

– Am putea să facem şi noi o expertiză, spuse ea prudent. Am fi încântați să ne ocupăm de toată această afacere, spuse ea renunțând la prudență.

Omul rămase tăcut câteva clipe. Apoi:

– Aş putea să aduc pânza mâine odată cu întreaga documentație privind proveniența ei. Ora unsprezece este potrivită?

– Minunat. Întrebați de Bambi Parker, spuse ea încântată, simțind cum i se accelerează pulsul.

„Ia te uită! Ia te uită! Ce lovitură! Dintre toate minunile, acest Holbein va fi steaua următoarei licitații la care vor fi vândute tablouri ale vechilor maeştri. Vom pune fotografia ei pe coperta catalogului. Vom trimite informații presei şi vom asista la un război al prețurilor. Poate vom stabili un nou record în privința sumei acordate pentru un tablou de Holbein. Abia aştept să văd ce fețe vor avea Kenzie şi Arnold. Vor fi atât de invidioşi încât vor vrea să îmi scoată ochii".

7

Fifth Avenue, numărul 832.

Literele elegante de culoare albă, subliniate cu negru, împodobeau baldachinul de culoare crem ce se întindea de la intrarea clădirii până în stradă.

Robert A. Goldsmith şi soţia sa ocupau un apartament ce cuprindea două etaje ale clădirii. Aceasta era una din reşedinţele cele mai costisitoare din lume. Din afară, semăna cu o clădire veche de dinainte de război, cu aspect de muzeu bătut de vânturi şi vreme. În interior, o mică armată se afla la datorie zi şi noapte. În afară de portari, îmbrăcaţi cu uniforme elegante, doi bărbaţi care asigurau paza stăteau permanent în holul cel mare, în timp ce un al treilea ocupa o încăpere de unde se urmărea printr-un circuit închis de televiziune tot ce se întâmpla la intrarea de pe Strada 81 Est, pe unde se făcea aprovizionarea clădirii.

Măsurile de securitate aveau rostul lor, dacă se avea în vedere faptul că locatarii imobilului erau toţi persoane a căror avere se situa în jurul a optsprezece-douăzeci de miliarde de dolari.

Zandra von Hohenburg-Willemlohe, care mai fusese oaspetele familiei Goldsmith, aprecia în mod deosebit măsurile de securitate ale clădirii. Dacă rechinii londonezi ar fi reuşit să îi dea de urmă, n-ar fi reuşit niciodată să treacă de paznicii aflaţi în hol, având în vedere că şi vizitatorii cunoscuţi erau priviţi pe un ecran cu mare atenţie, la fel ca şi vizitatorii Casei Albe.

– Puteţi merge, doamnă, spuse grav portarul după ce discutase îndelung la telefon cu cineva din apartamentul familiei Goldsmith. Etajul patrusprezece, doamnă.

Când Zandra coborî din lift, uşile apartamentului familiei Goldsmith erau larg deschise şi un bărbat, îmbrăcat ireproşabil, stătea în vestibulul elegant mobilat.

– Eu sunt Julio, majordomul. Doamna a anunțat sosirea dumneavoastră şi ne-a cerut să vă primim cu toată atenția cuvenită.

Fără să întoarcă deloc capul, ridică mâna şi pocni din degete. Instantaneu, de undeva, apăru o cameristă cu priviri timide şi maniere elegante.

Julio aruncă o privire dezaprobatoare spre geanta de voiaj care atârna pe umărul Zandrei şi camerista sări imediat în ajutorul ei preluând geanta.

– Dacă sunteți amabilă, vă rog să mă urmați. Vă voi conduce în apartamentul pentru oaspeți, anunță solemn Julio.

Trecură pe lângă o scară de marmură ce ducea la etaj, scară decorată cu o balustradă metalică strălucitoare. Pe peretele de culoare alb-gălbui se înşirau tablouri ale vechilor maeştri. Oriunde întorcea capul, Zandra întâlnea numai lux, mult mai mult lux decât ultima dată când vizitase casa familiei Goldsmith, în urmă cu mai bine de doi ani.

Prin uşa deschisă observă pereții capitonați cu piele şi lambrisați, şi portrete realizate de Tissot, Boldini şi Sargent. Oriunde întorcea capul vedea covoare şi carpete luxoase, lampadare de mătase, canapele acoperite cu catifea, perne care te invitau să te afunzi între ele, oglinzi elegante.

„Totul este nou. Dina a schimbat totul, din nou." De câte ori sunt bântuită de gânduri negre, redecorez casa. Aşa obişnuia să spună prietena ei. Zandra zâmbi amintirilor. Un lucru era sigur despre Dina: făcea totdeauna ceea ce spunea. Din nefericire, în afară de redecorarea casei Dina schimbase şi întregul personal, aşa încât Zandra nu întâlni nici o figură cunoscută.

– Doamna mi-a cerut să vă spun că va reveni cât de curând, o anunță țâfnos Julio în timp ce deschidea o uşă grea de mahon Îi făcu loc să treacă şi Zandra pătrunse în

apartamentul pentru oaspeți. Julio o urmă şi aprinse toate lămpile şi veiozele, dădu deoparte draperiile grele de mătase şi catifea, în timp ce camerista o conduse în dormitor.

– Dacă doriți să mă chemați pe mine sau pe oricare dintre ceilalți membri ai personalului, vă rog să folosiți unul din telefoanele de fildeş. Veți observa că numărul nostru este trecut separat, începând cu bucătarul şi terminând cu mine.

– La fel ca la hotel, observă Zandra veselă.

– Da, răspunse sec Julio, fără să guste gluma. Pentru convorbirile din afară, apartamentul are două aparate şi în acest caz vă rog să folosiți unul din telefoanele de bronz. Fiecare număr este scris pe telefon. Dacă mai doriți ceva...

– Nu. Acum, nu. Mulțumesc.

După ieşirea lui, Zandra putea să jure că temperatura camerei urcase cu câteva grade.

Camerista apăru în cadrul uşii de la dormitor. Zâmbind timid întrebă:

– Doriți să despachetez, doamnă?

– Nu, mulțumesc, spuse Zandra zâmbind.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Dacă nu este prea greu, aş dori un ceai.

– Nu este nici o problemă, doamnă. Ce fel de ceai preferați?

– Există Lapsang Souchong?

– Sigur, doamnă. Avem.

– Atunci doresc o cană cu ceai.

– Soseşte îndată, doamnă. Numele meu este Lisa. Fata făcu o scurtă reverență şi dispăru.

Zandra profită de plecarea ei şi făcu o scurtă vizită în apartament.

Camera de zi era capitonată cu mătase de culoare verde deschis şi cu garnituri aurii, pe pereți atârnau tablouri în ulei de dimensiuni mici de Fantin-Latour reprezentând flori. Patru uşi mari, în stil francez, se deschideau spre o terasă. Canapeaua şi scaunele, stil Ludovic al

XIV-lea, erau îmbrăcate în mătase şi lână de culoarea roz a somonului. Pe o comodă se afla un televizor. Pe măsuţele elegante erau împrăştiate bibelouri şi vaze cu flori.

Era cu adevărat un apartament princiar.

Dormitorul era deosebit de elegant şi feminin. Pereţii erau îmbrăcaţi în mătase de culoarea trandafirului roz-alb. Draperiile de la fereastră şi cuvertura patului erau de culoare roz ca fraga.

Zandra încercă să deschidă una din cele două uşi perfect simetrice aflate pe peretele din partea stângă a camerei. Imediat ce deschise uşa, lumina se aprinse în mod automat oferind privirilor un dulap în perete de dimensiunile unui boutique. Era gol şi aştepta să se umple cu conţinutul bagajelor aduse de oaspeţi.

Sertare minunate, încăpătoare, aşteptau lenjerie şi rafturile pentru pantofi se aliniau cuminţi; sacii de plastic pentru haine şi fiecare umeraş de care era agăţat un săculeţ cu răşină de brad aşteptau să fie folosiţi.

Zandra zâmbi cu tristeţe şi se gândi că tot bagajul ei încăpea perfect într-o singură noptieră.

Deschise şi cealaltă uşă care o duse în baia enormă, de dimensiunile unei garsoniere. Toată îmbrăcată în marmură roz, cu oglinzi enorme, reflectând fiecare colţ al încăperii.

Auzind o bătaie discretă în uşă reveni în salon. Lisa aducea ceaiul pe o tavă acoperită cu un şervet de damasc. Zandra zâmbi.

– Mulţumesc, Lisa, asta este tot ce îmi trebuie.

Rămasă singură, îşi turnă ceaiul, adăugă un strop de smântână şi o singură bucăţică de zahăr şi amestecă bine luând cu ea farfurioara şi ceaşca în dormitor. O puse pe măsuţă şi despachetă conţinutul sărăcăcios al genţii sale de voiaj. Atârnă scurta de motociclist pe un umeraş şi împături cu grijă fiecare obiect de îmbrăcăminte, apoi le puse pe toate într-un singur sertar.

Când termină, privi dulapul enorm şi gol. Garderoba ei era mai mult decât sărăcăcioasă.

Închise repede uşa în urma ei şi sorbi din ceai amintindu-şi că lipsa unei garderobe elegante trebuia să fie

ultima ei grijă. Datorită bunăvoinței prietenei sale avea un adăpost, un acoperiş deasupra capului, unul deosebit de elegant. Trebuia de fapt să se considere foarte norocoasă. Trebuia să fie recunoscătoare pentru norocul pe care îl avusese pentru că reuşise să lase în urmă, la Londra, pe cei care o torturaseră. Da, trebuia să înceteze să se autocompătimească. Trebuia să caute să privească partea luminoasă a vieții sale. S-ar fi putut ca totul să meargă foarte rău în privința ei.

Rudolph.

Rudolph... Rudolph...

Oftă tare, cu putere, ca şi când ar fi vrut să îşi elibereze plămânii de un gaz toxic, otrăvitor. Adevărul era că faptele fratelui său aruncau o umbră asupra viitorului ei şi aşa destul de nesigur.

Se prăbuşi pe un scaun, ca o marionetă scăpată din mână. Problemele ei erau totuşi minore. Ea cel puțin era în siguranță. Dar Rudolph?

Ochii i se umplură de lacrimi.

„Of, Doamne, oare ce îi vor face animalele acelea când vor pune mâna pe el?"

Nu! De fapt nu când, ci dacă. Dacă îl vor prinde?

Mâinile începură să îi tremure şi farfurioara şi ceaşca scoteau un sunet uşor. Începu să măsoare dormitorul cu paşi iuți, mânată de agitația imposibil de controlat, plimbându-şi mâinile prin păr, aproape la fiecare pas.

Luă agenda pe care o adusese cu ea şi începu să o frunzărească. Trebuia să facă ceva.

„Trebuie să găsesc o soluție. Trebuie să existe o cale... Nu mi-aş ierta niciodată dacă nu l-aş ajuta".

Rămase cu privirea pierdută în gol dar, de fapt, se gândea atent, era perfect concentrată asupra a ceea ce trebuia să facă.

În primul rând, trebuia să dea de urma lui Rudolph.

Trebuia să telefoneze tuturor prietenilor săi din Anglia, Scoția şi Irlanda. Trebuia să lase fiecăruia numărul de telefon al Dinei, ca în cazul în care Rudolph se ascundea

la unul dintre ei sau se întâlnea întâmplător cu un altul, să ştie unde o poate găsi.

Spera din suflet ca încăpățânatul ei frate să o caute. Doar uniți, doar împreună puteau să încerce să pună lucrurile la punct. Două capete puteau găsi mai repede o soluție decât unul singur.

Simțindu-se mai liniştită după ce găsise o soluție pentru început, Zandra luă ceaşca goală şi se întoarse în salon, turnându-şi încă un ceai. Luă o linguriță şi puse ceaşca pe o măsuță elegantă, se aşeză şi ridică receptorul telefonului.

„Acum la treabă!" îşi spuse ea.

Era hotărâtă să înceapă cu prima literă a alfabetului şi să ajungă până la litera Z.

– La dracu'! exclamă Zandra după ce trânti receptorul telefonului. Aruncă şi agenda telefonică pe patul elegant, făcând să tresară cuvertura de mătase ca fraga, apoi rămase cu capul sprijinit în mâini, privind în gol.

Era nervoasă şi scârbită şi doar uşor surprinsă. Pierduse două ore lucrând metodic, începând cu litera A şi ajungând la litera C şi nu reuşise să obțină nici o veste despre Rudolph. Nimeni nu îl văzuse şi nimeni nu aflase nimic despre locul unde s-ar fi putut ascunde.

Şi ca şi când situația nu ar fi fost şi aşa destul de grea, şapte dintre cunoştințele lui îi comunicaseră că şi ei erau în căutarea iui şi o rugau să aibă amabilitatea să îi comunice, în cazul în care dădea de urma lui, că doreau să primească înapoi sumele pe care Rudolph le împrumutase de la ei...

Obrajii îi ardeau. Oftă şi se prăbuşi pe pat.

– La dracu' cu tine Rudolph, nemernicule!

Privea baldachinul patului simțind cum un muşchi aflat lângă ochi i se zbătea din cauza nervilor. Ştia că trebuia să ridice receptorul şi să continue să îl caute. Să încerce mai departe, telefonând celor care nu răspunseseră la primul ei apel şi care erau înscrişi în agendă la literele A,

B, C, şi să continue cu litera D. Dar era deprimată. Ideea că aceste convorbiri ar putea să scoată la lumină alți creditori, o deprima. Avea să mai încerce, dar mai târziu.

– Bau! strigă o voce care o făcu pe Zandra să sară în sus speriată şi să simtă cum i se făcea pielea de găină.

– Dina! Dumnezeule! Ce spaimă am tras! Nu am auzit când ai intrat.

– Ştiu. Ar fi trebuit să bat la uşă, dar suntem atât de apropiate!... Doamne, este minunat să te văd din nou, spuse Dina cu o voce din care lipsea tonul acela mieros şi se aruncă în brațele prietenei sale.

O strânse cu putere şi, totuşi, cu grijă ca să nu îşi strice machiajul. Apoi se aşeză pe pat alături de Zandra şi o privi atent.

– Arăți formidabil! Absolut grozav, iubito! nu ştiu ce faci, dar presupun că este vorba de clima umedă a Angliei. Da. Asta trebuie să fie. Este minunat că te pot vedea din nou!

– Şi tu arăți bine, Dina. Ce mai face Robert?

– Robert? Lasă-l pe Robert. Avem tot timpul să vorbim despre el. Ceea ce vreau să ştiu chiar acum este ce faci tu.

Era strălucitoare, plină de viață şi ciripea ca un cintezoi.

– Eu?!... Comme-ci, comme-ca[1]! Oricum, sunt în viață.

Dina deveni deodată serioasă. Nu era ceva obişnuit ca Zandra să aibă o atitudine de om deprimat, dar nici nu era genul care să se plângă şi să discute despre problemele personale. Această atitudine a ei, Dina o punea pe seama genelor moştenite din familia Hohenburg-Willemlohe.

Luându-i mâinile în ale sale, Dina îi spuse cu blândețe:

– E ceva în neregulă, iubito? Se vede pe chipul tău. Nu uita că am umeri uriaşi, o ureche gata să te asculte şi nu găsesc nimic mai plăcut ca păstrarea celor mai mari secrete.

[1] Comme-ci, comme-ca (în lb. frc.) = aşa şi aşa

– Da... ştiu. Totul ar putea fi mai uşor de suportat... Oricum, nu este cazul să intrăm în amănunte chiar acum. Este o poveste lungă, înfricoşătoare şi s-ar putea să nu o termin până mâine la răsăritul soarelui.

– Bine. Dacă tu crezi că poate aştepta...

– Sunt sigură.

– Dacă spui tu... Perfect! Mâine seară vom avea una din discuţiile noastre lungi, aşa ca între femei, una din acele seri care îl fac pe Robert să se urce pe pereţi. Şi acum, prima întrebare, iubito: cât timp ai de gând să stai?

– Of! Cred... cred că va fi o vizită... o vizită mai îndelungată, spuse Zandra, devenind brusc preocupată de propriile ei mâini.

– Minunat! Eşti binevenită, indiferent cât de mult doreşti să stai. Zile, săptămâni, luni.

Zandra ridică capul şi o privi pe Dina strângându-i mâna.

– Ştiu şi îţi mulţumesc. Dar orice pasăre are nevoie de un cuib. Voi căuta un apartament. Dar mai întâi cred că trebuie să îmi caut o slujbă, ceea ce implică obţinerea unei autorizaţii de şedere în ţara...

– Intenţionezi să rămâi timp îndelungat? Dina era mai mult decât încântată. Era fericită.

– Mi-e teamă că da.

– Este cea mai bună veste de când... de când au inventat transplantul de păr, exclamă Dina. Va fi ca în timpurile de altă dată.

Puse braţul în jurul umerilor Zandrei şi o îmbrăţişă. Apoi îşi duse un deget la buze şi rămase gânditoare.

– O slujbă... o slujbă... Sigur că da! exclamă ea.

– Ce se întâmplă?

– Abracadabra! Poţi să te consideri angajată.

– Dina, eu de fapt...

– Te rog să taci şi să mă asculţi. Robert a devenit de curând deţinătorul majorităţii acţiunilor casei de licitaţie Burghley, adică are controlul asupra activităţii ei. Înţelegi?

– Burghley?! Vrei să spui...

– Da, de ce te miri? Poate acum voi fi mai mult decât doamna GoldMart. Nu ştiu dacă tu bănuieşti cât este de mare şi de puternică această casă? În această dimineaţă am vizitat sediul din New York şi ţin să îţi spun că numără câteva sute de angajaţi.

– Dina... încercă Zandra, dar fu redusă la tăcere de o simplă fluturare a mâinii.

– Indiferent ce ai de gând să spui, nu îţi dau voie. Nu mă interesează. Cu un personal atât de numeros nu se poate să nu găsim un post şi pentru tine. Acum hai să ne gândim. Cât de mult cunoşti tu despre evaluări şi expertize?

– Vrei să spui... în ceea ce priveşte o secţie a casei Burghley?

– Iubito, despre ce vorbim noi acum? Vorbim despre o secţie.

– Da... eu am studii în domeniul artei. Şi toate acele vacanţe petrecute la rude în diverse castele şi reşedinţe de vară... Cred că cel mai bine cunosc pictura vechilor maeştri.

– Atunci vei avea această secţie. Nu mai cauţi nimic, iubito. Eşti angajată. Avocaţii lui Robert vor rezolva problema autorizaţiei, aşa încât vei putea începe lucrul imediat. Dacă ai nevoie de bani, îţi pot împrumuta eu sau poţi primi un avans de la Burghley. Va fi cum doreşti tu.

Noua regină din Manhattan zâmbea încântată, plină de bunăvoinţă.

Zandra o privea neîncrezătoare. Toate se petrecuseră cu o asemenea rapiditate încât îşi pierduse glasul.

– Şi acum, trebuie să facem inventarul, spuse regina ridicându-se. Arată-mi ce toalete ai adus cu tine! continuă ea luând-o pe Zandra de mână şi ridicând-o de pe pat.

– Toalete? Aruncă o privire îngrijorată spre uşa dulapului. După felul cum se exprimase Dina, înţelese că aceasta avea o idee total greşită despre situaţia în care se afla Zandra. Se gândea la toalete de seară, la toalete pentru cocktail. Discrepanţa dintre această imagine şi realitate era atât de mare încât izbucni într-un râs nestăvilit şi râse până când ochii i se umplură de lacrimi.

– Iubito, am spus ceva nelalocul lui? Ce se întâmplă? întrebă Dina uimită.

– Nu, nu ai greşit cu nimic. Adevărul este că eu am plecat în grabă mare şi nu am putut împacheta. Cu alte cuvinte... cam ce am pe mine poate fi considerat bagajul meu, spuse Zandra.

– Dumnezeule! exclamă Dina fără să îşi piardă firea. Sunt convinsă că vom găsi tot ceea ce ne trebuie. Eu cred că avem aproximativ aceleaşi măsuri, spuse ea după ce o examină cu ochiul ei expert.

– Dar de ce îți faci probleme legate de toaletele mele? Ce pui la cale?

– Ce pun la cale? Iată! spuse Dina şi îi arătă două plicuri groase, apărute ca prin farmec în mâna ei. Am primit invitații la petrecerea sezonului. Şi ştii din partea cui sunt venite aceste invitații? Ghici?

Le flutură prin fața Zandrei.

– Chiar din partea vărului tău, Prințul Karl-Heinz von und zu Engelwiesen. După cum vezi, sunt două invitații. Una este pentru Robert şi pentru mine şi cealaltă este pentru tine şi pentru însoțitorul tău. Ce zici, iubito? Eşti uimită?

– Dina, nu în seara aceasta! Te rog. Sunt îngrozitor de obosită. Abia am dormit câteva ore în ultimele zile.

– Nici nu vreau să aud. Nu accept un refuz. Petrecerea nu începe mai devreme de şapte şi jumătate, aşa că vei avea timp suficient să te odihneşti.

O luă pe Zandra de mână şi o conduse afară din apartamentul pentru oaspeți. Urcară scara interioară spre apartamentul ei şi în tot acest timp ciripea veselă.

– Slavă Domnului că dulapurile mele sunt înțesate cu lucruri pe care nu am apucat să le port niciodată, aşa că mai întâi vom alege o toaletă potrivită, apoi vom căuta o bijuterie care să se asorteze... Nu! Nu! Nu ai voie să spui un cuvânt! După ce terminăm această activitate, îți voi da una din pastilele mele minunate şi te voi aşeza în pat chiar eu. Poate nu vrei să mă crezi, dar te asigur, că atunci când va sosi timpul să mergem la petrecere, vei arăta şi te vei simți proaspătă ca o floare.

8

Ce mult contează o zi!

Bărbatul care cu o seară în urmă mersese la culcare în patul enorm, cu decorațiuni aurite stil Ludovic al XIV-lea era cel mai vânat burlac. Bărbatul care se trezise în aceleaşi pat în dimineața următoare, împlinise patruzeci de ani şi viața lui ajunsese la jumătate.

Era prințul Karl-Heinz von und zu Engelwiesen şi faptul că împlinea patruzeci de ani îi readucea în minte gândul că şi el era un muritor ca ceilalți. Responsabilitățile unei averi fabuloase ca şi cele legate de titlul său şi de legile încâlcite ale eredității, care guvernau familia sa de mai bine de trei sferturi de mileniu, apăsau greu pe umerii săi.

Sosise momentul să se gândească la toate acestea, deşi ultimii douăzeci de ani de viață intensă, lipsită de griji, făceau ca acest moment să fie deosebit de dificil.

Prințul Karl-Heinz nu era numai unul dintre cei mai inteligenți oameni de afaceri din lume, dar era şi unul dintre cei mai pasionați de plăceri dintre bărbați. Era un îndrăgostit plin de pasiune, înflăcărat şi viața sa era o cronică a legăturilor amoroase. Vedete de cinema, actrițe de revistă, supermodele şi multe alte regine ale frumuseții figurau în cronica vieții sale. Şi aceasta nu era totul. Iubea femeile, toate femeile şi printre cuceririle lui se aflau femei căsătorite care până nu îl întâlniseră pe el nu îşi înşelaseră soții niciodată, fiicele prietenilor, asociaților şi ale celebrităților politice.

Auzind bătaia în uşa apartamentului pe care îl ocupa în unul din turnurile de la Burghley, strigă în limba germană:

– Herrein![1]

Uşa se deschise şi silueta subţire a secretarului şi valetului său Josef apăru în cadrul ei. Era alături de prinţ încă de când acesta era foarte tânăr, învăţase toate obiceiurile şi ştia să prevină toate capriciile prinţului.

– Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră, îl salută el în germană. Vă rog să îmi permiteţi să urez Înălţimii Voastre la mulţi ani şi multă sănătate!

– Bună dimineaţa, Josef. Mulţumesc.

– Înălţimea Voastră doreşte să servească masa, acum sau mai târziu?

– Mai târziu, Josef.

– Prea bine, Înălţimea Voastră.

Înălţimea sa serenisimă, prinţul Karl-Heinz Fernando de Carlos Jean Joachim Alejandor Ignacio Hieronymous Eustace von und zu Engelwiesen era binecuvântat cu toate darurile ce şi le poate dori un muritor. În primul rând averea lui, care era imensă, mult mai mare decât multe din marile averi; titlul său era mult mai vechi decât multe alte titluri de noblețe şi sângele său mult mai albastru; înfăţişarea sa aristocratică era mult mai atrăgătoare ca a altor mulţi bărbaţi nobili şi femeile erau atrase de el mai mult decât de alţi bărbaţi. Arăta mai tânăr decât cei patruzeci de ani pe care tocmai îi împlinise, ani care fuseseră înregistraţi cu mare exactitate, deoarece în ultimii şapte sute de ani nici un von und zu Engelwiesen nu se născuse fără ca acest eveniment să nu fie înregistrat de trei avocaţi a căror datorie era să asiste şi să certifice naşterea copilului într-o carte veche care cuprindea arborele genealogic al familiei. Numărul de trei avocaţi fusese stabilit avându-se în vedere că un avocat mai puţin scrupulos putea uita un amănunt şi datorită

[1] Herrein = intră (în lb. germană)

faptului că trei avocați nu puteau fi mituiți, deci nu se puteau produce erori de înregistrare. Şi, totuşi, cum putea oare fi considerată ca perfect legală paternitatea unui copil dacă cei trei avocați nu asistaseră la procrearea lui?

În ceea ce îl privea pe prințul Karl-Heinz nu existau îndoieli asupra originii sale. Emana noblețe prin fiecare por, nu numai prin aspectul său fizic, ci şi prin felul în care vorbea şi în care se purta cu cei din jurul său. Noblețea trăsăturilor era dată de nasul imperial, un adevărat nas roman: lung, subțire şi uşor neregulat, cu o uşoară protuberanță în mijloc, semn distinctiv al tuturor celor din familia und zu Engelwiesen, dovedită de portretele înaintaşilor. Ochii săi erau uşor ovali, de un albastru strălucitor şi cu câteva mici riduri la colțuri. Avea o privire de ştrengar, capricioasă, nepotrivită uneori cu atitudinea lui princiară.

De la vârsta de cincisprezece ani prințul Karl-Heinz condusese în patul său, dar numai în pat, nu şi la altar, pe cele mai frumoase femei din lume. Dar această atitudine a sa față de femei era doar o mică trăsătură a caracterului său. În spatele acestei frivolități se ascundea un caracter puternic, o voință de fier, un om de afaceri nemilos şi o încredere în sine pe care numai conştiința puterii absolute şi a nobleții familiale o pot da.

Problema care îi aducea cele mai mari necazuri în acel moment era tocmai această noblețe a originii sale. Familia sa era menționată documentar încă din anul 1290 când un anume Eustace fusese răsplătit de Carol cel Mare pentru serviciile aduse coroanei şi fusese încoronat prinț al Imperiului Roman. În afara pământurilor întinse pe care le primise în Germania, acel Eustace căpătase şi un drept de invidiat: folosirea exclusivă a drumurilor poştale papale în întreaga zonă de vest a Mării Mediterane.

Acel Eustace fusese primul dintr-un şir neîntrerupt de prinți ai Imperiului Roman, care stabilise legile ce conduceau familia von und zu Engelwiesen de generații întregi, legi care erau în vigoare şi în prezent şi pe care prințul Karl-Heinz avea obligația să le respecte.

Prima dintre legi şi cea mai importantă se referea la dreptul primului născut, o lege după care încă multe familii nobile din Europa se conduceau. Karl-Heinz era primul născut al tatălui său, un bărbat bătrân şi cu o sănătate foarte şubredă. Dreptul său de prim-născut îi asigura în mod normal moştenirea titlului şi o împiedica pe sora sa, prinţesa Sofia, să spere să obţină acest drept.

Totuşi, legea familiei von und zu Engelwiesen se deosebea de celelalte, deoarece prinţul Eustace stabilise alte câteva condiţii ce trebuia să le îndeplinească cel care moştenea titlul familiei. În primul rând acesta trebuia să se căsătorească cu o descendentă a prinţilor Sfântului imperiu roman, fapt ce restrângea mult posibilităţile prinţului Karl-Heinz de a găsi o soţie potrivită.

Cea de a doua condiţie impunea ca soţia sa să dea naştere unui urmaş de sex masculin mai înainte de moartea tatălui său, bătrânul prinţ.

Dacă aceste două criterii nu erau îndeplinite, moştenirea trecea în mod automat asupra celui mai mare fiu al uneia dintre rudele cele mai apropiate. Şi pentru ca norocul să îi joace încă o festă lui Karl-Heinz, întâmplarea făcea că sora lui, Sofia, şi soţul ei, contele Erwin reuşiseră să aducă pe lume o adevărată armată de moştenitori, în special băieţi, frumoşi, blonzi, care deja erau căsătoriţi cu femei de origini foarte bune care se pregăteau să aducă pe lume un şir neîntrerupt de odrasle frumoase, voinice, cu păr blond şi ochi albaştri.

Între timp, pentru Karl-Heinz şansele se micşorau. Tatăl său, bătrânul prinţ, era atât de slăbit şi bolnav încât se credea că nici nu avea să mai apuce următoarea sa aniversare.

Privind razele soarelui care îi zâmbeau prin fereastră, prinţul Karl-Heinz îşi cântărea şansele şi se gândea ce cale era mai bună. Dacă voia să îşi asigure moştenirea, titlul şi controlul asupra averii, trebuia să pună capăt celor patruzeci de ani de celibat. Trebuia să descopere cât mai curând o soţie cu sânge albastru şi să îl roage pe

Dumnezeu ca aceasta să reuşească să dea naştere unui copil într-un timp record.

Ideea că prinţul Leopold, fiul cel mai mic al Sofiei, un tânăr deosebit de posac, ar putea moşteni titlul şi averea, îşi făcu loc tot mai mult în mintea lui Karl-Heinz. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să vezi cum provincialul cheltuitor, fluşturatecul lipsit de orice simţ al afacerilor, avea să distrugă o avere clădită în şapte secole, în doar scurta sa viaţă. Karl-Heinz văzuse lucrul acesta întâmplându-se cu multe familii şi nu voia să creadă că s-ar putea întâmpla şi familiei sale ceva asemănător.

Fiecare din cei patruzeci de ani de viaţă păreau să apese tot mai greu pe umerii săi. Imaginea Sofiei şi a lui Leopold îi alungară toată buna dispoziţie; întreaga sa viaţă îi apărea lipsită de sens.

„Da", îşi spuse el „ştiu ce este bine pentru mine. Zilele mele de burlac zglobiu se încheie azi. Azi pun punct vechiului meu fel de a trăi".

Odată cu gândul acesta îşi puse întrebarea cum de putuse fi atât de prost încât să lase toţi acei ani să treacă pe lângă el fără să îşi asigure dreptul la moştenire, drept pe care acum era poate prea târziu pentru a îl câştiga.

În timpul prânzului servit de majordomul său Cesar, care oficia cu cea mai mare discreţie, Karl-Heinz continua să se gândească la situaţia sa, neluând seama la nimic din ceea ce i se servea, rămânând indiferent la salata de homar, ca şi la cafeaua fierbinte, proaspăt măcinată. Toate îi păreau lipsite de gust şi aromă.

Înălţimea sa serenisimă, prinţul Karl-Heinz, îşi pierduse pofta de mâncare.

Oare cum putuse să lase să treacă toţi aceşti ani? Dăduse dovadă de o prostie de neiertat.

„Este de neiertat ceea ce am făcut."

Trebuia să recupereze timpul pierdut şi să nu mai lase o secundă fără să încerce să se apropie de ţelul său.

„Da", gândi Karl-Heinz, „neliniştile se abat şi asupra capetelor neîncoronate..."

ȚINTA: PORNIREA NUMĂRĂTORII INVERSE PENTRU INSTALAREA TERORII LA CASA DE LICITAȚIE BURGHLEY

Omul urcă cele câteva trepte de marmură îndreptându-se spre marea scară care ducea la etajul superior al clădirii. În partea stângă se afla intrarea spre sala propriu-zisă în care se desfăşurau licitaţiile; în partea dreaptă se aflau sălile mochetate ale galeriilor de artă, o succesiune de spaţii care puteau fi închise şi deschise în funcţie de necesităţi, datorită pereţilor glisanţi.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă tânăra cu înfăţişare atrăgătoare aflată în spatele biroului.

Bărbatul o privi atent. Era una dintre cele trei tinere începătoare angajate pentru a vinde cataloage, reviste şi, mai ales, cărţi de artă.

– Da, vă rog. Aş dori unul din numerele revistei „Ultimele achiziţii".

– Numărul din noiembrie-decembrie sau cel pentru septembrie-octombrie?

– Cel din noiembrie-decembrie şi pe cel din ianuarie-februarie.

– Regret, dar cel pentru ianuarie-februarie va fi publicat peste o lună şi jumătate.

– Atunci îl doresc pe cel pentru lunile noiembrie-decembrie.

Se întoarse spre standul aflat în spatele său, plin cu reviste şi luă un exemplar din „Ultimele achiziţii" revistă

de format mare, în culori strălucitoare care prezenta următoarele noutăți pe care casa de licitație Burghley intenționa să le prezinte publicului.

– Doriți şi un catalog? Am primit un număr nou şi acest număr acoperă întregul an.

– Nu, mulțumesc.

– Douăzeci de dolari, vă rog.

Scoase portmoneul, luă o bancnotă nouă de douăzeci de dolari şi o dădu tinerei. Fata marcă pe maşină prețul revistei, luă o pungă de plastic pe care era imprimat cu litere mari numele casei de licitație Burghley şi puse revista în ea, dându-i-o apoi cumpărătorului.

– Poftiți, vă rog, zâmbi ea din reflex.

Păşind afară pe Madison Avenue, omul luă revista din pungă, o strânse sul şi o puse în buzunar. Punga o făcu ghem şi o aruncă în primul coş întâlnit în calea lui. Nu dorea să fie văzut purtând o pungă pe care era imprimat numele Burghley. Ar fi fost reținută o asemenea imagine şi în domeniul lui de activitate nu avea voie să atragă atenția nimănui asupra sa şi nici să lase amintiri. Era un risc pe care nu şi-l putea permite.

Era unul dintre cei mai mari infractori din lume, dar nimeni nu ştia acest lucru. De fapt, aceasta era dorința lui şi trebuia să şi rămână total necunoscut celor din jur.

Avea totdeauna grijă să nu se remarce, ci, dimpotrivă, să treacă cât mai neobservat şi nu se încredea niciodată în noroc.

Dimpotrivă. Era totdeauna foarte precaut şi avea aspectul banal al unui trecător de rând. Era mult prea deştept pentru a face alianțe cu cei de o seamă cu el şi cu toate acestea, nu se ferea să folosească ajutorul unor personaje dubioase şi foarte pricepute în domeniul infracțional.

În asemenea cazuri, aşa cum procedase şi în Macao, lăsa amănuntele acțiunii pe seama unui asociat care avea grijă ca totul să se desfăşoare în siguranță, în timp ce el rămânea în umbră, invizibil, protejându-se de orice pericol.

Secretul succesului său se datora faptului că nimeni, niciodată, nici măcar principalul său colaborator nu ştia cine se afla la conducerea afacerii respective.

Până în ziua aceea, această reţetă compusă din anonimat şi prudenţă îi asigurase succesul. Nici Interpolul, nici F.B.I-ul sau Sureté, nici Scotland Yard-ul şi nici un alt compartiment poliţienesc din lume nu avea înregistrată o cât de mică faptă infracţională comisă de el. Nici măcar nu fusese vreodată amendat pentru parcarea neregulamentară a automobilului.

Avea o memorie fotografică, fapt ce îl ajuta să nu lase nici măcar un petec de hârtie în urma lui. Era un mare specialist în spălarea banilor murdari şi avea bunuri în valoare de o sută de milioane de dolari în aur, diamante, investiţi în diverse afaceri, depuşi în conturi ale unor bănci din Lichtenstein, Insulele Caimanului[1] şi insula Jersey.

Ar fi putut să se retragă de mult timp pentru a se bucura de liniştea şi luxul oferite de averea sa greu de estimat, dar singurul motiv pentru care continua să lucreze era pasiunea sa pentru crime, pentru afaceri necurate, pentru încălcarea legii.

În momentul când cumpără revista casei de licitaţie Burghley se afla în plină organizare a celei mai mari lovituri pe care o pusese vreodată la cale. Intenţiona ca aceasta să fie ultima lovitură a carierei sale şi cea mai mare lovitură din istoria mileniului. Dorinţa lui era ca ultima lui lovitură să fie încununarea activităţii lui de o viaţă, cântecul său de lebădă mai înainte de a se transforma pentru totdeauna într-un cetăţean onest.

Era dornic să se vadă stând retras într-un loc liniştit urmărind cum toate forţele poliţieneşti încercau din răsputeri să pună mâna pe omul cu minte diabolică.

Nu aveau să reuşească niciodată să îl descopere pentru că el pur şi simplu nu exista, nici măcar ca delincvent.

---

[1] Insulele Caimanului = trei insule aflate la nord-vest de Jamaica, depinzând din punct de vedere administrativ de Jamaica.

9

Kenzie locuia într-un apartament aflat la etajul trei al unei clădiri vechi, din cărămidă, cu cinci etaje, clădire ce fusese o singură locuință cu mulți ani în urmă şi care cu timpul fusese împărțită în mici apartamente.

Bucătăria ei minusculă data din preajma anilor '20 şi era compusă dintr-o mică plită cu gaz, un cuptor în care abia putea pune doi pui la făcut şi un frigider-răcitor mai mult decât vechi, care necesita dezgheţarea săptămânală.

Camera de zi era prevăzută cu un şemineu care încă funcționa şi deasupra căruia, cu mari eforturi, Kenzie reuşise să curețe şi să scoată la lumină o frescă. De asemenea, încăperea, destul de mare, avea două ferestre ce se deschideau spre o curte interioară. Pereții erau groşi, vecinii liniştiți. Apartamentul avea două dormitoare mici şi putea fi socotit un chilipir pentru că se afla în Manhattan pe Strada 81 Est şi chiria lui era de numai 823 de dolari şi 23 de cenți.

Era un apartament perfect pentru două persoane şi acesta fusese şi motivul pentru care se simțise atrasă de el. Dar, cu trei luni în urmă, prietena ei cu care împărțise apartamentul şi chiria acestuia se căsătorise cu un stomatolog mutându-se în Westchester County. Din cauza cheltuielilor pentru gaz, curent electric, chirie şi televiziune prin cablu, Kenzie se văzuse nevoită să renunțe la marea ei pasiune, achiziționarea de obiecte de artă.

Pasiunea ei era să participe la acele licitații care se organizau pentru lucrări de artă a căror origine era puțin

sub semnul întrebării sau care erau atribuite unor maeştri cunoscuţi dar nu existau certitudini în privinţa originii lor. Mai existau şi lucrări pe care marele public nu le lua în seamă. În felul acesta, Kenzie reuşise să adune o mică colecţie de opere de artă pe care apoi le cercetase în amănunt şi care se dovediseră deosebit de valoroase. Astfel câştigase şi un ban în plus şi se bucura de o colecţie reuşită.

Îşi mobilase apartamentul cu piese vechi, într-un amestec de lux şi eleganţă, situaţie la care nu ar fi putut spera având în vedere salariul relativ mic de la Burghley. Faimoasa casă de licitaţie considera că onoarea de a se număra printre angajaţi îi putea face pe mulţi dintre ei să renunţe la dorinţa de a avea un salariu mai mare.

Ţinând tabloul împachetat, primit de la domnul Spotts, Kenzie se lupta cu cele cinci încuietori fixate în uşa apartamentului său.

După ce intră, împinse uşa cu fundul, într-o mişcare reflexă şi abia sfârşise de încuiat cele cinci broaşte pe dinăuntru, când simţi furnicături pe spate.

„Nu sunt singură!" îşi spuse ea.

Simţi cum stomacul i se strângea şi o gheară se încleşta de gâtul ei. Cu mişcări prudente se întoarse, simţind în urechi bătaia a mii de tobe.

– Bună, frumoaso!

Dezbrăcat, numai cu chiloţii pe el, Charley Ferraro îi trimise o sărutare în zbor.

– Dumnezeule, Charley! Ce talent ai să mă sperii.

Nu ştia dacă să fie furioasă sau să se bucure că de fapt nu se aflase nici în cel mai mic pericol.

Furia se dovedi mai puternică, amplificată şi de faptul că îl vedea simţindu-se degajat, ca şi când s-ar fi aflat în propria lui casă.

O privea stând cu braţele voinice, încrucişate sub cap, relaxat pe canapeaua ei în stil Napoleon al III-lea, canapea elegantă, fină, potrivită pentru a adăposti o odaliscă şi nu un trup puternic, antrenat, al unui poliţist din cadrul Departamentului de poliţie new-yorkez.

– Ce dracu' faci aici, în casa mea? Bineînțeles în afară de faptul că mă sperii de moarte?

– Nu-ți aminteşti? Ți-am spus de dimineață. Ce-i cu tine, iubito? De ce eşti furioasă? Ai avut o zi grea? Nu pari încântată să mă vezi.

Îşi lăsă geanta mare să îi alunece de pe umăr şi se lipi obosită cu spatele de uşă. Respiră greu, cu năduf, făcând să îi salte şuvițele de păr de pe frunte.

La dracu'! În seara aceea nici nu avea nevoie şi nici nu dorea să se afle în compania lui Charley. Visase să petreacă o oră contemplând tabloul realizat de Zaccaro şi nu trupul, de altfel frumos şi atrăgător, al lui Charley Ferraro. Apoi trebuia să se pregătească pentru petrecerea la care o invitase domnul Spotts.

Puse tabloul pe măsuța în formă de semilună, aflată lângă uşă, aşeză cheile în vasul frumos de ceramică, aparținând dinastiei Han şi se întoarse cu fața spre el, cu mâinile pe şolduri într-o atitudine teribil de bătăioasă.

– Charley, ieşi afară! spuse ea calm.

– Ce spui? Iubito, n-am auzit...

– Charley, eşti surd? Am spus: ieşi afară! Afară! Vamanos!

Charley o privea, vădit luat prin surprindere de atitudinea ei, încercând să înțeleagă dacă vorbea serios sau nu.

Se ridică într-un cot, o privi cu o uşoară uimire, sperând că putea să o îmblânzească cu farmecele lui.

– Sper că nu vorbeşti serios?

– Nu vorbesc serios? Cred că n-ar trebui să mă pui la încercare.

Luă tabloul, îl despachetă şi îl aşeză deasupra şemineului căutând o poziție care să îi pună în evidență frumusețea. Când se întoarse cu fața spre Charley citi în ochii lui dorința. Ignoră prezența lui, ca şi privirile sale lacome, şi se aşeză pe un scaun Louis Philip după care începu să îşi desfacă şireturile ghetelor. Îşi aruncă ghetele din picioare şi se ridică. Chiar în acel moment Charley ...

apropie de ea şi o îmbrăţişă cu braţele lui voinice, primitoare.

– Ia-ţi labele de pe mine, Charley! Şi ar fi cazul să începi să îţi aduni hainele, să te îmbraci şi să pleci acasă.

Chipul lui frumos se umbri. Charley Ferraro nu era obişnuit să fie alungat într-o asemenea manieră de reprezentantele sexului opus.

– Hai, ce mai aşteptaţi? îl întrebă Kenzie neîndurătoare.

– Nu credeam că eşti o femeie nerecunoscătoare.

– Şi pentru ce ar trebui să îţi fiu recunoscătoare?

– Nu-ţi place să găteşti, nu-i aşa? De aceea am şi comandat ceva de mâncare. Exact ceea ce îţi place ţie. Ce zici, sunt sau nu irezistibil?

– Nu. Absolut deloc.

– Doar nu vorbeşti serios?! Nu vrei să plec, nu-i aşa? întrebă el deodată, îngrijorat cu adevărat.

– Exact aceasta este dorinţa mea. Să dispari. Niciodată nu se purtase cu el aşa nemilos.

– Nu crezi că eşti datoare o explicaţie?

– Charley, ţie nu ţi-a trecut niciodată prin minte că mai am şi alte planuri?

– Pot să întreb care sunt aceste planuri? Sau cer prea mult?

– Absolut deloc. Am fost invitată la o petrecere în înalta societate. În lumea artei.

– Oho! te rog să mă scuzi. Eu credeam că nu dai doi bani pe toată lumea bună.

– Poate mi-am schimbat felul de a vedea viaţa.

– Şi pot să ştiu şi eu cine te-a invitat? întrebă el bătăios.

– Nu este treaba ta, răspunse ea acru.

Porni prin cameră strângând hainele lui şi aruncând fiecare obiect în braţele lui Charley, care le prindea din zbor cu îndemânare.

– Dumnezeule, ce se întâmplă cu tine?

– Nimic.

– Nimic?

O prinse de mână şi o trase spre el, lipindu-şi trupul de al ei.

– Asta numeşti tu nimic? Vezi ce se întâmplă cu mine? murmură el provocator în urechea ei, îndreptându-şi, în acelaşi timp, privirile spre coapsele lui.

Chipul lui Kenzie rămase împietrit, dar ochii ei de culoarea chihlimbarului străluceau ca ai unei pisici. Indiferentă la puterea lui de a fi gata oricând să facă dragoste, ea era hotărîtă să nu fie dispusă în acel moment să primească propunerea lui.

– Charley! Charley! Oare cât timp este necesar ca tu să înveți?

Degetele ei alunecară spre coapsele lui mângâindu-l.

– Ce să învăț?

– Asta! spuse ea strângându-i în mână acel loc atât de vulnerabil al bărbaților.

– Dumnezeule! zbieră Charley, lăsând hainele să îi zboare din mâini, gata-gata să se prăbuşească de durere.

Slăbi strânsoarea, luă mâna de pe el şi făcu câțiva paşi înapoi, încrucişându-şi mâinile pe piept. Charley țopăia de colo-colo încercând să se liniştească.

– De ce-ai făcut asta? Ai înnebunit?

– Să zicem că a fost o simplă joacă. Mă gândeam că poate vrei să experimentezi şi alte senzații.

Furios, Charley îşi adună hainele căzute pe jos şi începu să se îmbrace în grabă.

– Asta a întrecut măsura. Plec.

Îşi trase fermoarul pantalonilor în mare grabă, puse pantofii sub braț şi descuie cele cinci broaşte ale uşii, zburând desculț pe scări, în jos.

– Călătorie sprâncenată! strigă Kenzie în urma lui.

Trânti uşa, încuie şi bătu din palme. „Oare de ce bărbații nu pricep când trebuie să se retragă?"

Tresări auzind bâzâitul interfonului.

– Să te ia dracu' Charley! Cât timp îți trebuie să înțelegi când ți se cere să dispari? țipă ea în interfon.

Pauză. Apoi o voce asiatică, calmă, rosti scurt:

– Comanda!

Kenzie îşi lovi fruntea cu palma. „La dracu'!" Uitase complet de comanda făcută de Charley. Acum trebuia să plătească nota.

Apăsă butonul care deschidea uşa de la intrare şi murmură „Mii de mulţumiri, mascul feroce". Începu să caute în geanta cea mare de umăr şi găsi portmoneul. Numără banii. Era o sumă deprimantă: trei hârtii a zece dolari fiecare, trei a câte cinci şi trei a câte un dolar.

Auzi o bătaie uşoară în uşă. Încercă să îşi revină cât de cât şi descuie încă o dată cele cinci încuietori ale uşii.

Un tânăr asiatic, politicos, ţinea în mână o pungă de hârtie, maron.

– Poftiţi, spuse el cu o plecăciune politicoasă.

– Cât costă?

– Patruzeci şi patru de dolari şi nouăzeci şi trei de cenţi.

Arătă nota cu un zâmbet prietenesc şi întinse punga. Primi în schimb întregul conţinut al portmoneului.

– Păstrează restul. Mulţumesc.

– Mulţumesc, doamnă.

Închise uşa în urma lui, ferecă cele cinci broaşte şi nasul ei adulmecă mirosul plăcut al mâncării birmaneze. Simţi cum salivează de poftă şi stomacul tresări de plăcere, dar îşi aminti că bugetul ei pe o săptămână fusese trecut cu câteva minute în urmă în buzunarul tânărului comisionar. Trebuia să mănânce mâncare birmaneză întreaga săptămână. Nici o şansă să mai pună gura pe o bucată de grătar.

Intră în bucătărie, aruncă punga în frigider şi trânti uşa.

– Mii de mulţumiri, mascul feroce!

10

Dormitorul ei, dormitorul lui.

Soții Goldsmith aveau dormitoare separate care comunicau între ele. Era un aranjament agreat de amândoi.

Robert fuma enorm în timp ce citea diverse rapoarte privind afacerile lui şi mirosul ţigărilor de foi făcea aerul irespirabil în cameră. Odată ce termina de citit şi adormea, sforăia ca un taur cu vegetații adenoide inflamate. Dina nu suporta mirosul ţigărilor de foi şi nu putea trăi fără nouă ore de somn, care contribuiau la păstrarea frumuseții ei în timp ce fața îi era acoperită cu creme din abundență.

Robert se trezea după patru ore de somn, deosebit de excitat. Dina nu suporta să fie trezită din visele dulci în care se cufunda şi nu era dornică să se supună atacurilor sexuale ale unui maniac cântărind o sută treizeci şi mai bine de kilograme.

Cu timpul ajunseseră la o înțelegere reciprocă: dormeau în dormitoare separate şi stabiliseră un program pentru activități sexuale conjugale. În perioada dintre aceste întâlniri cei doi aveau alte mijloace şi metode pentru descărcarea celor mai presante necesități.

Robert o avea pe Bambi Parker şi lunga listă de predecesoare ale acesteia, ca şi o mână dreaptă care nu-l dezamăgea niciodată, combinată cu o colecție de casete video. Dina avea un vibrator de fildeş şi o colecție de casete video bine ascunse pe care le urmărea pentru a admira bărbați tineri, musculoşi, cu păr numai în cele două locuri pe care le considera fireşti pentru a fi acoperite cu o asemenea podoabă.

Bineînțeles că de câte ori Dina avea o necesitate presantă, nu ezita să încalce regulile de întâlnire stabilite. Ştia cum putea să îl facă pe Robert să treacă peste înțelegerea stabilită.

În seara aceea la ora şase şi un sfert Robert închise robinetele în baia sa şi înfăşurat într-un prosop enorm părea a fi un Aga Khan de altădată sau, şi mai bine, un turist rus din clasa de mijloc aflat pe litoralul Mării Negre.

Nu îl deranja aspectul trupului său, pentru că dacă l-ar fi deranjat poate ar fi încercat să facă ceva care să reducă din dimensiuni. Adevărul era că de foarte mult timp se împăcase cu înfățişarea lui. Dacă unii nu priveau cu ochi buni înfățişarea lui, nu era problema lui ci a lor. Viața lui sexuală nu avusese niciodată de suferit din cauza corpolenței sale, mai ales că fiind atât de bogat ar fi putut arăta şi ca un elefant şi tot ar fi reuşit să găsească cele mai bune prospături.

Alese o țigară de foi, o mirosi, o frecă între degete lângă ureche, ascultându-i foşnetul plăcut şi apoi îi tăie capătul, după care o aprinse. O prinse bine între dinți, trase câteva fumuri şi începu să îşi facă de lucru cu toate nimicurile acelea elegante instalate în baie la cererea Dinei.

Toate nimicurile acelea franțuzeşti îl scoteau din minți. Ori de câte ori le folosea tânjea după vechile lui accesorii de baie, rezistente, adevărate, care se găseau în fiecare din magazinele lui din întreaga țară. Erau accesoriii pe care le folosise încă de pe vremea când era copil şi se puteau repara cu scule adevărate şi nu cu unelte de bijutier ca cele franțuzeşti.

„Aş dori să le văd instalate din nou în baie", gândi el. Îşi aruncă o mână zdravănă de soluție pentru după ras şi usturimea pe care o simți îi confirmă iritația produsă de cel de al doilea ras din ziua aceea. Şi totul numai din cauza unei blestemate de petreceri.

Robert pufăi nervos din țigată şi fumul se amestecă cu aburul din baie învăluindu-l într-un nor gros.

„Petreceri! Doamne cum le detesta! Şi cât de mult îi plăceau Dinei! Oare de ce nu putea şi ea să meargă la petreceri însoţită de un alt bărbat aşa cum făceau atâtea femei din cercurile înalte ale societăţii?! Nu putea să înţeleagă cum puteau unii oameni să îşi dedice viaţa petrecerilor, să petreacă ore în şir în compania unor snobi care nu dădeau doi bani pe ei!"

Era hotărât să procedeze ca de obicei. După servirea cinei va căuta un loc retras unde va avea şansa să întâlnească cinci-şase bărbaţi de vârsta lui, milionari, care, ca şi el, munciseră pentru fiecare ban şi care, ca şi el, se vedeau luaţi cu forţa la asemenea petreceri de nevestele lor mult mai tinere pe care le prezentau în lume ca pe nişte trofee. În timp ce restul lumii dansa, râdea şi bârfea, el avea de gând să îşi aprindă ţigara de foi şi să asculte glumele deocheate spuse de cei aflaţi în micul lui grup. Vor vorbi şi despre minunatele zile de altădată când erau tineri şi nu aveau decât câţiva cenţi în buzunar şi un vis mare de împlinit. Fuseseră timpuri grele, dar viaţa, această minunată călătorie plină de surprize, fusese cea care îi pusese la încercare, fusese cea care îi inspirase şi, mai ales, le adusese cele mai mari bucurii.

Pierdut în gânduri, Robert nu observă cum uşa camerei sale de baie se întredeschise uşor.

Un singur ochi de culoare albastră privi prin crăpătura uşii.

Aflată în camera ei de toaletă, Dina închise repede uşa. Un zâmbet întunecat se ivi pe chipul ei. Văzuse destul. Prea mult chiar.

Îmbrăcat, soţul ei nu oferea o imagine încântătoare. Dar dezbrăcat...

Trânti uşa în faţa gândurilor ce se buluceau în spatele imaginii ce îi apăruse în minte. Dacă va continua să se gândească la acea imagine, atunci era pierdută. Ştia din experienţă că aşteptarea era mai rea ca actul în sine. Chipul ei se întristă brusc. Nu, greşea! Actul în sine era şi mai rău. Mult mai rău...

Lăsă gândurile deoparte şi privi propria sa imagine reflectată în oglindă.

Imaginea aceea o făcu să se simtă mică, umilită.

Purta o rochie ca de păpuşă de culoare roz, cu fundiţe prinse de ea şi volane de dantelă în jurul tivului. Un guler imens de dantelă era prins direct în jurul gâtului. În păr avea un pompon de culoare albă. De unul dintre degete îi atârna o fundă mare de culoare roşie, de care era agăţată o inimă uriaşă din mătase, pe care scria clar că fetiţa aparţinea „tăticului" ei.

Privea, îşi vedea imaginea reflectată în oglinzile dulapurilor din cameră şi se întreba cum de putea o femeie de vârsta ei să se îmbrace ca o fetiţă de şase ani. Cum era posibil ca orice bărbat matur să se simtă excitat la apariţia unei femei costumată în felul acesta?

Trebuia să nu îşi mai pună atâtea întrebări şi să pornească la ceea ce plănuise să facă.

Strânse din dinţi cu încăpăţânare, îşi trase corsajul rochiei pentru a pune în evidenţă sânii mari şi frumoşi, lăsând mameloanele expuse la vedere. Îşi umezi buzele şi, călcând în picioare ultima fărâmă de mândrie, intră pe nesimţite în camera de baie a soţului său.

Era atât de cufundat în ceea ce făcea, încât nici nu remarcă prezenţa ei până când Dina nu spuse primele cuvinte.

– Tăticule?!

Vocea Dinei suna ca a unei fetiţe. Arăta exact ca o fetiţă sau ca o păpuşă: o guriţă bosumflată, gene lungi, strălucitoare şi chiar câţiva pistrui făcuţi cu creionul.

– Fetiţa vrea s-o iubeşti.

Intrarea Dinei avu efectul dorit de ea. Capul lui Robert se întoarse spre ea brusc, apoi privi din nou propria sa imagine din oglindă şi în clipa următoare aproape îşi înghiţi ţigara.

Dina stătea în pragul uşii, cu picioarele depărtate şi uşor răsucite şi îşi sugea un deget răsucindu-şi trupul dintr-o parte în alta, aşa cum fac copiii.

Robert stinse repede ţigara şi aruncă aparatul de ras în chiuvetă şi simţi furnicături pe ceafă. Îşi umezi buzele şi ochii săi aruncau priviri pofticioase.

– Hai, fetiţa tatii, spuse el şi lăsă să îi alunece prosopul din jurul trupului gigantic. Penisul său devenise deja tare şi era mândru de performanţele proprii pe care le considera cu totul deosebite. Hai, vino la tăticu', fetiţa mea.

Dina scoase degetul din gură şi făcu o mutriţă de copil nehotărât, balansând uriaşa inimă de mătase în stânga şi în dreapta.

– Fetiţa tatii vrea să îi ceară tăticului ei ceva!

– Fetiţa tatii este norocoasă! Priveşte cum are de gând tăticu' să se poarte cu fetiţa lui.

Dina se prefăcu a privi cu un interes deosebit penisul uriaş al lui Robert şi se întreba cine oare îl cârpise la loc.

Lingându-şi buzele cu lăcomie prefăcută, Dina se apropie de soţul ei.

– Te rog, tăticule, am voie?

Abia ieşiră aceste cuvinte din gura ei şi Robert o apucă de cap şi o obligă să îşi coboare faţa între coapsele lui. Robert A. Goldsmith nu se juca atunci când era vorba de probleme serioase. Se propti cu spatele de chiuvetă şi murmură:

– Mănâncă-mă, tot, iubito!

Înghiţindu-şi repulsia, cum făcuse şi cu mândria puţin mai devreme, Dina deschise gura larg şi îşi concentră atenţia asupra soţului său.

Voia să îl facă să se concentreze numai asupra a ceea ce simţea că se întâmplă între coapsele lui. Ca orice femeie, Dina ştia că în asemenea situaţii bărbaţii judecă cu sexul şi nu cu capul.

Mai întâi trebuia să îl aducă cât mai aproape de orgasm. Aşa că se puse serios pe treabă.

Ea nu simţea absolut nimic. Nu simţea nici măcar o cât de mică dorinţă strecurându-se între coapsele ei. Nici un fior. Mameloanele ei nu erau străbătute de nici un fior.

Se simțea uscată şi închisă în ea. Ea era perfect normală, numai că nu se putea excita în prezența soțului ei. Pentru ea şedințele de sex cu Robert erau fie o datorie, fie o armă, fie o metodă de a obține favoruri.

Gura ei continua să îşi facă datoria conştiincios.

Simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi şi cum buzele i se umflau. Oare cât avea să dureze? Avea nevoie de o pauză. Dar nu trebuia să se oprească pentru că îl simțea cum se apropia de momentul dorit de ea.

„Curând!" se consolă ea. „Dacă nu mă opresc acum, curând va fi..."

Sugea ca o maniacă; repede, tot mai repede. Simți o uşoară convulsie străbătând trupul bărbatului aflat deasupra ei şi îl simți în pragul orgasmului. Şi atunci în acel moment se opri.

– De ce dracu' te opreşti? gemu Robert acuzator.

Dina înalță capul şi privi spre soțul său cu chipul celei mai angelice copile din lume. Acesta era momentul pe care îl dorise, pentru care se zbătuse.

– Fetița are o rugăminte.

Bătu din gene şi limba ei se plimbă de-a lungul organului aflat în fața sa, pentru a îl menține în formă.

– Da?! Şi ce doreşte fetița?

Intuiția feminină a Dinei funcționase perfect.

– Cea mai bună prietenă a fetiței tale are nevoie de ajutor.

– Credeam că cea mai bună prietenă a fetiței mele este jucăria tăticului ei?

– Fetița are şi o altă prietenă. Pe Zandra. Te rog, tăticule, te rog mult! Zandra are nevoie de o slujbă.

– O slujbă? gâfâi Robert. Ce fel de slujbă?

– O slujbă în compania tăticului.

Dina îşi plimba vârful limbii, cu un talent deosebit, în sus şi în jos, în jurul penisului lui Robert.

– Zandra este cunoscătoare a vechilor maeştrii.

„Vechi maeştri! La dracu' cu ei! Orice putea să ceară, dar nu ceva legat de vechii maeştrii!"

Pe Robert Goldsmith îl treceau transpiraţii reci şi trupul începu să i se înfioare. Gândea el cu penisul în acel moment, dar asta nu însemna că facultăţile sale mintale erau total scoase din funcţiune. „Isuse Cristoase! Ar fi nebun de legat dacă ar angaja-o pe cea mai bună prietenă a soţiei sale în aceeaşi secţie în care lucra Bambi Parker! Dacă se împrieteneau şi ajungeau să îşi facă unele confidenţe, el nu mai dădea doi bani pe propriul său fund."

Era convins că dacă Dina afla ceva despre zburdălniciile lui din afara căsătoriei, îi punea bărbăţia pe tavă. Făcută felii, felii.

– Tăticu' se va gândi la dorinţa fetiţei lui. Acum taci, fii fetiţă cuminte şi termină ceea ce ai început.

Dina continuă şi limba ei se mişca şi cu mai mare repeziciune, aducându-l în pragul orgasmului. Se opri din nou.

– Te rog, tăticule! te rog, frumos, frumos!

Limba ei îi trimise din nou fiori în tot trupul.

Trupul soţului său vibra. Îl simţea cum se apropie de prăbuşire.

– Bine, fie!

Era convins că mai târziu va regreta hotărârea luată cu sexul şi nu cu mintea, dar în acel moment nu mai avea de ales.

– Mulţumesc, tăticule, mulţumesc!

Şi gura ei se puse din nou pe treabă.

Sperma sa clocotea şi în cel mult zece secunde simţi cum tot trupul i se încordează. Rămase o clipă nemişcat şi un fior îl trecu din cap până în picioare. Explodă. Se eliberă.

Dina se ridică în picioare. Robert, ameţit, clătinându-se de perete, se îndreptă spre scaunul WC-ului pe care reuşi să se prăbuşească.

„Un lucru e sigur în ceea ce îl priveşte pe Robert. Odată ce a făcut o promisiune, nu uită să se ţină de cuvânt. Robert nu şi-a călcat niciodată cuvântul, indiferent în ce situaţii i-a fost smuls. Simţul lui de onoare nu îl lasă să îşi calce cuvântul".

Gândurile acestea îi treceau prin minte în timp ce îşi clătea gura şi făcea gargară în camera ei de toaletă.

Era nerăbdătoare să îi dea Zandrei vestea cea bună, dar privind spre ceasul aflat în baie observă că nu mai avea decât patruzeci şi cinci de minute pentru a se pregăti.

Pentru o femeie obişnuită, aceste patruzeci de minute nu ar fi fost suficiente. Dar Dina nu era o femeie obişnuită.

Mai întâi îşi pregătise toaleta pentru petrecere şi totul era pus la punct începând de la rochie şi terminând cu bijuteriile pe care urma să le poarte.

Îşi scoase costumul de păpuşă, gulerul şi pomponul şi le aruncă deoparte.

În patruzeci de minute era gata. Purta o rochie albă de mătase, creaţie Louis Feraud, cu o bustieră care îi ridica sânii scoţându-i în evidenţă. Deasupra rochiei avea o jachetă cu mâneci lungi pe care flori brodate cu auriu o împodobeau în jurul gâtului şi pe margini.

Arăta de milioane şi valora milioane.

Un solitar în forma literei D şi valorând şaizeci şi şase de carate şi jumătate îi împodobea degetul.

Un colier format din opt şiraguri de perle uriaşe (adevărate şi nu de cultură), asemănător celui pe care obişnuia să îl poarte Regina Alexandra în perioada edwardiană, era înfrumuseţat, dacă mai era nevoie, de diamante intercalate între perle.

Urechile erau împodobite de cercei lungi, din perle, care atârnau de câte un diamant tăiat în forma literei D.

Contesa era îmbrăcată în roşu, alb şi negru.

O fustă scurtă, din mătase roşie, care aparţinea Dinei, era însoţită de o bluză albă, tot din mătase, cu un basc. Ciorapii negri mătăsoşi şi strălucitori erau însoţiţi de pantofi cu tocuri înalte şi mănuşi negre lungi până la cot, toate împrumutate, bineînţeles, de la Dina.

Părul frumos, căzând în cascadă şi trupul fin şi elegant, erau de fapt adevărata ei frumuseţe.

Arăta minunat şi era conştientă de frumuseţea ei. Era o fiinţă fină, delicată, o doamnă aşa cum numai aristocraţia britanică poate produce şi, totuşi, era o fire veselă, exuberantă şi conştientă de calităţile ei.

Sună telefonul şi simţi cum o cuprinde o undă de speranţă. Spera să fie fratele ei, dar...

– Da?!

Era Julio.

– A sosit un domn care doreşte să vă vadă.

– Cobor imediat, răspunse Zandra. Oare cine era însoţitorul ei în acea seară?

Mai devreme Dina îi spusese:

– Iubito, ştii foarte bine că nu poţi merge neînsoţită. O femeie singură aduce a blestem. Trebuie să ai un însoţitor şi ştiu perfect cine se potriveşte. Lasă totul în seama mea.

Mai aruncă o privire în oglindă şi părăsi apartamentul. Julio o aştepta şi o însoţi solemn de-a lungul coridorului şi apoi pe scări în jos, până în bibliotecă. Deschise uşa şi îi făcu loc să intre.

În încăperea cu cărţi perfect aliniate, însoţitorul său o aştepta.

– Salut! Eu sunt Lex Bugg.

Traversă camera şi întinse mâna.

Deşi Zandra era doar un copil în anii' 60 când acest bărbat se afla în culmea gloriei artei sale, ea totuşi era familiarizată cu stilul său de submarin galben, cu arta sa psihodelică.

Avea o înfăţişare virilă şi fracul îi venea minunat, oferindu-i un aer nobil. Era un bărbat înalt, bronzat, cu o dantură perfectă care, în mod sigur, costase mulţi bani. Părul, odată blond, acum era cărunt şi strâns într-o coadă la spate. Purta ochelari cu rame metalice. Trupul său atletic lupta împotriva fiecărei zile care se adăuga la cei patruzeci şi nouă de ani pe care îi împlinise.

Observă colierul din cristale înşirate pe un lanţ de argint şi speră din tot sufletul că nu avea să fie supusă neplăcerii de a participa la o conversaţie legată de piramide, cristale şi psihic.

Întinse şi ea mâna şi spuse zâmbind:

– Bună, eu sunt Zandra.

Bărbatul avea o mână fermă, dar strângerea lui de mână nu îi zdrobi oasele. Remarcă degetele lui perfect manichiurate şi fără urmă de vopsea pe ele, fapt destul de rar întâlnit la un pictor.

„Ciudat", gândi Zandra. Era greu de imaginat cum putea să picteze şi să aibă mâini perfecte.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce serviră câteva pahare cu băutură în bibliotecă, Dina, Zandra, Robert şi Lex Bugg urcară în limuzina Dinei care îi duse câteva blocuri mai departe, la Met, unde avea loc petrecerea.

11

Kenzie purta o rochie elegantă cumpărată dintr-un magazin al Armatei Salvării. Nu ştia cărui motiv se datora intrarea ei în acel magazin, dar ea binecuvânta ziua când se petrecuse acel eveniment ca şi ochiul ei a cărui privire ascuțită era totdeauna în căutare de obiecte deosebite. În felul acesta observase rochia din mătase galbenă, fără mâneci, cu corsajul împodobit cu ştrasuri şi având o pelerină asemănătoare cu a cruciaților, împodobită cu o eşarfă.

Avea eticheta casei Givenchy intactă şi un singur defect, o mică pată aflată pe corsaj (pată ce putea fi uşor ascunsă de eşarfă).

„Givenchy! La Armata Salvării?! Cine ar putea crede aşa ceva?"

Kenzie, în primul moment, nu putuse să îşi creadă ochii. Când privise şi eticheta pe care era înscris prețul, neîncrederea ei devenise şi mai mare. Pentru că nu putea să creadă în ceea ce ochii îi cereau să creadă. Luase rochia şi o întrebase pe casieră care era prețul. Vânzătoarea luase rochia cu un gest nepoliticos, total nepotrivit cu acel obiect şi aruncând o privire lipsită de interes asupra etichetei, murmurase: treizeci şi cinci de dolari.

Şi fiica doamnei Turner, care nu fusese crescută ca un copil prostuț, luase rochia ca pe un adevărat cadou. Nu era o rochie „de gata", de serie, ci era o rochie realizată de un mare creator, rochie ce fusese trecută cu vederea în timpul selecționării obiectelor donate şi care în mod inițial costase probabil treizeci şi cinci sau poate patruzeci

de mii de dolari şi fusese achiziționată de o mare admiratoare a maestrului Givenchy.

Privindu-se în oglindă, din diverse unghiuri, mulțumi cerului pentru norocul pe care îl avusese, neuitând să aducă mulțumiri şi croitoresei care cu ajutorul câtorva cusături potrivise rochia perfect pe trupul ei.

În seara aceea avea să participe la o petrecere unde se aflau cele mai frumoase şi elegante femei din Manhattan. Nici Nancy Kissinger, nici Lee Radziwill, nici Nan Kempner sau oricare dintre celelalte schelete subnutrite din înalta societate nu avea să fie mai bine îmbrăcată ca ea. Ceea ce îi lipsea cu adevărat erau bijuteriile. Dar ce importanță avea lipsa lor? Ce nevoie avea de bijuterii când era îmbrăcată într-o toaletă strălucitoare, extravagantă şi voit frivolă?

Kenzie era un copil al armatei. Se născuse şi crescuse în tabere militare. Copilăria, sau cel puțin primii cincisprezece ani de viață îi petrecuse într-o succesiune de localități al căror nume cuprindea şi cuvântul „fort". Ord, Dix, Bragg, Bless, Jackson şi Leanard Wood erau numai câteva dintre ele, fără a menționa diverse baze militare din Germania şi o bază militară din Filipine.

În ciuda fierberii în care intra întreaga familie cu fiecare mutare a colonelului Turner, Kenzie nu suferea niciodată din cauza acestor mutări. Mama sa, Rosemary Turner, avea un talent deosebit de a transforma orice casă într-un cămin. Oricum, Kenzie creştea într-o atmosferă plăcută, într-o familie iubitoare. Era cel mai mic dintre cei patru copii ai familiei Turner, având încă trei frați mai mari care, toți, purtau nume de mari conducători militari: Dwight D., George S. şi Ulysses S.

În ciuda sângelui care curgea în venele familiei Turner, Kenzie se abătu mult de la tradiția acesteia şi alese arta, fapt cu totul uimitor având în vedere că taberele militare nu erau nicidecum bastioane ale artei. Dar nimeni nu putea spune că era o alegere greşită având în vedere talentul ei care ieşise la lumină de timpuriu.

La început se jucase cu ideea de artist şi cu perspectiva de a deveni ea însăşi o creatoare. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului desenând sau umblând prin biblioteci şi studiind diverse cărţi de referinţă din domeniul artelor.

Când împlinise şaisprezece ani, soarta ei era pecetluită de către guvernul Statelor Unite. În acel moment, tatăl său primise o funcţie militară în garnizoana din San Francisco. Pentru Kenzie a fost ca şi când ar fi murit şi ar fi ajuns în rai. Garnizoana îi oferea şansa de a se afla în apropierea a două muzee: muzeul Young şi Palatul Legiunii de Onoare. În acel moment apăruse posibilitatea de a vedea adevăratele tablouri pe viu, putea să le privească aşa cum fuseseră ele pictate şi nu reproducerile lor din albume şi cărţi de istoria artei.

Era în culmea fericirii. Nimeni şi nimic nu o pregătise pentru impactul cu adevărata frumuseţe a pânzelor. Putere, culoare, foc şi gheaţă, trăsături de pensulă ce iradiau diverse tonalităţi şi culori. Totul se afla în faţa ei.

Atunci se îndrăgostise de Vechii maeştri. Şi tot atunci înţelese cât de neînsemnat era propriul ei talent. După mult zbucium sufletesc hotărâse că, dacă nu putea deveni un artist adevărat, cel mai bun lucru pentru ea era să studieze istoria artei.

În ultimul an de liceu le comunicase părinţilor dorinţa ei de a urma cursurile Universităţii Columbia.

– Are una dintre cele mai bune secţii de istoria artei din ţară, fusese argumentul ei.

Văzând patosul cu care vorbea, tatăl său spusese:

– Draga mea, indiferent de ceea ce ai de gând să faci, eu şi cu mama vom fi totdeauna alături de tine.

Aşa încât Kenzie se înscrisese la Universitatea Columbia.

Ziua în care ajunsese în ceea ce ea considera a fi raiul pe pământ a fost cea mai fericită zi din viaţa ei. Nu pierduse timpul nici măcar pentru a despacheta, ci pornise imediat să exploreze Manhattan-ul pe jos.

Străbătuse întregul oraş, pentru că New York-ul este câte puţin din tot ceea ce există pe lume. Este strălucitor, imens, cel mai electrizant oraş din lume.

„Eu aparţin acestei lumi; aici voi deveni cineva. Aici, în centrul universului..."

„Aici voi deveni cineva". Câteva cuvinte care deveniră deviza lui Kenzie. Reprezentau ancora, crezul şi fortăreaţa în care se retrăgea.

După ce obţinu diploma se mută din campusul universitar într-un apartament în Chelsea împreună cu alte studente. Totuşi în meseria ei, în ciuda optimismului său, era foarte greu de găsit un loc de muncă. O adevărată armată de absolvenţi, toţi specialişti în arte, unii provenind din familii foarte cunoscute şi cu recomandări deosebite se aruncau asupra posibilelor locuri de muncă, care oricum erau insuficiente, în muzee, galerii de artă şi case de licitaţie.

Dar Kenzie nu renunţa. Gândea că până la Crăciun sau cel mai târziu până la Paşte rândurile noilor angajaţi se vor subţia datorită căsătoriilor, incapacităţii sau pur şi simplu lenei unora dintre ei. Până atunci Kenzie avea diverse slujbe dintre care nici una demnă de reţinut.

Şi într-o zi la rubrica de publicitate a ziarului Sunday Times întâlni un anunţ prin care proprietarul unei galerii specializată în lucrări ale vechilor maeştri căuta asistent calificat.

Kenzie trimise, cu promptitudine, o scrisoare şi două săptămâni mai târziu găsi un mesaj pe robotul ataşat telefonului ei. Persoana care lăsase mesajul se numea Pickel Wugsby şi o invita să se prezinte la galeria lui a doua zi pentru o convorbire.

Sosi cu zece minute înainte de ora stabilită pentru întâlnire. Înfăţişarea intrării galeriei, aflată pe Lexington Avenue nu arăta promiţător. Avea porţi mari de fier şi uşi zăbrelite care începuseră de mult să ruginească. Ferestrele acoperite cu obloane şi lipsa unei firme făceau ca trecătorul să nici nu bănuiască faptul că în acea clădire se afla o galerie de artă.

Totuşi exista o uşă la care descoperi un buton al soneriei.

Kenzi sună şi aşteptă.

Imediat în spatele uşii se auziră trăgându-se zăvoarele, uşa se deschise şi ea atât cât permitea lanţul aflat pe dinăuntru.

– Da, vă rog? întrebă o voce puternică, bărbătească.

– Eu sunt Mackenzie Turner. Am o întâlnire cu domnul Wugsby.

Bărbatul deschise uşa lăsând lanţul să cadă şi Kenzie se strecură înăuntru. După care încuie imediat uşa.

– Eu sunt domnul Wugsby.

Kenzie strânse mâna mare ca o labă uscată a bărbatului aflat în faţa ei.

Era un demn urmaş al lui Mr. Pickwick. Un bărbat de vârstă mijlocie, corpolent şi evident de modă veche. Avea pielea roz şi ochi albaştri, strălucitori, ce te priveau din spatele unor ochelari cu rame mici. Purta favoriţi grizonaţi şi în locul pantalonilor strânşi pe picior, a bretelelor şi a hainei lungi pe talie, era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni uzaţi, largi şi cu un pulover mâncat de molii. În picioare avea papuci de stofă şi în talie îi atârna lanţul unui ceas cu adevărat demn de personajul lui Dickens.

Când încheie examinarea bărbatului aflat în faţa ei, Kenzie privi în jur şi văzu tablourile. Erau peste tot. Rezemate de rafturi, înghesuite ramă lângă ramă şi agăţate pe pereţi. Atârnau de sus până jos oferind o imagine de o frumuseţe extraordinară, în ciuda spaţiului strâmt în care erau expuse.

Nici chiar lumina slabă oferită de becurile ce atârnau din plafon nu ştirbeau vraja cu care te învăluiau culorile tablourilor.

– Dumnezeule! Un Rubens adevărat... şi un Pompeo Batoni... Hans Memling... Ghirlandaio, Durer... Matthias... Grünenwald...

Era uimită, copleşită şi privirile ei se bucurau admirând frumuseţile goticului german şi capodoperele Renaşterii italiene; admira capodoperele olandeze ale secolului

şaptesprezece şi pe cele franceze ale secolului optsprezece. Nu exista lucrare, aflată în încăpere, pe care să nu şi-o dorească Muzeul Luvru sau galeriile Getty sau Met.

Se întoarse spre domnul Wugsby şi spuse plină de uimire şi încântare:

– Privind din afară nici nu bănui...

– Tocmai aceasta este şi intenţia mea, zâmbi el. Hai să mergem.

Îi făcu semn să îl urmeze şi porniră pe o scară din mahon în formă de spirală, scară ce ducea la mezanin. În mijlocul scării se opri şi îi arătă o pânză uriaşă, înrămată, atârnând pe peretele opus.

– Având în vedere cunoştinţele în domeniul maeştrilor vechi, spune-mi, te rog, dacă ştii cui aparţine lucrarea aceea? Nu trebuie să te grăbeşti. Ai tot timpul să te gândeşti.

Conştientă fiind de faptul că i se puneau la încercare cunoştinţele în domeniul artei, Kenzie privi cu atenţie. Era un amestec al influenţei italiene şi prezenta un peisaj arcadian cu nimfe zburdând şi femei îmbrăcate în stil neoclasic dansând în jurul unui Apollo nud, cu înfăţişare efeminată. La prima vedere putea fi atribuit lui Raphael sau Paussin. Dar era convinsă că aceasta era o capcană pentru cei neavizaţi.

După câteva minute urcă şi se apropie de tablou privindu-l mai de aproape. Urmări atent pânza uşor crăpată şi vopseaua veche. Îşi plimbă degetele de-a lungul vopselei pentru a simţi mai bine trăsăturile pensulei.

Căuta detalii, amănunte care să îi confirme bănuiala.

În cele din urmă se întoarse în locul în care rămăsese domnul Wugsby, pe scară. Contemplă pictura încă vreo câteva minute bune, înainte de a spune:

– Anton Raphael Mengs.[1]

[1] Mengs (Anton Raphael) pictor german. A trăit la Roma şi este un precursor al neoclasicismului (1728–1779).

– Doamne Dumnezeule! Eşti angajată! De unde începem?

În felul acesta a pornit colaborarea lor ce avea să dureze timp de trei ani, colaborare ce constituise o pregătire mult mai serioasă decât oricare dintre cursurile urmate la universitate. Deveniseră o adevărată familie, bărbatul în vârstă, corpolent, şi tânăra femeie, strălucitoare, dornică să învețe.

În prima ei zi de lucru petrecută împreună cu domnul Wugsby acesta îi explică de ce apelase la serviciile unui asistent.

– Tu te vei transforma în ochii mei, îi spuse el fără autocompătimire şi îi vorbi despre afecțiunea degenerativă a retinei de care suferea, boală pentru care nu exista vindecare.

Văzând compasiunea ei sinceră, domnul Wugsby o linişti:

– Te rog să nu te porți ca şi când boala mea ar însemna sfârşitul pământului, pentru că nu este normal să procedezi aşa. Dacă ai fi în locul meu nu te-ar deranja să ai în preajmă o persoană care să te compătimească permanent?

Kenzie nu spuse nimic, ci doar îl aprobă dând din cap.

– Când te afli într-o situație ce nu poate fi schimbată, trebuie să te adaptezi şi să cauți să găseşti un mod de viață cât mai plăcut. Aştept de la tine să mă ajuți să rămân o persoană veselă, plăcută.

Din acel moment Kenzie l-a adorat pe omul din fața ei.

Era o adevărată enciclopedie şi niciodată nu înceta să o uimească prin cunoştințele lui. Prima vizitare a unei expoziții ce urma să constituie obiectul unei licitații a fost un adevărat studiu de caz.

– Ce idioți sunt aceşti aşa-numiți „experți"! Această natură moartă nu este un Chardin. Totul este exagerat. Pensula lui Chardin este mult mai analitică, mai poetică. Acest tablou nu este destul de modest; priveşte cu câtă exagerare sunt redate obiectele...

– Şi priveşte, te rog, şi acest tablou care se presupune că ar aparţine lui Stubbs! Calul este redat cu sentimentalism, nu are nerv. Nici nu observ acele reminescenţe ale studiului anatomic. Stubbs cunoştea musculatura perfect, pentru că ani de zile a făcut disecţie pe animale...

– Doamne! Acest Delacroix este sublim şi în mod sigur original. Ţine minte cuvintele mele: preţul lui va sări în aer.

Kenzie privea, asculta şi învăţa.

Cu timpul descoperise cât de selectă şi bogată era clientela domnului Wugsby. Printre ei se numărau membri ai familiilor Angelli şi Rothschild, Niarchos şi von Thurn, Taxi, Thyssen-Bornemiszmas şi von und zu Engelwiesen. Păreau pelerinii ce veneau să se închine în faţa artei şi unii dintre ei, după ce priveau îndelung, cumpărau o operă de artă.

Nu era un om zgârcit domnul Wugsby. După şase luni îi crescu salariul substanţial, ceea ce o ajută să se mute în apartamentul în care avea să locuiască şi după ce nu a mai fost angajata lui. Ceea ce însă aprecia Kenzie în mod deosebit erau cunoştinţele pe care le acumula fiind în preajma lui. Domnul Wugsby îi împărtăşi toate micile trucuri învăţate în peste cincizeci de ani de comerţ cu obiecte de artă. Învăţă cum să recunoască falsurile având în vedere perioadele când se descoperiseră anumiţi pigmenţi. Învăţă cum să descopere vârsta unei picturi şi cum să deosebească patina autentică a unui tablou faţă de cea falsă realizată cu fenoformaldehidă dizolvată în benzină şi terbentină. Şi multe alte tehnici îi fură dezvăluite de domnul Wugsby, ca de exemplu, folosirea luminii ultravioletelor, a razelor X, folosirea spectrografiei.

Dar cel mai mare dar pe care i l-a făcut domnul Wugsby a fost capacitatea de a îi insufla pasiunea lui pentru pictură. Avea darul de a face o operă de artă să trăiască, să prindă viaţă, aşa încât Kenzie nu mai vedea un tablou ca pe o operă de artă pur decorativă, ci ca pe o fiinţă vie respirând personalitate, cu o ascendenţă adevărată, ca a oricărei fiinţe umane.

Ceea ce avea să pună capăt vieții domnului Wugsby nu a fost boala de ochi de care suferea, ci un cancer. Medicii i-au mai acordat şase luni de viață. Kenzie l-a ajutat să îşi lichideze stocul aflat în galerie. Fără ca ea să ştie, domnul Wugsby îl căută pe unul din vechii săi colegi care lucra la Casa Burghley şi îi ceru acestuia favoarea de a o angaja pe Kenzie. Acel coleg nu era altul decât domnul A. Dietrich Spotts. Astfel ajunse Kenzie la Secția vechilor maeştri.

Kenzie a rămas alături de el până la sfârşit.

Pe patul de moarte domnul Wugsby îi mărturisi că mai înainte de a o întâlni pe ea refuzase angajarea a douăzeci şi opt de tineri care se prezentaseră pentru a obține acel post.

– Înțelegi, ce vreau să spun? Dintre toți cei douăzeci şi opt ai fost singura care a fost în stare să atribuie corect tabloul prezentat ca aparținând lui Mengs.

Vocea lui era slabă şi îşi reținea cu greu gemetele provocate de dureri.

Kenzie îmbrățişă trupul ros de boală.

– Dar vreau să mai ştii că oricum te-aş fi angajat. Chiar dacă nu remarcai penelul lui Mangs. Aveai un fel anume de a privi tablourile aflate în jurul tău care m-a făcut să înțeleg că arta este viața ta.

Se stinse încet şi când viața îi părăsi trupul, Kenzie îl sărută pe frunte şi îi închise ochii cu blândețe.

În felul acesta luase sfârşit un capitol al vieții ei.

Admirându-şi imaginea reflectată de oglindă. Kenzie luă o poză dramatică, parcă s-ar fi pregătit să danseze un tangou sălbatic. Chiar în acel moment auzi bâzâitul interfonului. Uită de tango, îşi mai potrivi o dată rochia pe ea şi se grăbi spre hol.

– Cine este?

– Domnul Spotts.

– Urcați, domnule Spotts!

Închise interfonul şi se grăbi să descuie cele cinci broaşte ale uşii. În câteva minute domnul Spotts intră în

apartament. O privi din cap până în picioare, şi exclamă cu sinceritate:

– Dumnezeule, domnişoară Turner! Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă.

– Nici eu nu v-am văzut atât de elegant şi de atrăgător, până acum! Pot să vă ofer ceva de băut?

– Nu, dragă! Ne aşteaptă un taxi şi vom avea destul timp la petrecere pentru a schimba amabilităţi.

– Atunci e bine să nu îl lăsăm să ne aştepte.

Îşi luă haina pe care domnul Spotts o ajută să o îmbrace. Apoi îl luă de braţ şi spuse:

– Cenuşăreasa este pregătită! Petrecerea poate începe!

12

La Met, oaspeții începuseră să sosească de mult şi sala Blumenthal Patio era plină. Marea de voci se ridică deasupra muzicii de Mozart interpretată în tonalități joase. Sutele de invitați, în permanentă mişcare, formau un mozaic multicolor.

Prințul Karl-Heinz von und zu Eungelwiesen se afla la intrare unde salută oaspeții ce soseau fără încetare, oaspeți ce erau anunțați rând pe rând de maestrul de ceremonii.

– ...Alteța sa regală, infanta Dona Pilar, ducesă de Badajoz şi Alteța sa regală, ducele de Badajaz... Domnul şi doamna Carter Burden. ...Domnul şi doamna William F. Buckley, Jr... Lady Dudley şi Lordul Warwick... Guvernatorul şi doamna...

Prințul Karl-Heinz saluta doamnele sărutându-le mâna şi pe bărbați îi saluta cu o strângere de mână şi o scurtă înclinare a capului.

– ...Domnul şi doamna Sheldon D. Fairey, anunță maestrul de ceremonii cu gravitate.

Sheldon D. Fairey apăru alături de soția sa Nina, o femeie fără vârstă, cunoscută de întreaga societate bună. Era fardată cu mare artă şi îmbrăcase o rochie de culoarea smaraldului realizată de Oscar de la Renta.

– Heinzie, dragule! Nu pot să cred că îți sărbătoreşti din nou ziua de naştere. Când te gândeşti că a trecut deja un an... pur şi simplu mă faci să mă simt antică.

– Stai liniştită, draga mea! Eu sunt întruchiparea portretului lui Dorian Gray. Cu cât eu îmbătrânesc şi devin tot mai fragil, cu atât tu întinereşti şi devii tot mai frumoasă.

Cu aceste cuvinte Karl-Heinz încerca să scape de frumoasa soție a lui Fairey pentru a face loc altor invitați.

– Mincinosul, apucă el să mai audă glasul Ninei care se îndepărta râzând strălucitoare şi fluturând mâna în stânga şi în dreapta în semn de salut pentru cunoştințele întâlnite.

– Sper să nu vă fac de ruşine, se neliniştea Kenzie.

Ea şi domnul Spotts coborâră din taxi pe Fifth Avenue pentru a evita aglomerația provocată de limuzinele care aşteptau să îşi ducă pasagerii până în fața covorului roşu ce acoperea treptele de la intrare.

– Dar de ce să mă faci de ruşine? o întrebă domnul Spotts cu o voce blândă luându-i uşor brațul în mâna lui.

– Eu nu sunt ceea ce se poate numi o persoană educată pentru înalta societate.

– Ce înțelegi prin persoană educată?

– Ei!... Domnule Spotts, eu nu am frecventat şcoli particulare, nici nu am luat lecții de dans, n-am luat nici măcar lecții de bune maniere. N-am absolvit şcoala în Elveția şi nici nu am învățat cum să dau bacşiş unui crupier, nu am talent să dau răspunsuri spirituale...

– Domnişoară Turner, vrei să spui că o persoană bine educată, ca domnişoara Parker, de exemplu, ar fi avut o comportare perfectă, strălucitoare în această seară? Asta vrei să spui, nu-i aşa?

– Da... cred că da.

– Te sfătuiesc să îți scoți din cap asemenea prostii. Eu personal nici mort nu aş vrea să mă aflu la brațul unei domnişoare Parker. Te rog să priveşti situația în felul următor: dacă eşti bună să mergi la brațul meu, îndrăznesc să afirm că eşti bună să mergi la brațul oricărui bărbat aflat la această petrecere. Şi acum să ne simțim bine! Acesta trebuie să fie scopul nostru.

– Da... dar... O Alteță regală... Ce trebuie să fac? Să îi sărut mâna?

– Domnişoară Turner, acesta este un drept rezervat papilor, cardinalilor sau arhiepiscopilor, în cazul în care cel care îi întâlneşte este un bun catolic.

O conduse printre limuzinele aflate în fața clădirii şi prezentă invitația paznicului aflat la intrare. Acesta desprinse şnurul de catifea aflat în fața intrării şi le făcu loc să treacă.

Urcând scările acoperite cu un covor roşu, Kenzie privea în jurul ei şi devenea tot mai neliniştită. Muzeul de artă Metroppolis nu îşi căpătase porecla de „Clubul Met" sau „Palatul petrecerilor" sau „Palatul de închiriat", fără motive bine întemeiate. Era cel mai vestit, dacă nu şi cel mai costisitor loc în care se putea organiza o petrecere şi acest lucru se întâmpla într-un oraş care nu ducea lipsă de asemenea locuri.

În ciuda emoțiilor de care se simțea copleşită, nu putea să nu admire fațada clădirii, scăldată în lumina verde argintie a reflectoarelor, drapelele fâlfâind vesele în aer, fântânile arteziene care aruncau în sus apa cu un zgomot plăcut ce acoperea zgomotul traficului de pe Fifth Avenue.

Acest templu al artei era un loc de sunet şi lumină, un spectacol de arhitectură tridimensională, gigantică, cu coloane corintiene şi impunătoare, ca şi când un uriaş ar fi depus în acel loc electrizant clădirea parcă smulsă din una din capitalele europene.

Ajunseră în capătul de sus al scărilor unde doi portari în livrele asemănătoare celor din secolul optsprezece, cu capul acoperit cu peruci, verificară încă o dată invitația domnului Spotts, după care se înclinară respectuos şi le făcură loc să intre.

Kenzie nu-şi putea crede ochilor ceea ce vedea în jurul ei. Holul imens, cu o scară principală, fusese transformat pentru o noapte într-un Versailles aparținând epocii târzii a regatului. Fuseseră aduse plante decorative şi arbori citrici în mărime naturală. Lumina era împrăştiată din sute de lumânări de ceară şi spermanțet.

Un valet în livrea îi conduse la garderobă: un cuplu trecu pe lângă ei în foşnet de mătase şi râsete cristaline venite din partea unei doamne strălucind de diamante şi rubine.

„Doamne, ajută-mi! Eu nu sunt decât o femeie simplă, care îşi câştigă existența muncind. O simplă funcționară.

Ce a fost în mintea mea când am acceptat invitația de a veni aici?"

Când auzi numele ei şi al domnului Spotts rostite de acesta în fața majordomului, Kenzie se simți ca un miel dus spre altarul sacrificiului. Își simțea palmele umede şi lipicioase şi era înspăimântată de moarte să nu facă o greşeală cât de mică. Își îndreptă spatele şi privi în jurul său sala plină de oaspeți în dorința de a prinde curaj.

Greşeală teribilă.

Frumusețea toaletelor, eleganța bijuteriilor o făcură să se simtă şi mai nepotrivită cu lumea în care intra. Fusese naivă când sperase că o toaletă cumpărată într-un bazar putea egala eleganța acelor femei.

– Domnul A. Dietrich Spotts şi domnişoara MacKenzie Turner, anunță maestrul de ceremonii.

Kenzie îşi înăbuşi un oftat şi privi spre domnul Spotts.

„Te vei descurca foarte bine" spuneau privirile lui şi mai înainte de a şti ce se întâmpla, se afla față în față cu Alteța sa serenisimă.

Spre uimirea ei îşi lăsă mâna luată de prinț şi ducând-o la buze acesta spuse politicos:

– Domnişoară Turner, ...este o plăcere... zâmbi el şi privirile lor se întâlniră.

Apoi îl salută pe domnul Spotts cu care schimbă câteva amabilități.

– Şi asta este tot? întrebă uimită Kenzie când domnul Spotts o luă de braț şi o conduse în sală.

– Da, sigur. Îți aminteşti ce ți-am spus? Nu aveai nici un motiv de îngrijorare.

Se opriră încercând să evite să intre în mijlocul aglomerației din sală. Toți păreau să se cunoască între ei, toți aruncau zâmbete false, demne de nominalizări pentru premiul Oscar.

Odată ce frica se risipi, Kenzie privi în jurul său vrăjită. O paradă a celor mai cunoscuți creatori de modă, desfăşurată în fața ei o uimea teribil. Era ca visul unui opioman, un caleidoscop de culori, de grație şi farmec, de țesături aduse dintr-o lume de basm.

Ochii lacomi de frumusețe priveau şi încercau să păstreze fiecare imagine a artei vestimentare. Toate rochiile, toate toaletele aflate în jurul ei, împodobind femei frumoase, reprezentau şi ele o artă. Arta de a te îmbrăca. Arta de a flirta şi de a te face atrăgătoare.

Rochii din mătase de culoarea trandafirilor, rochii împodobite cu ştrasuri, rochii de bal din tafta, ansambluri vestimentare ce aminteau de vestmintele țiganilor şi multe altele. Tot ceea ce mintea omenească putea imagina în domeniul vestimentar se afla în acea sală enormă.

– Hai să căutăm ceva de băut, sugeră domnul Spotts. Apoi, ne vom retrage într-un colț şi ne vom distra privind... privind încleştările, luptele ascunse purtate cu zâmbetul pe buze.

– Simt o notă de cinism, domnule Spotts. Mă înşel?

– La cine? Domnişoară Turner!... La mine?

– Domnul şi doamna Robert A. Goldsmith, anunță maestrul de ceremonii.

Odată rostite aceste cuvinte, Dina păşi, fluturând încheietura delicată a mâinii la care purta o nouă brățară cu diamante.

– Superb! Încântător! murmură Karl-Heinz luând mâna Dinei, care spre surprinderea sa nu ştia la ce anume se referise prințul: la brățară, la solitarul ei de şaizeci şi şase de carate, sau pur şi simplu la persoana ei.

Indiferent la ce se referea remarca, Dina strălucea de încântare.

– Sincerele mele felicitări, spuse Prințul din nou întorcându-se spre Robert şi lăsând mâna Dinei.

Robert A. Goldsmith clipi ca o omidă adormită.

– Felicitări?

– Pentru achiziționarea companiei Burghley. Trebuie să recunosc că am simțit un fior de gelozie. O companie de asemenea calibru, este... Cum se spune? O tichie de mărgăritar?!

Dina nu luă în seamă mica glumă. Era regina Manhattan-ului şi restul nu mai avea nici o importanță.

– Pentru a vă arăta recunoştinţa noastră pentru invitaţia făcută, v-am pregătit o surpriză, Înălţimea voastră.

– O surpriză? Ce fel de surpriză?

Dina zâmbi misterios luându-şi soţul de braţ şi părăsind locul de la intrare spuse:

– Veţi vedea imediat.

În spatele lor maestrul de ceremonii anunţa:

– Înălţimea sa Zandra von Hohenburg-Willemlohe, contesă de Grafburg şi domnul Lex Bugg.

Dina privi peste umăr pentru a surprinde reacţia anunţului asupra lui Karl-Heinz. Într-adevăr, acesta era uimit şi încântat chiar mai mult decât sperase Dina.

– Zandra...? Zandra! Tu eşti!? De necrezut!

O îmbrăţişă strâns şi o sărută şi din nou o îmbrăţişă. O îndepărtă uşor de el şi o privi.

– Oare e posibil? Pe zi ce trece te faci tot mai frumoasă!

– Tot un linguşitor ai rămas, începu Zandra să râdă, vădit încântată de surpriza lui.

– Da, pentru că linguşelile mă ajută să obţin tot ceea ce doresc. Oare cât timp a trecut de când nu ne-am văzut?

– Timp îndelungat, dragul meu văr. Cred că de câţiva ani... da... de la petrecerea mătuşii Annabel.

– Dumnezeule! O întâlnire de care ar trebui să uităm! spuse el făcând o grimasă. N-am ştiut că eşti în oraş.

– Am venit fără să anunţ pe nimeni, în afară de Dina. Cred că nimeni nu ştie că sunt în oraş.

– Acum va şti întregul oraş. Urăsc petrecerile acestea, dar sunt un rău necesar. Vorbim mai târziu, da? Te voi căuta. De fapt am să schimb câteva cărţi de vizită între ele şi te voi aşeza lângă mine la masă. În felul acesta vom fi mai mult timp împreună.

– Sunt încântată.

– Şi eu. Poţi să crezi că sosirea ta neaşteptată a transformat o petrecere anostă într-o adevărată plăcere?

13

– Robert, priveşte! Sheldon D. Fairey a sosit şi el.
– Şi ce importanță are? mormăi Robert.

Dina se întoarse spre Zandra şi Lex Bugg şi le făcu semn cu mâna spunându-le:

– Circulați! Plimbați-vă! Ne întâlnim mai târziu.

Când rămase singură cu Robert, spuse:

– Cred că ar fi politicos din partea noastră să mergem să îl salutăm pe domnul Fairey.

Fiind prudentă din fire, evită să menționeze motivul acestei politeți deosebite. Nu îi datora lui Sheldon decât o scurtă mulțumire şi un scurt salut pentru că obținuse cele patru invitații.

Spre surpriza ei, Robert nu se opuse.

– Prea bine! Dacă aşa vrei tu!

Porniră spre el fără ca Robert să pară că ar fi avut un motiv anume pentru a se întâlni cu Fairey, deşi gândea că era un moment favorabil unei discuții privind promovarea lui Bambi Parker.

Dina se agață de brațul lui plină de încântare şi şopti:

– Robert, nu uita! Mi-ai promis că vei încerca să găseşti o slujbă pentru Zandra în cadrul secției Vechi maeştri ai picturii şi desenului. Cred că acesta e momentul potrivit pentru a sta de vorbă cu Fairey.

– Da, da!

Blestemă în gând momentul când comisese prostia de a promite să îi găsească Zandrei un post la Burghley. Era ca şi când ar fi jucat ruleta rusească. Oare cum a putut fi atât de idiot? Dacă le punea pe Zandra şi pe Bambi alături, era ca şi când ar fi aprins fitilul şi ar fi aşteptat

explozia unei bombe. Mai devreme sau mai târziu totul putea să ardă în aer.

– Dragele mele!

Sărutări, strângeri de mâini, zâmbete între Dina şi soţia lui Fairey care se afla în mijlocul unei conversaţii cu soţiile a două personalităţi ale vieţii mondene.

– Minunată jachetă! ciripi Nina. Yves St. Laurent?

– Originală!

Dina era în al nouălea cer aflându-se în mijlocul atenţiei generale.

– Dumnezeule! Ce inel minunat! exclamă una dintre doamne. N-am văzut niciodată o piatră atât de mare.

– Aceasta? întrebă Dina oftând încântată. Este nouă. Drăgălaşul meu soţ este atât de generos.

„Numai generos?" se întrebă în gând Robert desfăcând o havană din ambalajul ei. O duse la ureche, ascultă foşnetul ei plăcut şi apoi inhală mirosul ei cu nesaţ. Încântat, muşcă vârful şi apoi puse ţigara în gară, bucurându-se de ritualul aprinderii ei care îl ajuta să suporte mai uşor pălăvrăgeala femeilor.

– Spune-mi, draga mea, cum te simţi ca stăpână a companiei Burghley?

Robert auzi mai întâi râsul soţiei sale asemănător clopoţeilor de argint.

– Totul este absolut ireal! Trebuie să mai aşteptaţi până mă familiarizez cu situaţia aceasta şi atunci vă voi spune.

– Aşa este! aprobă Robert.

Privind femeile adunate în jurul soţiei sale, le spuse în gând unde ar fi vrut să le trimită. Se întreba cum de suporta soţia sa pe toţi aceşti lingăi în jurul ei, când ştia că, doar cu câteva zile mai înainte, nu ar fi dat doi bani pe ei doi?

În mijlocul acestor gânduri simţi privirea Dinei aţintită asupra lui – acea privire care era un semnal clar că ar trebui să stea de vorbă cu Sheldon între patru ochi.

Atrăgându-i atenţia lui Sheldon îi făcu semn cu capul să îl urmeze. Acesta îl urmă îndatoritor şi Robert puse o mână prietenească pe umerii săi.

– Aş vrea să discutăm câteva probleme. Hai să facem o plimbare. Mor de nerăbdare să îmi aprind ţigara...

Sheldon D. Fairey tresări. Fumul havanelor era unul din marii duşmani ai vieţii lui. Dar nu spuse nimic. Cum putea să îi spună noului său şef cât de mult îi displăceau ţigările lui?

Domnul Spotts luă două cupe cu şampanie de pe una din tăvile purtate de numeroşii chelneri şi îi dădu una lui Kenzie.

– Şi acum, un toast! Pentru viitorul tău strălucit.

– Mulţumesc, domnule Spotts. Sper să fiu la înălţimea aşteptărilor dumneavoastră.

– Te rog, draga mea, să laşi modestia la o parte. Acum, când am fost îndepărtat oficial din cadrul companiei cred că este cazul să renunţăm la formalisme. Prietenii trebuie să îşi spună pe numele de botez. Bineînţeles, dacă nu te deranjează, Kenzie...

– Dimpotrivă, Dietrich. Sunt onorată, spuse ea zâmbind.

Spotts zâmbi la rândul său.

– Mă bucur. Te rog să mă scuzi câteva minute pentru că vreau să plec în căutarea lui Fairey. Vreau să mă asigur că toate amănuntele promovării tale au fost deja stabilite cu exactitate. Te rog nu întoarce capul acum, dar vreau să ştii că există un tânăr chiar în dreapta ta...

Kenzie era deosebit de curioasă, dar încearcă să fie discretă. Păru să privească nepăsătoare în jurul ei şi în cele din urmă privi şi în direcţia indicată de domnul Spotts.

I se tăie respiraţia.

Dacă era cel despre care vorbise domnul Spotts atunci putea spune că era cel mai atrăgător bărbat aflat în acea parte a Atlanticului.

– Doar nu vrei să spui că acel zeu nordic în jur de treizeci şi cinci de ani, acel viking cu părul ca grâul copt?...

– Da, da! Exact despre el vorbeam.

– Şi ce voiai să spui?

– Voiam să te avertizez că din momentul intrării noastre în această sală nu şi-a luat ochii de la tine.

– Ce spui? Nu şi-a luat ochii... Dietrich! Nu se poate! Ce te face să crezi că nu aşteaptă, de fapt, pe cineva?

– Kenzie, draga mea, multe s-au schimbat de când a zburat tinerețea mea, dar, din fericire, câteva lucruri au rămas neschimbate. Şi unul dintre ele se referă la încercările făcute de un bărbat frumos pentru a atrage atenția unei femei minunate asupra lui. Deci, te sfătuiesc ca în absența mea să laşi batista să cadă sau să găseşti un alt truc feminin pentru a îl ajuta să ajungă în preajma ta.

– Să scap batista?

Dar domnul Spotts nu răspunse. Plecase deja.

Kenzie îl caută, în zadar, din priviri şi tresări când o voce străină răsună alături de ea.

– Bună seara!

Privi şi rămase practic cu gura deschisă de uimire. Era el, tânărul superb, minunat, cu părul auriu ca grâul copt.

Îl privea uimită şi simțea cum genunchii încep să îi tremure simțind fixată asupra ei privirea ochilor lui verzi-albaştri. Ochi mari, minunați, adânci ca un lac care te cheamă în apele lui în luna august, ape în care ai dori să te scufunzi pentru totdeauna.

Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Pierdu noțiunea timpului şi nu avea să ştie niciodată cât timp rămăseseră tăcuți, privindu-se unul pe celălalt. Se simțea ca o adolescentă.

Bărbatul luă inițiativa. O salută cu o scurtă înclinare a capului.

– Pentru că nu am fost prezentați unul celuilalt, te rog să-mi dai voie să mă prezint singur. Numele meu este Hannes Hockert, dar prietenii îmi spun Hans... ca Hans Christian Andersen, zâmbi el cuceritor.

Kenzie întinse mâna şi el o strânse ferm, cu hotărâre şi totuşi cu o blândețe surprinzătoare.

– MacKenzie Turner. Prietenii îmi spun Kenzie sau Kenz.

– Kenzie... Kenzie... repetă el ca şi când ar fi savurat numele. Neobişnuit prenume. Dar cred că ţi se potriveşte. Văd că ai terminat de băut şampania.

„Şampania?..." îl privea şi părea să nu înţeleagă.

Îi luă paharul din mână şi bău dintr-o sorbitură conţinutul paharului său, după care zâmbi din nou dezarmant.

– După cum vezi, trebuie să iau un nou pahar. Mă voi întoarce cât pot de repede. Te rog să nu dispari ca Cenuşăreasa!

„Eu?! Să dispar!? Dumnezeule de ce aş face aşa ceva?"

– Nu, răspunse ea urmărind cum se îndepărta cu graţia unui dansator sau a unui animal sălbatic din junglă.

Când îl pierdu din priviri, se întrebă cum de atrăsese ea atenţia unui asemenea bărbat, fără ca măcar să fi făcut o încercare în acest sens.

Hannes Hackert. Era exact genul ei şi se afla în calea vieţii ei. Izbitor de frumos. Provocator de bărbătesc. Şi un cavaler desăvârşit.

Zâmbi. Şi-l imagină ca pe un înaintaş al lui Leif Erikson, un mândru războinic străbătând mările pe o corabie a vikingilor, cu părul blond mătăsos, fluturând în vânt.

Hannes era într-adevăr întruchiparea bărbatului ideal şi exact ceea ce îşi dorise totdeauna.

Lex Bugg se învârtea, ţopăia şi se agita ca o broască aflată în întrecere sportivă.

La început, această atitudine a lui a stârnit interesul Zandrei care îl vedea trecând cu mare grabă de la un cerc de prieteni la altul. Era aproape imposibil să ţină pasul cu el. Strânse nenumărate mâini, zâmbi amabil în toate direcţiile, râse la glumele rostite în jurul ei şi încercă să reţină măcar o parte din numele celor prezentaţi.

Un exerciţiu inutil de altfel

Lex o prezentă unui şir nesfârşit de cunoştinţe, totul desfăşurându-se cu o uimitoare rapiditate.

– Există o singură persoană pe care nu o cunoşti? reuşi să întrebe Zandra.

– Da. Acele persoane lipsite de importanţă, răspunse el plin de seriozitate, în timp ce ochii lui urmăreau chipul fiecărui oaspete ce se perinda prin faţa lor.

În acel moment Zandra înţelese că Lex Bugg se folosea de numele şi titlul ei într-un mod scandalos. El nu o prezenta oaspeţilor aflaţi în jurul lor decât cu scopul clar de a atrage atenţia asupra lui însuşi. Zandra şi titlul ei nobiliar erau un trofeu pentru Lex Bugg.

În acel moment se hotărî să pună punct.

Lex Bugg urmărea din priviri mişcările unui fotograf bine cunoscut.

– Hai să mergem. Iată-l pe Francesco Scavullo!

Zandra refuză să se mişte din loc. Se săturase de întreg spectacolul oferit de însoţitorul ei.

– Hei, ce se întâmplă cu tine?

– La dracu', Lex! Nu ştiam că eşti o adevărată nulitate. Un rahat de primă clasă.

– Dar ce-am greşit? întrebă el prefăcându-se uimit.

– Ce-ai greşit? Îţi spun eu cu ce ai greşit dacă vrei cu adevărat să ştii. Mi se pare jignitor felul în care te foloseşti de prezenţa mea alături de tine. Te rog să ai amabilitatea să înţelegi că nu sunt o momeală pe care o poţi arunca în faţa societăţii pentru propriile tale avantaje. Pur şi simplu te foloseşti de mine din momentul în care am intrat în această sală!

– Moi?[1]

– Da, vous![2] răspunse ea cu ochii în flăcări.

Privirile lui se întunecară şi ele. Cine s-ar fi gândit că această tânără şi-ar fi putut schimba atât de brusc atitudinea?! Lex simţi că o scenă în faţa unei asemenea societăţi elegante era ultimul lucru de care avea nevoie.

---

[1] moi = eu (în lb.fr.)

[2] vous = tu, dumneavoastră (în lb.fr.)

– Chiar simți că mă folosesc de tine?

– Da!

Vocea ei era aspră, deşi abia şoptită. Ceva din expresia chipului ei era un semnal de alarmă pentru el.

Lex luă o gură de aer, ca un înotător care plonjează şi hotărî că era mai bine să evite un scandal public.

– Prea bine. Ai dreptul să fii furioasă.

Ochii ei îl priveau atent şi era limpede că nu credea în sinceritatea vorbelor lui.

Era genul de om care avea totdeauna răspunsurile pregătite în orice situație. Zâmbea şi dinții lui de porțelan străluceau în lumină. Zandra îl privea şi îl cântărea din priviri.

Citind scepticismul ei, Lex se hotărî să joace rolul bărbatului sincer şi plin de cavalerism.

– Am fost un egoist. Ai dreptate. Propun să ne sărutăm şi să ne împăcăm.

Zandra continua să îl privească neîncrezătoare.

„Cățea încăpățânată", gândi Lex, dar chipul lui rămase zâmbitor.

– Hai, să ne împăcăm! Te rog! Îți cer scuze!

Scuzele lui sunau fals, dar o scuză fie ea sinceră sau falsă, era o scuză şi trebuia acceptată.

Eticheta trecea înaintea sentimentelor.

– Bine! Bine! Accept scuzele.

Străbăteau aripa destinată artei egiptene, aripă pustie în acel moment. Vitrinele luminate, aliniate de-a lungul pereților, expuneau diverse fragmente textile şi obiecte de bronz, calcar, cuarț din epoca ptolemeică. Se aflau expuse şi mumii, măşti pictate ale unor regi egipteni, capete de pisică şi măşti din jad reprezentând diverse zeități.

O veche cultură, dispărută de mult, se reducea la câteva obiecte ce constituiau curiozități pentru ochiul modern.

Robert A. Goldsmith îşi rezemă cotul pe unul din sarcofagele uriaşe. Țigara strânsă între dinți împrăştia nori de fum în jurul capului său.

Sheldon D. Airey făcea eforturi teribile pentru a evita fumul gros. Atmosfera sălii în care se aflau îi trezea un sentiment de claustrare. Se simțea închis ca într-un mormânt. Simțea zecile de perechi de ochi ale zeităților şi regilor, de milenii adormiți, ațintite asupra lui, urmărind fiecare mişcare a lor din vitrinele luminate.

– Motivul pentru care te-am rugat să mă însoțeşti în acest loc este deosebit de intim. Vreau ca această conversație a noastră să rămână secretul nostru. Vreau ca după ce ieşim din această încăpere să nu mai amintim niciodată despre ceea ce am discutat. Să uităm totul.

„Limpede, clar!" gândi Sheldon, asupra căruia cuvintele rostite de Goldsmith sunau ca nişte clopoței de avertisment. De-a lungul carierei lui reuşise să evite situațiile de genul acesteia cu mare succes. Dar în acel moment se vedea limpede că nu mai putea evita un compromis.

– Dacă aceasta vă este dorința... Bineînțeles că totul va rămâne strict între noi.

– Perfect. În cazul în care se află ceva din ceea ce am discutat acum, atât eu cât şi tu vom fi puşi într-o situație din care nu ştiu dacă scăpăm nevătămați.

– Puteți să vă bazați pe discreția mea, spuse Sheldon plin de demnitate.

Apreciind sinceritatea ce răzbătea din tonul lui Sheldon D. Fairey, Goldsmith se lipi cu spatele de sarcofagul de care se sprijinise până în acel moment şi trase un fum adânc, înroşind vârful țigării. Apoi luă țigara din gură şi privind cu atenție şi admirație spuse calm, ca şi când vorbea despre un fapt lipsit de importanță.

– Cea mai bună prietenă a soției mele se află în oraş pentru o perioadă de timp nedeterminată şi caută o slujbă. Are nevoie şi de o autorizație privind dreptul de muncă şi de şedere în țară.

– Da?! Şi?...

Figura rotundă a lui Robert exprima un dispreț nemărginit.

– Pentru Dumnezeu, omule! Doar eşti cel care ține în mână întreagă companie. Este chiar atât de greu să înțelegi ceea ce spun?

Sheldon tuşi uşor, încercând să evite o confruntare ce părea să se ivească între el şi Goldsmith.

– Voi încerca... voi căuta să studiez această problemă şi să găsesc cea mai bună rezolvare.

– Vei încerca... Vei căuta..., îl imită Goldsmith.

Shelton simți cum sângele îi năvăleşte în urechi şi cum furia îi taie respirația. Hotărî că cea mai bună atitudine era să rămână calm şi stăpân pe sine.

– Vă asigur că...

– Ei da! Cred că ți-ai pierdut rațiunea, omule! Eu nu te rog şi nu îți cer! Eu îți spun ce ai de făcut.

Cu un zâmbet slab, remarcă faptul că atinsese punctul sensibil. Lovise ținta. Pumnii lui Sheldon se încleştară şi tremură de indignare.

– Cu alte cuvinte, Fairey, vei face ceea ce eu vreau să faci. Şi ceea ce vreau eu este să ai grijă de rezolvarea întregii situații. Adică vreau ca femeia de care ți-am vorbit să primească o slujbă la secția Vechilor maeştri şi să obțină drept de muncă şi de şedere în țară.

Robert îşi duse mâna la ureche, ca şi când nu ar fi auzit bine în momentul în care tăcerea deveni de neacceptat pentru el.

– Eşti cumva surd, omule? Vorbeşte mai tare!

Obrajii lui Sheldon erau în flăcări şi umilința lui părea să radieze ca un foc pârjolitor. Niciodată în lunga lui carieră nu se purtase nimeni cu el cu o asemenea lipsă de respect. Nimeni! Niciodată! Înghiți cu greu. Ar fi vrut să spună:

– Iată, demisia mea. Găsiți-vă un alt lacheu!

Ar fi vrut să poată întoarce spatele şi să iasă cu demnitate din sală. Dar prudența îi comandă o altă atitudine. Îşi drese vocea şi spuse:

– De fapt... de fapt chiar există un post... un loc liber la secția...

– Perfect! Este exact ceea ce doream să aud. Deci, acum, pentru că am rezolvat această mică problemă, să trecem la cea de a doua, spuse el cu o undă de triumf în glas.

Sheldon simți cum totul se contractă în el. Era ca un animal încolțit. Oare ce mai dorea satirul acesta bătrân? Sau mai bine spus, ce poruncă mai avea?

Robert trase un fum adânc, ca un om lipsit de griji. Apoi cu un ton indiferent spuse:

– Am auzit că şeful secției vechii maeştri se pensionează.

– Da. Este adevărat. Este o mare pierdere pentru noi. Pierdem pe unul dintre cei mai...

– Nu mă interesează amănuntele. Pentru rezolvarea lor eşti plătit tu, Sheldon.

Simți cum din nou este gata să cedeze presiunii nervoase. Se simțea ca un copil pedepsit şi prins în cursă.

– Vechii maeştrii nu este secția unde lucrează... cum se numeşte... îmi scapă numele în acest moment?

Robert juca rolul omului ce a uitat un amănunt, un fapt lipsit total de importanță pentru el, dar de care trebuia să se ocupe.

– Ah, da! Sigur! Îmi amintesc. Domnişoara Parker. Sigur! Sigur! Este o domnişoară Parker angajată în cadrul acestei secții. Am dreptate, nu-i aşa?

O clipă Sheldon rămase țeapăn. Apoi numele îl lovi ca un obiect concret.

„Dumnezeule atotputernic! Doar nu se gândeşte la Bambi Parker?! Oare ce planuri are, legate de ea?"

– Da, da! Aşa este, răspunse cu voce tare.

– Doresc să fie promovată, decretă Robert, trăgând din nou din țigară. Vreau să fie numită şefa secției Vechi maeştri ai picturii şi desenului.

– Ce? Poftim? Doamne Dumnezeule?! Doar nu vorbiți serios?

Shelton se bâlbâia şi vocea îi tremura.

– Şi de ce nu?

– Pentru că... pentru că înlocuindu-l pe domnul Spotts cu... cu domnişoara... Parker este... este un lucru de-a dreptul imposibil.

– Şi cine spune asta? Tu?

Sheldon simți cum i se chirceşte curajul. Simțea că nu are altă cale de salvare decât să se declare învins. Şi totuşi îşi adună rămăşițele demnității sale zdrobite şi mai făcu o încercare plină de curaj.

– Este o situație deosebit de jenantă, domnule Goldsmith. Totuşi trebuie, vă rog, trebuie să avem în vedere experiența şi cunoştințele şi să ne gândim la capacitatea de a folosi aceste cunoştințe tehnice în activitatea secției.

Ochii ca de reptilă ai domnului Robert A. Goldsmith îl priveau şi clipeau plictisiți.

– Nu am nimic personal împotriva domnişoarei Parker. Doar că ea nu are cunoştințele necesare. De fapt, îmi pare rău că trebuie să spun dar... în câteva cazuri... eu... noi... am fost puşi în situația de a...

– Ai terminat? Credeam că ai înțeles ce doresc eu. Pe mine mă interesează rezultatul. Amănuntele organizatorice le las în seama altora.

– Dar... dar nu... nu puteți face aşa ceva!! Nu înțelegeți? Domnişoara Parker poate să ducă după ea întreaga secție la pieire, poate distruge reputația companiei...

Sheldon abia murmura aceste cuvinte. Mâna lui mângâia sarcofagul, ca şi când ar fi adunat putere din atingerea acelui obiect vechi, datând de mii de ani.

Robert îşi umezi buzele şi apoi îşi trecu vârful limbii peste țigară:

– Fii atent la ceea ce îți spun! Domnişoara Parker va fi numită imediat ca şef al secției Vechi maeştri ai picturii şi prietena soției mele va fi angajată în cadrul secției. Ai de gând să execuți ordinul meu sau nu? Un simplu „nu" sau „da" este tot ceea ce doresc.

Sheldon oftă adânc. Era mai mult un geamăt. Era inutil să lupte împotriva lui. Era evident. Dacă Goldsmith era hotărât să o promoveze pe Bambi Parker atunci o va promova. „Ducă-se dracului totul, chiar şi compania!"

– Dacă insistați, domnule! reuşi Shaldon să murmure printre dinți.

Goldsmith dădu din cap plin de importanță. Accepta cu bunăvoință serviciile care i se ofereau.

– Acum că totul este pus la punct, cred că este cazul să ne întoarcem la petrecere. Poate chiar să întărim legăturile noastre bând împreună un pahar.

Sheldon clătină din cap, ca un om ameţit de o lovitură în moalele capului. Îşi pierduse până şi graiul. Se lăsă condus afară din sală şi în mintea lui se învălmăşeau reproşurile. Pentru prima dată în cariera lui se lăsase manevrat, făcuse compromisuri. El care totdeauna fusese deosebit de corect şi care venerase instituția în care lucra, ajunsese să o trădeze tocmai când se afla spre apusul carierei sale.

Oare acesta era epitaful său după ce condusese compania cu cea mai mare corectitudine? Oare acesta era sfârşitul muncii lui plină de abnegație, care ajutase compania să înflorească şi să se mențină în frunte în ciuda recesiunii şi a greutăților ivite în ultimii ani? Era imposibil de imaginat că toate eforturile lui, toate izbânzile lui se reduceau la ce? La trădare. La lipsă de loialitate. La prostituție.

Se simțea ca luda.

Nu. Mai rău. Se simțea ca un luda jugănit. Şi omul care îl jugănise avea obrăznicia să îşi pună brațul în jurul umerilor săi, prieteneşte.

Dar nu era un gest de prietenie. Nu, nu! Era conştient că Robert A. Goldsmith avea un motiv anume pentru care făcea acest gest. Îi transmitea un mesaj; îi arăta clar cine era păpuşa şi cine era păpuşarul.

14

Prințul Karl-Heinz părăsi în cele din urmă locul său aflat la intrarea în marea sală. Începu să se plimbe printre invitații săi, schimbând cu fiecare în parte amabilități şi zâmbete. Deodată un murmur trecu prin mulțimea adunată în marea sală după care se lăsă tăcerea. Numai acordurile mozartiene arătau că sala era cu adevărat populată.

Întreaga atenție a celor prezenți se îndreptă spre două personaje foarte cunoscute în lumea bună. El era un bancher, care avea investiții pe două continente, un bărbat uriaş, cu ochi exoftalmici, emanând un aer de grandoare demodată. Dar la apariția celui de al doilea personaj adunarea aflată în marea sală uită repede de prezența lui.

Ceea ce făcu ca atenția oaspeților să treacă cu atâta uşurință de la marele bancher la noul oaspete sosit era tocmai importanța pe care o avea acest personaj.

După Lady Di şi Regina Elisabeta, era în mod sigur cea de a treia femeie cu adevărat demnă de atenție din întreaga lume. Era o legendă vie şi a fost primită cu respectul cuvenit unei asemenea personalități.

Rebecca Cornille Wakefield Lantzouni de la Vila era chiar mai mult decât o legendă vie.

Era una din fiicele revoluției americane, născută într-o mică familie de oameni nu foarte bogați din zona rurală a New Jersey-ului. Din fericire, ea şi sora sa geamănă, gemenele Cornille, cum aveau să fie cunoscute în lume, erau două dintre marile frumuseți ale vremii. Şi, lucru demn de reținut, erau binecuvântate cu un dar deosebit

Aveau un talent excepțional în a alege bărbați străluciți, bărbați care aveau numeroase daruri, dar, mai ales, averi uriaşe.

Suzy era mai mare cu şase minute ca sora sa. Se căsătorise cu un viconte deosebit de bogat pe care, după ce îl înmormântase, îl înlocuise cu unul din cei mai mari producători de la Hollywood. De acesta divorțase nu mai înainte de a obține avantaje financiare substanțiale. După divorț continuase să folosească numele şi titlul primului soț.

Rebecca era mai frumoasă ca sora sa şi se căsătorise de trei ori, conducându-i pe ultimul drum pe toți cei trei soți. Dacă Suzy avusese parte de două căsătorii demne de invidiat, Rebecca se dovedise, nici mai mult, nici mai puțin, un adevărat geniu în privința alegerii soților săi.

Primul său soț fusese William Winterton Wakefield al III-lea, cel mai republican dintre preşedinții Statelor Unite. Îi lăsase soției sale o poziție socială de neegalat şi o avere estimată între douăzeci şi cinci şi treizeci de milioane de dolari.

Cel de al doilea soț, grecul Leonidas Danaus Lantzouni, un grec bogat, binecuvântat cu multe daruri, o lăsase ca unică moştenitoare a unui vast imperiu ce reducea evident din importanță moştenirea lăsată de primul său soț.

Şi soțul numărul trei fusese un duce, Joaquin de la Vila, un bărbat sexagenar, originar din Spania, nobil ce avea o pasiune nebună, care avea să se dovedească fatală, pentru maşinile de curse. La moartea sa Becky moştenea o mulțime de titluri şi o avere care era de-a dreptul indecentă dacă nu chiar obscenă.

Astfel Rebecca Cornille Wakefield Lantzouni de la Vila sau Becky, cum era cunoscută de toată lumea datorită ziariştilor care îi dăduseră acest nume, se văzuse stăpâna unei averi uriaşe. Era cea mai bogată, era deasupra celor mai bogați oameni din lume. Datorită aerului său straniu, datorită felului în care îşi proteja viața intimă, ajunsese să fie privită ca o zeitate.

Avea o înfățișare încântătoare, un trup de fotomodel şi părul frumos, de culoarea nisipului, era tuns după moda lansată de Gloria Vanderbilt, adunat după ureche şi pieptănat în formă de virgulă. Avea fața lipsită de riduri, netezită cu grijă de chirurgia plastică. Profilul mândru de Nefertiti era completat de frumusețea ochilor, de un violet intens.

Dar mult mai atrăgătoare era prezența ei. Avea o ținută de regină şi era înconjurată de o aură strălucitoare.

Sosise însoțită, ca de obicei, de doi bărbați, evident făcând parte din serviciile secrete, aceasta fiind o dovadă de respect acordată numai foştilor preşedinți ai Statelor Unite şi soțiilor lor. Era, ca de obicei, îmbrăcată într-o toaletă ce tăia respirația celor aflați în sală. O rochie dumnezeiască de culoarea safirului, din tafta, realizată de Carolina Herrera, cu un decolteu larg ce lăsa unul din umeri dezgolit, în timp ce pe celălalt înflorea un boboc extravagant de mătase. Purta pantofi cu tocuri înalte din acelaşi material ca şi rochia, strânşi pe gleznă cu două funde încrucişate, pantofi făcuți special de un maestru venețian a cărui identitate era păstrată în mare taină de Becky.

Safirele încununau întreaga toaletă. Erau cunoscute ca „Safirele şahului Jahon" şi constituiau unul din darurile soțului său grec.

Karl-Heinz traversă marea sală, oaspeții făcându-i loc printre ei cu deferență.

– Becky, mă onorezi cu prezența ta!

Îi zâmbi, la fel ca şi faimosul model al lui Leonardo da Vinci, cu care avea multe asemănări. Faimosul „zâmbet al Mona Lisei" cum îl numeau ziariştii.

– Cum aş fi putut lipsi de la aniversarea ta, dragul meu? Mai ales de la cea de a patruzecea aniversare? Mi-am spus că aşa ceva nu este posibil! Absolut, nu! Pas possible! spuse ea şi în franceză.

Deşi sora ei fusese căsătorită cu un viconte francez, ea era cea care amesteca cel mai des expresii franceze cu limba engleză.

– Pentru mine nu pari nici cu o zi mai în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Nici măcar cu o zi, reţine!

– Ca de obicei, deosebit de diplomată, remarcă Karl-Heinz, zâmbind. Şi, tot ca de obicei, încântătoare. Pari să nu îmbătrâneşti Becky. Care este secretul? Trebuie să mi-l împărtăşeşti.

Zâmbi din nou. Acel zâmbet inconfundabil.

– Dacă îl voi divulga vreodată, atunci, je te le promets, mon cheri[1], tu vei fi singurul care îl va afla.

Karl-Heinz, care nu credea că va afla vreodată acest secret, zâmbi, după care se întoarse politicos spre însoţitorul ei.

– Lord Rosenkrantz, este o plăcere pentru mine să ne întâlnim din nou.

Marele om de afaceri se înclină şi spuse:

– Plăcerea şi onoarea este de partea mea. Daţi-mi voie să vă urez la mulţi ani!

În timp ce bărbaţii schimbau cuvinte amabile, Becky privi în jurul său cu un aer regal, privirea ei plimbându-se deasupra capetelor celor aflaţi în sală, tehnică deprinsă de pe vremea când era căsătorită cu primul ei soţ.

– Mon Dieu![2] Cred că întreaga floare a oraşului este prezentă aici!

– Nu-ţi face probleme. Ai sosit la momentul potrivit, o linişti Karl-Heinz, care ştia cât de puţin îi plăcea lui Becky să participe la petreceri la care se aflau sute de invitaţi. În curând se va servi cina şi numai jumătate din cei prezenţi vor rămâne. Rândurile oaspeţilor se vor rări considerabil. Dar mai întâi, pentru a nu fi lipsiţi de bunăcuviinţă, trebuie să ne amestecăm în rândurile lor pentru câteva minute. Dacă nu te deranjează, bineînţeles!

– Il le faut[3], spuse ea luându-l de braţ. Pentru că astăzi este ziua ta, voi face aşa cum porunceşti! glumi ea cu un ton vesel.

---

[1] je te le promets, mon cheri = îţi promit, dragul meu (în lb.fr.)

[2] Mon Dieu = Dumnezeule! (în lb.fr.)

[3] Il le faut = dacă trebuie (în lb.fr.)

– Mii de draci! Ştii cine este persoana care tocmai a intrat în sală? şopti Kenzie către noul ei Adonis care se întorsese cu paharele pline.

– Stai liniştită, ochii nu te înşeală.

– Deci ai văzut-o şi tu?

Hannes zâmbi.

– Cum aş fi putut să nu o văd. Doar prezența ei a redus mulțimea la tăcere.

– Da, ai dreptate. Şi eu care credeam că lumea din jurul meu este imună la apariția stelelor.

– Dar, ştii foarte bine, că Becky este cunoscută pentru anonimatul în care trăieşte şi pentru rarele apariții în public.

– Şi Michael Jackson este la fel.

– Îi duci dorul?

– Sinceră să fiu, nu. Hai să schimbăm subiectul. Ridică paharul pregătită să rostească un toast: Să bem...

– ...pentru noi, interveni Hannes, privind-o intens.

Rămasă descoperită în fața „atacului" său, Kenzie nu mai auzea nici clinchetul paharelor, nici râsetele şi frânturile de conversație din jurul ei. Nu îl mai vedea decât pe bărbatul aflat în fața ei, pe bărbatul minunat, superb, de care se simțea irezistibil atrasă.

„Noi", gândea ea încântată. „A spus: pentru noi".

Sorbi din pahar, savură şampania rece şi proaspătă. Şi-l imagina pe bărbatul din fața ei ca pe o albină şi pe sine ca pe o floare pregătită să îşi ofere polenul acesteia. Se întreba dacă asemenea întâlniri erau accidentale sau predestinate şi dacă el putea auzi bătăile inimii sale care părea hotărâtă să îi spargă pieptul.

– Ai devenit foarte tăcută. Ți-ai amintit proverbul care spune că tăcerea este de aur?

Kenzie rămase tăcută în continuare.

– Sau poate pe cel care spune că ți-a mâncat pisica limba?

– Poate, recunoscu ea. Ai venit însoțit de cineva?

– Vrei să spui... o doamnă?

Răspunse prin tăcere.

– Ca să răspund sincer trebuie să spun, da. Dar nu te teme. Se pare că m-a părăsit.

– Abandonat!? Tu? Pentru un alt bărbat? se miră Kenzie sincer uimită.

– Slavă Domnului. Era deosebit de plicticoasă.

– Era frumoasă?

– Dacă consideri artificiile frumusețe, cred că răspunsul este da. Şi tu? Nu cred că ai venit singură.

– Nuuuu! Dar are importanță?

– Uneori. Lasă-mă să ghicesc: este înalt, brunet şi frumos?

Kenzie zâmbi şi se lăsă prinsă în joc:

– Este într-adevăr înalt.

– Şi chipeş?

Îşi reținu cu greu un zâmbet. Domnul Spotts nu arăta rău, mai ales având în vedere vârsta pe care o avea, dar nimeni nu ar fi putut spune despre el că era un bărbat chipeş.

– Cred că... s-ar putea spune că... că este distins.

– Dar nu este soțul tău, nu-i aşa? întrebă el privindu-i mâinile.

Kenzie era încântată. De mult, de când îl cunoscuse pe Charlie, nu se mai simțise atât de bine, nu i se mai acordase atenție în felul acesta.

– Ce te-a făcut să crezi că sunt căsătorită?

– A fost o simplă întrebare.

– Dacă vrei să ştii, sunt necăsătorită. Şi doamna ce te-a însoțit este soția ta?

– Doamne fereşte! râse el.

– Iubita?

– N-ar fi înțelept, pentru că în acest caz soțul ei ar fi cu arma îndreptată asupra mea.

– Este un tip gelos?

– Da, foarte gelos. Şi un formidabil țintaş.

– Încântător de romantică poveste! Şi nu se teme să îşi lase soția în grija ta?

– De ce? Crezi că ar trebui să îi fie teamă?

– Ştii... eu cred... presupun că nu eşti chiar... genul...

Kenzie simți cum roşeşte şi coborî privirile jucându-se cu lichidul din pahar.

– Ce fel de gen?

– Nu eşti bărbatul elefant, să zicem.

Hannes îşi azvârli capul pe spate şi începu să râdă. Era un râs plin de spontaneitate şi în jurul ochilor i se adunau mici riduri. Râsul lui era dezarmant şi te făcea să uiți frumusețea narcisiacă şi să îl priveşti ca pe un bărbat adevărat, real.

Prefăcându-se a fi deosebit de calmă şi total dezinteresată de subiectul conversației, Kenzie întrebă brusc:

– Ce fel de nume este Hannes?

– Este un nume scandinav. M-am născut în Porkkala, pe coasta finlandeză, la vest de Helsinki.

– Nu pot să cred că eşti finlandez.

– De ce nu?

– Pentru că engieza ta este lipsită de orice accent străin.

– Aceasta se explică prin faptul că tatăl meu a fost diplomat de carieră şi munca lui ne-a purtat în toate colțurile lumii. Am urmat şcoli în limba engleză în cel puțin douăsprezece țări.

Îl privea şi se simțea vrăjită. Toți dispăruseră din jurul lor.

– Eşti primul Hannes pe care l-am întâlnit. Cel dintâi Hans...

Se priveau din nou adânc în ochi şi Kenzie se simțea hipnotizată. Se simțea pierdută. Iremediabil, definitiv pierdută. Nu avea nici un rost să lupte, să opună rezistență. Simțea cum dorința punea stăpânire pe ea ca un foc cumplit. Mai ales când el o luă în brațe ca pentru a o săruta, se pierdu cu totul. Dar înțelese că făcuse acest gest numai pentru a lăsa loc liber de trecere unui chelner ce ducea o tavă cu pahare. În acel moment se simți cuprinsă de o teribilă dezamăgire.

Conştient de dezamăgirea ei, în loc să-i dea drumul, o ținu şi mai aproape de el, zâmbind misterios.

Kenzi simți cum i se usucă buzele şi cum un foc mistuitor coboară în pântecele ei. Era atât de plin de

viață, atât de atrăgător! Tăcerea dintre ei era ca o vrajă, ce o copleşa!

„Oare de ce vreau să rezist în fața acestui bărbat?" Simțea că undeva, în adâncul ființei sale, o voce îi spunea să nu se arunce în brațele lui; o îndemna la prudență.

„Un necunoscut atât de frumos ca Hannes nu poate aduce decât necazuri" o avertiza vocea necunoscută. „Dacă ştii ce este bine pentru tine, şi tu în general ştii acest lucru, caută o cale de evadare. Sau, cel puțin acordă-ți un răgaz. De ce nu te retragi la toaletă? Cine ştie?! Poate vei fi în stare să eviți o durere..."

Se smulse din brațele lui şi murmurând o scuză referitoare la împrospătarea fardului, se îndepărtă simțindu-şi picioarele străine.

Se trezi înconjurată de o mulțime prin care îşi făcea loc cu greu, zâmbind şi cerându-şi scuze.

În mulțimea ce fremăta în jurul ei, Kenzie o văzu prea târziu pe femeia tânără, înaltă, îmbrăcată în roşu, alb şi negru care ca şi ea se grăbea făcându-şi loc printre oaspeți.

Cele două femei se ciocniră, lichidul din paharele lor se revărsă pe rochii şi paharele zăngăniră în momentul atingerii pământului.

Amândouă au scos câte un geamăt simultan de groază. Îşi priveau toaletele încercând să facă o evaluare a stricăciunilor produse. Ridicând apoi capul se priviră acuzator.

Mulțimea care, doar cu câteva minute mai înainte încerca să le facă loc, se strânse din nou în jurul lor şi tălpile pantofilor zdrobeau cioburile aflate în jur.

– Dumnezeule, cred că voi muri, murmură Kenzie. Închise ochii aşteptând să o înghită pământul.

– Ar fi foarte bine! Toaleta aceasta este împrumutată. Nici măcar nu îmi aparține, se aruncă Zandra asupra ei.

Pentru o clipă se priviră, aruncându-şi priviri ucigătoare, pline de reproş. Apoi izbucniră în râs în acelaşi timp.

– Doamne, cum arăți!? chicoti Kenzie.

– Cine, eu? Ar trebui să te vezi pe tine! hohoti Zandra.

– Dumnezeule! Ce facem acum?

– Ce facem? Ce crezi că ar trebui făcut? Hai să mergem, luă Zandra inițiativa.

O luă pe Kenzie de braț şi porni în direcția în care se afla toaleta doamnelor.

– Lasă-i pe gură-cască să ne privească! Le vom arăta noi ce pot face un yankeu inventiv şi un britanic strălucit. Hai, hai mai repede!

– Chiar crezi ceea ce spui?

– Bineînțeles. Vin chiar de la toaletă şi ghici ce am văzut?

– Este dezgustător de murdară?!

– În acest loc? Oh, Doamne, nu! Cineva inventiv a prevăzut toaleta cu uscătoare aflate la fiecare chiuvetă, Dumnezeu să îl binecuvânteze, aşa încât ne putem usca rochiile imediat. Hai, fruntea sus! Tot ceea ce putem face este să depăşim această întâmplare neplăcută cu demnitate!

Şi aşa au şi făcut.

15

Sheldon D. Fairey nu mai putea păcăli pe nimeni. Indiferent cât de mult se străduia, pur şi simplu nu mai reuşea să emane în jurul său acea superioritate şi stăpânire de sine pe care o avusese dintotdeauna. Furia îl măcina, îi ardea măruntaiele şi asta numai datorită lui Robert A. Goldsmith „nenorocitul pe care ar fi dorit să îl vadă putrezind în iad". Ura şi furia se transformară în umilință în momentul în care se văzu încolțit de domnul Spotts. „Oare noaptea asta nu se mai sfârşeşte?" gândea el cu amărăciune.

– Da, Dietrich, murmură el. Sunt pe deplin conştient de tradițiile casei Burghley.

Vocea sa era mieroasă şi se asemăna cu a unui actor de mâna a doua interpretând rolul unui preşedinte de consiliu de administrație.

– Ştiu că şeful de secție, în momentul pensionării, are dreptul şi obligația să recomande şi să aleagă persoana care îl va înlocui. Şi tu deja ți-ai exercitat acest drept. Şi amândoi ştim că, în afară de câteva excepții, aceste recomandări au fost în general luate în seamă de conducerea companiei.

– În acest caz pot, deci, să o anunț pe domnişoara Turner că promovarea ei a fost confirmată oficial?

Fairey evită să privească în ochii domnului Spotts şi preferă să ducă paharul la gură pentru a constata cu enervare că paharul era gol.

– Ştii, ...Dietrich... în... în condiții normale... eu... eu nu aş fi ezitat...

Domnul Spotts, veteran în arta aşteptării şi a ascunderii emoţiilor, ascunse cu abilitate teama ce pusese stăpânire pe el şi îl privi pe Fairey cu seninătate.

Încercând să pară calm şi detaşat, Fairey continuă:

– Recomandările tale au fost ascultate. Totuşi, spuse el, şi în acel moment un zâmbet acru îi apăru pe faţă, totuşi în această situaţie există... au apărut... să zicem... circumstanţe atenuante.

„Ce dracu vrea să spună?" se întrebă domnul Spotts care se îndoia de propriul său auz.

– Sheldon, ce înseamnă toată povestea asta? Despre ce circumstanţe atenuante este vorba? Cred că ar trebui să fii puţin mai explicit.

Văzându-se pus în faţa unei situaţii inevitabile, Fairey privi în jurul său, aruncă o privire cercetătoare unui chelner aflat în trecere şi apoi îi ceru un pahar plin. După ce primi paharul, îl dădu peste cap cu lăcomie.

– Sheldon? vocea domnului Spotts rămase calmă.

– Ascultă Dietrich. După cum ştim amândoi, timpurile... se schimbă, spuse el încercând să nu-şi trădeze iritarea. Pentru noi, „bătrânii" este grea adaptarea. Dar aşa e viaţa, nu?

Rostind aceste cuvinte, duse paharul la gură pentru a câştiga timp spre disperarea domnului Spotts.

Dar acesta nu intenţiona să slăbească atacul mai înainte de a înţelege ce se întâmpla.

– Sheldon, ar trebui să te auzi. Eşti mai agitat ca un viespar. Încetează să mă mai duci cu vorba. Spune, omule, ce ai de spus!

– Crede-mă, nu este hotărârea mea, suspină Fairey.

– Să înţeleg că este hotărârea domnului sau doamnei Goldsmith?

– Bingo! Ai câştigat două sute de dolari.

– Deci, cine este?

– Este... calamitate, dezastru, crimă, toate adunate într-o singură persoană. Ea este... declinul imperiului, Dietrich, în ceea ce priveşte existenţa casei Burghley.

Fairey ridică paharul ca şi când ar fi vrut să îl arunce şi să îl vadă zdrobindu-se în mii de cioburi.

– Sheldon, ce trebuie să fac pentru a afla numele?

Fairey privi încă o dată paharul, apoi coborî mâna şi trupul lui păru să se împuţineze.

– Este domnişoara Barbara Parker, dacă acest nume îţi spune ceva. Acum înţelegi?

Domnul Spotts făcu câţiva paşi înapoi de uimire, ca şi când ar fi încercat să reziste în faţa unei lovituri puternice.

– Domnişoara Parker? Te rog, Sheldon! Te rog, spune-mi că nu vorbeşti despre Bambi Parker?

Fairey încerca să evite să îl privească direct în faţă pe domnul Spotts, în acel moment când acesta aflase cine urma să îi ocupe locul.

Înalt, adus de spate şi încăpăţânat, domnul Spotts îl privea nemişcat.

– Sheldon, te-am întrebat dacă este vorba despre acea Bambi Parker? întrebă el cu voce aspră.

– Blestemată să fie! Despre ea este vorba! aproape ţipă Fairey.

Încercă să se stăpânească, îşi trecu mâna prin păr şi spuse cu voce mai joasă:

– Îmi pare rău Dietrich că sunt nevoit să îţi dau asemenea veste, dar acesta este adevărul. Ea şi nu domnişoara Turner te va înlocui.

Domnul Spotts îşi pierdu proverbiala lui stăpânire de sine şi Fairey putu să vadă cum fiecare muşchi al chipului său tresărea involuntar. Fairey însuşi se simţea ca un actor care îşi ţinea publicul subjugat. De fapt, era un actor, cu un singur spectator.

– Şi acum, Dietrich, spune-mi te rog, eşti mulţumit? Acum eşti mai fericit decât dacă nu ţi-aş fi dezvăluit numele persoanei care te va înlocui?

– Prietene, mai am ceva de spus.

– Ce anume?

– Dacă domnul Goldsmith a fost atât de prost să îşi aştearnă un asemenea pat, va trebui să doarmă în el. Nu

îl invidiez acum, în acest moment şi mai ales nu îl invidiez pentru ceea ce va urma.

Domnul Spotts era convins că acest aranjament era opera domnului Goldsmith; doamna Goldsmith nu ar fi permis niciodată prezenţa unei persoane ca Bambi Parker în preajma cuibului său.

– Îmi pare rău, Dietrich, spuse cu greu Fairey. Am încercat. Crede-mă. Am încercat, dar omul acela îngrozitor...

– Ştiu. Înţeleg.

Îi bătu uşor braţul şi se îndepărtă cu capul între umeri, ca o broască ţestoasă. Apoi se întoarse:

– Se pare că sănătatea mea s-a şubrezit la momentul potrivit, nu-i aşa, Sheldon? Mult succes în lupta cu filistinii, prietene! Slavă Domnului că soarta a făcut ca mâinile mele să rămână curate.

– Dietrich, doar nu crezi că eu am vrut să îmi pătez mâinile?

– Nu, nu. Bineînţeles că nu.

Apoi, fiind unul din cei care nu se lăsa copleşit de veştile rele, porni în căutarea lui Kenzie, care părea să se fi volatilizat.

Aflate la toaleta doamnelor, cele două femei arătau ca doi pistolari cu armele îndreptate una în direcţia celeilalte. Fiecare ţinea în mână un uscător de păr pe care îl agita în direcţia rochiei celeilalte.

– Cred că cineva care cunoaşte foarte bine femeile a pus aceste obiecte aici. Altfel cum ar fi putut ajunge în această încăpere?

– Mă bucur că cineva a avut o asemenea idee şi că tu ai ştiut de existenţa lor. Şi mă bucur şi pentru că ai fost tu cea de care m-am lovit şi nu o acriturâ bătrână.

– Asta poţi să o mai spui o dată. Trebuie să recunoşti că a fost o ciocnire divină; oricum, eu cred că ne-a făcut să devenim două bune prietene.

Luă şi uscătorul din mâna lui Kenzie şi le îndreptă pe amândouă spre mijlocul acesteia, mişcându-le încet, con centric.

– Totdeauna am avut convingerea că cele mai bune prietenii sunt cele care se nasc în situații controversate. Nu crezi?

– Nu m-am prea gândit la aşa ceva. Dumnezeule! strigă Kenzie tresărind.

– Ce s-a întâmplat?

– N-ai spus că... că toaleta ta este împrumutată?

– Da, dar nu trebuie să fii îngrijorată. Îmi cunosc bine prietena şi ştiu că odată ce a fost purtată această toaletă, nu va mai vedea lumina zilei. Dar cred că nu ne-am prezentat încă, spuse Zandra întinzând mâna.

Kenzie întinse şi ea mâna şi spuse simplu:

– Numele meu este MacKenzie Turner, dar pentru prieteni sunt simplu Kenzie. Şi nu sunt ceea ce par a fi.

– Adică?

– Sunt ca un peşte pe uscat. De fapt nu am fost invitată. Îmi însoțesc fostul şef care se pensionează. Cenuşăreasa cu care stai de vorbă este o simplă fată care munceşte pentru a se întreține.

– Şi care este problema?

– Am dorit să nu îți faci o impresie greşită. Eu nu sunt o persoană din cercurile înalte ale societății şi această rochie Givenchy spre care îți îndrepți uscătorul este cumpărată la mâna a doua. Un chilipir de treizeci şi cinci de dolari. Poți să îți imaginezi un asemenea noroc?

– Doar atât? Extraordinar! Trebuie să îmi spui şi mie unde se află magazinul.

– Vrei să spui că şi tu ai un buget limitat? întrebă Kenzie uimită.

– Limitat!? Corect spus, este inexistent. Sunt lefteră. Vezi, avem încă ceva în comun. Singurul mobil pentru care mă aflu aici este acela că am fost adusă de prietenii la care locuiesc.

– Cât timp eşti hotărâtă să stai la New York?

– Cine poate şti?

Zandra îşi aminti plecarea ei precipitată şi se gândi că nu era momentul să vorbească despre acele momente de dinaintea plecării din Londra.

– Tot ce ştiu este că voi rămâne aici suficient de mult timp pentru a deveni o fată care lucrează ca şi tine.

– Adevărat? Şi ai căutat ceva de lucru?

– Nu, dar nu îmi fac griji, slavă Domnului! Deşi am venit chiar azi de la Londra, cred că am şi găsit un post... sau cel puțin a fost creat special pentru mine, comentă ea făcând o mică grimasă.

– Dar încă nu mi-ai spus cum te numeşti, îi aminti Kenzie.

– Da, pentru că numele meu este o cruce pe care înaintaşii mei mă obligă să o port.

– Hai, spune, doar nu poate fi ceva îngrozitor de rostit!

– Crezi?

Zandra oftă.

– Încearcă şi memorează: Anna Zandra Elisabeth Theresia Charlotte von Hohenburg-Willemlohe.

– Glumeşti! spuse Kenzie privind-o cu uimire.

– Poți să fii sigură că nu glumesc. Poți să îți imaginezi de câte ori mi-am dorit să am un nume normal? Ceva care să sune ca... ca Jane Smith, de exemplu.

În vocea ei răzbătea o amărăciune care o mişcă profund pe Kenzie. Era ca şi când ar fi pătruns în adevărata lume a basmelor şi vedea o scenă la care nu se gândise niciodată mai înainte.

– Îmi pare rău, dar sunt teribil de încurcată şi nu ştiu ce nume trebuie să aleg din amalgamul habsburgic de nume.

– Eu nu sunt o adevărată Habsburg, chiar dacă numele meu aşa sună. Poate am ceva sânge din sângele lor, dar asta numai pentru că vechile familii nobile ale Europei sunt ca o imensă familie incestuoasă. În ceea ce priveşte numele meu, poți să-mi spui Zandra. Este unic şi pare să fie cel mai potrivit personalității mele.

– Zandra, Zandra, repetă Kenzie. Cred că ți se potriveşte cu adevărat.

– Ştii cum am obținut slujba? o întrebă Zandra.

– Nu, nu mi-ai povestit.

– Îmi pare rău. N-am vrut să fac pe misterioasa, dar în ultimele douăzeci şi patru de ore s-au petrecut atâtea evenimente în viaţa mea! Totul s-a desfăşurat uimitor de repede încât sunt cam împrăştiată. Tot ce ştiu este că voi lucra la Burghley.

– La Burghley? Vrei să spui la casa de licitaţii?

– Exact. Dar de ce întrebi? Este ceva în neregulă şi eu nu ştiu? întrebă Zandra, văzând uimirea noii sale prietene.

– În neregulă! Nu! Totul este perfect, numai că şi eu tot acolo lucrez.

– Nu se poate?!

– Ba da! Minunat! Nu-i aşa?

– Ne vom simţi minunat, într-adevăr. Întâlnirea noastră a fost aranjată de soartă.

Zandra închise uscătorul şi privi rochia lui Kenzie.

– Cred că totul este în regulă.

Kenzie se pipăi:

– Sunt uscată ca un os. Lasă-mă să îţi usuc câteva mici pete. Deci care este specialitatea ta, întrebă Kenzie pornind uscătorul.

– Specialitatea mea?

– Da! De ce ramură te ocupi: ceramica chineză, artă islamică?

– Oh, nu! Singura specialitate la care mă pricep sunt vechile tablouri posomorâte. Portrete vechi, peisaje cu ruine şi multe alte monstruozităţi cu vopseaua crăpată, de proveniență ireproşabilă...

– Adică vechii maeştri? întrebă Kenzie cu ochii larg deschişi de uimire.

– Da, cred că oficial aşa se spune. De ce?

– Pentru că aceasta este secţia mea! Nu, nu se poate! Cred că într-adevăr a fost predestinat să ne întâlnim... Cred că este mâna providenţei. Gata, iată şi ultimele pete s-au uscat..

Kenzie opri uscătorul. Liniştea ce se lăsă în încăpere păru nefirească.

– Cum arăt? Crezi că arăt bine? întrebă Kenzie.

– În lumina aceasta fluorescentă câteva pete se mai observă.

– Poate în timpul cinei vom putea să stăm una lângă cealaltă, spuse Kenzie.

– Aş fi încântată, dar în acest moment cred că nu se mai poate schimba nimic, spuse Zandra gândindu-se la aranjamentele lui Karl-Heinz.

– Atunci ne vom vedea după masă.

– Bineînțeles!

Ieşiră zâmbind fermecător, încântate de prietenia ce se înfiripase între ele.

Dar zâmbetul le dispăru când intrară în sală şi o găsiră goală.

– Ce se... începu Kenzie.

Sala enormă care fusese practic un furnicar când ele se retraseseră la toaletă, era complet goală. Numai membrii orchestrei se mai aflau în sală şi adunau partiturile şi instrumentele. Câțiva chelneri măturau resturile. În absența lor toți ceilalți se îndreptaseră spre sala în care se servea cina, sala Engelhard Court. Numai Karl-Heinz, domnul Spotts şi Hannes Hockert mai erau prezenți.

– Cred că voi muri în acest moment de ruşine. Am întârziat îngrozitor, şopti Kenzie.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, o linişti Zandra şi o luă de braț pe Kenzie.

Karl-Heinz fu cel dintâi care le văzu.

– Iată-le!

– Sper că nu am întârziat foarte mult, Kenzie. Băuturile noastre au intrat într-o dispută, spuse Zandra. Apoi privind în jurul ei întrebă:

– Dar Lex unde este?

– Lex? repetă Karl-Heinz nedumerit. Bărbatul care te însoțea, vrei să spui?

– Da, Lex Bugg.

– Ultima oară când l-am zărit, însoțea o doamnă vârstnică la masă.

Ochii Zandrei se îngustară. „Rahatul! M-a părăsit" gândi Zandra.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Karl-Heinz zâmbi:

– Cred că este mai bine aşa. Acum nu mă mai aflu în situaţia de a te împărţi cu altcineva.

Puse o mână autoritară pe braţul ei şi o luă cu sine urmaţi de Kenzie, domnul Spotts şi Hannes.

Zandra se întoarse şi privirea ei parcă spunea: „ne vom vedea mai târziu".

– Îmi pare rău că am dispărut brusc, spuse Kenzie rămasă singură cu cei doi bărbaţi. A fost doar un mic accident.

– Sper că nu a fost ceva serios? întrebă domnul Spotts fără a trăda nimic din furtuna ce bântuia în sufletul său.

– Nu, nimic serios. Sper că nu v-am deranjat pe nici unul din voi.

– Nu, nu, se grăbi domnul Spotts să răspundă. Dar în sufletul lui era nemulţumit. Sperase să aibă un moment în care să fie numai ei doi pentru a îi comunica vestea cea rea. „Mai bine să afle de la mine decât de la altcineva" gândea el. Din nefericire trebuia să aştepte până după cină.

Kenzie era fericită şi nu ştia ce veste plutea deasupra capului său. Era încântată de efectul produs de intrarea sa. Era absolut euforică fiind conştientă de faptul că prezenţa ei era subliniată de cei doi domni perfecţi care o însoţeau.

16

Pentru un moment timpul s-a oprit în loc.

La Engelhard Court lumânările de spermanțet învăluiau sala într-o lumină aurie şi oaspeții străluceau ca poleiți cu aur. Aranjamentele florale erau şi ele cufundate în lumina galben-aurie oferită de şiragurile de beculețe ce decorau ca nişte arcade luminoase întreaga sală şi puneau în valore bijuteriile doamnelor.

Întreaga atmosferă părea opera unui magician de geniu. Deasupra fiecărei mese rotunde atârnau ornamente din fier forjat împodobit cu decorații din pene de struț. O armată de chelneri cu mănuşi albe forfoteau prin sală cu aerul tăcut şi discret al unor fantome. Conversația desfăşurată cu voce joasă era din când în când punctată de râsul zglobiu dar discret al invitatelor şi părea în totală concordanță cu acordurile la fel de discrete ale orchestrei.

Totul era perfect şi fiecare invitat nu se sfia să recunoască acest lucru.

Nici Dina Goldsmith nu spunea altceva şi părea mulțumită şi radioasă pentru că se afla în mijlocul unei asemenea atmosfere strălucitoare.

Datorită Zandrei se afla la masa principală, masă la care erau prezenți Karl-Heinz, Lord Rosenkrantz, Nina Fairey, cei doi Robhost şi Beky. Dina trăia cu o intensitate maximă acele momente de încântare şi triumf şi nu părea să remarce aerul aproape posomorât al invitatului aşezat lângă ea şi care nu era altul decât Sheldon D. Fairey.

În mod inevitabil subiectul conversației era prințul şi vârsta pe care o împlinea acesta.

– Cred că glumeşti! Este îngrozitor! spuse Nina D. Fairey. Ca fiecare dintre celelalte invitate de la masă, cu excepția Zandrei, şi ea aproape că nici nu atinsese gustările din stridii fierbinți cu andive şi cu sos de lămâie, de teamă să nu îşi distrugă aspectul filiform.

– Se poate, dar aceasta este tradiția familiei, răspunse prințul ridicând din umeri. Asemenea legi există şi în alte familii. Multe dintre cele mai nobile familii din Europa se conduc după această lege a primului născut.

Spunând acestea tocmai voia să se adreseze Zandrei când Dina interveni şi ea în conversație.

– Eu consider că este total nedrept.

– Draga mea, Dina, ştii foarte bine că în viață arareori întâlneşti dreptatea, spuse prințul.

– Se poate, dar această lege este un şantaj care te împinge la o căsătorie nedorită.

– Da, este adevărat. Dar aceasta a fost şi intenția celui care a gândit această lege: trebuie asigurată o dinastie perpetuă de cea mai pură rasă.

– Şi cu toate acestea eşti încă necăsătorit, prințe, continuă Dina controversa.

– Da, nu m-am căsătorit.

– Şi nu eşti îngrijorat acum când ai împlinit... cât ai împlinit? întrebă ea fluturând mâna încărcată de diamante.

– Bineînțeles. Nici un om întreg la minte nu riscă să piardă o asemenea avere.

– Dar tu, prințe, eşti în pericol s-o pierzi.

– Da, şi asta este adevărat.

– Şi dacă tatăl tău moare, prințe, şi tu nu ai avut norocul să ai un moştenitor, atunci ce se întâmplă?

– Atunci, pierd totul.

– Dumnezeule!

– Bineînțeles că asta nu înseamnă că rămân sărac lipit pământului. Am averea mea personală şi chiar dacă nu aş avea această avere, rudele mele care ar moşteni titlul şi cea mai mare parte a averii ar fi obligate să îmi asigure un venit care să îmi ofere un trai potrivit rangului meu.

– Dar cea mai mare parte a averii? Puterea? Cine se va bucura de ea?

– Din nefericire pentru mine de această putere se va bucura Prințul Leopold, fiul cel mai mare al surorii mele.

„Care este un toxicoman şi un răufăcător" gândi Karl-Heinz.

– Oricum, este mai bine să sperăm că tatăl meu va mai trăi încă timp îndelungat, spuse el cu glas tare ridicând paharul.

– Şi cum se simte le vieil Prince?[1] întrebă Becky. J'espére bine.

– Mă tem că nu. Starea sănătății sale este din ce în ce mai precară.

– A dieu ne plaisè! Cher ami! Sunt convinsă că acesta este un motiv de nelinişte pentru tine, exclamă Becky.

Karl-Heinz savură vinul din pahar şi spuse cu sinceritate:

– Bineînțeles că starea sănătății sale mă îngrijorează. Ca şi Damocles care nu uita niciodată de sabia care atârna deasupra capului său, nici eu nu uit de sabia ce atârnă deasupra capului meu. Dar ce pot face? Viața merge înainte.

– Ce vârstă are tatăl tău, prințe? întrebă Dina.

– Aproape optzeci.

Dina se aplecă uşor peste masă şi spuse:

– Dragă prințe, gândeşte-te la toate acele milioane de dolari! De ce nu te căsătoreşti? De ce să nu ai un fiu, un moştenitor ca să scapi de toate aceste temeri? Nu poate fi chiar atât de greu să rezolvi toate acestea?!

– În unele privințe poate fi foarte greu, draga mea Dina!

– De ce?

– Pentru că eu sunt un romantic şi simt că trebuie să găsesc femeia potrivită. Sau cel puțin una alături de care să doresc să îmi petrec restul vieții.

---

[1] vieil Prince (lb.fr.) = bătrânul prinț

– Voyez-vous, draga mea Dina, interveni Becky, pentru Heinzie nu este uşor să îşi găsească o soţie. Mai înainte de a avea un urmaş, Heinzie trebuie să aibă o soţie care să fie la fel de nobilă ca şi el, sau cel puţin să fie o descendentă a împăraţilor Sfântului Imperiu roman.

– Şi ar fi interesant să vezi cum arată acele descendente, spuse Heinzie cu un gest teatral. Cu excepţia Zandrei, toate posedă un număr însemnat de metehne înfiorătoare şi sunt însemnate de o sluţenie regală. Nasurile acelea borcănate sau lipsa bărbiei sau fălci împodobite cu o dantură asemănătoare colţilor de elefant şi...

Când auzi numele Zandrei, o luminiţă străluci în ochii Dinei.

– Vrei să spui... adică... Zandra ar putea fi considerată o persoană potrivită pentru căsătorie?

– Este o verişoară îndepărtată şi s-ar putea să fie potrivită. Da, da! Zandra ar fi foarte potrivită. De fapt, dacă vreau să moştenesc titlul şi averea familiei, ar fi imposibil pentru mine să nu mă căsătoresc cu o rudă îndepărtată. Din familia Habsburg sau din familia Hohenzollern-Sigmaringen... sau Burbon dos Sicilias... indiferent de cât de îndepărtate ar fi legăturile de rudenie, totuşi, undeva în ascendenţa noastră există puncte comune.

Dina însă era deja cu gândul la milioane de ani lumină depărtare.

Ştia exact cât avea nevoie să ştie şi ştia şi cum să procedeze în realizarea planului. Cel mai bine era să prindă doi iepuri dintr-o împuşcătură: să asigure Zandrei o căsătorie de o calitate excepţională şi cu o avere incalculabilă şi să asigure lui Karl-Heinz moştenirea titlului în cazul în care sănătatea prinţului permitea şi fecunditatea Zandrei coopera.

Oare ce putea fi mai minunat?

„Este un mister că nici Karl-Heinz şi nici Zandra nu s-au gândit până acum că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Ar fi un cuplu perfect. Oricine are cât de puţină minte poate spune acest lucru la prima vedere. Şi de fapt ce rost au

prietenii cei mai buni dacă nu reuşesc să unească, printr-o căsătorie trainică, două suflete ca ale lor?"

Dina zâmbi. Un zâmbet misterios, îndepărtat.

Kenzie nu îşi amintea să se fi mai simțit la fel de bine vreodată. Nu era numai prezența lui Hannes care îi transmitea un adevărat fluid sexual şi nici rezultatul întâlnirii neaşteptate cu Zandra care era în acel moment aşezată la masa gazdei lor.

Nu. Era mult mai mult. Ceea ce îi trezea acel unic, minunat sentiment era, de fapt, atmosfera feerică, de vis în care plutea.

Când farfuriile cu gustări fură luate de pe masă, domnul Spotts îşi drese glasul în care încerca să spună:

– Kenzie, draga mea...

Kenzie se întoarse spre el, bucurându-se încă de savoarea stridiilor afumate cu sos de lămâie.

– Da, domnule Spotts... adică... Dietrich? Scuză-mă nu sunt încă obişnuită să îți spun pe nume.

– Nu face nimic, draga mea. Aş vrea să... ştii... ceva foarte neplăcut... un lucru pe care trebuie să ți-l spun... să-mi iau o povară de pe suflet...

– Ce s-a întâmplat? S-a petrecut ceva rău?

– Da, totul. Absolut totul e foarte neplăcut.

Domnul Spotts plecă mai mult capul şi îşi plimbă uşurel degetul pe urma lăsată pe fața de masă de farfuria pentru gustări. Apoi înalță capul şi o privi cu ochii încărcați de o mare amărăciune:

– Aş fi vrut să te pot scuti de o asemenea durere, mai ales într-o seară ca aceasta.

– Nu-ți face griji. Chiar dacă veştile sunt rele, poți să-mi spui fără să îți faci probleme.

– Aş vrea să ştii de la început că eu nu am ştiut nimic despre toate aceste manevre de culise. De fapt, am aflat despre ele chiar în seara aceasta, când tu te aflai la toaletă...

– Da... Şi...? Kenzie se încruntă uşor.

– Este vorba despre promovarea ta. Îmi pare rău Kenzie... Mă tem că... aşa cum spunea Fairey... nu sunt şanse să fii... Poţi să înţelegi ce se întâmplă? Recomandarea mea a fost aruncată deoparte. Ca şi când ar fi fost lipsită de orice valoare.

– Nu este nici o problemă, Dietrich.

– Ba da. Sunt o mulţime de probleme, spuse domnul Spotts cu o voce din care răzbătea furia. Tu eşti cea mai autorizată persoană pentru a conduce secţia. Eu te-am ales să fii succesoarea mea. Şi acum, toată munca mea... toată strădania mea...

Vocea i se frânse şi degetele lui strângeau marginea mesei cu furie ca şi când s-ar fi aşteptat să fie smuls în spaţiu de o forţă necunoscută.

Kenzie îi acoperi mâna cu mâna ei şi îi vorbi blând:

– Nu trebuie să fii atât de îngrijorat. Eu şi Arnold vom fi acolo şi vom veghea ca totul să meargă ca şi mai înainte.

– Dar tu nu poţi înţelege? Nu numai că nu te-au numit pe tine şefa secţiei, dar ceea ce au făcut este îngrozitor. Nu se poate imagina ceva mai înspăimântător, un şef de secţie mai...

– Bine, dar ştii cine va fi?

– Da. Şi trebuie să îi mulţumim domnului Robert A. Goldsmith pentru alegerea făcută.

Când auzi numele noului acţionar majoritar al casei Burghley privi spre masa prinţului unde se afla acesta. Le văzu pe Zandra şi pe Dina ridicând paharele una către cealaltă.

– Hai, Dietrich, spune! Cine este?

– Bambi Parker, rosti el cu greu, aproape sufocându-se.

Simţi cum un pumnal îi străpunge inima.

„Bambi? Şefa secţiei?"

Kenzie rămase mută de uimire; vestea îi tăie respiraţia şi culoarea sănătoasă a tenului ei fu înlocuită de o culoare cadaverică în timp ce greaţa urca îngrijorător de repede. Şampania şi stridiile păreau o otravă pentru stomacul ei în acel moment.

„Am fost păcălită".

Când percepu grozăvia realității simți durerea pe care numai impactul unei explozii o poate produce.

„Bambi mi-a furat postul".

– Oricum, spuse domnul Spotts examinându-şi degetele cu mare atenție, nu mai ai nici o obligație în privința promisiunii pe care te-am rugat să mi-o faci. Să aperi secția de distrugere într-o luptă cu domnişoara Parker este mult prea mult să ceri de la orice ființă omenească. Ceea ce am spus despre darul...

– Eu nu mă gândeam acum la Zuccaro...

– Ştiu. Ştiu şi te înțeleg.

Aroma vânatului şi a alcoolului, arome ce pluteau în jurul său deveniră de nesuportat. Kenzie simți cum greața şi amețeala o copleşeau.

Îşi acoperi gura cu mâna şi porni mai mult împleticindu-se spre toaleta doamnelor. Se îndreptă spre cea mai apropiată chiuvetă şi conținutul stomacului, reținut cu mare efort, năvăli afară. După ce se mai linişti, ridică capul şi se privi în oglindă. Fața îi era trasă şi palidă. Deschise robineul cu apă rece şi reuşi cu greu să ude câteva prosoape pe care apoi şi le puse pe frunte susținându-le cu mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă făcută căuş lua apă cu care îşi clătea gura.

Ochii îi erau plini de lacrimi în timp ce greața persista.

„Să fiu înlocuită de Bambi Parker".

Nedreptatea o ardea aşa cum ard cărbunii încinşi.

„Oare cum voi putea rezista să lucrez sub conducerea acelei nulități? Oare cât timp voi pierde corectând greşelile ei idioate? Deci acesta este gustul înfrângerii".

Începuse să plouă mărunt când Bambi Parker şi Garth Wheeler Sterwart al III-lea urcau în grabă pe scările acoperite cu covor de la Met. Garth, un tânăr fermecător, blând, moştenitorul unei averi de milioane de dolari realizați din producerea hârtiei de toaletă, purta umbrela uriaşă sub care se ascundeau de ploaia ce începuse să cadă.

– Ar fi fost foarte plăcut dacă ai fi obținut o invitație şi pentru cină, nu numai pentru dans. Eu consider că ai fost insultat nefiind invitat, îl mustră ea cu un ton de fetiță supărată.

– Dacă nu vrei să mergem la dans putem să nu intrăm. În oraş mai au loc cel puțin patru petreceri la care putem merge oricând. Oricum, locul acesta este plin cu personaje care ar fi primite fără probleme în orice institut de geriatrie.

– Nu, nu! se grăbi Bambi să răspundă. Am venit până aici aşa că este mai bine să rămânem să bem un păhărel. Am auzit că aceasta este cea mai şic dintre toate petrecerile şi vreau să văd şi eu de ce se face atâta vâlvă în jurul ei.

Fiind în general o fire prudentă, renunță să îi mărturisească lui Garth că de fapt venise cu intenția de a-l întâlni pe Robert A. Goldsmit „accidental". Voia să vorbească cu el. Trebuia să afle dacă se trăseseră sforile suficient de bine pentru a fi convinsă că promovarea ei era fapt sigur.

Garth înmânã invitația şi lăsă umbrela şi hainele la garderobă. Bambi îşi aranjă încă o dată ținuta. Purta o rochie scurtă de culoare albastru deschis şi împodobită cu pene de păun. Se mai pudră încă o dată şi după o scurtă inspecție se convinse că arăta perfect. Era tânără, strălucitoare şi avea o ținută perfectă.

Exact aşa cum îi plăcea lui Robert.

În sala numită Templul lui Dendur acordurile orchestrale se schimbau pe nesimțite de la „Fascinație" la „Moon River".

Pe ringul de dans câteva perechi de dansatori alunecau în acordurile muzicii. Deasupra capetelor lor templul reprezentând cultura mijlocie a Egiptului, un dar oferit de satul Abu Simbel[1] Statelor Unite ca semn de

[1] Abu Simbel = sat aflat în sudul Egiptului pe malul Nilului, loc în care au fost descoperite două temple datând din vremea lui Ramses al II-lea.

mulțumire pentru că fuseseră salvate multe opere ale culturii egiptene de la distrugere din cauza lucrărilor pentru barajul de la Asuan, strălucea într-o lumină misterioasă asemănătoare celei pe care o cerne luna pe malurile Nilului. Afară ploaia cernea mărunt peste Central Park şi luminile oraşului străluceau împrăştiind o umbră tremurătoare.

– Romantic, nu-i aşa? oftă Dina aflată în brațele Lordului Rosenkrantz care, în ciuda dimensiunilor lui, se dovedea a fi un dansator de excepție. Nu ştiam că eşti un dansator atât de bun!

– Talentul meu a fost în pus în evidență de norocul de a avea ca parteneră o femeie atât de frumoasă ca tine, se simți el obligat să răspundă complimentului. Îi ridică apoi mâna şi îi sărută vârful degetelor.

Dina se umflă în pene ca un păun. Plutea de fericire şi îşi dorea ca petrecerea să nu se sfârşească niciodată.

– Muzica este îngerească, nu-i aşa? gânguri ea. Cred că aş putea dansa întreaga noapte. Spune-mi, te rog, Lord Rosenkrantz, oricare dintre partenerele de dans pe care le ai se simte de parcă ar avea conduri fermecați?

– Din nefericire, doamnă, nici una nu este la fel de frumoasă ca dumneavoastră. Spuneți-mi, nu este acela soțul dumneavoastră?

– Unde?

– Acolo. Iată-l, spuse lordul şi o învârti pe Dina într-o piruetă de o sută opzeci de grade.

Peste umărul lui Rosenkrantz îl văzu pe Robert, aflat într-un colț, cu țigara în colțul gurii privind-o dezaprobator.

„Treaba lui" gândi Dina, prefăcându-se că nu observa aerul înnegurat al soțului său.

– Te rog, lord Rosenkrantz, strânge-mă mai bine în brațe! Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dar deodată m-a cuprins o dorință nebună să îl fac pe soțul meu gelos. Cred că nu mă apreciază aşa cum merit, aşa că a sosit momentul să îi dau o lecție.

– Este bine aşa? întrebă Lord Rosenkrantz strângând-o şi mai aproape de sine pe Dina.

– Da, da! Este perfect.

„Poate în felul acesta Robert îşi va da osteneala să danseze cu mine" gândea Dina.

La marginea ringului de dans Robert A. Goldsmith era în pragul furiei fiind gata să îşi mănânce ţigara.

„Ce dracu' se întâmplă cu femeia asta? Trebuie să se dea în spectacol?" gândi el plin de furie.

Mestecând havana, urmărea chipurilor celor aflaţi în preajma sa pentru a vedea dacă a mai observat cineva modul în care dansa soţia şi lordul acela, cum dracu' îl mai chema.

Bineînţeles că nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie celor doi.

„Lua-i-ar dracu' de adunătură de ipocriţi!".

Simţi o mână bătându-l uşor pe umeri.

Se întoarse şi văzu în spatele său persoana pe care ar fi dorit cel mai puţin să o vadă în acel moment, Bambi Parker. Privi în direcţia în care se afla soţia sa cu un aer vinovat.

„Dumnezeule! Ce caută Bambi aici?"

– Te rog, Garth, scuză-mă câteva minute!

Îl îndepărtă pe Garth cu o uşoară fluturare a mâinii apoi luând ambele mâini ale lui Robert în ale sale, îi adresă una din privirile ei fermecătoare şi pline de candoare.

– Robert! Nu vrei să dansăm? Aşa putem sta de vorbă mai bine, în siguranţă, fără să trezim bănuieli celor din jurul nostru.

„La dracu! Asta ne mai lipsea! Să trezim bănuieli" gândi Robert aruncând priviri temătoare în direcţia soţiei sale.

Din fericire, soţia sa şi lordul Rosenkrantz dispărură între ceilalţi dansatori.

– Robert!? Glasul lui Bambi îl chema enervat şi acuzator şi se aştepta să o vadă bătând din picior nerăbdătoare.

– Bine! Bine! Un singur dans!

Aruncă țigara într-o scrumieră apropiată şi Bambi îi lăsă mâna liberă şi se îndreptă spre ringul de dans. Odată ajunsă acolo se întoarse spre el aşteptându-l.

Robert ezită câteva momente.

„La dracu'! Ce rău poate fi în faptul că voi dansa cu ea?" gândi Robert, urmând-o pe Bambi.

„Nu numai că este un bărbat minunat, dar şi dansează perfect" gândi Kenzie alunecând prin ring în braţele lui Hannes, simţind degetele lui alunecoase pe spate. După ce petrecuse o jumătate de oră la toaleta doamnelor, se hotărâse să lase deoparte gândurile referitoare la Bambi şi să se distreze. Putea s-o ia şi dracu' pe această Bambi Parker.

– Îmi plac dansurile acestea lente... murmură ea cu ochii închişi şi cu pieptul odihnindu-se pe pietul lui.

– Şi mie îmi plac, spuse el încetişor, cuprinzându-i fesele cu ambele mâini şi lipind-o strâns de el.

Ochii ei străluceau şi simţea cum i se taie respiraţia. Era imposibil să nu simtă dorinţa lui, să nu tresară când coapsele lui se lipeau tari şi fierbinţi de ale ei.

Îşi ridică capul şi privirea ei se cufundă în adâncurile ochilor săi.

– Am vrut să mă asigur că eşti încă trează, zâmbi şi dinţii lui străluciră în lumina lumânărilor.

Îşi culcă din nou obrazul la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

– Miroşi a mere proaspete, şopti ea.

– Şi tu a flori de câmp.

– Eşti convins că nu încerci să mă seduci?

– Şi dacă aş răspunde, da?

– Atunci ţi-aş răspunde că eşti pe cale să reuşeşti.

– Şi mai am mult până la capătul drumului?

Aerul era încărcat în preajmă de curenţii emanaţi de trupurile lor înfierbântate de dorinţă.

– Nu, cred că mai puţin de jumătate de drum.

– Vrei să mai bem ceva mai înainte? Apoi putem să ne retragem într-una din săli şi să admirăm statuetele din cuarț ale dinastiei a douăsprezecea.

Brațele ei se strânseră şi mai mult în jurul lui.

– Şi dacă nu sunt interesată de cultura celei de a douăsprezecea dinastii? Eu prefer Grecia antică şi în special cultul lui Priap[1].

– Atunci pot spera că un surogat al lui Priap te poate atinge?

– Da, şopti Kenzie răguşit. Da, cred că este suficientă, chiar atrăgătoare această propunere.

– Perfect, pentru că îmi doresc să te țin strâns în brațe şi să facem dragoste la nesfârşit.

– Eşti gata să mergem? o întrebă el din nou după ce Kenzie îl privise adânc, incapabilă să îşi smulgă privirile de pe chipul lui.

Îi tremurau picioarele, trupul îi era străin şi simțea cum se pierdea în adâncurile verzi-albastre ale ochilor săi.

– Da, şopti. Hai să mergem! Este mai bine să plecăm.

[1] Priap = zeu grec, fiul lui Dionisos şi al Afroditei, simbol al puterii de procreere masculină.

17

În societate, poziția de gazdă îşi are neajunsurile sale. Dar şi mai mari sunt acestea când este vorba de o alteță serenisimă şi, mai ales, de un prinț necăsătorit aşa cum era Karl-Heinz. Interesul pe care îl stârnea Karl-Heinz şi căruia trebuia să îi facă față cu multă politețe era încă una din neplăcerile poziției de gazdă în care se afla.

Îi era imposibil să poată petrece câteva momente în compania Zandrei, a cărei prezență era deosebit de plăcută pentru el. Deoarece dansase cu mai bine de o duzină de invitate deosebit de marcante în societate, intenționa să se apropie mai mult de Zandra. Permanent o urmărise din priviri, atât cât putea, şi cât era politicos, aşa încât în momentul în care termină dansul cu Nina Fairey îşi ceru scuze şi se îndepărtă de ea îndreptându-se spre Zandra.

– Hai, repede! Urmează-mă! îi şopti el.

Mai înainte ca Zandra să întrebe ceva o şi luă de mână şi o purtă prin mulțimea de oaspeți dând din cap, salutându-i, mulțumindu-le pentru prezența lor, dar dându-le de înțeles că era mult prea grăbit pentru a se opri în acel moment.

Ieşind din Templul lui Dendur o purtă prin sălile luminate de multitudinea vitrinelor şi se îndreptară spre ieşire.

– Ia-ți haina, o îndemnă, scoțând un telefon celular mic, plat, din buzunarul de la piept al hainei.

– Îți laşi oaspeții şi pleci? întrebă uimită Zandra.

– Da. I-am cerut şoferului să aducă maşina pentru că vampirii aceia mă irită. Hai, grăbeşte-te, că dacă cineva ne zăreşte nu vom mai putea pleca.

– Dacă tu crezi că e bine ce faci...

– Sunt convins.

Luându-şi haina, Zandra se întreba dacă nu cumva Dina avea să fie uimită de dispariția ei, deşi se îndoia de acest lucru. „Se distrează de minune, aşa că nu îmi va simți lipsa. În ceea ce o priveşte pe Kenzie, o voi vedea mâine la lucru" îşi spuse Zandra.

Se îmbrăcă şi se alătură lui Karl-Heinz care era deja în capătul scărilor şi pusese din nou telefonul în buzunar.

– Şoferul va sosi imediat.

O luă de mână şi ieşiră coborând în fugă treptele. Ploaia măruntă se transformase într-o revărsare de torente şi amândoi îşi acoperiră capetele cu hainele.

Câteva clipe mai târziu, râzând ca nişte elevi care chiuleau de la şcoală, se instalară în maşina Bentley Turbo a lui Karl-Heinz.

– Ai aflat ceva despre un nou club cât mai atrăgător?

– Da, Înălțimea voastră. După ce am încheiat convorbirea cu dumneavoastră, i-am întrebat pe ceilalți şoferi şi mi-au spus că există un nou bar în East Village, numit Infernul lui Dante, care se pare că este cel mai frecventant în acest moment.

– Perfect. Atunci exact acolo vom merge, spuse el şoferului lăsându-se pe bancheta din spate, bucuros că o avea pe Zandra alături de el şi se afla departe de mulțimea de invitați.

– În sfârşit! Am crezut că nu vom mai avea ocazia să rămânem singuri. Vrei să bei ceva? Am un minibar...

– Nu! Acum nu vreau! Mulțumesc. Este atât de extraordinar, Henzi, tot ce se întâmplă. Îi luă mâna şi o strânse cu încântare. Îmi pare că au trecut secole de când nu ne-am văzut, continuă Zandra.

– Chiar aşa şi este. Nici nu poți înțelege cât am fost de bucuros când te-am văzut intrând în sala cea mare de la Met. Erai cea din urmă persoană pe care mă aşeptam să o văd în seara aceasta.

– Mă bucur că ți-a făcut plăcere prezența mea.

Apoi zâmbetul îi dispăru brusc şi se cufundă în tăcere.

– Zandra?! Ce se întâmplă cu tine?

– Mă gândeam la sănătatea tatălui tău. Este adevărat ceea ce ai spus în timpul mesei?

– Da, mă tem că nu sunt prea multe şanse. Doctorii nu îi mai acordă mult timp de trăit.

– La naiba!

Karl-Heinz ridică din umeri.

– Nu este un eveniment care să mă surprindă. Tata este un om foarte în vârstă.

– Da, dar, totuşi...

Vocea ei se frânse şi simţi cum, în ciuda calmului pe care îl afişa, Karl-Heinz era îngrijorat şi sănătatea tatălui său nu îi era indiferentă.

„Da! Aşa este! Nu se plânge în faţa nimănui şi se înclină cu seninătate în faţa inevitabilului şi chiar a morţii".

Privi pe geam, pe lângă capul şoferului, departe, dincolo de ştergătoarele de parbriz. Văzu întunericul din Central Park făcând loc luminilor de la Plasa Hotel, coborând apoi Strada 59. Trecură pe lângă firme renumite ca Bergdorf Goodman, Van Cleef şi Arpel, Tiffany, Bendet.

– Zandra?

Vocea lui Karl-Heinz era blândă.

Se întoarse spre el privindu-i chipul sub lumina trecătoare a firmelor.

– Hai să uităm de tatăl meu în seara aceasta. Toate gândurile noastre pline de griji nu îl pot ajuta.

– Da, cred că ai dreptate. Dar Dina a atins un punct dureros, nu-i aşa?

Karl-Heinz nu răspunse. Zandra întinse mâna şi îl atinse încetişor.

– Heinzie, trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Trebuie să îţi asiguri moştenirea. Mai înainte de a fi prea târziu.

– Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi. Dar şi această problemă poate aştepta, cel puţin până mâine dimineaţă. Am vorbit destul despre mine, acum vreau să îmi povesteşti despre tine. Încă mai frângi multe inimi?

Încă o mai scoți din minți pe mătuşa Josephie, aducând-o în pragul apoplexiei?

– Cred că mătuşa Josie a renunțat să mă aducă pe calea cea bună cu mulți ani în urmă. Nu o învinuiesc, zâmbi Zandra. Dacă stau şi mă gândesc la anii care au trecut, cred că am fost o adevărată pacoste. Dar cred că trebuie să fie şi ceva mai interesant în afară de necazurile aduse familiei sau de sosirea mea neaşteptată în această dimineață.

– Neaşteptată? De ce? S-a întâmplat ceva rău în Anglia?

„La naiba! Tipic pentru el e să remarce tocmai acest amănunt. Trebuie să fiu foarte atentă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc".

– Cine spune că s-a întâmplat ceva rău? întrebă ea cu o voce voit veselă.

„Dar ce nu este rău?" gândi Zandra. „Rudolph şi jocurile lui de noroc şi durii care m-au înspăimântat şi m-au obligat să fug din țară..."

Dar de fapt acestea nu erau esența, ci rezultatul acțiunilor lui Rudolph. Problema esențială era cum să strângă banii de care avea nevoie, cum să plătească toate acele datorii înainte de a se mări dobânzile.

„Plata tuturor datoriilor făcute de Rudolph este singurul mod în care pot să îl salvez."

Bani. Avea nevoie de bani. De foarte mulți bani.

„Şi oare cine avea mai mulți bani ca Karl-Heinz?" îi spuse o voce egoistă.

Dar încercă să îşi alunge acele gânduri din minte. Niciodată, dar absolut niciodată nu avea să apeleze la Karl-Heinz pentru a o ajuta cu bani. Mândria o împiedica să facă aşa ceva.

„Este destul de neplăcută situația mea de rudă săracă. N-am de gând să mă umilesc cerşind. Chiar un împrumut ar fi de neconceput având în vedere că nu voi putea plăti niciodată o sumă astronomică cum este cea datorată de Rudolph."

– Este ceva ce te nelinişteşte. De ce nu vrei să îmi spui? Poate că aş fi în stare să te ajut.

Deşi părea atrasă de posibilitatea de a se destăinui cuiva, Zandra se grăbi să răspundă:

– Nu există nici o problemă. Oricum, îți mulțumesc pentru bunăvoință.

Se aplecă spre el şi îi mângâie obrazul în semn de mulțumire.

– Pentru ce a fost asta? întrebă el încântat.

– Pentru grija pe care o arăți față de mine. Pentru că eşti aici cu mine. Pentru ziua ta de naştere. Pentru că ai făcut ca această noapte să fie minunată.

– Nu. Tu eşti cea care ai făcut din această noapte o noapte de vis.

Chiar în întunericul maşinii simți intensitatea privirilor lui.

„Este un prinț adevărat, sper să reuşească să se căsătorească la timp şi sper ca acea femeie norocoasă care va deveni soția lui să îl merite şi să îl aprecieze".

Dans.

Robert A. Goldsmith nu era un dansator prea bun. El era foarte bun, în special, la pipăit partenera de dans. În timp ce orchestra cânta o melodie lentă, mâinile lui Robert erau ferm strânse în jurul feselor tari, de sportivă, ale lui Bambi Parker. O mângâiau, o ciupeau uşor, o alintau.

– Vrei să cred că ai rezolvat totul? Chiar totul? întrebă Bambi clipind provocator din genele ei lungi.

– Da, mârâi Goldsmith, deşi această provocare a ta nu ne aduce nici un beneficiu, nici mie, nici ție, în ceea ce priveşte popularitatea noastră.

– Şi ce-i cu asta? De ce trebuie să fim interesați de ce gândesc ceilalți despre noi?

– De ce? repetă el uimit. Chiar vrei să ştii de ce? Pentru că părerea unanimă este că eşti total nepotrivită cu această funcție.

– Vrei să repeți? spuse ea oprindu-se brusc din dans.

Continuă să îi mângâie fesele.

– Am auzit că au fost pe cale să te concedieze de câteva ori.

Se smulse din brațele lui şi rămase la câțiva paşi distanță de el.

– Ai stat de vorbă cu ramolitul de Spotts, nu-i aşa? Se pare că a pus la cale un complot împotriva mea.

– De fapt, nu el, ci Sheldon D. Fairey mi-a făcut această mărturisire.

– Nenorocitul! Cred că ar fi cazul să îl concediezi.

Îşi puse mâinile pe şolduri şi sânii ei se mişcau într-un ritm nervos odată cu rochia împodobită cu mărgele.

– Ai putea să faci asta dacă m-ai iubi cu adevărat, spuse ea cu respirația tăiată de furie.

Robert se aruncă asupra ei şi trăgând-o strâns la pieptul său spuse:

– Ce jocuri ai în minte? Mă crezi tâmpit? Vrei să omori găina cu ouă de aur? Dar nu te voi lăsa. Cine crezi că a făcut ca Burghley să devină ceea ce este acum?

Bambi făcu o grimasă.

– Ascultă bine ce spun: Sheldon D. Fairey este cel care a ridicat această casă la poziția actuală. Şi pentru că am investit o grămadă de bani în această afacere, nu o să îmi pese de fundul tău, ci voi face tot ce pot pentru a-mi proteja investiția.

– Vrei să spui că de minte te poți debarasa, dar de Fairey, nu?

– Tu ce crezi?

– Cred că eşti un adevărat nenorocit!

O strânse şi mai tare în brațe, atât de tare încât îi putea simți bătăile inimii.

– Poți să crezi ce vrei. Dar eu îți dau un sfat prietenesc.

– Oho! Sunt adânc mişcată.

Zâmbind răutăcios, Bambi îşi frecă coapsele de el şi îşi strecură mâna liberă între trupurile lor, simțind cum Robert deja era într-o stare de excitație avansată.

– Tare ca întotdeauna, nu-i aşa, Robert?

– Isuse Cristoase! Eşti nebună! Ştii câți oameni se află în jurul nostru şi pot vedea ceea ce se întâmplă?

– Vrei să te răcoreşti? În înghesuiala asta nimeni n-ar observa. Cel puțin atât timp cât dansăm şi cât laşi totul ascuns în pantaloni.

Se mişcară în ritmul muzicii şi mâna ei era strâns înfăşurată în jurul sexului său, făcându-l să tremure. Jocul cu focul era ceva ce îl înnebunea, îi producea o plăcere dureroasă. Sângele îi pulsa nebuneşte în vene, pulsul îi crescu îngrijorător şi inima îi bătea ca şi când în locul ei s-ar fi aflat o tobă. Penisul său prins în chiloți şi pantaloni gemea şi tremura de dorința de a se elibera. Ce bucurie ar fi fost dacă Bambi ar fi desfăcut şlițul pantalonilor şi l-ar fi eliberat de durerea, de tensiunea ce îl copleşea. Dacă i l-ar fi luat în mână şi l-ar fi ajutat să ajungă la orgasm, în mijlocul mulțimii, ar fi fost un vis, o nebunie.

După câteva clipe, Bambi ridică capul.

– Ei bine, Robert? Vrei încă să mă mai arunci la lupi?

Îşi blestemă sexul în gând. De când se ştia fusese obligat să se mențină în gardă pentru a nu se lăsa condus de el şi dacă nu era deosebit de atent, curând ar fi putut să îşi frângă gâtul din cauza lui.

Respira cu greu şi era dezgustat de propria sa slăbiciune.

– Tot ceea ce ți-am spus a fost un avertisment... ar trebui să fii mai atentă... să nu îți bați joc de această promovare... Eu... eu nu pot decât să te ajut... din când în când...

Vorbele acestea fură ca o lovitură pentru ea. Trupul ei se tensionă ca un arc şi privirile ei erau reci ca gheața.

– Sper că nu ai de gând să mă laşi la greu. Dacă ai această intenție, spune-o acum! Fii bărbat! Dar nu uita, Robert. Dacă nu îmi eşti de ajutor, nici eu nu voi fi lângă tine când vei avea nevoie de mine.

Vocea ei de fetiță răsfățată dispăruse şi glasul ei era al unei femei neiertătoare.

Pentru a-i dovedi hotărârea, îşi retrase mâna de pe penisul lui. Robert o ţinea încă strâns în braţe şi îşi încleştă mâna pe braţul ei.

– Ascultă, puicuţă!

Glasul lui era scăzut, părea calm dar era dur, rece ca oţelul.

– Vrei să joci tare, nu-i aşa? Atunci de ce să nu ne ocupăm de promovarea ta şi să o luăm înapoi, ce spui?

Bambi începu să îşi piardă siguranţa de sine ca şi când ar fi început să păşească pe o gheaţă subţire. Vocea îi tremura:

– Ce vrei să spui?

– Exact ceea ce am spus. Dacă mă mai enervezi o singură dată, vei cădea exact pe minunatul tău fund.

– Robert, mă doare!

Ochii lui o priveau cercetător.

– Mă întreb dacă ştii ce înseamnă durerea.

Bambi rămase tăcută.

– Dar pentru că ştiu că mă urmăreşti cu atenţie, îţi mai dau încă un sfat. Nu uita niciodată că oricând poţi fi înlăturată.

Încercă să îşi smulgă braţul din mâna lui, dar el era mult mai puternic. Ochii ei îl priveau cu dispreţ şi pieptul îi cobora şi se ridica din cauza respiraţiei precipitate.

– Ei, ce zici? Mă mai ameninţi încă, cu pierderea talentelor tale?

– Nu, Robert! spuse ea cu o voce abia şoptită, deşi ar fi vrut să spună cu totul altceva.

– Deci, eşti o fată deşteaptă. Acum, pentru că am ajuns la o înţelegere reciprocă, cred că este cazul să nu mai faci pe deşteapta cu mine. Ai ce ţi-ai dorit, nu-i aşa?

– Dacă aşa spui tu!

– Nu mă dezamăgi..., o avertiză Robert. Hai, ce mai aşteptăi? o întrebă el ascultând acordurile orchestrei.

– Ce vrei să spui? întrebă Bambi nedumerită.

O strânse la pieptul său şi trupurile lor se uniră.

– Nu vrei să îmi dovedeşti recunoştinţa ta?

– Credeam că a sosit momentul să mă retrag...

– De ce? Arde ceva?

– Ai spus că vom dansa un singur dans, îi reaminti ea.

– M-am răzgândit. Am observat că dansul este o activitate deosebit de interesantă.

Dina se simțea minunat. Lord Rosenkrantz era un dansator perfect, pentru care oricare pas de dans era uimitor de uşor executat. În ciuda aspectului său asemănător unui butoi cu bere, era deosebit de agil şi de grațios încât o făcea să se simtă ca Ginger Rogers alături de Fred Astaire şi o conducea pe ring fără cel mai mic efort, şi... şi ochii nu o înşelau. Robert dans; Robert, care totdeauna refuza să păşească pe ringul de dans şi susținea cu tărie că el nu suportă dansul. Disprețuia o asemenea activitate. Deci Robert dansa, strâns lipit, cu o blondă cu ten de piersică.

În momentul în care îl zări, privirile ei se înnegurară şi simți că orizontul vieții ei se află în pericol de a se înnora. Totdeauna fusese convinsă că nu trebuia să îşi facă griji privind atracția lui Robert față de tinerelele frumuşele şi blonde. Nici nu îşi făcuse probleme privind posibilele lui mici aventuri. Ceea ce o bucura nu era atitudinea lui, ci momentul pe care şi-l alesese.

De ce în acel moment? De ce făcuse un asemenea pas chiar în acea noapte care era noaptea triumfului său social, când toți cei aflați în jurul ei o salutau cu respect?

„Prea bine. Avea să regrete cât de curând" îşi jură Dina în gând şi se desprinse de partenerul ei de dans.

Lord Rosenkrantz o privi îngrijorat:

– Ce se întâmplă?

Dina încercă să zâmbească, cât mai fermecător.

– Picioarele mele îmi creează probleme. Mă tem că pantofii mei cei noi îmi fac aceste probleme. Ar fi trebuit să nu îi port în această seară.

Lord Rosenkrantz arboră o figură de parcă i-ar fi anunțat un deces în familie.

– Îmi pare rău, doamnă. Oricum confortul şi sănătatea dumneavoastră sunt deosebit de importante pentru mine

Spunând acestea îi oferi brațul şi o conduse spre marginea ringului de dans.

– Mă simt frustrat. După ce am dansat cu dumneavoastră, doamnă Goldsmith, nu voi mai putea găsi o parteneră la fel de talentată şi de uşoară.

– Lord Rosenkrantz, eşti un linguşitor incorigibil.

– Şi dumneavoastră, doamnă, mă răsfățați cu prezența atât de încântătoare a femeii celei mai frumoase dintre cele aflate în sală. Pot să vă ofer ceva de băut?

– Te rog. Aş dori o votcă mare cu apă minerală şi fără gheață.

– Imediat, doamnă, spuse lordul cu o înclinare a capului şi dispăru.

Imediat după plecarea sa, Dina se ridică în vârful picioarelor şi scrută întreaga sală cu priviri de vultur, căutându-şi soțul pe ringul de dans.

Îl văzuse... şi totuşi nu îl mai vedea. Unde dispăruse?

Îl zări printre dansatori şi apoi îl pierdu din nou din priviri.

Simțea cum stomacul i se contracta dureros. Doar îl zărise câteva secunde, dar ştia ce se întâmpla. Ghicise. Robert şi blonda nu dansau, ci pur şi simplu erau strâns, strâns uniți într-o îmbrățişare ce te ducea cu gândul la jocurile amorului.

Dina simțea cum o furie cumplită punea stăpânire pe ea. Simțea cum totul în jur se strângea şi o prindea ca într-o capcană. Chipurile din jurul ei căpătau atitudini amenințătoare, agresive, suprarealiste; râsetele celor din jur se transformau în scrâşnete.

„Cum poate Robert? Cum poate să îmi facă o asemenea figură? El este soțul meu!"

Dina, cu un efort cumplit de voință, încercă să nu se lase pradă spaimei şi încercă să îşi amintească unde se afla. Respiră de câteva ori adânc, încercând să îşi revină.

„Pot să mă prefac că nu am văzut nimic şi să stau de vorbă cu el mai târziu, când ajungem acasă. Dar până în acel moment el poate găsi o grămadă de scuze şi s-ar putea să încerce să mă convingă că totul nu s-a întâmplat

decât în imaginația mea. Nu! Nu! Este mult mai bine să pun ordine în lucruri pe loc, cât nu mi-au scăpat din mână..."

După ce îşi puse ordine în gânduri, Dina era gata să se lupte şi cu dragonii. Se îndreptă spre ringul de dans, croindu-şi drum printre dansatori cu grație şi eleganță.

În drumul spre țintă, privirile ei nu lăsau nici un amănunt neobservat.

Înregistră trupul sportiv al lui Bambi, ca şi mişcările lascive ale acelui trup. Observă şi felul în care Robert îşi aşeza mâinile pe trupul acela cu alură sportivă şi nu îi scăpă din vedere nici mâna femeii care se juca... Dumnezeule... cu şlițul pantalonilor lui Robert.

„Robert, Robert! Oare ce mă voi face eu cu tine?" îşi spunea Dina, ca şi când ar fi certat un copil neascultător.

Dar ea ştia ce avea de făcut.

Oprindu-se în spatele lui, îl ciupi uşor de fese.

– Iubitule! De ce nu mi-ai spus că ai o prietenă minunată?

Pentru o clipă, Robert A. Goldsmith se trezi lipsit de apărare. El şi Bambi săriră în lături ca două pisici.

– D-D-Dina! Ce plăcere...

Dina îi aruncă o privire nemiloasă. Apoi, întorcându-se spre Bambi, spuse cu asprime:

– Adio, Cenuşăreaso!

Bambi găsi că era mult mai înțelept să se retragă.

Dina o urmări din priviri. Ştiind foarte bine cum pot apărea nenorocirile, îşi făcu planul imediat. Existau şanse ca femeia aceea să poată apărea oricând în viitor. Trebuia să îl convingă pe Robert că era mult mai înțelept să nu se mai repete o asemenea întâmplare.

– ... este o căldură cumplită aici, mormăi Robert ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu batista.

– Robert cunoşti zicala: dacă nu îți place căldura, stai departe de foc?

– Ce vrei să spui?

– Iubitule, ştii foarte bine ce vreau să spun. Că ai depăşit limita cu tinerica aceea.

– Am depăşit limita? Ce limită? Dansam, nimic mai mult. Dacă tu nu ai fi dansat cu acel domn, te-aş fi invitat pe tine.

– Adevărat? Deci voiai să dansezi cu mine? Atunci ce mai aştepţi? Hai să dansăm, spuse Dina fluturând mâna pe care strălucea brăţara.

Robert nu putea face altceva decât să se supună. O luă stângaci în braţe, dansând ţeapăn, cu greutate.

– Doamne, Robert! Dansezi de parcă ai fi constipat. Când dansai, mai devreme, cu tinerica blondă parcă nu erai la fel de ţeapăn. Nu trebuie decât să mă urmăreşti pe mine. Dar mai întâi ar trebui să mă ţii mai strâns... aşa cum o ţineai pe ea.

Atitudinea dezorientată a lui Robert o amuza enorm.

Robert privi o clipă în direcţia în care dispăruse Bambi.

Greşeală fatală.

Tocul Dinei se năpusti asupra piciorului său cu putere.

Scoase un strigăt de durere şi sări într-un picior în mod caraghios.

– De ce ai făcut aşa ceva?

– Ca să îţi atrag atenţia! De ce altceva? Şi te sfătuiesc să ţi-o scoţi din minte cât mai repede.

– Ce să-mi scot din minte? se bâlbâi Robert.

– Pe Cenuşăreasa ta. Crede-mă, Robert, că nu vreau să îţi reamintesc de toţi acei bărbaţi care au fost scoşi din statisticile Forbes numai din cauza divorţurilor răsunătoare?

Îl văzu cum tot sângele i se scurgea din obraji.

– Ştiam eu că nu era nevoie de aşa ceva, spuse ea calmă, convinsă fiind că mesajul ei fusese recepţionat corect şi că îl lovise exact în punctul cel mai dureros.

„Nu sub centură, ci într-un loc cu mult mai sensibil. În portofel!" gândi Dina.

18

În momentul în care ieşiră de la Met, chipul lui Hannes suferi o transformare. Trăsăturile lui destinse, vesele, purtau masca omului dezgustat. Noaptea era umedă şi ceea ce fusese o ploaie măruntă, se transformase într-un adevărat potop. Perdele argintii de ploaie loveau oraşul ca un pumn răzbunător.

– Nu este minunat? întrebă Kenzie cuprinsă de o încântare fără seamăn.

Mai înainte ca Hannes să îi răspundă că vremea aceea nu numai că nu era minunată, dar era absolut îngrozitoare, Kenzie porni în fugă pe lângă omul care venise cu umbrela pentru a-i conduce la maşină şi coborî în mijlocul torentelor de ploaie.

Ridicându-şi capul spre cer, deschise larg braţele, bucurându-se de ploaia rece, care îi dădea fiori de plăcere.

– Eşti nebună! Absolut nebună! Irecuperabilă! strigă Hannes, ascuns între coloane, pentru a se adăposti de ploaie.

– Este minunată această nebunie, se entuziasmă Kenzie. Părul i se lipise deja şi capul ei părea acoperit cu un coif negru, strălucitor. Porni în fugă spre el, îl prinse de ambele mâini şi îl trase în ploaie, în ciuda protestelor lui. Îi luă braţul şi păşi mândră şi fericită alături de el, pe covorul mustind de apă.

– Este absolut minunat! Nu-i aşa?

– Pentru că sunt cu tine mă simt minunat.

– Serios?

Kenzie se opri şi îl privi îndelung.

– Serios, spuse el şi o îmbrăţişă.

Râzând, Kenzie se furişă din braţele lui şi porni în fugă, urmată de Hannes.

Ajunsă jos în stradă se opri în faţa şirului lung de limuzine strălucind în ploaie şi a maşinilor Lincoln de oraş. Văzu şi o maşină lungă, albă, un Caddy cu ferestre întunecoase şi cu o tăbliţă pe care scria Dina G. Şoferul acestei maşini aştepta în picioare lângă maşină, la adăpostul unei umbrele uriaşe. O urmărise pe Kenzie coborând scările şi când ajunse jos îşi dădu şapca pe spate pentru a privi o mai bine, cu admiraţie.

Simţindu-i privirea aţintită asupra ei, Kenzie îl privi la rândul ei cu atenţie şi văzu un bărbat subţire care fuma şi, în acelaşi timp, mesteca gumă şi ţinea şi o scobitoare între dinţi. Kenzie surprinse zâmbetul şi semnul pe care i-l făcu acesta cu ochiul, dar îl ignoră.

Se întoarse spre Hannes, care între timp o ajunse din urmă. O ridică în braţe râzând şi o învârti uşor de câteva ori.

– Oare de ce mă simt de parcă aş avea cincisprezece ani? întrebă când o lăsă jos din nou.

– Pentru că ai cincisprezece ani, şopti Kenzie în ropotele ploii. Întinse mâna şi îi mângâie obrazul, apoi adăugă: În noaptea aceasta amândoi avem cincisprezece ani.

Hannes o privi, dar nu îi desluşea contururile feţei pentru că felinarul aflat în apropiere o lumina din spate. Numai ochii îi străluceau de o lumină ciudată. În ciuda ploii reci, Hannes simţea vibraţiile fierbinţi ale trupului ei.

Kenzie lăsă mâna jos şi brusc vraja se destrămă.

Porniră alături, mână în mână.

– Greşesc dacă bănuiesc că nici unul din aceste automobile nu îţi aparţine? întrebă Kenzie.

– Nu greşeşti absolut deloc şi este foarte bine pentru tine că îţi place ploaia. Hai să pornim în căutarea unui taxi.

Porniră împreună, unul în spatele celuilalt, făcându-şi loc printre maşini. Şoferul Dinei, obişnuit să prindă imediat momentul când putea să facă un ciubuc, strigă în urma lor:

– Hei!

Kenzie şi Hannes se opriră:

– Căutaţi o maşină?

– Da, răspunse Hannes.

Scobitoarea din gura şoferului tremură şi chipul lui rămase împietrit în timp ce privirea îi aluneca pe Fifth Avenue în căutarea unei maşini. Îl privi din nou pe Hannes şi spuse:

– De obicei pe Fifth Avenue poţi oricând găsi un taxi liber, doar ridici mâna şi se opresc o grămadă în faţa ta. Dar asta se întâmplă numai când este frumos afară. În acest moment toate sunt fie ocupate, fie se retrag la garaj. Dar la ce te-ai aştepta pe o asemenea vreme? Va fi foarte greu să găsiţi o maşină în noaptea aceasta.

– Are dreptate, confirmă Kenzie, care avea o lungă experienţă în această privinţă.

– Unde vreţi să mergeţi? întrebă şoferul jucându-se cu scobitoarea.

– First Avenue şi Strada 37, răspunse Hannes.

– Ştiţi ceva? Şeful meu va mai rămâne încă un timp la petrecere. Daţi cincisprezece dolari şi vă duc acasă în cel mai elegant mod.

Hannes nu ezită. Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari şi spuse şoferului:

– Păstrează restul!

– Mulţumesc, domnule. E perfect.

Luă bancnota şi o puse în buzunar, după care deschise portiera din spate.

– Urcaţi, oameni buni! Bucuraţi-vă de confort.

Kenzie urcă prima şi se scufundă în moliciunea banchetei acoperită cu piele. Hannes o urmă, aşezându-se alături de ea.

– Minunat, spuse Kenzie, admirând interiorul limuzinei.

Era decorată ca un iaht, cu piele de culoare crem şi lemn de ulm, totul scăldat într-o lumină caldă. Două televizoare şi două videocasetofoane, telefoane celulare şi faxuri, ofereau tot ceea ce îşi putea dori cel care călătorea în acea maşină.

Kenzie întinse picioarele şi se aşeză cât mai comod:

– E oare posibil? Îți poți ține picioarele întinse. Ce viață şi stil oferă bogăția! Cred că nu mi-ar fi greu să mă obişnuiesc cu o asemenea viață.

Geamul care separa cabina şoferului de restul maşinii coborî şi auzi glasul acestuia:

– Veți găsi un bar foarte bine asortat între cele două televizoare. Băutură, gheață şi tot ceea ce vă trebuie. Serviți-vă. Băutura este din partea casei.

Geamul se ridică din nou.

Hannes o privi pe Kenzie:

– Doreşti ceva de băut?

Ezită, apoi făcu din cap semn că nu dorea nimic.

– Am băut mai mult ca de obicei în noaptea aceasta.

Hannes se hotărî să servească o băutură. Deschise dulăpiorul şi văzu paharele din cristal şi recipientele pentru băuturi având decorațiuni din argint. Sub dulăpior se afla un frigider în miniatură plin cu cuburi de gheață.

Kenzie îl urmări preparându-şi un scotch cu gheață.

– Cred că totuşi voi bea şi eu ceva. Vodcă cu lămâie, dar cât mai puțină vodcă. Dacă beau mai mult de o băutură, atunci cred că totul va începe să se învârtească cu mine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc în noaptea aceasta este să îmi petrec timpul ce a mai rămas până dimineață aplecată asupra WC-ului, strângându-l în brațe.

– Da! Eu prefer să mă strângi pe mine în brațe, aşa că pregăteşte-te să bei cea mai slabă băutură alcoolică pe care ai băut-o vreodată.

Îl urmări din priviri cum puse cuburile în pahar şi le stropi cu vodcă, adăugă o felie de lămâie gata tăiată şi o cantitate apreciabilă de apă tonică. Îi oferi băutura nu înainte de a amesteca totul cu o mică baghetă din sticlă.

– Doamna este servită!

– Este minunată! Perfectă! murmură Kenzie după ce sorbi din pahar.

– Spune-mi Hans, eşti atât de priceput la toate aşa cum eşti la pregătirea băuturilor?

– Tu ce crezi? o privi el atent.

Kenzi se uită la el gânditoare, sorbi din nou din pahar şi continuă să îl privească alte câteva momente.

– Cred că ar trebui să îmi păstrez aprecierile după ce voi verifica singură celelalte calităţi.

– O necesitate ce trebuie neapărat îndeplinită, spuse Hannes cu o voce provocatoare, apropiindu-se tot mai mult de ea şi mângâind-o.

Când maşina ajunse pe Fifth Avenue, Kenzie şi Hannes erau unul în braţele celuilalt. Buzele şi mâinile lor se mişcau în acordurile molcome ale unei melodii cântate de Barbara Streisand.

Plecarea lor nu trecuse neobservată.

Charley Ferrare stătea ţeapăn la volanul maşinii vechi a poliţiei, lipsită de orice semn care să îi determine apartenenţa. Se simţea rănit, pus la zid, trădat. Era ca un copil care trăgea cu urechea şi care ştia că nu trebuia să facă o asemenea faptă.

De fapt nu intenţionase să o spioneze pe Kenzie. Singurul motiv pentru care petrecuse mai bine de o oră şi jumătate înghesuit în maşina poliţiei, în aerul umed şi greu respirabil, era dat de dorinţa de a o conduce pe Kenzie acasă. Voia să îi dovedească că nu era supărat pentru discuţia avută anterior şi pentru că îl alungase din apartamentul ei cu o încăpăţânare neaşteptată.

Începu să râdă aspru, un râs lipsit de voioşie când o văzu însoţită de străinul acela blond. Fapta lui de bun samaritean era răsplătită într-un mod nemilos. Îi văzuse coborând şi zburdând în ploaie, purtându-se ca doi îndrăgostiţi dintr-o comedie muzicală. Apoi urcaseră amândoi în acea limuzină albă, elegantă care-ţi tăia respiraţia.

Simţea că furia îl sufocă.

Lovi volanul cu pumnul, dorindu-şi din suflet să fi rămas acasă. Ar fi fost mult mai bine pentru el şi ar fi fost cruţat de toată acea suferinţă care îl înăbuşea.

Ghinionul lui fusese că nu rămăsese acasă. Venise încercând să o îmblânzească pe Kenzie. Şterse cu

mâneca hainei geamul maşinii, urmărind limuzina care se punea în mişcare şi pe şoferul care manevra cu atenţie maşina pentru a ieşi din lungul şir al automobilelor de lux.

– Hai să vedem ce altceva ne mai rezervă această seară.

Porni şi el maşina urmărindu-i de aproape.

Pe strada 72 merse încet, după care porni spre est, până când ajunse pe Second Avenue. Pe Strada 34 încetini din nou, după care porni la stânga ajungând pe First Avenue.

Între Strada 37 şi Strada 38 limuzina opri în faţa unei monstruozităţi ce se înălţa pe verticală.

Charley opri motorul, stinse farurile şi vechiul Plymonth rămase câţiva metri mai în spatele limuzinei.

Totul se desfăşura înaintea ochilor lui cu o încetineală exasperantă: şoferul coborî şi deschise portiera, portarul clădirii apăru purtând o umbrelă gigantică şi se opri în faţa portierei din spate.

Charley gemu, ajuns în pragul disperării. Oare nu fusese suficient că îi văzuse plecând împreună de la Met?

Îi văzu intrând în holul mare şi luminos al clădirii, ţinându-se de mână şi îndreptându-se grăbiţi spre lift.

Arătau ca doi îndrăgostiţi nerăbdători să se afle cât mai repede unul în braţele celuilalt. O furie imposibil de suportat puse stăpânire pe el.

„Se poartă ca doi tineri căsătoriţi" gândi el cu patimă.

Când dispărură din faţa privirilor lui, Charley respiră adânc şi se prăbuşi pe spătarul banchetei. Pentru că cei doi porumbei îndrăgostiţi dispăruseră, durerea păru să se domolească, dar rămase, acolo, adâncă, ascunsă în sufletul lui.

Gândi că era inutil să mai aştepte în locul acela. Încercă să se dezmeticească, ca un om care îşi revine după primirea unei lovituri năucitoare şi porni motorul. Porni ca o rachetă din loc.

Ştia ce avea de făcut. Se îndreptă spre locuinţa lui Kenzie, hotărât să o aştepte în faţa casei.

Plecarea lui Becky produse o agitație la fel de mare ca și sosirea ei. Din cauza obsesiei sale de a nu se afla nimic despre viața sa particulară, aparițiile ei în public stârneau mare senzație.

Chiar și în timpul petrecerii avusese o comportare cât mai rezervată. Se plimbase câteva minute la brațul lui Karl-Heinz, zâmbind rece, și apoi ridicase pereți de gheață în jurul mesei la care se aflase în compania prințului. După ce își onorase gazda dansând cu el primul dans, se retrăsese în salonul aflat la ultimul etaj din aripa Wallace.

În salonul capitonat, mobilat în stil Regency, petrecuse întreaga seară în compania câtorva persoane alese cu grijă dintre invitați.

La ora unsprezece era pregătită să se retragă în liniștea olimpiană a apartamentului său aflat pe Fifth Avenue. Lordul Rosenkrantz luă liftul grăbindu-se să urce în salonul aflat la ultimul etaj, unde fusese chemat pentru a o însoți pe Becky.

Câteva minute mai târziu, flancată de cei doi agenți ai serviciului de pază, făcu un scurt tur de onoare prin sala numită Templul lui Dendur, unde Becky își luă rămas bun de la câteva dintre cunoștințe și de la prieteni.

Dina simți că se înalță în nori când Becky apropiindu-se de ea spuse:

– A fost o plăcere să vă întâlnesc.

– Nu! Plăcerea a fost de partea mea, răspunse Dina cu căldură.

Becky zâmbi misterios, trecând mai departe. Aflase și ea vestea achiziționării de către Goldsmith a majorității acțiunilor companiei Burghley și, pentru că și ea se afla în comitetul consultativ al firmei-mamă, știa că drumurile ei și ale familiei Goldsmith aveau să se intersecteze mai des în viitor.

Mai mult decât atât, era și faptul că Rebecca Cornille Wakefield Lantzouni de la Vila era o fire deosebit de practică. Becky era stăpâna absolută a unui imperiu valorând sute de milioane de dolari, imperiu a cărui conducere financiară se afla în mâinile sigure ale lordului

Rosenkrantz. Dar Becky avea nevoie să cultive persoane cu averi mari pentru a obține de la ele sume considerabile, necesare operelor sale de binefacere.

Din acest motiv se opri din drumul său şi se întoarse spre Dina spunându-i cu eleganță:

– Sper să ne întâlnim cât mai curând şi să luăm prânzul împreună.

Dina era copleşită. Pentru prima dată în viață îşi pierdu graiul.

– De fapt, mi-ar face plăcere să vă invit în casa mea de la țară, la un sfârşit de săptămână. Bineînțeles, dacă vă face plăcere.

„Dacă ne face plăcere?" gândi Dina care arăta ca o persoană care ținea în mână un bilet de loterie câştigător, dar încă nu putea crede că totul nu este numai un vis.

– Eu... eu, noi am fi încântați, reuşi, cu greu, să rostească.

– Perfect! Vom lua legătura.

Becky întoarse spatele şi se îndepărtă.

Dina rămase uimită. Apoi, lovindu-l cu cotul pe soțul său pentru a-i atrage atenția, întrebă:

– Robert, ai auzit? Poți să crezi? Noi suntem invitați de Becky în casa ei de la țară?

Robert respiră uşurat. Soția sa era încântată, fericită şi, dacă bunul Dumnezeu dorea, poate că Dina avea să uite incidentul din seara aceea.

Nu trebuia să îşi mai facă griji.

Bambi Parker dispăruse din mintea Dinei, fiind înlocuită de gânduri mult mai plăcute, de perspective mult mai încântătoare.

Da! Micuța Dina Van Vliet din obscura localitate olandeză Gouda era în culmea fericirii, plutea spre sfere înalte cu o viteză mai mare decât a unui dependent de droguri care a primit o doză mult aşteptată.

19

Barul „Infernul lui Dante" era plin până la refuz. Sunetele muzicii tehno-rock agresau timpanele clienților în timp ce dansatorii, aflați pe ringul scăldat în lumini galbene şi roşii, se agitau mişcându-se ca nişte ființe supuse torturilor.

Karl-Heinz privi în jurul său la creaturile care păreau fete, dar arătau ca nişte băieți şi la băieții care arătau ca nişte fete. Existau şi creaturi androgene care nu păreau a fi nici fete, nici băieți şi, în sfârşit, existau şi câteva ființe care în mod curios chiar arătau a ceea ce erau de fapt.

De exemplu Zandra. Într-un loc plin de ființe îmbrăcate cu cele mai moderne toalete, ea atrăgea atenția celor aflați în jurul ei. Strălucea ca cea mai rară şi mai fragilă dintre orhidee.

Karl-Heinz putea jura că mult mai tânăra sa verişoară, a cărei încântătoare prezență fizică nu o marcase niciodată în mod deosebit, era mai mult decât fermecătoare. Nu îşi putea lua privirile de la ea şi gândea că prezența ei fusese o surpriză minunată pentru aniversarea lui.

Spre deosebire de cei aflați pe ringul de dans, care se chinuiau executând mişcări aerobice, Zandra se mişca cu naturalețe în ritmul muzicii, plină de grație, cu ochii mai închişi, ca şi când s-ar fi aflat într-o lume numai a ei, în care se retrăsese ferindu-se de agitația din jurul ei.

„Nu te gândi în felul acesta la ea! Este mult prea tânără. Probabil că te priveşte ca pe un om bătrân".

Ca şi când trebuia să-şi dovedească sieşi că era cu adevărat prea bătrân pentru ea, se împiedică, lovindu-se

cu cotul de un alt dansator. Simți o mână strângându-i cu putere brațul şi auzi vocea provocatoare a unui puşti:

– Ei, tăticule, ce faci? Vrei să mă superi?

Întoarse capul uimit şi întâlni figura plină de coşuri a unui puşti. Sentimentul că se afla într-un loc nepotrivit pentru vârsta lui se accentuă.

Karl-Heinz îi aruncă puştiului o privire nimicitoare. Ca şi când puterile deosebite ale acestuia l-ar fi înspăimântat, tânărul se retrase. Dar Karl-Heinz nu se simți mai stăpân pe sine. În mod nefiresc, o furie inexplicabilă creştea în el privind gloata de tineri cu urechile pline de cercei, cu figuri cameleonice şi afişând o energie debordantă. Cea mai mare parte dintre ei erau mult mai tineri decât Zandra însăşi.

Şi cu toate acestea, ea nu părea să facă notă discordantă în acea ambianță, transformându-se fără efort într-o ființă asemănătoare celor din jur, lucru imposibil de realizat de către el.

„Pentru Dumnezeu, ce caut eu aici, în această grădiniță de punkişti? Locul meu nu este aici. Ar trebui să mă aflu în partea de sus a oraşului, dansând cu o moştenitoare a unei familii cu sânge albastru, într-un local potrivit cu vârsta şi cu poziția mea socială".

– Heinzie? Hai să dansam cu adevărat! Se apropie de el şi îl smulse din starea deprimantă în care se afla.

Mai întâi Karl-Heinz ezită, dar ajunse la concluzia că Zandra nu era o ființă pe care să o ignori. Simți nerăbdarea ce răzbătea din glasul ei şi văzu ochii ei strălucind de bună dispoziție. Era irezistibilă şi, în ciuda gândurilor lui cenuşii, se lăsă cuprins de dorința de a dansa. Reuşi să lase deoparte toate temerile şi se trezi dansând cu furia şi cu plăcerea cu care dansau şi ceilalți tineri din jurul său. Îşi sincronizau mişcările, se urmăreau unul pe celălalt în ritmurile îndrăcite ale tobelor. Râdeau amândoi cu plăcere, privindu-şi mişcările încărcate de sexualitate, dansând aidoma cu tinerii care se înghesuiau unii în ceilalți în spațiul strâmt al ringului de dans.

În cele din urmă se prăbuşiră epuizaţi, transpiraţi şi ameţiţi, unul în braţele celuilalt.

– Este târziu, o anunţă Karl-Heinz încercând să acopere zgomotul din jur.

– Da, aprobă ea dând din cap.

Karl-Heinz o luă de braţ şi se strecurară prin marea de dansatori până la garderobă.

Afară ploaia cotropise oraşul cu furie şi mai mare, curenţi iuţi de apă formându-se pe străzi. Dar ei nu vedeau nimic din toate acestea şi râdeau fericiţi, îndreptându-se spre maşina care îi aştepta.

Pe drumul spre casă, Zandra îşi aminti cât de vesel şi de drăguţ fusese Karl-Heinz în seara aceea şi începu să îl vadă într-o cu totul altă lumină. Nu mai era doar o rudă îndepărtată, mai în vârstă ca ea... reprezenta ceva mai mult, ceva mult mai important.

Dormitorul era cufundat în întuneric.

O linişte ciudată domnea în jurul lor, aflaţi acolo, atât de sus, deasupra oraşului. Ploaia bătea în geamuri şi prin jaluzelele lăsate strălucea din când în când câte o lumină ivită din noaptea întunecată, de culoarea indigoului.

Hannes se aplecă şi o aşeză pe pat, pe cearceafurile albe şi alunecoase ca şi pielea; umbre şterse ca nişte şerpi se profilau peste ele.

Kenzie îşi lăsă braţele să alunece din jurul gâtului său şi îl privi intens, cu ochi mari şi luminoşi.

Oare părea atât de înalt pentru că ea era aşezată în timp ce el era în picioare? Şi frumuseţea masculină a chipului său, strălucirea marmoreană a pielii lui şi părului lui ca grâul copt erau adevărate, reale?

Când privirea i se obişnui cu întunericul camerei, întui ochii lui. Acei ochi atât de deosebiţi. Cât era de uşor să se cufunde în adâncimea privirilor lui!

Simţi salteaua foşnind lângă ea şi apoi îl simţi apropiindu-se de ea. Era hipnotizată. El, trupul lui, privirile lui, prezenţa lui o hipnotizau, o vrăjeau.

– Kenzie... frumoasa... minunata mea Kenzie!

Hannes îşi plimbă degetul pe obrazul ei, apoi trecu la celălalt; îl plimbă în continuare pe fruntea şi apoi pe conturul nasului ei. Degetele lui erau uşoare ca bătăile aripilor unui fluture. Simți dorința trezindu-i un foc mistuitor între coapse.

Când degetele lui îi atinseră buzele, focul deveni chinuitor. Deschise gura, lacomă, şi îşi închise buzele în jurul degetelor, sugându-le.

Îşi smulse degetele din gura ei şi strângându-i încheieturile cu putere, îi îndepărtă brațele de trup, fixându-le de pat ca şi când ar fi crucificat-o.

Încercă să îşi ridice capul, luptând să se elibereze încordându-şi spatele, dar fără succes. Era mult prea slabă față de cât era el de puternic.

– Liniştește-te Kenzie... N-ai de ce te teme... Nu ai nici un motiv...

Se linişti imediat la auzul vocii lui calde. Capul îi căzu pe pernă.

– Aşa... este bine... este mult mai bine...

– Dumnezeule! Oh; Hans, dezbracă-mă! Dacă nu te simt în mine, cred că îmi pierd mințile.

Teama ei se transformase într-o dorință insuportabilă, într-o dorință nimicitoare.

Îi eliberă mâinile şi îi mângâie din nou obrazul cu degetele lui ca bătăile de aripi ale fluturilor.

– Şi ce trebuie să mai învăț?

Vocea ei era răguşită.

– Dragostea este o artă. Şi ca în orice creație a unei opere de artă nu trebuie să te grăbeşti.

Îi desfăcu eşarfa cu gesturi lente.

Ochii îi străluceau.

– Învață-mă! Voi fi eleva ta silitoare!

O dorință puternică, primitivă, făcea cuvintele lipsite de sens. Îşi lăsă capul asupra ei şi buzele lui le acoperiră pe ale ei, la fel de uşoare ca şi zbaterea degetelor.

Kenzie gâfâia. Gura lui ardea ca focul şi aroma trupului său o tulbura. Limba lui se plimba uşor peste buzele ei,

apoi îşi făcu loc printre ele şi pătrunseră mai adânc, cercetătoare, pârjolind totul în calea lor.

Îşi anină mâinile de braţele lui şi limba ei o întâlni pe a lui pornind un joc al pasiunii, un duet, o simfonie.

Kenzie ar fi dorit ca jocul să dureze o eternitate.

– Hans, nu te opri, te rog...

– Ştii ce doresc, cu adevărat, Kenzie?

Îl privi intens şi se strânse şi mai aproape de el.

– Ce-ţi doreşti, Hans?

– Te doresc pe tine, murmură el desfăcându-i cu mişcări lente rochia.

Fiecare mişcare a degetelor lui trimitea curenţi în trupul ei. Hans îi scoase cu mişcări blânde rochia şi sânii ei tresăriră sub impactul aerului rece. Erau plini, tari, arătând ca nişte mere pârguite.

Hans îşi plimbă vârful degetelor peste ei şi îi ridică în mână cu un gest admirativ. Apoi îşi trecu vârful limbii peste ei. Când dinţii lui se strânseră uşor în jurul unuia dintre ei, plăcerea deveni dureroasă. Trupul îi era scuturat de fiori şi mâinile ei prinseră capul bărbatului trăgându-l la pieptul ei cu pasiune. Mii şi mii de senzaţii o năpădeau; aerul rece din cameră, căldura arzătoare a trupului aflat alături de al ei, limba mătăsoasă, mângâietoarele atingeri ale părului său care cobora asupra ei alintând-o cu moliciunea lui.

– Hans... Hans... repeta Kenzie cu respiraţia întretăiată.

Dinţii lui se strângeau în jurul mamelonului tare. Capul ei se mişca dintr-o parte în cealaltă şi ochii îi ardeau; Hans sugea, se juca şi săruta sânul care se lăsase pradă gurii lui. Kenzie închise ochii şi lacrimile începură să-i curgă domol. Buzele ei erau întredeschise şi respira cu greu ca şi când aerul din cameră devenise insuficient.

Lăsă liber sânul drept şi jucându-se cu el cu degetele, îşi mută gura asupra celui stâng, muşcându-l uşor şi plimbându-şi limba în cercuri în jurul său. În mijlocul acestui joc ameţitor strânse cu putere sânul drept cu vârful degetelor.

– Hans!?

Deschise ochii brusc şi ţipătul ei izbucni în liniştea camerei.

Hans ridică puţin capul, strângând încă mamelonul şi o privi întrebător.

– Aş vrea ca noaptea aceasta să nu se mai sfârşească.

Hans râse uşor şi lăsând mamelonul liber, spuse:

– Abia am început şi te gândeşti la sfârşit?

– Şi ce e rău în asta?

– Ar putea fi rău pentru un bărbat mai puţin bărbat ca mine.

– Dar tu eşti un adevărat bărbat.

– Da, sunt! zâmbi el.

O întoarse uşor şi începu să sărute spatele mătăsos plimbându-şi limba de-a lungul lui. Sărută fiecare fesă şi apoi o întoarse din nou cu faţa spre el.

Complet goală în faţa lui îl urmări dezbrăcându-se. Perfecţiunea se afla în faţa ei. Frumuseţea lui sculpturală părea o operă de artă a Greciei antice. Singura imperfecţiune o reprezenta o cicatrice aflată în diagonală pe pieptul lui. Apoi privirile ei coborâră şi rămaseră uimite între coapsele lui.

– Dumnezeule! Ia-mă, Hans! Te rog, Hans! Ce mai aşteptaţi? Ia-mă! Nu mai pot îndura această aşteptare!

Hans îşi potrivi trupul deasupra trupului ei.

Kenzie îşi depărtă coapsele instinctiv, ca o invitaţie, şi aducându-şi picioarele deasupra capului şi le sprijini cu ambele mâini.

Încet, Hans coborî între ele, îndepărtând petalele florii aflate în aşteptarea lui.

Pentru o clipă în jurul ei totul explodă. Apoi îl simţi în ea. Îşi coborî picioarele şi le strânse cu putere în jurul lui ţinându-l cu disperare.

Bărbatul începu să se mişte lent, sărutându-i fiecare parte a trupului la care ajungea gura lui lacomă. Gura lui înfometată era peste tot trupul ei în timp ce intra şi ieşea din ea.

Coapsele ei se ridicau în întâmpinarea lui. Mişcările lor erau într-o armonie perfectă, trupurile lor erau o entitate perfectă.

Senzații amețitoare o învăluiau, o trimiteau în sfere înalte.

Gemea şi repeta numele bărbatului aflat în trupul ei şi capul ei se mişca cu frenezie.

– Mai repede, Hans! Mai repede! Hans... Hans... nu mai pot aştepta... Da... da, aşa, ... Hans.

Trupul ei fu străbătut de un tremur care făcu ca întreaga lume să se prăbuşească în jurul ei şi ea se trezi plutind între stele, cufundându-se în miile de senzații.

Trupul lui epuizat, relaxat, se prăbuşi alături de ea, gâfâind şi încă ținând-o în brațele lui.

Rămaseră mult timp tăcuți îmbrățişați, încercând să îşi recapete respirația.

– Dumnezeule! A fost uluitor!

– Da, a fost, zâmbi Hans.

Pielea lui era mătăsoasă şi sărată când Kenzie îl sărută.

– Ei!

– Ce se întâmplă? întrebă ea uimită.

Hans nu răspunse. Privirea ei rămase aninată în ochii lui când îl simți din nou pătrunzând în ea.

– Dar abia ai terminat?! Hans să nu spui că mă doreşti din nou?!

– Se pare că da!

Atunci trebuie să îți îndeplinim dorința, nu-i aşa?

20

Conversație. Râsete...

Karl-Heinz şi Zandra făceau disecția serii care trecuse. Mai întâi petrecerea, apoi mulțimea gălăgioasă de tineri de la bar. Şi în cele din urmă ajunseră să gândească cu tot mai multă curiozitate unul la celălalt.

Pe strada 14 lumina semaforului se schimbă din verde în galben. Şoferul mări viteza şi trecu prin intersecție ca un iaht ce străbătea marea învolburată. Apoi maşina încetini.

– Zan...

– Hai...

Vorbiră în acelaşi timp, apoi tăcură amândoi instantaneu. Se priviră şi izbucniră în râs.

– Hai, Heinzie! Spune tu mai întâi!

– Nu, te rog!

– Dumnezeule! Sper că te-ai simțit bine în această seară. Adică...

Karl-Heinz dorea din suflet să îi poată destănui cât de minunată fusese seara aceea, că o văzuse într-o cu totul altă lumină, că se simțea atras de ea, că era dornic să o cunoască mai bine. Dar gândi că era mai bine să păstreze tăcerea. Nu dorea pentru nimic în lume să o sperie cu declarațiile lui.

– Zandra, bineînțeles că a fost o seară minunată. Trebuie să ne mai întâlnim, spuse el luându-i mâna în mâna sa.

– Heinzi cred... cred că ar fi extraordinar. Cred că avem multe să ne spunem.

Fața ei strălucea în luminile care pătrundeau prin ferestrele mașinii. Părea atât de inocentă, de pură și frumoasă încât simți o dorință de nestăvilit să o strângă în brațe. Dar nu spuse decât:

– Zandra, dar tu, tu cum te-ai simțit în seara aceasta? Ți-a făcut plăcere să dansezi cu bătrânul tău văr?

Izbucni în râs, un râs copilăresc:

– Heinzie, dar tu nu eşti bătrân. Mi-a plăcut seara petrecută împreună. A fost absolut minunată!

De fapt, dacă se gândea bine, nu se mai distrase de mult. Şi Heinzie era mai mult decât atrăgător... era seducător.

Maşina opri în acel moment în fața clădirii în care se aflau apartamentele familiei Goldsmith. Şoferul coborî şi deschise portiera pentru ca Zandra să poată coborî.

Zandra îl privi cu căldură şi spuse:

– Nu coborî, dragul meu! Voi fugi prin ploaie până la intrare. Aştept cu nerăbdare să ne revedem.

Îl sărută pe obraz şi îi mângâie mâna.

Karl-Heinz o sărută şi el la fel de cast.

– Te voi suna; curând!

– Neapărat! spuse Zandra şi coborî din maşină pornind în fugă spre intrare.

– Înălțimea-voastră...

– Da...?

– Unde mergem acum? întrebă şoferul, care aştepta în zadar ordinele lui Karl-Heinz.

– Unde? Cel mai bine este să mergem acasă.

Când ajunse în apartamentele sale situate în turnurile aflate deasupra casei de licitație, telefonul începu să sune.

Ştiind că valetul său se retrăsese la ora aceea, se grăbi să deschidă şi să răspundă la telefon. Josef era unul din acei servitori deosebit de stilați şi de discreți, educați în vechea tradiție europeană. El ştia totdeauna când trebuia să se retragă şi să-şi lase stăpânul să se descurce singur.

Karl-Heinz zâmbi ironic. Josef se înşelase în seara aceea, pentru că nu era vorba nici de vin, nici de muzică şi mai ales nu era însoţit de nici o femeie.

Ajunse lângă cel mai apropiat telefon şi găsi o notă scrisă cu mare atenţie, caligrafic, de valetul său.

„Înălţimea-voastră,

Prinţesa Sofia a telefonat de câteva ori de la Augsburg. Spunea că este vorba despre o problemă urgentă.

Cu respect,
J."

Karl-Heinz se încruntă şi îşi privi ceasul. Era opt în Germania, deci nu era foarte devreme pentru a telefona Sofiei.

„Deşi, cred că în acest moment chiar ea sună".

– Da?

– În sfârşit! se auzi vocea aspră, furioasă, exclamând în limba germană.

Oftă. Presupunerea lui era corectă. Era chiar sora sa care telefonase.

– Da, Sofia, spune!

– Încerc de câteva ore să te găsesc. De câteva ore bune! se plânse ea.

– Abia acum am venit şi mă pregăteam să îţi telefonez. Ce s-a întâmplat?

– Este deosebit de neplăcut Heinzie, continuă ea lamentările. Mi-am petrecut întreaga noapte încercând să te găsesc. Pe viitor, te rog să spui acelui oribil, îngrozitor servitor...

– Sofia... vocea lui Karl-Heinz era iritată şi ameninţătoare.

– Este vorba despre tata, schimbă ea brusc subiectul. A avut un nou atac.

– Cât de grav este? întrebă Karl-Heinz, simţind un gol în stomac.

– Destul de grav pentru ca tu să vii imediat acasă.

Şi acestea fiind spuse, Sofia închise telefonul.

Ceasul aflat pe noptieră arăta 2:49.

Kenzie îşi îmbrăcă rochia ei udă, Givanchy, şi se aşeză pe marginea patului încercând să îşi ascundă un căscat. Încet îşi încălță unul din pantofi, apoi şi pe celălalt şi se ridică.

Hannes veni şi el din camera de toaletă îmbrăcat şi purtând o pelerină pe mână.

– Plouă încă tare. Îmbracă haina aceasta pentru că altfel s-ar putea să răceşti.

– Mulțumesc, Hans. Accept haina cu plăcere, dar nu trebuie să vii cu mine. Mă descurc şi singură.

– Nu, Kenzie! Eu am fost învățat că o doamnă trebuie condusă acasă.

– Un adevărat gentleman, zâmbi ea. Ei bine, atunci să mergem, spuse ea aranjându-şi părul şi privindu-se într-o oglindă aflată în apropiere.

Înarmat cu o umbrelă uriaşă, Hans o luă de braț.

– Să mergem!

– Ştii, Hans, cred că tu eşti un reprezentant al unei specii aflată de mult pe cale de dispariție.

– Un romantic incurabil, o aprobă el zâmbind.

Urcară în lift. Ajunşi în holul de la intrare îl traversară şi apoi ieşiră în stradă. Turna cu găleata. Ploaia adusese cu ea şi frigul şi un vânt puternic purta rafalele de apă, transformându-le în adevărate torente. Umbrela lui Hannes nu le era de prea mare ajutor.

Kenzie porni în fugă spre colțul clădirii şi minunea se produse. Un taxi liber în Manhattan, la ora aceea, era un adevărat noroc.

Ridică brațul şi fluieră în acelaşi timp, cu talentul unui adolescent. Taxiul opri în fața ei. Urcă, şi Hannes o urmă închizând umbrela şi uşa inutilă.

Abia urcaseră în maşină şi Kenzie dădu adresa, când şoferul cu un turban indian pe cap, demară în forță. Kenzie şi Hannes fură aruncați pe bancheta din spate şi aşa rămaseră timp de cincisprezece secunde cât dură

călătoria. Nici unul nu îndrăznea să scoată o vorbă. Reuşi să scape de câteva coliziuni şi în cele din urmă opri la adresa indicată de Kenzie.

– Excelent, nu-i aşa? se întoarse el şi îi întrebă zâmbind larg, când opri în faţa clădirii în care locuia Kenzie.

– Cred că cineva, acolo, sus, te iubeşte şi îţi poartă de grijă spuse Kenzie.

– Nu închide aparatul de taxat, îi spuse Hannes. Acesta îşi scoase haina, o trase deasupra capului şi coborî din maşină. Deschise portiera pentru Kenzie şi apoi, la adăpostul hainei sale, porniră în fugă spre intrarea clădirii, unde se adăpostiră de torentele ploii.

Kenzie căută în poşetă cheile şi, mai înainte de a încerca să deschidă poarta cea mare, Hannes o îmbrăţişă şi o strânse la pieptul său.

– Hannes! Încetează, te rog!

Buzele lui se lipiră de gâtul ei.

– Şoferul cred că ne vede! Te rog!

– Şi atunci de ce să îi răpim bietului om această plăcere?

– Eşti incorigibil!

– Eşti convinsă?

Şi mai înainte ca ea să poată răspunde, îi acoperi gura cu buzele sale. Se lăsă în voia dorinţei lui şi se lipi şi mai strâns de el. Se simţea minunat în braţele acestui bărbat deosebit, care i se părea atât de apropiat, de cunoscut şi totuşi un străin.

Când buzele lor se despărţiră, Hannes ridică uşor capul şi o privi atent urmărindu-i fiecare contur al feţei.

– Înainte de a ne despărţi în pragul casei tale, te rog, să-mi spui ceva Kenzie!

Îl privi, aşteptând întrebarea lui. Dar, mai întâi degetele lui trecură în zbor peste chipul ei. Acea simplă atingere îi trimitea fiori în întregul trup, o făcea să îl dorească din nou. Privi în ochii lui, lipsiţi de voioşie în acel moment. O privea calm, solemn, cu o intensitate deosebită, ca şi când ar fi vrut să citească în adâncul sufletului ei.

– Spune-mi Kenzie, această seară este un început? Sau este sfârşitul?

Kenzie rămase mută, incapabilă să îşi ia privirile din ochii lui, de pe chipul lui sculptural. „Dumnezeule!" gândi ea în timp ce o gheară o strângea de gât. „Nu numai că se mişca perfect şi acționa cu cel mai mare talent, dar avea şi cuvintele cele mai potrivite pentru orice situație".

– Hai, Kenzie, spune-mi ce va fi?

Continua să îl privească în tăcere. În trupul ei se produsese un tumult, o adevărată furtună. Sângele alerga izbindu-i urechile şi bătăile inimii ei se puteau auzi acoperind zgomotul ploii.

Uitaseră de taxiul care aştepta, de rafalele de vânt care aruncau perdele de apă în spatele lor, de cheia rămasă în poşeta ei deschisă. Şi se simțea pierdută în brațele lui şi el se simțea vrăjit de ființa ei. Nimic nu mai exista pe lume în afară de ei doi. Nici portiera unei maşini trântită în apropierea lor, nici paşii care se îndreptau spre ei, nici scârțâitul porții care se deschise în spatele lor.

– Ia te uită! Cei doi porumbei îndrăgostiți!

Era o voce bărbătească care o făcu pe Kenzie să tresară şi să se smulgă din brațele lui Hanns. Se întoarse în direcția din care venea vocea şi lumina unei lanterne o orbi.

– Charley...? Tu eşti? întrebă ea protejându-şi ochii.

– Scuze pentru deranj!

Nu era nici o îndoială. Era, într-adevăr, Charley Ferraro, fostul, actualul şi iar fostul ei iubit, față de care nu avea nici o obligație.

„Da, da! Nici o obligație! Şi atunci, ce dracului caută aici? Trebuie să aflu imediat!"

Trecu în fața lui Hannes şi îşi aşeză mâinile pe şolduri, pregătită pentru a se confrunta cu Charley, care urca treptele. Stinse lumina când ajunse în dreptul ei.

– Ce cauți tu, aici? întrebă ea în culmea furiei, fulgerându-l din priviri.

În loc de răspuns, Charley îşi prezentă legitimația.

Pentru câteva momente, Kenzie îşi pierdu stăpânirea de sine, apoi întrebă furioasă:

– Eşti amabil să îmi explici ce urmăreşti?

– Cine-i tipul? întrebă Charley, ca şi când nu ar fi auzit cuvintele ei. Ridică lanterna şi plimbă lumina pe chipul lui Hannes.

– Hai, omule, arată-mi legitimaţia, dacă ai?

– Nu vrei să încetezi? întrebă Kenzie. Charley nu ai nici un drept să te legi de oameni nevinovaţi. Stinge lanterna, pune-ţi insigna în buzunar şi pleacă dracului de aici!

– Doamne?!

Îndreptă lumina lanternei din nou în direcţia ei.

– Vreţi să fiţi acuzaţi de comportament indecent?

– Ce spui?

O furie cumplită puse stăpânire pe ea şi se simţea ca un butoi cu pulbere gata să explodeze oricând.

„Respiră adânc! Păstrează-ţi calmul! Se ascunde nemernicul în spatele legitimaţiei de poliţist" îşi spuse ea, amintindu-şi totodată că Charley Ferraro era un tip gelos.

– la lumina acea din ochii mei! Acum!

Glasul ei autoritar o uimi şi probabil că stârni şi uimirea lui Charley pentru că acesta stinse imediat lanterna.

– Kenzie, îl cunoşti pe acest domn, nu-i aşa?

– Domn! E prea mult să îl numeşti domn. Dar îl cunosc. Sau cel puţin ar trebui să spun că l-am cunoscut. Dar toate acestea s-au întâmplat mai înainte de a şti că s-a înrolat la Gestapo!

Charley nu luă în seamă ironia ei. Ţinea încă mâna întinsă în aşteptarea legitimaţiei.

– Hai, prietene, parcă ţi-am cerut să îmi arăţi legitimaţia. Hai, grăbeşte-te!

Hannes îl privea cu răceală.

Charley nu avea nici el o privire prietenoasă.

– Dumnezeule! Era exact ce îmi lipsea în noaptea aceasta. Hans, te rog, vrei să îi arăţi acestui nemernic cartea ta de identitate sau orice alt act? Te rog! Poate în felul acesta se liniştеşte şi dispare.

Hannes scoase portvizitul şi îi înmână lui Charley permisul de conducere. Charley trecu lumina lanternei, cu atenție, peste legitimație. Tresări şi întrebă surprins:

– Eşti Hannes Hockert?

– Da.

– Acel Hannes Hockert?

„Oare ce vrea Charley să spună? Am întâlnit un campion de tenis sau un pilot de curse european?"

– Vreți să îmi explicați şi mie ce se întâmplă?

Hannes mai scoase un act de identitate din portvizit, aşa încât Kenzie se apropie şi ea. După cum observă, nu era nici campion de tenis şi nici pilot de curse. Pe legitimația lui se putea citi cuvânul Interpol.

„Cine şi-ar fi putut imagina? Un polițist. Ca şi când unul nu era suficient; ies şi eu o dată în lume şi întâlnesc un alt polițist".

– Ce coincidență?! Eu sunt Charley Ferraro, îl auzí pe Charley exclamând cu uimire şi totuşi plăcut impresionat de întâlnire.

Hannes îl privea la fel de uimit.

– Eşti polițistul cu care trebuia să mă întâlnesc? Din brigada de combatere a furturilor obiectelor de artă? Cel cu care voi colabora în anul ce vine?

– Chiar el! spuse Charley zâmbind şi întinzând mâna.

Kenzie se retrase strângând din dinți. Nu dorea să rămână ca spectator la împăcarea lor, simțindu-se deja îndepărtată din acea frăție exclusivistă, cea mai exclusivistă din toate, cea a polițiştilor.

Îşi scoase cheia din poşetă, deschise uşa de la intrare şi intră. Trânti uşa cu putere în urma ei, în semn de sfidare şi urcă scările cu paşi grei.

Se întrebă dacă vreunul din ei îi remarcase lipsa.

Nu avea importanță. N-aveau decât să-şi destăinuie secretele unul altuia.

A doua zi era o zi de muncă pentru ea. Aşa că avea de gând să meargă direct la culcare.

21

În dimineața următoare, vântul ce bătea dinspre vest alungă norii, limpezind cerul. La ora şase şi nouă minute răsări strălucind peste Manhattan. Vântul începuse să usuce şi bălțile lăsate de ploaia nocturnă şi aerul era proaspăt.

Ceasul deşteptător al lui Kenzie o trezi după cinci ore şi jumătate de somn.

În drum spre galerie se gândi să intre într-o cafenea şi să bea o ceaşcă cu cafea. Dar îşi aminti la timp că datorită lui Charlley nu mai avea nici un ban. Îl înjură în gând şi se îndreptă spre slujbă, resemnându-se să bea fiertura numită cafea, oferită de companie.

Din fericire, stârni mila lui Arnold Li care insistă să primească patruzeci de dolari, împrumut, până în ziua când primeau salariul. Kenzie îi oferi o binecuvântare asemănătoare cu cea a papei, gest la care Arnold ridică din umeri.

– Este tot ce pot să fac. Nu crezi că e recomandabil să mă pun bine cu noul şef?

– Nu eu sunt noul şef, răspunse ea posomorâtă. Apoi începu să povestească tot ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Dacă ea se aşteptase că avea să îi provoace un şoc lui Arnold cu o asemenea veste, fu deazamăgită. Arnold suportă cu bine veştile.

– E bine să vezi, mai ales, partea luminoasă a întregii situații. Ai scăpat de o durere de cap. Deocamdată.

– Cum adică deocamdată?

– Aşteaptă şi vei vedea. Îşi va frânge gâtul cât de curând. Îi dau cel mult şase luni. Mai devreme sau mai

târziu tu vei fi şefa secţiei. Şi nici nu vei fi tu cea care o va elimina din cadrul companiei. Vei avea prăjitura şi o vei savura.

Kenzie ieşi pentru a bea o cafea adevărată şi pentru a mânca un corn proaspăt. Poate Arnold avea dreptate. Nu ştia ce să mai gândească despre întreaga situaţie. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

*
* *

Bambi Parker sosi la Burghley la ora zece şi jumătate. Mai întâi intră la Club şi după ce făcu un semn pentru a linişti spiritele anunţă promovarea sa.

Urmară râsete, felicitări, îmbrăţişări.

Douăzeci de minute mai târziu se îndrepta spre biroul eliberat cu o zi înainte de domnul Spotts.

La ora unsprezece Zackary Bavosa, avocatul de la Calvert, Barkhorn, Waldburger şi Slocum sosi însoţit de două gărzi de corp, dintre care unul ducea o servietă subţire care conţinea tabloul de Holbein.

Bambi examină atent tabloul. Era mic dar magnific. Reprezenta o fată cu flori şi un câine spaniel. Părea original şi chitanţa de vânzare datată 1946 părea şi ea autentică.

Ce ar mai fi putut cere?

O nouă părere.

Oricum nu avea de gând să le ceară părerea nici a lui Arnold şi nici a lui Kenzie.

„Ar fi o pierdere de vreme. Ar dura câteva zile, câteva săptămâni şi ei ar încerca să găsească defecte tabloului sau ar avea îndoieli în privinţa provenienţei lui. Ce nevoie am de ei? Eu conduc, acum, această secţie".

Chiar în acel moment luă hotărârea.

– Este o plăcere pentru noi să ne ocupăm de această vânzare, îl asigură Bambi pe avocat şi îi sună pe cei care lucrau la depozitele de obiecte de artă.

Câteva minute mai târziu sosi una din fetele de la Club şi îl invită pe Zachary Bavosa şi pe cele două gărzi de corp să o însoţească într-un birou unde tabloul avea să fie înregistrat şi închis într-unul din seifurile companiei.

În cursul acelei dimineţi, Charley încercă de două ori să ia legătura cu Kenzie. Şi de două ori Kenzie îi închise telefonul.

La ora prânzului se întâlni şi luă masa în compania lui Hannes Hockert la restaurantul Wallensky's Grill, unde discutară probleme legate de transportul operelor de artă furate şi despre metodele tot mai sofisticate utilizate de cei care furau aceste opere de artă. În timpul discuţiei, Charley spuse în treacăt că prietena lor comună, Kenzie, lucra la casa de licitaţie Burghley.

După prânz, Hannes hotărî să îi telefoneze lui Kenzie.

Fu întâmpinat cu răceală şi i se trânti şi lui telefonul fără a fi lăsat să spună o vorbă.

La patru mii de mile depărtare, Karl-Heinz cobora din avionul său personal la München. Fu condus la o pistă mai îndepărtată de aeroport şi urcă la bordul unui elicopter.

După douăzeci de minute elicopterul ateriză pe terenurile unui spital particular aflat într-o zonă pitorească a Bavariei, la poalele Alpilor.

Directorul însuşi îl însoţi pe Karl-Heinz la secţia de terapie intensivă. Acolo o întâlni pe sora sa, Sofia, veghind la capătul patului în care zăcea tatăl lor, aflat în comă.

– Cum se simte? întrebă Karl-Heinz, care se aplecă să îşi sărute sora pe obraz.

Dar buzele sale întâlniră aerul căci ea se ridică imediat luându-şi poşeta şi mănuşile. Privind-o, remarcă faptul că cei ce se ocupau de protecţia animalelor pe cale de dispariţie ar fi putut să o dea ca exemplu negativ. Sofia purta o haină şi o pălărie de leopard, poşetă şi pantofi din piele de aligator şi colier, cercei şi brăţară din fildeş.

– Era şi timpul să soseşti. Sunt singură cu el de mai bine de douăsprezece ore. Presupun că trebuie să îți mulțumesc pentru că ai venit să mă înlocuieşti.

Porni spre uşă, o deschise larg şi mai înainte de a ieşi se întoarse şi spuse cu voce acră:

– Bine ai venit acasă!

Karl-Heinz era epuizat. Două minute alături de Sofia valorau cât o viață trăită în tortură. Nu era de mirare că soțul ei găsise o cale de evadare.

„Cred că viața trăită alături de ea este mai rea ca moartea" gândi el şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse ea cu câteva minute mai înainte, privindu-l cu atenție pe pacientul aflat în pat.

Pentru câteva clipe rămase total dezorientat, crezând că a intrat într-o rezervă destinată altui pacient. Se uită încă o dată la cel aflat pe patul alăturat şi se întrebă dacă nu cumva cineva făcuse o glumă proastă.

Trupul acela ofilit, cu pielea transparentă, nemişcat, trup total asexuat, nu putea fi trupul tatălui său.

Îl privi atent şi se văzu nevoit să recunoască că era chipul tatălui său, Prințul.

„De fapt, o umbră a ceea ce a fost, şi totuşi, el este..." îşi spuse el aşezându-şi brațele pe piept şi închizând ochii.

Timpul se scurgea alene. Din când în când, doctori şi asistente intrau cu paşi neauziți, cercetau monitoarele, tuburile, mişcau trupul aflat în comă, pentru a nu îi cauza şi alte suferințe datorită nemişcării şi schimbau impresii în şoaptă. Strălucirea nopții trecute, petrecută la Met, părea un vis foarte îndepărtat şi amintirile legate de acea noapte se învârteau în jurul unui singur gând: Zandra.

„Dacă Zandra ar fi aici, alături de mine..."

În acea dimineață Zandra se prezentase la sediul companiei Burghley, la ora zece. Timp de o oră rămăsese în birourile unde i se întocmiseră formele de angajare, completă o cerere privind dreptul de şedere în țară şi primi un avans din salariul ei, ca şi un cec pe care îl putea încasa la cea mai apropiată bancă.

Apoi Kenzie, încântată să scape de apelurile telefonice ale lui Charley şi ale lui Hannes, o conduse în biroul pe care aveau să îl împartă şi o prezentă lui Arnold Li. Acesta se ridică politicos de la biroul lui, strânse mâna Zandrei şi se închină în cel mai pur stil asiaic.

– Te rog să îmi spui Arnold. Sunt încântat să te cunosc.

Pentru Zandra prima zi petrecută la Burghley trecu ca un vis. Era exact locul în care îşi dorise să lucreze. Îşi dorise o slujbă adevărată unde putea să îşi câştige existenţa într-un mod decent. Nici una din slujbele ei anterioare nu se putea compara cu cea de la Burghley.

Se afla într-un domeniu familiar. Se simţea ca şi când întreaga viaţă şi-o petrecuse numai printre tablouri pictate de vechi maeştri ai picturii. De fapt, momentele petrecute în faţa operelor existente pe domeniile rudelor sale bogate constituiseră o pregătire pentru această slujbă.

Era în culmea fericirii. De fapt nici nu îşi imagina că i-ar mai fi făcut plăcere o altă slujbă.

Kenzie şi Arnold o prezentară colegilor din alte secţii şi îi explicară regulile de bază după care se conducea secţia în care lucrau ei. Îi oferiră cataloage ale unor licitaţii ţinute cu mai mult timp în urmă şi liste privind vânzările realizate. În cele din urmă o conduseră în depozitele subterane în care temperatura era permanent controlată şi unde se aflau trei sute douăsprezece loturi de picturi realizate de vechi maeştri ai picturii, unele dintre ele constituind obiectul licitaţiilor următoare.

Acolo, în depozitele companiei, Zandra îi uimi pe noii săi colegi cu multitudinea cunoştinţelor ei.

Trecu pe lângă tablouri reprezentând diverse curente şi ţări. Recunoscu lucrările unor pictori mai puţin cunoscuţi şi puse sub semnul întrebării proveniența unor tablouri.

Văzând chipurile uimite ale celor doi noi colegi, le spuse cerându-şi scuze:

– Cred că am fost ca o vijelie. Nu am vrut să par o încrezută şi nici să îmi etalez cunoştinţele pentru a vă

impresiona. Dar am avut şansa să văd o mulțime de tablouri în colecțiile particulare ale rudelor mele.

– Nu trebuie să îți ceri scuze. Pur şi simplu nu ne-am aşteptat la o persoană atât de bine pregătită după ce am avut-o printre noi pe Bambi Parker.

– Bambi Parker? O voi cunoaşte şi eu?

– În mod sigur. Şi pentru că mi-am amintit, aş vrea să ştii cum a trecut de noi acest tablou. Acum când ne-ai atras atenția asupra lui.

– Nu-ți face probleme. Mă voi ocupa eu de el. Dar acum vă rog să îmi spuneți unde pot găsi anunțuri privind apartamentele de închiriat. Am nevoie de o locuință.

– Dacă nu ai o situație financiară foarte bună, îți urez succes. Pentru că în ciuda faimei de care se bucură această casă de licitație, din salariul pe care îl primeşti nu poți cumpăra caviar şi şampanie. Mai degrabă orez şi fasole.

– Deci, ce propunere ai? Am nevoie de o locuință.

– Ce pretenții ai?

– Cu venitul meu? O cameră, bucătărie, baie şi cam atât. Cât mai ieftin, dacă se poate.

– Eu caut pe cineva care să locuiască cu mine, spuse Kenzie.

– Minunat!

– Nu te grăbi! Mai înainte de a te aventura să spui da, cred că trebuie să vezi unde vei locui.

– Pot să te însoțesc după program?

– Perfect. Dar te avertizez. Vei fi dezamăgită.

Zandra zâmbi.

– Ceva îmi spune că trebuie să mă îndoiesc de valoarea acestui avertisment.

În pauza de prânz, Zandra se îndreptă spre banca cea mai apropiată aparținând de Citibank şi îşi încasă cecul, deschizându-şi un cont în acelaşi timp. Luă şi prânzul, compus dintr-un sandviş, mâncat în grabă, şi îşi petrecu restul după-amiezii încercând să verifice dacă într-adevăr îndoielile ei privind proveniența tabloului erau întemeiate sau nu.

Zandra se simțea ca un detectiv aflat în căutarea adevărului.

La sfârşitul programului plecă însoțind-o pe Kenzie.

– Cred că eşti obişnuită cu locuințe mult mai elegante, îi spuse Kenzie în timp ce deschidea ultima siguranță a uşii.

– Intră, te rog, o invită ea.

Privind în jurul său, Zandra spuse entuziasmată:

– Este minunat, Kenzie! Este excelent! este asemănător unui apartament englez din punct de vedere al confortului. Cum ai reuşit?

Kenzie o plimbă prin tot apartamentul, aprinzând luminile şi dându-i explicații:

– Aici este bucătăria, care datează de prin anii 1920 şi... iată şi baia... aici este dormitorul meu...

– Este absolut divin. Şi uimitor. Îmi plac camerele primitoare, confortabile, intime.

– Adică, mici, vrei să spui. Nu am de ce să mă plâng. Prețul este potrivit cu veniturile mele. Şi, uite, aceasta este camera ta. Sper că nu te deranjează faptul că este mobilată.

Zandra intră şi privi în jurul său. Era în mod sigur cea mai plăcută cameră mobilată cu piese disparate pe care o întâlnise în toată viața ei.

– Eu cumpăr tot ce nu se vinde la licitații, obiecte pe care le consider demne de luat în seamă. După cum vezi, umblu după chilipiruri.

– Este absolut minunat. Îmi place şi mă voi muta aici. Scuză-mă! Mă voi muta în cazul în care eşti de acord.

– Sunt de acord! confirmă Kenzie, uşor uluită de admirația Zandrei. De ce n-aş fi de acord?

ȚINTA: INSTAURAREA TERORII LA BURGHLEY

Undeva, în Nevada: 22 noiembrie

Locul nu purta nici un nume; în jurul său, pe o distanță de zeci de mile, nu se afla nici un suflet de om.

Vechea stație de benzină Texaco, aflată pe autostrada 95, la jumătatea drumului între Vegas şi Reno, era părăsită de mai bine de zece ani şi nu mai lipsea mult să se prăbuşească.

În noaptea aceea, două maşini diferite, fiecare sosind din altă direcție, se opriră în fața stației de benzină, năpădită de ierburi. După ce stinseră farurile continuară drumul până când se întâlniră.

Maşina de teren Jeep Cherokee venea dinspre Vegas în timp ce furgoneta venise pe drumul dinspre Reno.

Parcară unul alături de celălalt în aşa fel încât nici unul dintre şoferi nu era obligat să coboare din maşină. Coborâră doar geamurile, cu mâinile protejate de mănuşi.

Erau singuri şi amândoi arătau exact ca la întâlnirea din Macao. Numai forma trupurilor era omenească. Erau îmbrăcați cu aceleaşi costume şi cu fețele acoperite de măşti, în timp ce ochii le erau ascunşi în fața ochelarilor închişi la culoare şi vocile erau distorsionate de aparatele ataşate trupurilor lor, asemănătoare unor trupuri de extratereştri.

Omul aflat la volanul autoturismului de teren fu cel care vorbi primul:

– Ce ai de raportat?

– Din cei zece specialişti pe care ai dorit să îi contactăm, toți au fost găsiți. Cinci dintre ei au sosit deja

la casa ascunzătoare. Printre ei se află şi unul dintre cei patru aflaţi în închisoare. L-am scos săptămâna trecută.

– Este vorba de elicopterul care a scăpat din curtea închisorii mexicane?

– Da, despre el e vorba. Ortez se numeşte omul. L-am trecut graniţa în Texas în aceeaşi zi.

Râsul metalic de robot al omului aflat la volanul maşinii Cherokee hârâi în noapte.

– Tâmpiţii încă îl mai caută în Mexic, răsturnând ţara pentru a-l găsi.

– Şi ceilalţi trei deţinuţi?

– Lucrăm pentru eliberarea lor. În ceea ce îl priveşte pe cel din Columbia şi pe cel din Turcia, treaba este ca şi făcută. Mai greu merge eliberarea expertului în explozii, aparţinând armatei irlandeze. Închisoarea britanică în care se află deţinut este ca o fortăreaţă. Încă nu avem un termen pentru acţiunea noastră?

– Încă nu. Dar îl vom stabili imediat ce prietenul nostru irlandez va fi eliberat. Totul depinde de el.

– Nu există nimeni altcineva care să îl poată înlocui?

– Nu!

Omul aflat la volanul maşinii de teren scutură capul cu încăpăţânare. Experţii în explozii erau destui, dar nici unul nu se putea compara cu irlandezul care se afla la închisoare. Donough Kildare era cel mai bun, era un artist care putea arunca în aer o întreagă clădire, folosind doar câteva materiale inflamabile existente în orice locuinţă.

Aceste materiale puteau trece cu vederea chiar şi în cazul celei mai amănunţite cercetări efectuate de specialişti ai poliţiei.

Accident! Aşa trebuia să îi ceară irlandezului să opereze. Aşa trebuia să pară întreaga acţiune. Investigatorii şi cercetătorii erau obligaţi să gândească în felul acesta. Un accident mortal... Acest accident era piatra de temelie a întregii operaţiuni. Atunci când se producea accidentul, atunci sosea momentul începerii acţiunii.

O încercare îndrăzneață. Irlandezului i se permitea numai o singură încercare. În cazul unui eşec, toată operațiunea sărea ea însăşi în aer.

– Am nevoie de Kildare. Nu vreau nici un înlocuitor. Trebuie să îl scoți din închisoare!

– Şi ținta? Scopul acestor acțiuni?

– Nu este nevoie să îl cunoşti. Orice amănunte aflate înainte de începerea acțiunii atrag după ele moartea acelui curios.

– Şi irlandezul? El va afla nişte informații mai amănunțite înainte de începerea acțiunii. După îndeplinirea misiunii ce se va întâmpla cu el?

– Tu ce crezi? Morții nu spun poveşti. Niciodată.

– Şi cele zece milioane cuvenite lui? Ce se va întâmpla cu ele?

– Vor fi un mic câştig suplimentar pe care îl vom împărți între noi doi. Dar, nu uita! Trebuie să livrezi marfa. Irlandezul este cheia. Dacă nu îl eliberezi, întreaga operațiune se anulează. Este limpede?

– Am înțeles.

– Perfect. Deci, ne-am înțeles. Dacă nu mai există alte probleme, cred că ne putem despărți. Vom lua legătura prin metoda deja cunoscută.

Şoferul camionetei răsuci cheia în contact şi porni motorul. Încet, cu farurile stinse, conduse maşina până în fața primei pompe a stației de benzină. Privi în ambele direcții ale drumului.

Autostrada 95 se deschidea în fața lui fără nici o maşină care să circule pe ea. Ambală motorul şi numai când maşina atinse asfaltul şoselei aprinse farurile şi porni spre nord îndreptându-se spre Reno, cel mai „mare orăşel din lume".

Şoferul maşinii Cherockee aşteptă câteva minute mai înainte de a porni motorul. Nu aprinse nici el farurile şi viră în jurul stației de benzină. Se opri. Ascultă. Privi în stânga şi în dreapta.

Văzu farurile unei maşini apropiindu-se dinspre nord şi aşteptă răbdător trecerea ei. Apoi viră la stânga, aprinse farurile cu halogen ale maşinii şi apăsă accelerația până la podea.

Maşina porni să înghită milă după milă în drumul ei spre sud.

Spre sud. Înapoi în Vegas. Înapoi la târfa atrăgătoare, strălucind în lumina neonului, în deşertul Majorie.

O sută cincizeci de mile şi avea să fie acolo.

Cartea a doua

Condiția artei

Controverse stârnite de scoaterea la licitație a unei lucrări de Holbein

New York, 9 ianuarie: Casa de licitație Burghley a anunțat ieri că intenționează să mențină pe lista lucrărilor propuse pentru următoarea licitație un tablou a cărui proveniență este controversată de specialiștii şi negustorii de artă aflați de ambele părți ale Atlanticului.

Tabloul se numeşe „Fată cu flori şi cu un spaniei" şi a fost pictat de Hans Holbein cel Tânăr în perioada celei de a doua şederi a sa în Anglia, după anul 1532.

În timp ce numeroşi experți susțin că această lucrare a fost furată dintr-un castel din apropiere de Darmstadt, după cel de al II-lea război mondial, specialiștii casei de licitație Burghely sunt de părere că tabloul a fost, de fapt, vândut unui ofițer american, după moartea căruia moştenitorii săi s-au hotărât să îl pună în vânzare.

Allison Steele, reprezentanta operațiunilor pentru America de Nord, susține că în fața legii vânzătorul şi nu casa de licitație garantează titlul de proprietate al operei de artă. Sheldon D. Fairey, preşedintele consiliului de administrație, era plecat ieri într-o călătorie şi nu a putut fi contactat...

❀22❀

New York City, 4 ianuarie

– La naiba! Cineva aflat în această încăpere este răspunzător de acest dezastru!

Furtuna din sala de şedinţe răzbătea prin uşa închisă ca şi când ar fi fost un semnal de alarmă. Kenzie puse mâna pe clanţă şi îşi făcu curaj, apoi apăsă clanţa încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot.

Obloanele grele de mahon împiedicau soarele să pătrundă în încăpere. Aşezat în capul mesei lungi, Sheldon D. Fairey arăta ca un comandant de oşti.

– Cum s-a ajuns la o situaţie blestemată ca asta? Cum s-a produs o faptă de o prostie înspăimântătoare, este peste puterea mea de înţelegere...

Kenzie închise uşa cu mare grijă şi porni în vârful picioarelor spre capătul mesei unde erau adunaţi ceilalţi participanţi.

– ...dar nenorocirea s-a produs şi noi ne aflăm nu numai în faţa unei controverse cu legea şi cu publicul, ci şi în faţa unui incident care poate crea o criză diplomatică între Germania şi Statele Unite. S-a creat o situaţie cu totul imposibilă.

Cei aflaţi în sală murmurară, foindu-se pe scaune, dar el păru să nu observe. De pe scaunul lui ergonomic, de pe care prezida şedinţele graţie Dinei Goldsmith, se întoarse cu o uimitoare repeziciune şi privi în direcţia în care se afla Kenzie.

– Oh! Risipitoarea domnişoară Turner! Bineînţeles dacă nu mă înşeală privirea!

Kenzie înţepeni cu un picior în aer, într-o atitudine teribil de caraghioasă.

– Apreciem bunăvoința de care dați dovadă participând la această întrunire. Sper că nu v-am deranjat chemându-vă să participați la această ședință?

– Nu, domnule! Vă rog să mă scuzați.

Fairey aşteptă o scuză care nu veni şi păru să se calmeze de la sine.

– Luați loc, domnişoară Turner.

– Da, domnule.

Kenzie porni din nou spre masă şi se aşeză pe scaunul aflat alături de cel ocupat de Zandra, în tăcere. Aruncând o privire în jurul său, cele mai negre presupuneri ale ei se adeveriră.

Era limpede că fusese invitată la o întrunire a celor mai importante personaje din conducerea companiei.

Allison Steele, şefa operațiunilor pentru America, David W. Bunker Jr., cel mai în vârstă dintre vicepreşedinți, Ileane K. Ochsenberg, consilier, Eunice Folkes, şefa relațiilor cu publicul, Fred Cummings, şeful inspectorilor financiari. Toți erau prezenți alături de specialiştii secției Vechi maeştri ai picturii: Bambi Parker, Arnold Li, Zandra şi Kenzie.

Scheldon D. Fairey o privea din capătul mesei:

– După cum le spuneam şi colegilor dumitale, domnişoară Turner, am primit un telefon de la secretarul de stat. Crezi că ai putea ghici despre ce am discutat?

– Da, domnule. Presupun că este vorba despre tabloul de Holbein.

– Perfect. Am fost informat că ambasadorul german a înaintat o plângere oficială privind furtul tabloului din patrimoniul național. Totodată, procurorului general din Frankfurt i-a fost înaintată o cerere de punere sub urmărire a persoanelor necunoscute care au furat tabloul, cerere formulată de Institutul german al culturii.

– Doamne! suspină Kenzie.

– Doamne! Într-adevăr! Domnişoară Turner, ai fost una din cele mai strălucite colaboratoare ale domnului Spotts. Ai putea avea amabilitatea să ne spui cum crezi că s-ar putea rezolva această problemă?

Kenzie nu ezită să răspundă.

– Nu este greu de răspuns. Nu prea avem de ales, nu-i aşa? Vreau să spun că tabloul nu ar fi trebuit acceptat dintr-un început. Dacă vă amintiţi, în luna noiembrie a anului trecut, am înaintat un memoriu în care mă refeream la proveniența dubioasă a tabloului şi susţineam că avem două alternative: fie să renunţăm să mai punem tabloul în vânzare, fie să amânăm punerea lui în vânzare până când reuşim să stabilim în mod cert proveniența sa. Memoriul a fost contrasemnat de domnul Arnold Li şi de domnişoara von Hohenburg-Willemlohe.

– Da, da! Dar acum toate acestea aparţin trecutului. Ceea ce doresc este să ştiu ce ai de gând să faci acum?

– După cum văd eu, suntem confruntaţi cu două probleme de fapt. Prima se referă la faptul că tabloul a fost acceptat pentru a fi înscris la licitaţie. Şi cea de a doua este datorată prezenţei, pe coperta catalogului pentru următoarea licitaţie, a reproducerii acestui tablou. Din această situaţie nu avem cum să scăpăm pentru că răul s-a produs deja. După părerea mea nu putem spera decât să reuşim să oprim prăbuşirea.

– Adică să îl retragem din licitaţie.

– Da, domnule. Şi ar trebui să facem publică intenţia noastră de a întreprinde o investigaţie pentru stabilirea corectă a provenienţei acestui tablou. Dacă nu procedăm în felul acesta, mă tem, domnule, că s-ar putea să fim acuzaţi de comercializarea de bunuri furate.

Fairey făcu o grimasă auzind ultimele cuvinte.

– Ei bine? Vrea cineva să adauge ceva la cele spuse de domnişoara Turner?

– Da! interveni Allison Steele. Domnişoară Turner, nu crezi că această manieră de a acţiona este cam alarmantă, cam pripită?

– Dimpotrivă, domnişoară Steele. În această situaţie deosebită, cred că este absolut necesar să ne grăbim. Şi în ceea ce priveşte nota alarmantă, ţin să vă amintesc că nu eu am fost cea care a convocat această întrunire.

O linişte neplăcută coborî asupra sălii. Nimeni nu putea nega cele spuse de Kenzie.

– Acest tablou înseamnă foarte mult pentru companie, spuse Fred Cummings. Mai întâi este vorba despre evaluarea stabilită înainte de vânzare, valoare care se ridică la douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Dacă retragem tabloul din cadrul licitaţiei, pierdem două milioane şi jumătate de dolari, ceea ce reprezintă comisionul cumpărătorului şi aceeaşi sumă ne-ar reveni din partea vânzătorului. Deci, o pierdere în valoare de cinci milioane de dolari. Şi chiar mai mult dacă tabloul va fi vândut peste suma evaluată anterior.

– Îmi pare rău, domnule Cummings, dar trebuie să vă contrazic.

– Da?

– Da, domnule. Calculele dumneavoastră se bazează pe presupunerea că tabloul se va vinde şi încă la preţul stabilit înainte de licitaţie. Dar, după cum ştiu, de multe ori se întâmplă că multe lucrări înscrise în catalog nu se vând. Dacă noi retragem acum taboul din licitaţie, nu vom avea nici o pierdere, pentru că nu avem nici o garanţie că se va vinde.

– Este corect. Dar nu trebuie să uităm că acest tablou de Holbein este atracţia licitaţiei, steaua ei. Dacă îl vom retrage, o mulţime de posibili participanţi nu vor mai veni la licitaţie.

– Da, s-ar putea să fie cum spuneţi. Dar mă tem că acesta este un risc pe care putem şi trebuie să îl luăm.

– Chiar dacă valoarea estimată a licitaţiei ar scădea de la o sută douăzeci de milioane la nouăzeci şi cinci?

– Da.

– Domnişoară Turner, interveni şi David Bunker, este adevărat că dacă multe din lucrările propuse spre vânzare nu vor fi vândute sau obţinute preţuri mai scăzute decât cele estimate, pierderile casei vor fi sub cele nouăzeci de milioane?

– Da, domnule, s-ar putea, recunoscu ea, simţind că era supusă unui adevărat interogatoriu.

– Şi te resemnezi cu gândul că alături de Christie şi Sotheby valorile galeriei noastre de tablouri ale vechilor maeştrii... vor fi... să spunem îngrozitor de...

– Da, domnule.

– Acţionarii nu vor fi încântaţi, murmură el cu o expresie acră ca oţetul.

– Da, şi nici nu mă aştept să fie, răspunse Kenzie.

În sală se lăsă din nou tăcerea. Pendula mare, olandeză, aflată pe perete între două ferestre, marca scurgerea timpului şi bătăile ei păreau vocea destinului anunţându-i că nimic nu putea fi schimbat. De jos, din stradă, răzbăteau slab, până la ei, zgomotele obişnuite: claxoanele şi frânele maşinilor, sirenele poliţiei, chiar şi motorul unui avion brăzdând cerul îşi făcu anunţată prezenţa.

Sheldon D. Fairey tuşi încetişor, îşi drese glasul şi spuse:

– David a atins un punct sensibil. Domnişoară Turner, spune-mi, te rog, ce vei spune unei săli pline cu acţionari furioşi?

– Adevărul, ce altceva? spuse ea sec privindu-l direct.

– Adevărul!

Din vocea joasă, plină, a lui Fairey răzbătea o undă de batjocură, dar şi furia.

– Bine, domnişoară Turner, dar nu eşti atât de naivă, nu-i aşa? Asta în cazul în care acţionarii ţin mai mult la ceea ce numeşti dumneata „adevăr" decât la dividendele lor.

– S-ar putea să le pese dacă cineva le explică legătura strânsă dintre dividendele lor şi păstrarea reputaţiei companiei, cele două fiind strâns legate una de cealaltă.

Chipul ei exprima o încăpăţânare pe care nu o mai afişase până în acel moment şi strălucea de pasiune ca un copil prins într-un joc captivant.

– Te rog să ne explici, spuse Fairey bătând uşor, cu degetele perfect manichiurate, în masa strălucitoare.

– Vă rog să mă urmăriţi, domnule! Ce înseamnă o pierdere financiară reprezentând valoarea unui singur

obiect de artă comparată cu cel mai important capital al companiei, capital pe care îl reprezintă însăşi reputaţia sa? Noi trebuie să ne gândim la cei aproape trei sute de ani de existenţă nepătată a acestei case. Noi această reputaţie trebuie să o păstrăm intactă.

Pentru a întări cele spuse de ea, lovi cu pumnul în masă, apoi dându-şi seama că îşi pierduse controlul, roşi şi se aşeză din nou pe scaun.

– Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea.

– Încă puţin şi mă vedeam obligat să licitez pentru podul Brooklyn, domnişoară Turner, spuse zâmbind Fairey, a cărui stare de spirit se schimba văzând cu ochii. Cred că ar trebui să iei cuvântul în locul meu la următoarea întrunire cu acţionarii.

– Mulţumesc, domnule, dar prefer să nu accept invitaţia.

– Nu te acuz pentru pasiunea cu care ai vorbit, zâmbi Fairey. Într-adevăr, prima noastră îndatorire este să păstrăm nepătată reputaţia casei Burghley. Deci mai are cineva ceva de adăugat? Eunice?

– Din punctul de vedere al serviciului meu, de relaţii cu publicul, cred că domnişoara Turner are dreptate. Retragerea tabloului din cadrul următoarei licitaţii este în interesul nostru.

Fairey privi spre Ileane Ochsenberg.

– Şi ce probleme juridice poate atrage această acţiune? Să spunem că tabloul nu va participa la licitaţie şi se dovedeşte că provine dintr-un furt. Putem fi acuzaţi că punem în vânzare bunuri furate?

– În nici un caz, răspunse Ileane. După cum ştiţi, vânzătorul este cel care răspunde în faţa legii de proveniența tabloului şi nu noi. Deci, în condiţii normale, vânzătorul este cel care va fi tras la răspundere. Având în vedere că acest tablou reprezintă o moştenire şi că persoana care l-a deţinut iniţial a murit, nu există nici un vinovat care să fie acţionat în justiţie. Un moştenitor nu poate fi făcut vinovat.

– Bine. Este foarte bine! Deci ne putem liniști. Mai avem doar o problemă: datoria noastră etică față de client. Unul din angajații noștri a acceptat tabloul.

– Da. Şi?! întrebă Ileane privindu-l cu interes.

– Dacă retragem tabloul din cadrul licitației, nu înseamnă că părăsim interesul clientului pentru a ne salva pielea?

– Nu, domnule. Noi am acceptat tabloul cu bună credință şi am fost convinşi că acest client al nostru deține tabloul cu acte în regulă. Faptul că el nu are documente clare care să dovedească proveniența tabloului nu este vina noastră. Şi nici nu este prima dată când apare o asemenea situație.

– Şi nu va fi nici ultima. Dar cel puțin nu suntem singurii, interveni David Bunker.

– Este adevărat că au mai existat situații asemănătoare. Casa Sotheby a fost nevoită să retragă din vânzare, din aceleaşi motive, un tablou de Joachim Wtewael, apoi a mai fost şi controversa ridicată de argintăria Sevso pe care şi-o disputau atât Ungaria cât şi Iugoslavia.

– Ca să nu mai amintim şi de problemele ridicate de lucrarea lui Kalimnos Kouros, în anul 1982, murmură Fairey.

Ileane zâmbi:

– Special am lăsat menționarea acestei întâmplări la urmă. Revenind la situația prezentă, trebuie să ne amintim că prima mențiune referitoare la proveniența ilegală a tabloului a fost făcută de domnişoara von Hohenburg-Willenlohe. Apoi a luat imediat legătura cu reprezentantul clientului nostru şi l-a anunțat că nu putem continua procedura de vânzare până nu luăm legătura cu autoritățile germane competente.

– Ceea ce am şi făcut, completă Fairey. Numai că ulterior ei şi-au schimbat părerea.

– Da, este adevărat. Dar noi avem copii ale corespondenței purtate în acest sens, putând dovedi că suntem în afara oricărei bănuieli.

– Nu trebuie să uităm, interveni David Bunker, că noi suntem cei care, în interesul clientului, am contactat conducerea Institutului cultural german. Noi le-am atras atenția asupra existenței acestui tablou şi nu invers.

– Bineînțeles, aprobă Ileane, aceasta este modalitatea de abordare corectă a unei asemenea situații. Îi oferă proprietarului de drept posibilitatea de a negocia lucrarea la un preț deosebit de începerea licitației. Răspunsul institutului a fost că muzeul nu are bani şi nu poate achiziționa tabloul şi ne oferea dreptul de a pune tabloul în vânzare în cadrul unei licitații.

– Exact ceea ce aveam nevoie să aud, remarcă Fairey.

– Da, este liniştitor, cu adevărat, confirmă Ileane. Lăsând de o parte lipsa de profesionalism cu care a fost acceptat tabloul în cadrul casei de licitație, restul acțiunilor noastre ce urmează a fi întreprinse vor urmări îndeaproape ca nici o altă eroare să nu se mai strecoare în achizițiile noasre.

– Şi, totuşi, dacă ne gândim bine, nimic din toate acestea nu s-ar fi înâmplat dacă domnul Spotts ar mai fi fost la conducerea secției, spuse domnul Fairey.

Toți rămaseră fără replică la auzul acestor cuvinte. Apoi continuă, după câteva minute:

– Pentru a evita pe viitor asemenea situații, orice lucrare valoroasă ce va fi acceptată pentru licitație în cadrul secției Vechi maeştri ai picturii, va fi analizată în mod obligatoriu de cel puțin trei dintre cei patru membri ai secției. Este clar? întrebă domnul Fairey plimbându-şi privirile de la Kenzie la Zandra, apoi la Arnold şi oprindu-se acuzator asupra lui Bambi.

Toți aprobară din cap în tăcere.

– Deci, ne-am înțeles. În încheiere, vreau să le mulțumesc domnişoarelor Turner şi von Hohenburg-Willenlohe şi domnului Arnold Li pentru profesionalismul de care au dat dovadă.

Kenzie nu putea să nu recunoască talentul cu care domnul Fairey diminua puterea lui Bambi în cadrul secției.

Dacă el ar fi insistat asupra necesității unui vot unanim, atunci s-ar fi aflat în situația unui permanent sabotaj din partea lui Bambi. Dar așa, puterea acesteia se reducea vizibil.

„Necesitatea unui vot comun a numai trei dintre noi îi reduce puterea. Eu, Zandra şi Arnold o putem reduce la tăcere permanent" gândi Kenzie.

Bambi rămăsese încă la conducerea secției, dar era numai un om de paie.

Cu o vioiciune neobişnuită, Fairey întrerupse tăcerea:

– Cred că a sosit momentul să supunem la vot hotărârea luată privind acest tablou de Holbein. Reprezentanții secției Vechi maeştri se vor abține de la vot. Deci, vă rog să spuneți cine este de acord cu retragerea din licitație a tabloului. Vă rog, ridicați mâna.

El însuşi ridică mâna.

Kenzie privi în jurul său. Unul câte unul ceilalți ridicară şi ei mâinile până când votul fu unanim.

– Avem unanimitate. Tabloul va fi retras şi noi vom face publică investigația amănunțită pe care o vom organiza. Eunice, te rog să pregăteşti o declarație oficială pe care Allison o va face publică. Mai înainte de a organiza o conferință de presă, te rog să te consulți cu Ileane.

– Aşa vom face, domnule, spuse Eunice Ffolkes.

– Mai există şi alte întrebări? privi Fairey, întrebător.

Nimeni nu mai avea nimic de spus.

– În cazul acesta declar şedința încheiată.

Scaunele se puseră în mişcare şi participanții începură să părăsească sala în tăcere. Bambi trecând pe lângă Kenzie o fulgeră cu o privire veninoasă.

Kenzie se pregătea să iasă pe uşă când auzi vocea domnului Fairey:

– Domnişoară Turner?

– Da, domnule?

– Te rog să mai rămâi câteva minute. Aş vrea să mai discutăm încă un aspect al problemei.

– Luați loc, domnişoară Turner.

Ultima persoană ieşi din sala de şedinţe. Kenzie se aşează pe scaunul cel mai apropiat de Fairey şi aşteptă.

Fairey privea peretele din faţa sa, aparent cufundat în gânduri. Urmărindu-i privirile Kenzie observă că admira fotografia ce reprezenta o reproducere a unui tablou de Van Gogh, tabloul vândut în cadrul unei licitaţii organizate în anii '80 şi care se vânduse cu un preţ neegalat la nici o altă licitaţie.

– Domnişoară Turner, ştii care este menirea casei Burghley?

– Bineînţeles, domnule. Să vândă opere de artă şi obiecte decorative.

– Eşti convinsă? Şi eu gândeam la fel. Acum încep să am îndoieli. Din ce în ce, simt, tot mai mult, că aceste comori pe care le punem noi în vânzare sunt cumpărate mai mult pentru valoarea lor materială decât pentru cea artistică.

– Aveţi dreptate, domnule.

Fairey se ridică şi se aşează din nou pe scaunul aflat de partea cealaltă a mesei, faţă în faţă cu Kenzie. O privi direct în ochi şi Kenzie îi susţinu privirile fără să clipească.

– Priveşti oamenii direct în ochi, domnişoară Turner.

– Şi dumneavoastră, domnule Fairey.

– Spune-mi, domnişoară Turner, în mod neoficial, ce părere ai despre această poveste legată de tabloul lui Holbein?

Kenzie răspunse cu grijă, căutând să rămână calmă, neutră.

– Cred că este o situaţie inevitabilă.

– Inevitabilă? se miră Fairey.

– Dacă avem în vedere volumul uriaş al afacerilor noastre, atunci trebuie să fim de acord că aceste incidente sunt inevitabile.

– Adevărat! Deci nu crezi că este greşeala acelei ameţite, a acelei păpuşi total lipsite de creier care ne-a fost impusă?

– Domnule Fairey, sarcina mea este să servesc secţia cât mai bine. Şi îmi place să cred că aşa şi fac. Totuşi, nu

îmi place să fac speculații și nici să găsesc vinovați. Mai ales după ce faptul este consumat. Asta, și nu politica de culise mă interesează pe mine.

Vocea ei era blândă, calmă, și privirea îl urmărea atent pe Fairey.

– Un sentiment plin de noblețe.

Kenzie nu comentă afirmația lui.

– Deci nu vrei să faci nici un comentariu asupra acestui incident?

– Doar că mă bucur că totul este ținut sub control și că nu s-au adus prejudicii majore companiei.

– Înțeleg... Mai devreme ai propus inițierea și desfășurarea unei anchete amănunțite privind proveniența acestui tablou.

– Da, domnule. Aveți dreptate.

– Îți dai seama de semnificația acestei acțiuni?

– Eforturile noastre vor fi în atenția presei și a celor interesați de artă în general.

– Perfect. Deci, având toate acestea în vedere, vei înțelege de ce te voi însărcina cu conducerea operațiunilor legate de anchetă.

– Pe mine, domnule?... Dar domnișoara von Hohenburg-Willenlohe este mult mai competentă...

– Da, da! Sunt convins de calitățile ei. Dar lucrează în cadrul secției numai de trei ani și noi avem nevoie de un expert pentru a supraveghea ancheta. Îmi vei raporta direct mie. Sper că mă pot baza pe dumneata, domnișoară Turner?

– Da, domnule.

– Mulțumesc, domnișoară Turner. Îmi amintesc că în câteva situații asemănătoare ai colaborat cu un ofițer de poliție care face parte din brigada de combatere a furturilor operelor de artă, ...cum se numește...?

– Charles Ferraro, răspunse ea, mai înainte să înțeleagă ce se întâmpla de fapt. Când conștientiză întreaga situație, simți o împunsătură dureroasă în inimă.

– Da, da, Ferraro. Deci, te sfătuiesc să iei legătura cu el cât mai curând şi să vă ocupaţi de această problemă. El are cunoştinţe mai bogate în domeniu decât avem noi.

„Dumnezeule! Doar nu se aşteaptă să colaborez cu Charley. Aşa ceva este imposibil!" gândea Kenzie, incapabilă să se mai concentreze asupra unui alt gând.

Trecuseră trei luni de la petrecerea la care participase la Met şi în tot acest timp refuzase să vorbească sau să se întâlnească cu Charley sau cu Hannes. Totdeauna închidea telefonul când auzea glasul lor. Îşi schimbase chiar şi siguranţele de la broasca de la uşă când îşi amintise că îi dăduse lui Charley un rând de chei al apartamentului.

Şi tocmai când credea că scăpase de el, odată pentru totdeauna, se vedea nevoită să reia legăturile cu el.

– Domnişoară Turner?

Vocea aspră a lui Fairey ajunse până la ea.

– S-a întâmplat ceva, domnişoară Turner?

– Nu... Doar... doar că nu aş dori să colaborez cu ofiţerul de poliţie Ferraro.

– De ce? Poţi să mă lămureşti?

– Aş prefera să nu discut acest subiect.

– Cred că acesta nu este un argument. Sunt prea multe în joc. Chiar dumneata ai amintit de cei trei sute de ani de activitate nepătată a casei Burghley, nu-i aşa?

„La dracu'! De ce oare m-am ambalat?"

– Ai vreo obiecţie? Ţi-am cerut prea mult, domnişoară Turner?

– Nu, domnule, răspunse ea cu glas slab.

– Perfect. Atunci aştept să mă ţii la curent cu tot ce descoperi. Asta este tot, domnişoară Turner.

Şi discuţia lor se încheie.

Kenzie se întoarse în biroul ei şi se prăbuşi pe scaun cu un aer de om năucit de vestea primită.

– Kenzie?! Dumnezeule! Arăţi groaznic. Ce s-a întâmplat?

Kenzie rămase tăcută. Privea telefonul cu teamă.

„Charley! Trebuie să îi telefoneze lui Charley! Aş prefera să merg desculță pe cărbuni încinşi".

Dar nu avea de ales. Resemnându-se în fața sorții, ridică receptorul şi formă numărul.

– Departamentul de poliție New York, răsună vocea unei femei în receptor. Brigada de combatere a furturilor operelor de artă.

– Cu ofițerul Ferraro.

– Cine îi caută?

– Domnişoara Turner.

– O clipă, vă rog!

Auzi vocea femeii.

– Ferraro, pe linia doi.

– Da! Cine mă caută? auzi vocea atât de bine cunoscută a lui Charley, venind de undeva de departe.

– O domnişoară Turner, auzi Kenzie vocea femeii. Să fac legătura?

– Nu. Las-o să mai fiarbă o vreme. S-ar putea să îi facă bine.

„Nenorocitul! Nemernicul!" gândi Kenzie cu furie, trântind receptorul. „Încă nu a auzit ultimul meu cuvânt! Şi îl va auzi. Cât de curând!"

Ridică receptorul şi auzi din nou glasul femeii.

– Aş dori să vorbesc cu ofițerul Ferraro. Este vorba de o problemă oficială.

Pauză. Apoi vocea femeii.

– Îmi pare rău, dar ofițerul Ferraro tocmai a părăsit sediul.

Kenzie trânti receptorul scrâşnind din dinți de furie.

23

Ocupată! Permanent ocupată!
Zile pline pentru Dina Goldsmith.

Odată ajunsă în vârful societății înalte, Dina nu avea de gând să se culce pe lauri. Erau departe de ea asemenea gânduri; avea o țintă precisă şi simțul ei de orientare era la fel de ascuțit ca al unui porumbel voiajor. Întocmise şi o strategie demnă de un şef de stat. Iată un exemplu de felul cum arăta agenda ei într-o zi obişnuită:

7:00 a.m. : întâlnire cu Julio, instruirea personalului
7:15 a.m. : gimnastică de dimineață
8:45 a.m. : baia
9:00 a.m. : corespondență, telefoane
9:30 a.m. : maseuză
10:00 a.m. : coafor, manichiură
10:30 a.m. : întâlnire cu noul bucătar şef
11:00 a.m. : conferință la Sotheby: „Portretul în Anglia secolului al 18-lea"
12:30 p.m. : probă: Oscar de la Renta
1:30 p.m. : prânzul cu Becky
2:45 p.m. : lecția de lb. franceză: verbele neregulate
3:45 p.m. : întâlnire la asociația: „Toți au dreptul să mănânce" ptr. organiz. Galei de primăvară
5:00 p.m. : Galeriile Wildenstein: ref. la tablourile lui Gainsborough
5:30 p.m. : pauză pentru probarea toaletei. Costumul negru de seară Herrera şi colierul de perle şi smaralde „Gatsby" realizat de Cartier

6:45 p.m. : Galeriile Knoedler – vernisajul expoziției lui Donald Sultan
7:30 p.m. : Met: „Puccini şi şampanie"
9:00 p.m. : Met: Cină în beneficiul Clubului Colony.

Trăia într-un permanent vârtej, dar Dinei îi plăcea acest stil de viață. Se avânta cu pasiune în vârtej şi îşi amintea cu plăcere de momentul când Becky se oprise în dreptul ei şi îi adresase câteva cuvinte la petrecerea lui Karl-Heinz.

Din acel moment, toate uşile îi fuseseră deschise, toate uşile care până atunci fuseseră închise pentru soții Goldsmith. Invitațiile curgeau permanent. Şi soții Goldsmith le acceptau şi răspundeau la ele.

Erau invitați la Broock Astor şi la Oscar şi Annette (atât în casa din oraş cât şi în cea de la țară), la Buckley şi la Kissinger.

Peste tot erau primiți cu cele mai mari onoruri.

Timp de două luni, Dina trăi o viață de basm. Dar într-o dimineață se trezi simțindu-se total nemulțumită de viața ei.

Ajunsese în vârful societății. Ea şi Robert erau primiți în rândurile celei mai selecte societăți. Dar asta era tot.

Ea era hotărâtă să ajungă şi mai departe. Da. Micuța Dina Van Vliet din Gouda, Olanda, se hotărâse să devină mai mult decât o simplă membră a înaltei societăți. Dorea să devină o legendă. O stea adevărată a înaltei societăți.

Şi începu să facă paşi mari în această direcție.

Urmând exemplul oferit de Becky, îşi luă o nouă maşină de oraş, un Lincoln, renunțând la Cadillac-ul său lung şi alb şi încercă să îl convingă şi pe Robert să îşi ia o maşină mai discretă.

Conştient sau inconştient, un număr mare de membri ai înaltei societăți au avut o contribuție cât de mică la formarea Dinei.

Rezultatul lecțiilor zilnice de limbă franceză a început să îşi arate roadele atunci când Dina folosea expresii ca

„voulez-vous" şi „n'est ce pas" şi „cherie" la fel ca şi Becky şi Susan Gutfreund.

Folosind-o ca model pe Jayne Wrightsman, o autoritate în secretele stilurilor mobilierului francez din secolul al XVIII-lea, luă hotărârea să devină şi ea o specialistă într-un anume subiect. În felul acesta ajunse să urmeze, de trei ori pe săptămână, cursuri despre pictura renascentistă.

Frecventând înalta societate, află despre obiceiul lui Oscar şi al primei doamne de la Renta de a organiza serate neoficiale în serile de duminică, când oricine putea să apară neinvitat când se întorcea în oraş, din casa de la țară. Astfel, Dina îşi deschise casa în serile de duminică, când oaspeții erau aşteptați cu bufet rece.

Avu un succes spectaculos. Dina învață arta de a fi discretă şi înțelese că bunul gust era mai important decât orice altceva în lumea în care intrase. Renunță la banchetele opulente şi se concentră pentru a deveni o maestră în rafinament, în organizarea de mese intime despre care în curând toată lumea avea numai cuvinte de laudă.

Totdeauna avea grijă să nu invite în acelaşi timp două persoane despre care aflase că erau în relații încordate.

Totdeauna avea grijă ca totul să fie cât mai aproape de perfecțiune şi permanent era dispusă să învețe, să se perfecționeze.

La ora 6:45 îmbrăcată în costumul de sport de culoare roz fluorescent, galben şi verde şopârlă, îl sună pe linia interioară pe Julio, majordomul.

– Da, doamnă, răspunse acesta cu o voce somnoroasă.

– Pentru că am mai multe probleme de rezolvat, vreau să discutăm în acest moment, deci cu un sfert de oră mai devreme decât era în program. Te aştept.

Când Julio sosi, Dina era aşezată pe canapea, în salonaşul alăturat dormitorului şi sorbea cafeaua turnată de Darlene.

– Doamnă! spuse Julio când intră.

– Mulțumesc, Darlene. Nu mai doresc nimic deocamdată.

– Da, doamnă!

Fata făcu o scurtă reverență şi dispăru.

Pufnind disprețuitor pe nas, Julio o urmări dispărând, cu o privire încărcată de reproş. Dina îi aruncă o privire rece şi spuse:

– Julio, ia loc. Nu, nu acolo. Ci pe celălalt scaun.

Vocea ei era asemănătoare cu a unui dresor de câini.

Julio se supuse fără comentarii.

– Săptămâna viitoare reporterii de la Arhitectural Digest vor veni să fotografieze acest apartament. Vor fi prezenți aici timp de trei zile: miercuri, joi şi vineri. Sunt convinsă că îi vei primi cum se cuvine.

– Bineînțeles, doamnă!

Îşi scoase din buzunar carnețelul şi pixul Cartier şi începu să ia notițe.

– Marți, Renny va veni să se ocupe de aranjamentele florale.El sau unul din asistenții săi va fi prezent în toate cele trei zile pentru a reîmprospăta buchetele. Doresc să te ocupi şi de el cum se cuvine.

– Bineînțeles, doamnă!

Dina sorbi din cafea şi continuă:

– În ceea ce priveşe bufetul de duminică seara, vreau să ştii că sunt nemulțumită. Trebuie să repet la infinit că numai în ceea ce îi priveşte pe oaspeți trebuie să pară ceva comun, ceva uşor, încropit în grabă? Duminică am simțit că personalul nu s-a prezentat la înălțimea aşteptărilor mele. Nu vreau să mai permiți ca această atitudine să se repete.

– Am înțeles, doamnă!

– Nu ai fost aici duminică seara.

– Am fost să văd o rudă bolnavă.

– Vei vizita prietenii şi rudele în timpul tău liber. Ne-am înțeles?

– Perfect, doamnă. Îmi pare rău.

– Ai grijă ca această situație să nu se mai repete.

Discutară în continuare diverse probleme legate de bunul mers al casei, timp în care Dina, consultându-şi un mic carnet de notiţe, îşi exprimă numeroase nemulţumiri: urme de praf neşterse, marmură pătată, o pânză de păianjen într-un candelabru! O pânză de păianjen!!!

Julio notă totul.

Darlene ciocăni la uşă anunţând sosirea antrenorului. Dina aruncă o privire spre ceasul mic şi elegant, un Fabergé, aflat pe măsuţă. Era ora şapte. Antrenorul sosise cu cincisprezece minute mai devreme. Minunat.

Dina petrecu următoarele douăzeci şi cinci de minute în sala de gimnastică arătând ca submarinul Nautilus, unde Scott, antrenorul ei personal, o supuse la exerciţii deosebit de severe.

Urmă o baie liniştitoare, după care se întâlni cu Gabi.

Telefoanele personale îi înghiţiră o altă jumătate de oră.

La ora nouă şi treizeci de minute, Dina se supuse unui masaj dur şi la ora zece sosi coaforul, care venea de trei ori pe săptămână împreună cu manichiurista.

Ceva mai târziu, îmbrăcată într-un costum Chanel de culoare crem şi o bluză neagră vaporoasă, încărcată de bijuterii – cercei, colier, brăţări şi broşă – porni să se întâlnească cu noul maestru-bucătar pe care dorea să îl angajeze. Becky avea şi ea unul şi Dina era hotărâtă să angajeze şi ea unul de probă.

După care îşi începu programul. Dimineaţa zbură şi, la ora unu şi treizeci de minute, Dina sosi la Becky. În ciuda programului obositor, Dina se simţea minunat şi savura fiecare moment al zilei.

– Merci, Uriah! Nu mai doresc nimic, spuse Becky bătrânului cu nasul ca de pasăre răpitoare care, cu mâini tremurânde, pusese tava pe măsuţă.

– Da, doamnă! răspunse ţipând bătrânul Uriah, care, ca toţi cei cu auzul slab, mai mult ţipa decât vorbea.

Becky remarcă privirea dezaprobatoare aruncată de Dina în urma servitorului şi se simţi obligată să se explice:

– Eu şi Uriah am ajuns, cu timpul, să ținem unul la celălalt. El şi răposatul meu soț, Joaquin, au petrecut împreună cincisprezece ani sau chiar mai mult. Şi mai înainte Uriah l-a servit pe tatăl lui Joaquin timp de treizeci de ani. Oui. Uriah este un personaj de modă veche. Mândria îl împiedică să se pensioneze. Personal, cred că pensionarea l-ar ucide.

Înclinându-şi capul, o privi pe Dina cu zâmbetul ei misterios.

– Alors[1], eu şi Uriah avem o înțelegere. El îmi acceptă excentricitățile şi eu ignor micile lui defecte datorate vârstei. Procedez aşa cum m-a învățat bunica mea: „La început servitorii noştri au grijă de noi şi mai târziu noi avem obligația să avem grijă de ei". Este o obligație sfântă. Ia-l ca exemplu pe Uriah. Oare nu este un preț prea mic pentru a plăti cincizeci de ani de credință şi devotament?

Dina aprobă din cap.

Arătând spre tavă, Becky întrebă:

– Alors, doreşti ceai sau cafea?

– Cafea, te rog.

Becky luă cafetiera ce făcea parte dintr-un serviciu datând de aproape o sută nouăzeci de ani, realizat de Joseph Richardson Jr., din Philadelphia, şi turnă în ceşti cu mişcări elegante

– Au lait?[2]

– Nu, mulțumesc. Totdeauna beau cafea neagră.

– Moi aussi[3], o aprobă Becky oferindu-i ceaşca de cafea

Serveau cafeaua în salonaşul aflat în apartamentul lui Becky. O încăpere mică, intimă, decorată de unul dintre cei mai mari maeştri, Renzo Mongiardino

Încăperea arăta ca o veritabilă casetă cu bijuterii din epoca renascentistă. Cu migală, cele mai mici detalii fuseseră adunate la un loc pentru a realiza decorarea acestei încăperi. Abanos, agate, aur, porfir, lemn de

[1] Alors (lb. fr.) = deci.
[2] Au lait (lb. fr.) = cu lapte.
[3] Mois aussi (lb. fr.) = şi eu la fel.

magnoliu american şi imitaţii de marmură şi granit transformaseră această încăpere mică, aflată în centrul Manhattan-ului, într-o bijuterie cum numai pe Quai d'Anjou puteai afla.

Vrăjită de atmosfera încăperii, Dina înţelese, nu fără o undă de amărăciune, că apartamentul ei, de care fusese atât de mândră, era un nimic dacă îl priveai cu îngăduinţă. Altfel l-ai fi putut, oricând, considera oribil, ostentativ, trădând pe îmbogăţitul peste noapte.

Dar locuinţa lui Becky părea un castel suspendat printre nori, avea un aer vechi, istoric, respira noblеţe, titluri şi bogăţie. Şi, de fapt, Dina după toate acestea tânjea.

Da. Sosise momentul să redecoreze propria sa locuinţă cu ajutorul unui mare maestru. Renzo şi cum-îl-mai-chema trebuia să îi decoreze şi ei casa. Înainte de a pleca trebuia să o roage pe Becky să o prezinte acestui mare talent al artei decoraţiunilor interioare.

„De fapt nu spuneam eu că atunci când sunt deprimată, când am îndoieli, trebuie să redecorez casa?"

– Alors? Becky puse pe măsuţă ceaşca şi farfurioara..

– Poftim?... Oh, scuză-mă! Gândul meu...

– Nu trebuie să îţi ceri scuze! Tocmai spuneam că vreau să îţi fac o confidenţă.

– Adevărat?! Spune, te rog!

– Am avut şi un motiv ascuns pentru care te-am invitat la mine. Sper că îl vei considera amuzant şi incitant totodată...

– Da, spune!

– Mai întâi ţin să îţi atrag atenţia că se impune o discreţie totală. Nimic din ceea ce vei auzi nu trebuie să treacă de aceşti pereţi. Trebuie să rămână secretul nostru. D'accord?[1]

Dina o privi cu ochi mari. Ea şi Becky urmau să aibă un secret al lor! Dumnezeule mare! Oare minunile nu se vor sfârşi niciodată? Încercă să răspundă, dar, spre nedumerirea ei, nu putu rosti un singur cuvânt.

[1] D'accord (lb. fr.) = eşti de acord.

Becky ridică din nou ceaşca, mai luă o înghiţitură de cafea şi apoi o puse jos, pe măsuţă.

– Deci, mă pot bizui pe discreţia ta?

– Oui...! răspunse cu greu Dina, acesta fiind singurul cuvânt pe care îl putu articula.

Becky zâmbi.

– Pentru că acest secret se referă la unul din prietenii mei şi de asemenea la una din prietenele tale, cred că este firesc să ne unim forţele. N'est ce pas?[1] Mai ales că amândouă suntem în măsură să îi ajutăm.

„Să ne unim forţele? Extraordinar! Oare ce îi trece prin minte?" gândea Dina.

– Văd că trebuie să îţi explic. Prinţul Karl-Heinz se întoarce mâine.

– Nici n-am ştiut...

– Cred că sunt singura persoană care ştie. Voi fi sinceră! Se pare că starea bătrânului Prinţ a fost stabilizată. Dar nu înseamnă că sănătatea sa este bună; nici pe departe. Este într-o stare de comă ireversibilă, după părerea medicilor. Totuşi el nu se află într-un pericol iminent. Şi ceea ce este important... Este... din punct de vedere legal... viu!

Ochii ei mari, albaştri ca marea, o priveau fix pe Dina.

Dina o privea la rândul său, începând să înţeleagă. Deci acesta era secretul! Acesta era motivul pentru care Becky o invitase. Împreună...

Ele două puteau să îi unească pe Karl-Heinz şi pe Zandra!

Chipul lui Becky era iluminat de o strălucire interioară.

– Deci, ştii la ce mă refer, chère amie? Dina rămase tăcută. Precis înţelegi ce vreau să spun.

– Da, reuşi Dina să rostească. Prinţul este cel mai bun prieten al tău şi Zandra este prietena mea. Se pare că amândouă am ajuns la aceeaşi concluzie. El are nevoie de un moştenitor mai înainte ca tatăl său să dispară şi Zandra este cea mai potrivită candidată.

[1] N'est ce pas (lb. fr.) = nu-i aşa.

– Exactement![1]

Becky zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strălucitori şi pentru o clipă Dina simţi răceala acelui zâmbet.

– Dar nici una dintre noi nu poate realiza singură această unire. Deci, trebuie să lucrăm împreună.

– Ca doi păpuşari?

– S'il vous plaît![2] Prefer să gândesc la noi ca la... două prietene înţelepte şi binevoitoare... două zâne, aducătoare de noroc... două ursitoare. Mai doreşti cafea?

– Cred că...

– Un peu?[3]

– Da, foarte puţină. Mulţumesc.

Oferindu-i cafeaua, Becky continuă să vorbească.

– De fapt, Heinzie şi Zandra sunt foarte potriviţi unul cu celălalt.

– Da. Dar s-ar putea să existe piedici!

– Şi, mă rog, care ar fi acele piedici? se încruntă Becky.

– Să spunem: dragostea.

– Dragoste!? Dar ce are a face dragostea în această situaţie? Chère amie, noi vorbim de averi, de dreptul primului născut, de arborele genealogic. Vorbim despre unul din cele mai mari imperii din lume. Şi tu te gândeşti la iubire?

– Mai există şi o diferenţă de vârstă!

– Vârsta?! Având în vedere asemănările dintre ei, aceasta este lipsită de importanţă: Eu, ca şi tine, de altfel, nu ne-am căsătorit cu bărbaţi mai în vârstă?

Dina aprobă în tăcere.

– Nu crezi că ar fi un cuplu superb, minunat?

– Da, ar fi.

– Alors, ai înţeles. Deci, pot să mă bizui pe tine? Mă vei ajuta?

– Da, sigur! Absolut!

„Bineînţeles că te voi ajuta. De fapt doresc şi eu acelaşi lucru ca şi tine. Sunt o pereche potrivită" zburau gândurile Dinei şi simţi o mare încântare.

---

[1] Exactement (lb. fr.) = exact.

[2] S'il vous plaît (lb. fr.) = Te rog.

[3] Un peu (lb. fr.) = puţin.

– D'accord! o auzi pe Becky spunând. Nici nu ştii cât sunt de încântată.

Dina era fericită că reuşise să îi facă o bucurie noii sale prietene. Vedea cum puterea şi influenţa ei în societate creşteau tot mai mult. Şi, ce era absolut extraordinar, era faptul că Becky o considera demnă de încrederea ei.

Auzea vocea acesteia ajungând ca prin vis până la ea:

– Planul meu este următorul: sâmbătă va avea loc o licitaţie la care vor fi prezentate obiecte Fabergé şi objects de vertu, la Christie. După cum cred că ştii, Heinzie colecţionează asemenea obiecte. Poimâine voi vizita expoziţia împreună cu el. După aceea îi voi sugera să servim prânzul la Mortimer...

– Unde eu mă voi afla împreună cu Zandra pentru a servi prânzul.

– Exactement! Dar această întâlnire trebuie să pară accidentală, absolut nepremeditată.

– Nici nu cred că s-ar ivi probleme. O mulţime de oameni se întâlnesc la Mortimer la ora prânzului. Vom mima surprinderea şi nu vor exista probleme.

– Bon! Acum vreau să îmi spui cât de bine îl cunoşti pe Sheldon D. Fairey.

– Nu foarte bine. De ce?

– El şi soţia sa deţin un domeniu aflat în vecinătatea domeniului meu din New Jersey. Nina l-a moştenit din partea bunicii sale materne.

Dina aşteptă.

– Eu doresc să le cer ajutorul. Dar nici unul dintre ei nu trebuie să aibă nici cea mai mică bănuială. Nina este o gură-spartă şi secretul...

– ...Trebuie păstrat cu orice risc. Înţeleg perfect, completă Dina.

Becky se concentră bătându-şi uşor buzele cu degetul fin, perfect manichiurat.

– Ar fi fost minunat dacă erai în relaţii mai apropiate cu familia Fairey. Dacă ai cere o invitaţie cred că atunci planul nostru ar deveni evident pentru toată lumea.

– Nu-ți face probleme, spuse Dina. Nu trebuie să pierzi din vedere faptul că Sheldon este președintele companiei Burghley și nici faptul că soțul meu deține majoritatea acțiunilor acestei companii. Dacă îi spun lui Sheldon „Sări!", acesta nu face altceva decât să întrebe „Cât de sus?" Imediat ce îi voi sugera că doresc o invitație, aceasta va sosi fără întârziere.

– Oh! Trebuie să te felicit! Ești la fel de abilă ca o franțuzoaică. Oui. Împreună suntem très formidable!

– Da. Dar pentru a solicita invitația trebuie să știu pentru ce dată să o cer.

– À coup sûr![1] Dar mai întâi trebuie să aflu ce planuri are Heinzie. Poimâine voi fi în măsură să spun acest lucru. Cred că a sosit momentul să toastăm pentru această acțiune a noastră.

Becky sună și Uriah sosi imediat.

– Ați sunat, doamnă?

– Da, Uriah. Te rog, adu două pahare și o sticlă cu Dom Pérignon.

– Imediat, doamnă! țipă Uriah și ieși.

Dina privi din nou în jurul său, bucurându-și privirile cu frumusețile din jur.

Uriah se întoarse imediat, aducând o sticlă și două pahare minunate, din cobalt, înalte și fine. Cu mâini tremurânde desfăcu sticla de șampanie și turnă în pahare. Acoperi sticla din nou și ieși discret din încăpere.

Becky luă unul din pahare și ridicându-l spuse:

– Pentru Înălțimea sa serenisimă, Prințul, pentru viitoarea Prințesă Von und zu Engelwiesen!

– Să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe! spuse și Dina ridicând paharul.

Își zâmbiră și ciocnind paharele sorbiră. Șampania era bună, foarte bună, dar intriga țesută de ele era absolut minunată.

---

[1] À coup sûr (lb. fr.) = Perfect adevărat.

24

– Nemernic încrezut! Porc demn de dispreț! Cred că ar trebui să îi tai... ştii tu ce!

Kenzie scotea flăcări în timp ce Zandra o privea agitându-se în galeria subterană de la Burghley.

În jurul lor se aflau îngrămădite sute de obiecte valoroase, tablouri inestimabile şi desene aşezate cu grijă în rafturi precum cărțile într-o bibliotecă.

– Dumnezeule! Este îngrozitor! Chiar nu te gândeşti că poate a avut şi el o zi grea? Poate că a simțit nevoia să se descarce şi a făcut-o răzbunându-se pe tine în mod inconştient. Doar ştii cum sunt bărbații. Încearcă să îşi ascundă şi să îşi înăbuşe emoțiile, dar, din când în când, îşi pierd controlul. Tu ai fost cea care a avut de suferit pentru că l-ai căutat într-un moment nepotrivit. Nu trebuie să crezi că s-a purtat aşa urât cu tine pentru a-ți plăti o veche poliță.

– Tu chiar crezi ce spui?

Zandra oftă. Nu ştia ce putea să mai spună. Era o sarcină dificilă să te transformi în umărul pe care îşi putea rezema capul o persoană nefericită. Dar Kenzie avea nevoie de ajutor în mod sigur. Dar ea nu ştia cum trebuia să procedeze.

– Un cuțit, murmură Kenzie. Da! Unul din acele minunate cuțite Hoffritz ar fi util!

– Kenzie...

– Sau o secure. Una veche, fabricată de Solingen! Sau dacă aş fi un şef de trib din...

– Kenzie, te rog să încetezi! Eşti îngrozitoare! Eu te ştiam vegetariană.

– Şi atunci ce să fac?

– Uită tot ce s-a întâmplat. Asta-i ideea.

– Să uit? Dar cum pot să uit?

– Atunci reflectează la următoarele cuvinte spuse de mătuşa mea Josephine: „timpul vindecă toate durerile".

Apoi Zandra avu o idee.

– Kenzie, am o propunere. Ştiu exact ce îţi trebuie pentru a te înviora şi calma.

– Ştii? întrebă Kenzie cu scepticism.

– Da, iubito. Ai nevoie de o masă bună.

– Masă?!

– Da, Kenzie. Vorbesc serios. Chiar nu ştiai că mâncarea bună poate fi un antidot? Mâncarea adevărată. Vom mânca preparate italieneşti şi te vei înveseli. Vom servi mai întâi tartine cu gorgonzola, urmate de tagliatelle alla romagnola şi risotto. După care vom servi o sticlă cu Chianti, un espresso, un amaretto şi cea mai ucigătoare îngheţată cu ciocolată.

Neprimind nici un răspuns, întrebă neliniştită:

– Hai, draga mea, chiar nu îţi surâde ideea mea? Nimic nu mai pare la fel de întunecat dacă ai stomacul plin.

– Propunerea ta îndepărtează simptomul, dar nu şi cauza.

– Cel puţin este bună la ceva. Dacă ai o durere de cap, vrei să scapi de ea, nu-i aşa?

– Da, dar durerea mea de cap o constituie chiar persoana nemernicului de poliţist numit Charles Ferraro. Eu nu de o masă bună am nevoie. Eu trebuie să îi dau un şut zdravăn în fund acestui nenorocit. Oare unde este poliţia când ai nevoie de ea?

– Kenzie, te rog să încetezi. Vrei să mergem să luăm prânzul sau nu?

– Prânzul? pufni Kenzie. Cred că voi sări peste masa de prânz.

– Treaba ta! spuse Zandra şi părăsi galeria fără un alt cuvânt.

Privind în urma ei, Kenzie stinse luminile şi părăsi şi ea subsolul, nu înainte de a controla cu cartela ei electronică dacă uşa era bine încuiată sau nu. Auzi uşa liftului trântindu-se şi apoi aceasta începu să urce, ducând-o pe Zandra spre etajul la care se afla biroul lor.

Kenzie nu mai aşteptă liftul şi porni prin galeriile subterane ale clădirii. Mulţi evitau să se aventureze în adâncul acestor galerii de la Burghley, asemănătoare unui labirint, deoarece unii chiar reuşiseră să se rătăcească prin ele. Dar Kenzie se descurca de minune. Explorase toate galeriile, toate boltele secrete, cunoştea cel mai mic colţişor al labirintului.

Galeria numită S_1 era împărţită între galeriile casei Burghley şi Turnurile licitaţiei unde se aflau garajele.

Cea de a doua galerie, S_2, care era şi mai jos decât S_1, conţinea depozitele adevărate ale casei de licitaţie. Tot aici se aflau şi toate instalaţiile necesare bunei funcţionări a unei construcţii de asemenea proporţii: conducte, generatoare, boilere, crematorii. Şi tot în acest subsol gigantic întâlneai resturi de temple, statui, fântâni, într-un amestec uimitor şi atrăgător. Tot aici erau depozitate o pereche de sfincşi, fragmente de frize şi coloane antice, statui de dimensiuni mari, din marmură şi din bronz, un uriaş cap de Meduză şi un sarcofag din piatră.

Atmosfera asemănătoare unui mormânt din acest subsol se armoniza cu starea sufletească pe care o avea Kenzie. Paşii ei scoteau sunete amplificate de ecou şi becurile protejate prin plase de sârmă împrăştiau o lumină slabă, tremurătoare.

În ciuda întunericului şi a acestei atmosfere, Kenzie mergea plină de curaj. Nu simţea nici cel mai mic sentiment de claustrofobie. Explorările ei o familiarizaseră cu subsolul şi era convinsă că şi-ar fi găsit drumul şi prin întuneric.

Nu întâlni nici o persoană în drumul ei, dar era convinsă că nu era singura fiinţă vie în acele locuri. Camerele de luat vederi, ascunse, erau ca nişte santinele

şi urmăreau cu ochi vigilenţi orice mişcare din interiorul subsolului, prin paznicii aflaţi permanent în camerele de pază. Deschise o uşă şi porni pe scări în sus în timp ce uşa se închidea în mod automat în urma ei. La etajul următor, plăcuţa pe care scria S_1 se afla lipită pe o altă uşă care se închise şi ea automat. Urcă, trecând de cea marcată cu litera P, pentru parter, şi în cele din urmă ajunse la etajul doi. Deschise brusc uşa şi o lumină strălucitoare o învălui. Porni pe coridor şi când ajunse în dreptul celei pe care scria Vechi maeştri, deschise uşa şi apoi se opri în faţa altei uşi pe care se aflau înscrise numele ei, al Zandrei şi al lui Arnold.

Deschise uşa biroului şi observă că cei doi plecaseră la masă.

„Este exact ceea ce îmi trebuia. Acum pot vorbi în linişte la telefon".

Ridică receptorul şi formă numărul Departamentului de poliţie.

– Brigada de combatere a furturilor operelor de artă.

– Da. Sunt tot domnişoara Turner şi aş vrea să vorbesc cu ofiţerul Ferraro.

– Îmi pare rău dar este pe teren.

– Pe teren? Ce teren? Sunt de la Compania Burghley pentru o problemă serioasă. Fil te rog drăguţă şi dă-mi-l la telefon.

– Dar nu este în birou, domnişoară. Dacă sunteţi amabilă să lăsaţi...

– Pentru Dumnezeu! Este urgent! Îmi faci sau nu legătura cu ofiţerul Ferraro? M-ai scuti de neplăcerea de a mă adresa superiorilor săi. Deci, ai de ales!

– Ce problemă aţi spus că nu suportă amânare? întrebă vocea după câteva clipe de tăcere.

– Nu am spus. Este vorba de o operă de artă furată, valorând douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

– Aşteptaţi, vă rog! Vă fac legătura.

În cincisprezece secunde Kenzie avu legătura făcută.

– Ar fi bine să fie într-adevăr o urgență auzi ea în receptor vocea iritată a lui Charley. Sunt într-un mare rahat. Sau poate nu ai auzit?

– Ce să aud?

– Mă aflu la galeria Artesteria. O bandă inventivă a legat întregul personal şi a plecat cu numeroase lucrări de artă fugind printr-un tunel lung de o jumătate de milă. Ți-ai fi putut imagina aşa ceva? În plină zi!

– Clasă înaltă! Şi ce au furat?

– Nu e amuzant deloc.

– Nu, cred că ai dreptate.

– Deci... de ce m-ai căutat?

– Pentru că aşa mi-a cerut Sheldon D. Fairey.

– Şi?

– Şi atât. Nu vreau să îți faci o părere greşită. Nu eu am vrut să te caut.

– Kenzie, nu am timp de conversație. Ori spui ce ai de spus, ori închid telefonul. Ai un minut la dispoziție.

– Vrei să te calmezi, Charley, sau nu? Ascultă! Tabloul despre care vreau să îți vorbesc valorează enorm.

– Este vorba despre Holbein, nu-i aşa?

– Ce te face să spui asta?

– Citesc şi eu ziarele, Sherlock. La naiba! Hans îmi face semn să mă duc la el. Bine, am înțeles. Imediat ce termin aici, te voi căuta şi...

– Nu închide! Charley, dacă refuzi să lucrezi cu noi, aşa să îmi ajute Dumnezeu, dacă...

– Dacă nu, ce?

– Voi telefona la toate ziarele mari şi...

– Kenzie?

– Da, ascult.

– Poți să te duci...

– Nu, tu poți, Charles Gabriel Ferraro. Ori ne întâlnim să discutăm azi, ori ofițerul responsabil cu relațiile publice va lucra peste program. De fapt, poate nici nu voi solicita o investigare specială. Având în vedere problemele ridicate între Bonn şi guvernul Statelor Unite, poate că secretarul de stat personal îi va telefona şefului poliției.

Aşa că ar fi mai bine să porți costumul tău Cerruti. Va fi foarte bine să apari cât mai elegant pe micul ecran.

– Eşti o... o cățea! Ştii cum să joci un joc murdar, nu-i aşa?

– Consider cuvintele tale un compliment. Şi încă ceva, Charley. Ai grijă ce cravată asortezi. Cred că cea mai potrivită ar fi cea roşie, Hermes.

– Hai, încetează! Ai câştigat. Dar nu ne vom putea întâlni până după ora şapte.

– Este minunat. Dar nu veni la Burghley. Voi fi acasă la ora aceea. Cred că îți aminteşti adresa?!

Răspunsul lui veni prompt, materializat prin închiderea telefonului.

Zâmbind, Kenzie închise şi ea.

„Am reuşit. Şi nici nu a fost prea dificil".

Reuşise să îl pună la locul lui pe ofițerul Ferraro. Ştia. Dar şi el ştia. Dar ceea ce nu ştia el era faptul că ea avea o colegă de apartament. În prezența Zandrei, Charley nu avea cum să îşi desfăşoare dorințele care ar fi putut să îi încingă trupul şi mintea.

De data aceasta farmecele lui Charley aveau s-o lase rece. Ea, McKenzie Turner era complet imună la farmecele lui. Nu mai simțea absolut nimic pentru el.

Zandra descoperise că adevăratul spectacol la New York nu era oferit de teatrele de pe Broadway, ci de străzile şi trotuarele din Manhattan.

Această imagine era valabilă şi pentru zona cea mai elegantă din East Side unde puteai întâlni un amalgam de tipuri umane şi de moduri de viață. Aici puteai vedea doamne elegante înfăşurate în blănuri scumpe trecând în grabă pe lângă vânzători ambulanți, biciclişti în costume strălucitoare de sport strecurându-se printre bancheri în costume elegante, o tânără elegantă cu picioare lungi, în mod sigur un supermodel, ridicând din umeri la obscenitățile aruncate de un maniac şi o infirmieră plimbând un bătrân într-un căruț de invalid.

La toate acestea se gândea Zandra, plimbându-se pe Madison Avenue, în haina ei cea nouă de caşmir de culoare neagră, pe care şi-o cumpărase după Crăciun, cu un preț redus. Era pauza de prânz şi hotărâse să facă o trecere în revistă a vitrinelor în căutare de lucruri cu preț redus, lucru impus de bugetul ei limitat.

Zandra privea vitrinele magazinelor cu ochi lacomi şi invidia frumusețile etalate de Gianni Versace şi Francesco Clemente. Fiind crescută într-o familie lipsită practic de bani, învățase de timpuriu să descopere lucruri frumoase, de calitate, dar şi cu prețuri mici.

Privea toate acele frumuseți şi visa.

În fond, la New York îi surâsese norocul.

Ce îşi putea dori mai mult decât avea?

Poate un prieten, un iubit şi nevoia de a-l vedea pe fratele ei Rudolph, de a şti ce se întâmplă cu el.

Zandra oftă. Absența lui o făcea să se simtă cumplit de vinovată. Fiecare telefon pe care îl dăduse în Anglia, telefoane ce valorau aproape două mii de dolari, nu aduseseră nici o veste bună. Ori fratele ei se ascunsese atât de bine încât nu putea fi găsit, ori...

Ori se afla într-un mormânt anonim sau zăcea aruncat cu greutăți de picioare în cine ştie ce apă dezgustătoare.

Oftă din nou şi încercă să nu se mai gândească la el. Dacă ar fi continuat să se gândească mai des la soarta fratelui ei, ar fi putut ajunge în pragul nebuniei.

Continuă să privească vitrinele şi deodată, o voce de femeie răsună în urma ei:

– Zandra? Zandra von Hohenburg-Willemlohe?

Zandra tresări şi se întoarse, uşor încruntată, încercând să vadă cine o strigase. Recunoscând persoana izbucni încântată:

– Penelope, Dumnezeule! Penelope Gainsbourg! Eşti tu cu adevărat?

– Chiar eu!

Se îmbrățişară şi se sărutară strategic, astfel încât machiajul lor să nu sufere modificări nedorite.

– Dumnezeule, Penelope, arăți minunat! Şi Dicky? El ce face?

– S-a dus!

– S-a dus? Ce vrei să spui?

Uimirea Zandrei părea nemărginită.

– Numele meu nu mai este Gainsbourg. Acesta este misterul. Mă numesc Troughton. Doamna Alex Troughton. Şi iată un inel cu diamante de douăzeci şi două de carate ce consfinţeşte această nouă căsătorie.

– Este... este uriaş, abia reuşi Zandra să rostească privind intens diamantele.

– Indecent de mare şi absolut burghez! Totuşi, diamantele sunt cei mai buni prieteni ai unei femei. Să nu înstrăinezi nici unul din diamantele pe care le ai, acesta este motto-ul meu. Am păstrat tot, după cel de al treilea divorţ. Şi acum adun în timpul celei de a patra căsătorii. Ştii ce scandal teribil a fost? Îţi poţi imagina o asemenea poveste? Mai întâi Lucinda Troughton a fugit cu o femeie şi ceva mai târziu Dicky a fugit cu valetul lui Alex. Îngrozitor... oribil... Mă refer la faptul că poţi fugi cu valetul cuiva. Dintre toţi, l-a ales pe valet?! Şi, în final, eu am rămas cu scumpul de Alex...

– Draga mea Penelope! Este îngrozitor. Niciodată nu am auzit o poveste mai încâlcită.

– Ce spui? Adică nu ai auzit nimic până în acest moment?

– Îmi pare rău, dar, într-adevăr, nu am auzit nimic. Eu nu prea am fost...

– Trebuie să fii la curent cu toate! Ultima oară când am vorbit... da, da... îmi amintesc. Mi-ai telefonat şi ai întrebat de Rudolph. Adevărul este că Rudolph îi datorează o grămadă de bani lui Dicky, dar mie nici nu îmi pasă. Sper ca Dick să nu vadă un singur şiling din banii împrumutaţi lui Rudolph. Asta merită pentru că a fugit cu valetul lui Alex! Dar ce plăcere, să te întâlnesc aici! Ce Dumnezeu cauţi în New York.

– Este o poveste mai lungă. Acum trăiesc aici. Dar tu? Ce vânt te aduce aici? Încă te mai ascunzi după cele întâmplate pe Fleet Street?

– Doamne, nu! Sunt în luna de miere, împreună cu Alex.

– Este minunat, draga mea! Eşti fericită, nu-i aşa?

– Oh, da!

– Felicitări! Nu crezi că ar trebui să bem ceva în cinstea evenimentului? Dar norocosul, unde este? întrebă Zandra privind în jurul ei.

– Nici nu vei crede când îți voi spune! Are gripă. Şi l-am prevenit că trebuie să se vaccineze. Şi avem invitații în primele rânduri la un spectacol pe Broadway. Voi pierde biletele pentru că singură nu vreau să merg.

Şi deodată chipul Penelopei redeveni strălucitor.

– Acum ştiu! Ce proastă sunt! Zandra nu vrei să mă însoțeşti? Vom servi cina la Cafeneaua rusească. Da, va fi minunat!

– Da, cred că... da. Te voi însoți.

– Zandra, totul este absolut minunat. Eşti o dulceață. Avem atâtea să ne spunem. Oho! S-a făcut târziu! Trebuie să plec. Deci la ora şase.

– Da, la ora şase, la Cafeneaua rusească.

– Abia aştept. Vom fi strălucitoare! Nu uita că rezervarea mesei este pe numele Troughton. Am plecat. Pa!

Îi aruncă un sărut din zbor şi dispăru.

Zandra îşi continuă plimbarea pe Madison Avenue şi începu să se gândească la programul neaşteptat al serii ce urma.

Cafeneaua rusească. Spectacol pe Broadway.

De ce nu? Oricum nu avea ceva mai bun de făcut.

25

– Vrei să încetezi să te mai plimbi de colo-colo? Parcă ai fi o pisică în călduri. Kenzie, spune, chiar crezi că te voi muşca? De ce eşti nervoasă?

– Eu? Nervoasă? se miră Kenzie.

Apoi se aşează pe un scaun. Nu îndrăznea să se aşeze alături de el pe canapea.

Făcu în aşa fel încât să îşi aşeze mâinile sub ea pentru a nu le trăda tremurul nervos. De fapt trupul ei era dominat de o tensiune maximă. Dacă ar fi ştiut că Zandra – halal prietenă! – avea să o părăsească în seara aceea, când avea atâta nevoie de ea, nu ar fi acceptat pentru nimic în lume să se întâlnească cu Charley, singură, în apartamentul ei.

Ar fi ales un teren neutru, pentru că un individ periculos nu trebuie primit în propria locuinţă.

Şi ea se afla singură cu cel mai mare nemernic din lume, care se credea darul lui Dumnezeu pentru femei.

– Ascultă, Charley, cred că este cazul să păstrăm această conversaţie în limitele problemelor profesionale pe care le avem de discutat. Singurul motiv pentru care ne aflăm, acum, aici, singuri, se datorează acestor probleme profesionale.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa.

– Nu. Kenzie. Nu e chiar cum spui tu. Priveşti dintr-un unghi total greşit întâlnirea noastră. Noi nu avem nici o problemă. Sunt de acord: compania Burghley are probleme, poate şi tu ai probleme, dar Departamentul de poliţie şi brigada din care fac eu parte, nu au nici o pro-

blemă. Cu cât înțelegi mai repede acest aspect al situației, cu atât mai bine.

Spunând acestea se întinse pe canapea cât mai confortabil.

„Cum îndrăzneşte să-mi țină asemenea lecții? Cine dracu' se crede?"

Se părea că Charley uitase că Departamentul poliției era constituit din persoane ce erau în serviciul public. Compania Burghley plătea taxe şi avea dreptul să apeleze la serviciile poliției la fel ca şi galeria Artisteria care vindea, la mâna a doua, lucrări dubioase semnate Dali, Erbè, Leroy Nieman. Totuşi, nu era momentul să țină ea lecții. Ea era reprezentanta companiei în acel moment şi era hotărâtă să rămână calmă şi să discute cât mai serios problema ce se ivise în cadrul companiei.

– Îmi pare rău, Charley. Fie că îți place sau nu, trebuie să rezolvi cazul. Este al tău. Şi dacă se descoperă că acel tablou a fost cu adevărat furat...

– Aha. Deci, tu spui că a fost adus în această țară, ilegal!

– Dacă a fost furat, am spus.

– În această situație, cazul este de competența Interpol-ului şi a F.B.I.-ului. Trebuie să îți reamintesc că traficul internațional cu obiecte de artă furate nu cade în jurisdicția Departamentului de poliție din New York?

– Nu, nu trebuie. Dar vreau să îți spun că greşeşti. Proveniența tabloului este într-adevăr o problemă de rezolvat ce ține de domeniul Interpol-ului şi F.B.I.-ului, dar şi Departamentul poliției new-yorkeze trebuie să cerceteze acest caz. Tabloul se află în subsolurile clădirii de pe Madison Avenue, pe teritoriul american. Mai mult decât atât, ne-a fost adus de către un avocat din Manhattan care îl reprezintă pe vânzător. Acesta, din motive necunoscute, doreşte să îşi păstreze anonimatul.

– Ceea ce vrea să spună că ceva nu este în regulă, nu?

– Charley, nu eu am primit acel tablou în depozitele companiei. Nici nu cred că trebuie să îți reamintesc că în meseria noastră avem foarte des ocazia să discutăm afacerile prin intermediari, care pot fi avocați, consultanți, negustori de obiecte de artă. De asemenea, amândoi ştim de ce vânzătorii preferă serviciile lor.

– Pentru a rămâne anonimi.

– Exact. Ori de teama hoților şi a posibililor răpitori sau pentru că proprietarul are probleme financiare şi nu vrea ca acest fapt să fie răspândit în lume, sau pentru că...

– Gata, gata! Am înțeles. Spune-mi ce vrei să fac? Vrei să arestez o persoană despre care nu ştiu dacă există?

– Tot ceea ce doresc eu este să ne ajuți să urgentăm investigațiile întreprinse de companie. Tu ai acces la o mulțime de informații pe care noi suntem incapabili să le obținem. De asemenea, s-ar putea să avem nevoie de dibăcia, de iscusința ta de polițist în a detecta...

– A detecta...?! Aşa se spune acum?

– Deci să înțeleg că putem conta pe experiența ta?

– De ce nu angajați un detectiv?

– Pentru că tu eşti un investigator, nu detectiv.

– Da, dar eu mă refeream la genul de detectiv care îşi vâră nasul în cele mai delicate afaceri, un detectiv particular.

– Atunci de ce mai plătim impozite astronomice? Să plătim sectorului particular pentru ceea ce am plătit deja statului?

– Trebuia să ştiu că totdeauna ai un răspuns pregătit la oricare întrebare. Hai, spune-mi, de ce informații ai nevoie şi ce ar trebuie să detectez?

– Speram ca tu să îmi spui câte ceva. Doar eşti polițist.

– Dumnezeule?! Cum pot eu să mă complic în felul acesta? Hai să începem atunci! Cine este intermediarul?

– Un avocat pe nume Zachary Bavosa.

– Rahat!

– De ce spui asta? Vrei să spui că deții informații în legătură cu activitatea lui?

– Da. Ştiu câte ceva despre el.

– Anume?

– Se pare că este un escroc.

„L-ai recunoscut uşor pentru că seamănă cu tine" gândi Kenzie fără să spună nici un cuvânt cu glas tare.

– Este o scursură a societăţii. Crede-mă! Dar, nu este genul care să se lanseze în afaceri de proporţii. Furtul de la Artisteria poate fi genul de afaceri în care să se vâre. Îl cred capabil să intermedieze vânzări de obiecte furate din această galerie, dar nu Holbein. Nu! În nici un caz!

– Vrei să spui că se mulţumeşe cu puţin sau că un asemenea furt este mai important decât ceea ce se întâmplă cu acest tablou de Holbein?

– Un furt este un furt. Acolo a fost nu numai un furt, dar au fost şi oameni în pericol.

– Da! Şi toate astea pentru lucrări de Lex Buggs şi Ertés. Dumnezeule! Asta este o adevărată insultă!

– Te-ai gândit vreodată câţi oameni sunt omorâţi zilnic pentru mai puţin?

– Mult mai mulţi. Sunt sigură. Dar cum poţi fi sigur că pentru acest Holbein nu a fost nimeni omorât?

– Dar nu sunt sigur; doar că aceasta este o faptă petrecută de mult, la mii de mile depărtare de aici, în timp ce furtul de la Artesteris a avut loc aici, azi.

– La fel şi cu acest tablou de Holbein. Sau cel puţin aşa susţin cei de la Bonn şi de la Washington. Şi mai este şi problema intermediarului, acest Bavosa.

– Poate că amestecul lui este o pură întâmplare. Poate fi chiar o afacere curată.

– Cum poţi fi atât de sigur?

– Pentru că oricine are mintea limpede nu se amestecă în afaceri cu el. Îi voi comunica ofiţerului Kapensky că vei lua legătura cu ea. Este o persoană inteligentă şi vei lucra cu ea în cele mai bune condiţii. Acum trebuie să plec pentru că am alte probleme mult mai presante, de rezolvat.

Se ridică, pregătindu-se de plecare.

Kenzie sări în picioare.

– Nu, nu vei pleca! Nu pleci nicăieri, Charles, Gabriel Ferraro.

Charley îşi luă haina de pe canapea şi porni să iasă din cameră îndreptându-se spre uşa de la intrare.

Cu viteza fulgerului, Kenzie se aşeză în faţa lui şi îşi încrucişă braţele pe piept, aruncându-i flăcări din priviri.

– Kenzie, când ai de gând să încetezi cu glumele? Te rog, lasă-mă să trec!

– Odată cu viaţa!

– Chiar vrei să pun mâna pe tine şi să te dau la o parte?

– Deci poliţia încearcă să mă brutalizeze. Nu sunt surprinsă.

– Kenzie, încetează! Mă pui într-o situaţie neplăcută.

– Charley, dacă mă atingi măcar cu un deget, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă...

– Dacă nu, ce?

– Te voi pune la pământ.

– Tu?! Pe mine!? Nu ştiam că ai urmat cursuri de arte marţiale!

– Amuză-te cât vrei, dar nu uita că te-am avertizat.

– Eu nu mă amuz! Te-am rugat, politicos. Acum îţi spun pentru ultima oară să-mi faci loc să trec.

– Nici o şansă!

– Atunci nu am de ales.

Întinse mâna, dar Kenzie fu mai rapidă ca el.

Fără nici un avertisment, se aruncă asupra lui, îl prinse de gât cu amândouă mâinile şi forfecând picioarele îl prinse strâns. Surpriza fu totală şi îl uimi pe Charley atât de tare încât scăpă haina din mână şi reuşi cu greu să rostească:

– Ai... ai... înnebunit?

Îl strângea şi se agăţa de el ca o maimuţă, cu singura diferenţă că nici o maimuţă de pe pământ nu ar fi putut da dovadă de atâta ură şi răutate, ca şi de o voluptate pur feminină. Nici un bărbat normal din lume nu ar fi rămas nepăsător dacă o femeie l-ar fi încolăcit cu picioarele aşa cum era Charley încolăcit şi şi-ar fi lipit strâns coapsele

de ale lui. În ciuda furiei, Charley simțea cum sub pantalonii strânşi pe trup, dorința începea să se strecoare.

– La dracu'... dă-te jos! Lasă-mă!

– Niciodată!

– Cățea ce eşti! Nemernico!

Simțindu-se incapabil să îşi controleze simțurile pentru prea mult timp, Charley încercă să scape de povara excitantă pe care o reprezenta Kenzie. O apucă strâns de talie şi în încercarea de a o smulge din brațele sale reuşi să îi rupă pantalonii scurți cu care era îmbrăcată.

– Sălbaticule! Om de Neanderthal! urlă Kenzie şi începu să se agite şi să îl zgâlțâie.

Charley începu să se clatine în timp ce Kenzie îi lovea fesele cu călcâiele.

– Depravatule!

– Nebuno!

– Perversule! Violatorule! țipă Kenzie.

Şi, deodată, agățând covorul cu piciorul, scoțând un urlet, Charley se rostogoli la pământ, căzând pe spate. Scoase un icnet de durere şi rămase întins la podea. Kenzie reuşise să se rostogolească alături de el şi îşi reveni imediat aruncându-se asupra lui, în poziția în care întreaga lume o cunoaşte sub numărul de şaizeci şi nouă.

„La dracu'" gândi Kenzi încercând să se ridice şi să-l privească din față. Dar era deja prea târziu. Mâinile lui Charley se plimbau deja pe fesele ei dezgolite datorită ruperii pantalonilor scurți.

Simțea cum pielea şi carnea o dureau, o ardeau acolo unde mâinile lui o atingeau. În ea creştea o căldură pe care o cunoştea bine. Încercă să uite, dar dorința se transforma într-un foc mistuitor. O treceau fiori şi tremura din cap până în picioare. Îşi concentră atenția asupra pantalonilor lui Charley şi asupra a ceea ce vedea că se petrecea cu sexul lui.

– Kenzie... vom regreta amândoi... reuşi Charley să spună cu voce răguşită.

– Te rog,... Nu e... drept!... continuă el când înțelese că nu avea şanse să fie eliberat de sub puterea ei.

– Charley, taci, te rog! Nu ştiai că nici în dragoste şi nici în război nu există luptă cinstită?

Se aplecă şi cu mişcări lente îi prinse fermoarul pantalonilor între dinţi şi îl deschise. Şlițul eliberă sexul dornic să evadeze din capcana materialului. Îi desfăcu şi cureaua pantalonilor încercând să îl dezbrace cât mai repede.

– Eu nu... eu... nu sunt vinovat de... încerca Charley să se apere.

Kenzie eliberă total sexul lui Charlie şi îl luă în mâna sa mângâindu-l uşor.

Kenzie fusese prea mult timp singură. Dorința se adunase în ea, treptat, şi acum devenise de-a dreptul dureroasă. Simțindu-l că vrea să se mişte, să se elibereze de povara ei murmură:

– Charley, potoleşte-te! Rămâi nemişcat! Chiar nu vrei să facem împreună o călătorie?

Charley îi smulse chiloții şi bluza pe care o purta şi îşi ascunse capul între coapsele ei care aşteptau sărutările buzelor lui.

Era minunat! Era o binecuvântare. Şi Kenzie se întreba dacă tot ceea ce simțea era dragoste sau poate senzualitate. Simți cum ochii i se umpleau de lacrimi provocate de plăcerea gurii lui şi hotărî să amâne aflarea răspunsului.

Când plăcerea deveni aproape dureroasă, se întoarse cu fața spre el şi îl cuprinse între coapsele ei bucurându-se de dorința pe care o simțea emanând din trupul lui. Începu să îşi ridice şi să îşi coboare trupul, fiecare mişcare devenind tot mai profundă, dorind să îl simtă tot mai adânc în trupul ei.

Charley nu se mai mulțumi să rămână nemişcat, ci îşi sincroniză şi el mişcările cu ale ei, venind în întâmpinarea dorințelor ei. Repede! Tot mai repede! Mâinile, picioarele, sânii, trupurile lor deveneau unul singur pornind în căutarea dorinței, a supremei plăceri.

Capul lui Kenzie căzu pe spate şi din gâtul ei țâşni un țipăt, urmat de alte gemete de bucurie. Era ca şi când

întreaga lume ar fi explodat în mii şi mii de culori strălucitoare de care trupul şi sufletul ei se bucurau fără să se mai sature.

Îl simți pe Charley încordându-se sub trupul ei şi în acel moment amândoi scoaseră un geamăt prăbuşindu-se într-o strânsă îmbrățişare.

Rămaseră pe covor, respirând cu greu, epuizați. În cele din urmă Charley ridică capul şi privi ca un om trezit din vis.

– Kenzie? Ce dracu' mi-ai pus în băutură?

– Nu fi prost! Nici măcar nu ți-am oferit o băutură.

– Atunci ce s-a întâmplat? Care este cauza?

– Eu sunt cauza.

– Dumnezeule! Ştii care este defectul tău?

– Care?

– Eşti prea plină de tine!

– Serios?! Dar eu ți-am spus vreodată cât eşti de atrăgător când eşti furios?

– Ştii ce este neplăcut în ce te priveşte? Uneori poți deveni al dracului de enervantă!

– Da! Cred că ai dreptate! Dar acum sunt al dracului de mulțumită, sexual vorbind. Mulțumesc, iubitule!

Strângând din dinți, Charley se ridică şi începu să îşi adune hainele împrăştiate în întreaga cameră. Conştient de goliciunea sa, încerca să rămână permanent cu spatele la Kenzie, care nu se mişcase de pe covor.

„Caraghiosul! Ce pudic este! Parcă nu i-aş cunoaşte fiecare părticică a trupului, în amănunt!" gândi Kenzie amuzată.

Oftă şi gândi cât de caraghioşi şi de puerili pot fi uneori bărbații.

În cele din urmă Charley fu gata şi porni spre uşă.

– Hei, Charley!

Acesta începu să deschidă cele cinci încuietori ale uşii. Kenzie se ridică şi îşi aşeză mâinile pe şolduri.

– N-ai uitat nimic?

– Ce să uit?

– Asta! spuse Kenzie luând o mapă uriaşă şi aruncând-o în direcţia lui Charley. Acesta nu avea decât două posibilităţi: fie să se lase lovit de mapă, fie să o prindă din zbor. Preferă să o aleagă pe cea de a doua.

– Dumnezeule? De ce încerci să mă ucizi? Ce este aici? Plumb?

Kenzie străbătu camera apropiindu-se de el cu sânii goi îndreptaţi provocator în direcţia lui.

Charley simţi cum sângele începea să îi pulseze în tâmple şi în alte locuri mult mai intime. Oare nu putea să rămână cât mai departe de el? Apropierea ei îl scotea din minţi.

– Pachetul conţine documentaţia referitoare la tabloul lui Holbein.

Ajunsese la ultima încuietoare a uşii. „Încă una şi sunt liber!"

– Vei găsi tot ce îţi trebuie în acea mapă. Catalogul, evaluări, chitanţe, copii ale corespondenţei, analize privind culorile, absolut tot! Dacă mai ai nevoie de ceva în plus, mă anunţi.

Reuşise să deschidă şi ultima încuietoare şi se năpusti pe scări în jos.

Kenzie zâmbi mulţumită şi începu să încuie uşa.

„O seară interesantă", gândi ea. „Da... foarte interesantă!"

Reuşise nu numai să îl convingă pe Charley să studieze dosarul legat de tabloul de Holbein, dar se şi bucurase de plăcerile fizice oferite de el.

Întorcându-se în cameră, ochii ei întâlniră un tablou interesant. Prin toată camera sa aflau împrăştiate lenjeria şi hainele cu care fusese îmbrăcată la venirea lui Charley. Ştia că ar fi trebuit să facă ordine înainte de venirea Zandrei, dar era somnoroasă. Totdeauna după ce făcea dragoste o cuprindea somnul. Se întinse pe canapea şi adormi mulţumită gândindu-se că reuşise două lucruri minunate în seara aceea.

Visa frumos şi dormea adânc când sosi Zandra.

Kenzie tresări şi privi dezorientată în jurul său. Înțelegând despre ceea ce era vorba, încercă să îşi acopere goliciunea.

– Ia te uită! Ți-am spus eu că totul se va sfârşi cu bine?

– Dumnezeule! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva! murmură Kenzie, jenată.

– Niciodată! Să nu spui acest cuvânt „niciodată"! Iubito, nu trebuie să fii necăjită. Nici nu trebuie să te scuzi sau să îmi dai explicații. De fapt, tu şi Charley v-ați împăcat. Asta este important! Doamne, ce romantic! oftă Zandra încântată.

– Draga mea, sunt obosită! Eu mă duc să mă culc! Vrei să sting luminile? întrebă Zandra căscând.

Kenzie rămase tăcută.

– Bine! Noapte bună!

Stinse luminile şi se retrase în dormitorul ei.

– Rahat! mai apucă Kenzie să spună înainte de a se cufunda în somn.

Se strânse ghem, într-o poziție fetală şi alunecă, din nou, în lumea viselor.

26

A doua zi dimineață, la etajul doi al sediului din New York al casei Christie, aflat la intersecția dintre Park Avenue şi Strada 59, mirosul banilor mulți, foarte mulți, plutea în aer. Expoziția din ziua aceea, deschisă în vederea apropiatei licitații, prezenta obiecte Fabérgé, lucrări de artă rusă, de artă continentală şi americană din aur şi argint. Printre ele se aflau servicii de ceai superbe realizate din argint aurit, două perechi de uşi regale datând din secolul optsprezece şi poleite cu aur, din care una îl prezenta în mărime naturală pe Sfântul John Chrysostom şi cealaltă pe Sfântul Basil.

Obiectele de porțelan străluceau în vitrinele luminate, atrăgând atenția vizitatorilor prin strălucirea şi transparența lor.

Becky trecea de la o vitrină la alta privind obiectele cu atenție, însoțită de Karl-Heinz care se întorsese din Germania doar cu o zi mai înainte.

– Deci... le vieil Prince, se simte mai bine sau doar este într-o situație stabilă din punct de vedere medical?

– Deocamdată, se poate spune că i s-a restabilit starea, dar a fost la un pas de moarte. Cred că sora mea Sofia a suferit cumplit când a văzut că îşi revine.

– Naturellement! Gândeşte-te numai la zecile de milioane pe care ea şi soțul ei... cum îl cheamă? Egbert... le-ar moşteni pentru fiul lor!

– Nu Egbert, ci Erwein.

– Erwein! Nu înțeleg de ce mă gândesc la el ca şi când l-ar chema Egbert?!

– Poate i se potriveşte mai bine acest nume!

– Oui. Cred că i se potriveşte. L-am întâlnit o dată sau de două ori, le malheureux.[1] Un omuleț jalnic! Absolut jalnic!

– Ai dreptate. Şi este şi foarte plictisitor. Cred că de fapt acesta este marele lui defect, remarcă Karl-Heinz.

Becky purta un costum Channel, cu fustă scurtă, de un albastru ca safirul şi brodat cu o mătase de culoarea smaraldului. Culorile se armonizau perfect cu profilul ei de Nefertiti.

– Şi tu? Tu cum te simți? întrebă Karl-Heinz care ținea mâinile strânse la spate.

– Ar fi trebuit să fi învățat până acum că eu nu am în general probleme majore!

Becky se opri în fața unui mic altar rusesc care aparținuse probabil unei țarine moartă de mult şi îl examină cu atenție.

– Cred că voi licita pentru achiziționarea acestui obiect. Ce părere ai?

– Este foarte frumos! O operă de artă în miniatură.

– Oui. Ruşii totdeauna au fost specialişti în această privință. Este evaluat între şase şi opt mii de dolari. Cred că aceasta este cea mai mică evaluare care se putea face.

– Sunt sigur.

Becky îşi strecură mâna pe sub brațul lui Karl-Heinz şi îl duse spre un perete pe care erau expuse o mulțime de icoane.

– Acum, pentru că tot am atins subiectul acesta referitor la bani, aş vrea să discutăm mai pe larg acest subiect.

– Ai probleme financiare? De cât ai nevoie?

– Finaud[2]! N-am deschis acest subiect pentru a te amuza!

Vocea ei suna ca un bici.

– Becky, se pare că sunt probleme serioase de discutat.

---

[1] Le malheureux (lb. fr.) = nefericitul

[2] Finaud (lb. fr.) = isteț

– Da, eu sunt foarte serioasă. Heinzie, pentru binele tău te rog să mă asculți! Te rog!

Vocea ei era calmă şi îşi aşezase mâinile pe reverele lui privindu-şi propriile degete cu mare atenție.

Karl-Heinz rămase tăcut. Auzi din nou glasul ei rugător.

– Heinze, te implor! Căsătoreşte-te!

– Deci, acesta era motivul pentru care păreai atât de îngrijorată, azi? zâmbi Karl-Heinz.

– Da. A sosit momentul să îți asiguri dreptul la moştenire. Şi asta mai înainte de a fi prea târziu. Ştii foarte bine că am dreptate, Heinzie!?

Îi netezi reverele şi continuă:

– Nu mai poți amâna acest pas prea mult timp. Dieu sait![1] Această cădere a tatălui tău nu a fost un avertisment serios? Mon ange[2], fii înțelept!

Karl-Heinz oftă. Îşi frecă fruntea şi se întoarse cu fața spre icoane privindu-le. Erau minunate. Adevărate bijuterii ale artei ruse. Sfânta fecioară din Vladimir, Sfântul Gheorghe cu lancea sa, arhanghelii Mihail şi Gavril cu săbiile în mână. Păreau nelalocul lor în lumina puternică, nişte comori aduse de pe tărâmuri ciudate şi necunoscute.

– Heinzie... de ce... de ce, dintre toți oamenii din lumea aceasta eşti cel care pare a fi cel mai puțin interesat de propria sa soartă?

– De ce? Poate pentru că te am pe tine să mă protejezi, draga mea, şi să îți faci griji pentru soarta mea.

– Cella suffit![3]

Ochii ei aruncau fulgere.

– Nu suport să te aud spunând atâtea prostii! Non! Singurul motiv pentru care sunt îngrijorată este pentru că eu țin la tine foarte mult.

– Ştiu, răspunse el blând.

---

[1] Dieu sait (lb. fr.) = Dumnezeu ştie.
[2] Mon ange (lb. fr.) = îngerul meu.
[3] Cella suffit (lb. fr.) = de ajuns.

– Nu suport să văd cum îți pierzi moştenirea. Da, trebuie să te trezeşti, chéri, şi să priveşti realitatea în față! Într-o zi le vieil Prince nu îşi va mai reveni. Şi, atunci, ce se va întâmpla?

– Ştii răspunsul la această întrebare la fel de bine ca şi mine.

– Oui, oftă ea. Dar nu trebuie să ajungem la un asemenea deznodământ! Mon Dieu! Ai depus atâtea eforturi pentru a mări averea familiei numai ca să o laşi acelui imbecil de fiu al surorii tale? Şi de ce? Numai pentru că nu ai avut un moştenitor de sex masculin?

Karl-Heinz rămase tăcut.

– Ascultă-mă, Heinzie! reluă Becky atacul. Ştii foarte bine ce se va întâmpla dacă acel imbecil moşteneşte titlul şi averea. Intregul imperiu îşi va pierde direcția, sensul existenței. Va putrezi şi se va prăbuşi! Alors! Tu eşti şeful familiei, tu eşti căpitanul corabiei! Te rog, Heinzie, de dragul tuturor, în special de dragul tuturor, nu părăsi corabia!

– După cum vorbeşti, totul pare foarte uşor de realizat.

– Dar şi este uşor!

– Crezi? Crezi că este uşor să ții în viață un bătrân bolnav? Să te căsătoreşti şi să aduci pe lume un moştenitor de sex masculin?

– Oui!

– Becky, dar eu nu sunt Dumnezeu!

– Nici nu cere nimeni de la tine aşa ceva! Dar vrei să spui că ai ridicat această familie din punct de vedere financiar atât de sus pentru a lăsa pe altul să o distrugă? Non! Ție îți plac afacerile, Heinzie, trebuie să recunoşti. Ele sunt ca aerul pentru tine. Ca şi poziția ta socială. Diferitele castele. Colecțiile de artă. Puterea. Îți plac toate avantajele aduse de poziția de şef al familiei, mai puțin ideea de a te aşeza la casa ta, cum se spune.

– Adică adevărata mea datorie! glumi el cu un zâmbet acru.

– La naiba, Heinzie! Chiar trebuie să fii atât de încăpățânat!? Căsătoreşte-te! Fă copii! Asigură-te că ceea ce este al tău, va rămâne al tău!

METROPOLITANA

– Deci este momentul să pun capăt burlăciei mele?

– Da, este timpul. Ai amânat destul acest moment. Căsătoreşte-te!

Se întoarse spre ea şi din nou spre icoane, ca şi când le-ar fi studiat cu mare atenţie.

– Spune-mi, Becky, ai şi găsit o mireasă pentru mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles, chèri. Şi în tot acest timp ea a fost foarte aproape de tine.

Karl-Heinz închise ochii şi spuse cu amărăciune:

– Zandra!?

– Bineînţeles, Zandra! De ce nu, Zandra? întrebă cu reproş Becky.

Privi din nou icoanele mai înainte de a răspunde, apoi îşi ascunse mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Dar nu înţelegi? O cunosc de când s-a născut.

– Alors?

– Are toată viaţa înainte. Căsătoria cu mine şi toate responsabilităţile pe care le implică ea ar putea să o distrugă.

– Eşti sigur?

– Uneori nu mai sunt sigur de nimic!

– Dit-moi[1], ce simţi cu adevărat faţă de Zandra? întrebă calm şi cu vocea stinsă Becky.

– Ce... Verdammt noch einmal[2]! se putea citi furia pe chipul lui. Ce poate simţi un bărbat pentru ea? Este fermecătoare! Există o vrajă ce pluteşte în jurul ei! Asta doreai să auzi de la mine?

– Doamne, Heinzie! Este minunat! Cred că te-ai îndrăgostit de ea.

Ochii lui Becky străluceau de încântare.

– Hai, spune-mi! I-ai spus Zandrei ce simţi pentru ea?

– Să îi spun Zandrei?

– Bineînţeles!

– Nu, murmură el cu voce aspră.

– De ce nu?

---

[1] Dit moi (lb. fr.) = spune-mi.

[2] Verdammt noch einmal (lb. germ.) = la dracu'.

– Dintr-un singur motiv. Nu pot suporta să fiu refuzat. Nu sunt nici un afemeiat şi nici un pederast.

– Pederast! Nu fi caraghios! izbucni Becky în râs. Zandra nu mai este nici ea un copil, ci o femeie matură. Este mult mai matură şi mai obişnuită cu lumea decât crezi tu.

– Poate!

– Heinzie, chiar nu înţelegi că trebuie să te căsătoreşti cu ea?

– Este mult mai uşor de spus decât de făcut acest pas.

– Au contraire, chèri[1]. Este foarte simplu. Voi face pe zâna cea bună pentru a vă uni.

– Înţeleg! Sper că nu ai urzit un plan mai înainte de această discuţie cu mine?

– Mais oui![2] recunoscu ea încântată. Nu avem timp de pierdut. Planul meu este următorul: vă voi invita la un sfârşit de săptămână în locuinţa mea de la ţară, pe Zandra, pe tine, pe prietenii ei, familia Goldsmith şi pe familia Fairey. În felul acesta... întâlnirea va părea cu totul întâmplătoare.

– Ca de obicei, eşti de o discreţie ireproşabilă!

Îşi reîncepuseră plimbarea prin expoziţie şi Becky continua să îl ţină de braţ.

– Tot ceea ce îţi cer este să ai încredere în mine. Dacă va petrece două zile în preajma ta, Zandra va fi incapabilă să reziste în faţa ta.

– Chiar garantezi acest lucru?

– Nu văd de ce s-ar întâmpla altfel. Cu farmecul tău ai putea să te căsătoreşti într-o lună.

– Având în vedere că ai permanent răspunsurile pregătite, mai am o întrebare.

– Alors?

– Ce obţine Zandra din toate acestea?

Becky se opri şi îl privi atent:

– Este evident, nu? Te are pe tine, unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi! O partidă minunată! Devine castelana

[1] Au contraire, chèri (lb. fr.) = dimpotrivă, dragul meu.

[2] Mais oui (lb. fr.) = ba da, desigur.

uneia dintre cele mai mari şi mai bogate familii şi se ridică de la rangul de contesă la cel de prinţesă. Mon Dieu, ce şi-ar mai putea dori o femeie?

– Pe cineva de vârsta ei, poate!

– Prostii! Voi bărbaţii chiar nu gândiţi?

Karl-Heinz tăcu.

– Aminteşte-ţi, Heinzie! Nu trebuie să mă subapreciezi. Eu totdeauna reuşesc când îmi pun ceva în minte.

– Chiar şi această dorinţă de a mă vedea însurat?

– Mai ales, aceasta.

– Deci, ceea ce am gândit despre tine, este adevărat. Eşti cea mai încăpăţânată şi hotărâtă femeie din New York.

Becky trase de una din mănuşile pe care le purta şi, privindu-l, spuse:

– Hai, este ora prânzului! Cred că este cazul să ne îndreptăm spre restaurantul Mortimer pentru a lua masa!

Îl luă de braţ din nou şi îl îndemnă:

– Hai să mergem, chèri!

27

– Kenz, un domn vrea să vorbească cu tine, strigă Arnold Li de pe culoar.

Kenzie, care se afla în timpul unei convorbiri internaționale, acoperi receptorul cu mâna şi strigă:

– Spune-i lui Charley să aştepte! Ştii cât timp a durat până mi s-a făcut legătura cu Ungaria?

Apoi continuă convorbirea calmă, relaxată, cu un ton profesional, ca şi când nu ar fi existat nici o întrerupere.

– Îmi pare rău, profesore Tindemans, că v-am deranjat cu o asemenea problemă... Mă bucur că înțelegeți... Da, da, sigur! Voi aştepta faxul dumneavoastră... Sigur, îi voi transmite domnului Spotts urările dumneavoastră... Va fi încântat... Mi-ați fost de mare ajutor, domnule profesor... Sper că vă bucurați de vacanță şi vă rog încă o dată să mă scuzați... Mulțumesc, profesore Tindemans!

Închise telefonul şi, dând scaunul înapoi, ridică pumnii strânşi în semn de victorie.

– Da!

– Da? Draga mea, ce s-a întâmplat? Am impresia că echipa ta favorită a câştigat campionatul mondial.

– Nu! Ceva şi mai plăcut! Ce domn încântător! Atât de galant! Zandra?

– Da?

– Este cazul să îți încetezi cercetările în cazul Holbein.

– Să încetez? Ştii foarte bine că nu se poate. Este una din prioritățile secției noastre.

– Nu mai este! Am avut o presimțire şi m-am lăsat călăuzită de ea şi am avut dreptate. Domnul Spotts mi-a vorbit odată despre profesorul Tindemans, care este unul

din cei mai mari, dacă nu chiar, cel mai mare specialist în pictura realizată de Holbein. Şi am luat legătura cu el. Profesorul Tindemans a studiat tabloul aflat în galeria noastră încă din anul 1939.

– Doamne, Kenzie!? Este minunat!

– Da,. da! Şi eu cred la fel! A fost mai greu să îl găsesc. Dar am sunat la Bruxelles şi mi-au spus că se află la băi în Ungaria. În cele din urmă am reuşit să dau de urma lui.

– Eşti minunată, Kenzie! Ai rezolvat totul într-o singură dimineaţă.

– Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm faxul pe care îl va trimite asistentul său din Belgia. Faxul va conţine câteva pagini edificatoare din tratatul său care va apare în această vară şi se referă la artişti germani ai secolului al XV-lea şi al XVI-lea.

– Eşti formidabilă, Kenzie!

– Trebuie să o ţinem pe Bambi departe de toate aceste informaţii şi să distribuim copii ale faxului domnului Fairey şi celorlalte secţii interesate. După care vom pune cazul în braţele înfumuraţilor de poliţişti, marilor duri Charles Ferraro şi Hannes Hockert.

– Kenzie,... oaspetele tău! şopti Zandra încercând să o tempereze.

Kenzie o privi uimită, apoi îşi aminti „Da, rahatul de Charley. Şi dacă a auzit, cu atât mai bine! E un nemernic şi este numai vina lui..."

Îşi roti scaunul.

Dar nu era Charley.

Simţi cum o cuprinde o stare ciudată, de amorţeală, apoi ca în vis îşi aranjă ţinuta. Respiră adânc şi înghiţi cu greu.

În faţa ei se afla Hannes Hockert.

Kenzie îl privi atent din vârful pantofilor marca Bruno Mogli, urmărindu-i pantalonii de lână care îi scoteau în relief coapsele înguste şi talia subţire. Haina de culoarea lignitului se asorta perfect cu cămaşa deschisă la primii

doi nasturi. Kenzie recunoscu imediat linia lui Georgio Armani.

Bătăile inimii sale creşteau pe măsură ce îl privea tot mai adânc. Dumnezeule, cum putuse uita cât era de frumos?

Îl privea fără a fi în stare să rostească un singur cuvânt. La rândul său, Hannes o privea în tăcere.

Timpul îşi pierduse semnificaţia. Amândoi pluteau într-o lume a lor, necunoscută celor din jur.

Zandra, conştientă de fluxul ce îi unea, îi privea cu un interes crescând, ca şi Arnold de altfel, şi amândoi se îndreptară spre uşă. Nici Hannes, nici Kenzie nu vedeau ce se întâmpla în jurul lor. Fiecare era conştient numai de prezenţa celuilalt.

– Bună dimineaţa, Kenzie, o salută Hannes rupând tăcerea.

– Hans!... vocea îi tremura şi reuşi cu greu să vorbească.

– A trecut mult timp, Kenzie!

– Da, a trecut.

„Trei luni. Atât de mult timp a trecut. I-am spus să dispară! Dumnezeule, ar trebui să-mi fac un control medical la cap! Oare ce femeie cu mintea întreagă ar pune pe goană un asemenea bărbat?" Gândurile acestea i se învălmăşeau în minte în timp ce căuta ceva inteligent de spus.

– Deci nu te deranjează că am trecut pe aici, neanunţat? Fără să fi dat un telefon în prealabil!?

Zâmbea şi acel zâmbet îi lumina ochii, îi încălzea privirile.

– Deci... ce... ce probleme te-au adus aici?

„Trebuie să îmi revin. Să mă adun. Sunt o femeie adultă şi nu o gâsculiţă de liceu!" îşi impuse Kenzie.

– Mai multe sunt motivele pentru care mă aflu aici. Kenzie. Afaceri. Plăcere. Eu cred cu convingere că afacerile pot fi îmbinate cu plăcerea în mod fericit.

– Nu crezi că... că ar,... că ar trebui să ne rezumăm la afaceri? întrebă Kenzie, cu vocea sugrumată de emoţie.

– Dacă aşa doreşti. Da, ne putem rezuma la afaceri. Suntem două persoane perfect raționale şi... şi puțin cam impulsive.

Rămase tăcută lipsindu-i curajul să spună o vorbă.

Hannes zâmbi din nou. Zâmbetul lui îi amintea lui Kenzie de pasiunea lui, de noaptea petrecută în acelaşi pat cu el.

Privindu-l atent, remarcă faptul că ochii lui nu erau la fel de albaştri. Aveau nuanțe diferite. În timp ce unul era dosebit de albastru, celălalt avea o nuanță de verde. Cel drept era cel albastru şi cei stâng cel ce avea nuanțe de verde pal. Era o anomalie care pentru ea îl făcea să fie şi mai atrăgător.

– Deci, să trecem la afaceri, spuse el masându-şi uşor bărbia. Vizita mea este o vizită oficială, ca reprezentant al Interpolului, căreia i-a fost adresată o cerere din partea Republicii Federale Germania şi din partea Departamentului de Stat al Statelor Unite. Şi sunt împuternicit să ajut la rezolvarea cazului ivit prin apariția tabloului pictat de Holbein. Cam asta-i tot, încheie el zâmbind.

Expresia chipului lui Kenzie rămase neschimbată.

– Din câte am înțeles, în urmă cu câteva minute, se pare că problema este în mare parte rezolvată. Totuşi, eu aş fi încântat dacă mi-ai oferi acest caz mie şi... aplecându-se la urechea ei continuă în şoaptă:... şi tot ceea ce îmi mai poți oferi.

Kenzie simți cum începe să roşească. Cu un efort teribil de voință îşi smulse privirile din ochii lui şi se prefăcu a fi teribil de ocupată cu hârtiile aflate pe biroul ei. Era teribil de emoționată. Timp de trei luni trăise singură. Nici măcar nu se întâlnise cu un bărbat pentru a lua cina împreună cu el sau pentru o scurtă plimbare. Şi deodată, totul se schimba pe neaşteptate. Cu o seară în urmă apăruse Charley şi în dimineața aceea, Hannes îi oferea şi el o şansă pentru a îşi schimba viața.

Oftă. Trebuia să se gândească foarte bine. Nu dorea să ştie că cei doi schimbau impresii despre reacțiile ei în

pat. Trebuia să hotărască mai înainte de a îşi pierde stăpânirea de sine.

– Iată numărul meu de la birou, Kenzie. Mă poți găsi toată ziua la acest număr. Dacă eu nu sunt prezent, laşi un mesaj.

Privindu-l mai atent cum îşi scotea portvizitul din buzunarul hainei – probabil un dar foarte costisitor de la una din iubitele lui – hotărî să renunțe la prudență. Ce importanță avea faptul că cei doi lucrau împreună? Ea nu intenționa să reia legătura cu Charley. Nu îi datora acestuia nimic.

Mâna fină a lui Hannes se întinse spre ea oferindu-i cartea de vizită.

– Am scris numărul de telefon de acasă pe spatele ei.

Întinse mâna, luă cartea de vizită şi îşi aminti de noaptea de octombrie petrecută împreună cu el, când mâinile şi limba lui îi alintaseră trupul, noaptea când i se oferise deplin şi se bucurase de prezența lui în trupul ei.

„Mi-a lipsit! La dracu! Mi-a lipsit cu adevărat pasiunea lui!" gândi Kenzie. Înghiți cu greu nodul din gât care o împiedica să vorbească şi reuşi să rostească:

– Ai spus la început că... că ai avut mai multe motive care te-au adus aici.

– Da, adevărat. Aş fi vrut să te invit să luăm cina împreună. Dacă eşti liberă, bineînțeles!

„Cina?! Nu pare o invitație periculoasă! nu mă obligă prea mult dacă accept" îşi spuse ea.

– Da... Cred că se poate! Doar că eu nu mănânc carne...

– Nici o problemă. Cunosc un loc unde putem servi ceea ce doreşti. Ora şapte îți convine?

– Este perfect.

– Dacă faxul va sosi până atunci, crezi că îmi poți aduce o copie?

Kenzie aprobă din cap. Era prea greu pentru ea să rostească un cuvânt.

– Acum trebuie să plec, zâmbi Hannes cuceritor. Ne vedem la ora şapte.

Zandra reveni în birou.

– Este superb! Este divin! Cum de reuşeşti asemenea performanțe? Oricum, n-am timp să ascult! Plec să iau prânzul. Pa, pa!

Şi Zandra dispăru. Dar Kenzie nu auzise o vorbă.

28

Restaurantul Mortimer, aflat la intersecția dintre Lexington Avenue şi Strada 75 este genul de restaurant asupra căruia ochiul expertului nu zăboveşte prea mult. Sala principală are ferestre înalte, protejate de draperii grele, pereți de cărămidă şi un bar aflat în stânga sălii. Mesele acoperite cu fețe de masă albe se află în partea dreaptă a sălii. Deasupra barului atârnă frunze mari de palmier şi bogate aranjamente florale rămase de la petrecerile care au loc seara. De mai bine de douăzeci de ani acest restaurant adună în sala sa cele mai bogate şi celebre personalități ale oraşului devenind un fel de club foarte exclusivist.

În acea zi la ora prânzului sala fremătă la apariția unui personaj care îşi făcu intrarea cu o atitudine uşor teatrală. Se opri la intrare şi privi cercetător întreaga sală pentru a afla ce personalități erau prezente în acel moment.

Bineînțeles se aflau acolo obişnuitele restaurantului, doamne care luau prânzul, dar nu mâncau: Gloria Vanderbilt, Anette de la Renta, Nancy Kissinger, Pat Buckley, Joan Rivers, Nan Kempner şi una sau două reprezentante ale familiei Rotschild. Alături de ele se aflau şi obişnuiții lor însoțitori: Bill Blass, Jerry Zipkin, Johnny Galliher şi Kenny Jay Lane.

Aşa cum nou-venita doamnă înregistră fiecare chip aflat în sală, tot aşa şi ele o remarcară imediat.

Dina Goldsmith era cu adevărat o apariție ce nu putea trece neobservată. Chipul ei era imaculat, perfect. Era fardată în culori calde de roz şi crem. Părul ei blond era strâns la spate, prins cu o agrafă de aur şi lăsat liber pe

umeri, arătând ca o mătase. Purta un costum Channel de culoare turcoaz care pe margini era brodat cu garnituri de culoarea liliacului. Frunze mari din onix îi împodobeau gâtul şi la urechi avea cercei asortaţi colierului. Brăţara şi broşa erau tot din onix. Purta pantofi din piele de crocodil şi poşeta era din acelaşi material. În mână avea o mică sacoşă de culoare roşie. Şi pe deasupra costumului îmbrăcase o haină de blană de samur.

Intrarea ei avu efectul pe care îl dorise, toţi cei aflaţi în restaurant schimbară priviri şi cuvinte rostite în şoaptă.

Savură momentul sub privirile încântate ale celor din jur. Erau o dovadă clară a interesului pe care îl stârnea în înalta societate.

Proprietarul restaurantului, cu ochelarii cu rame de corn aşezaţi pe vârful nasului, se apropie de ea întâmpinând-o cu căldură:

– Doamnă Goldsmith, domnişoara von Hohenburg-Willenlohe vă aşteaptă.

Dina îi adresă un zâmbet fermecător şi cu paşi vioi se îndreptă spre masa rezervată, aflată lângă fereastră şi foarte aproape de uşă. Zandra era deja aşezată pe scaunul aflat cu faţa spre uşă.

– Bună, scumpo! ciripi Dina.

– Dina!? Dumnezeule, ai apărut! Bună! tresări Zandra, care nu observase apariţia Dinei.

– Îmi cer scuze pentru întârziere; am încercat să fiu punctuală dar a fost imposibil.

Proprietarul restaurantului o ajută pe Dina să se aşeze la masă, pe scaunul aflat vizavi de cel pe care era aşezată Zandra. Îşi scoase mănuşile şi haina de blană şi îşi aşeză poşeta alături.

Ochii albaştri ca marea ai Dinei aruncau priviri vioaie în toate direcţiile, apoi se opriră asupra Zandrei şi spuse:

– Mă bucur că ai acceptat invitaţia mea fără să te fi anunţat cu mai mult timp înainte.

– Draga mea Dina, tu nu ştii că noi, fetele care ne câştigăm existenţa, nu refuzăm niciodată o invitaţie la masă?

– Da, tocmai tu vorbeşti, care mănânci cât o păsărică?

– Doriți un preparat de la bar? întrebă un tânăr apropiindu-se de masa lor.

– Apă minerală, pentru mine. Şi tu? întrebă Dina.

– Eu am cerut deja, tot apă minerală.

Apoi Dina comandă somon cu mirodenii, în timp ce Zandra comandă pui rasol.

– Hai, spune-mi ce te-a făcut să doreşti să ne întâlnim azi, aici? întrebă Zandra după plecarea chelnerului.

Dina sorbi o înghițitură de apă.

– Cumpărăturile, draga mea. Am făcut cumpărături! Nici nu îți poți imagina cât este de obositor.

Nimeni n-ar fi putut afirma despre ea că ar fi arătat extenuată în urma cumpărăturilor făcute.

– Am făcut tone de cumpărături, crede-mă. Norocul meu este că există maşini pe lume. A mea este supraîncărcată şi mai am întreaga după-amiază la dispoziție pentru alte cumpărături. Apropo, am ceva pentru tine, spuse Dina oferindu-i Zandrei mica sacoşă roşie pe care o avusese în mână cu câteva minute mai devreme.

– Cartier? Ce-i asta?

– Un fleac! Te rog să îl primeşti. Când le-am văzut, am ştiut că erau perfecte pentru tine.

Zandra îi aruncă o privire încărcată de reproş şi scoase pachetul aflat în pungă şi legat cu o fundă roşie.

– Hai, deschide-l! o îndemnă Dina, care continua să privească în jurul ei.

Zandra desfăcu pachetul cu atenție şi într-o cutiuță, pe un pat de mătase, se afla o broşă de aur reprezentând o buburuză împodobită cu email roşu şi negru.

– Îți place?

– Este superbă, dar...

– Nu vreau să aud nici un „dar". Hai, continuă! Despachetează şi restul!

Zandra despachetă o altă cutie care conține o pereche de cercei având aceeaşi formă de buburuză.

– Di-naa!?

– Liniştește-te, scumpa mea! Mai ai o surpriză!

Oftând, Zandra deschise şi cea mai lungă dintre cutii şi respirația i se tăie la vederea conținutului ei.

– Dumnezeule! Nu... nu ştiu... ce să spun?! Dina eşti o comoară, dar... dar practic nu pot accepta... nici măcar nu este ziua mea!?

– Sunt ale tale şi cu asta am terminat orice discuție. Am încheiat acest capitol. Iat-o, a şi început! comentă Dina urmărind din priviri o doamnă ce se îndrepta spre toaletă.

– Cine este?

Dina rosti numele unei doamne din înalta societate, o doamnă numai piele şi oase, apoi întrebă:

Nu ai observat? Felul grăbit în care se îndreaptă spre toaleta doamnelor, nu-ți spune nimic? Cred că ar fi cazul să înceteze să mai ia laxative.

– Doamne, Dina, există secrete pe care nu le ştii despre aceşti oameni?

Dina continuă să bârfească pe seama celor aflați în jurul lor până când li se aduseseră salatele.

Deodată, asupra întregii săli se lăsă o liniște nefirească. Dina, privind spre uşă mai înainte ca Zandra să facă acest lucru, murmură:

– Dumnezeule!? Deci din acest motiv masa A era rezervată?!

Zandra întoarse capul şi îi văzu pe Becky şi pe Karl-Heinz intrând în restaurant.

Zandra, care începuse să mănânce salata, rămase cu furculița în aer şi cu gura deschisă, în timp ce Dina începuse deja comentariile:

– ...deci el o însoțeşte... voiam să spun că dacă avem în vedere titlurile lui... şi ale ei...

Degetele Zandrei se încleştară pe furculiță şi Zandra îşi aminti că nu îl mai văzuse de trei luni. Timpul trecuse pe nesimțite şi în acel moment apariția lui o făcu să simtă cum toată puterea o părăsea.

„Doamne! Heinzie!"

Camera începuse să se învârtă în jurul ei: totul dispărea în ceață. În cele din urmă cu un efort cumplit reuşi să îşi revină.

„Dumnezeule, nu se poate! Nu mă pot îndrăgosti de el! Este vărul meu...! Oare de ce mă port ca o şcolăriță îndrăgostită?"

– Zandra?

La auzul vocii lui, Zandra tresări ca o marionetă.

– Zandra? Nu vrei ca tu şi prietena ta să luați loc la masa noastră? Este aranjată pentru patru persoane. Zandra?

Îl privea, şi el o privea pe ea.

Nici unul dintre ei nu observară privirile pe care Dina şi Becky le schimbară între ele.

Nu mai aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Kenzie luă foaia de hârtie pe care i-o dădu domnul Fairey. Când o desfăcu şi citi cele scrise pe ea, încremeni şi făcu ochi mari.

Probabil avea vedenii. Închise ochii, numără până la zece şi privi din nou foaia de hârtie.

În anii pe care îi petrecuse în New York se schimbase mult, transformându-se într-o cinică, o sceptică pe care nimeni şi nimic nu reuşea să o impresioneze. Şi tocmai când se credea o persoană pe care totul o lăsa indiferentă, biletul domnului Fairey venea să o zdruncine prin numele şi adresa scrise pe el.

Lila Pons
Strada 52, 447 E
ora 16,00

O legendă vie a ecranului, Lila Pons constituia, alături de Garbo şi Dietrich, dacă aşa ceva mai era posibil, una dintre cele mai retrase celebrități din lume.

Lila Pons.

Kenzie mai privi o dată biletul, neştiind dacă avea dreptul să îşi creadă ochilor sau nu. Totul părea o iluzie, un vis. Dintre toți experții din lume, ea fusese cea aleasă

să evalueze colecția „marii pustnice", poate chiar să o întâlnească personal.

Dar dovada că nu visa se afla în mâna ei. Negru pe alb era scris „Lila Pons".

– Isuse Cristoase! Este adevărat! murmură Kenzie.

Zandra sorbi în fugă cafeaua şi spuse:

– Îmi cer scuze! Nu-mi place să plec imediat după ce am mâncat, dar trebuie să plec.

– Chiar trebuie? întrebă Karl-Heinz dezamăgit.

– Da şi regret şi eu, dar datoria mă cheamă.

Zandra se ridică şi continuă să le explice motivul pentru care nu mai putea întârzia.

– Săptămâna viitoare va avea loc o licitație şi asta înseamnă muncă, foarte multă muncă, ca la galere. Şi cu eşecul înregistrat cu tabloul de Holbein, ne aşteptăm la tot ce este mai rău. Oricum, atmosfera este foarte încărcată la Burghley. Parcă s-ar fi anunțat izbucnirea celui de al treilea război mondial!

– Dacă chiar trebuie să te întorci, cred că nu avem dreptul să te reținem, spuse Dina plină de înțelegere.

– Draga mea, îmi pare rău, dar nu am de ales. Nu depinde de mine şi trebuie să îmi ocup locul în rândurile armatei de la Burghley! Țin să vă spun că nu ai nici un moment de plictiseală în cadrul secției noastre.

– Îmi dai voie să te însoțesc? întrebă Karl-Heinz ridicându-se de pe scaun şi ajutând-o să îşi îmbrace haina.

– Nu, mulțumesc Heinzie, nu este nevoie să îți pierzi timpul cu mine.

– Dimpotrivă! îmi face plăcere să te însoțesc. Privind-o pe Becky întrebă:

– Becky, te deranjează?

– Juste ciel[1], chèri. Nu fi caraghios! Hai, mergi!

– Îți voi telefona mai târziu, spuse el.

Luă mâna Dinei şi o sărută.

– A fost o plăcere să te întâlnesc.

– Plăcerea a fost de partea mea.

[1] Juste ciel (lb. fr.) = Ferească cerul!

– Becky! mai spuse Karl-Heinz făcând o scurtă reverență în stil prusac.

– A bientôt[1] chéri.

Zandra se aplecă şi o sărută pe Dina.

– A fost un prânz minunat şi... te rog să nu îmi mai faci daruri, spuse ea zâmbind. Mă răsfeți prea mult şi s-ar putea să devin o creatură imposibilă. Ştii că eu oricum te voi iubi totdeauna.

– Te rog încetează, scumpa mea!

Zâmbind, Zandra se întoarse spre Becky şi spuse:

– A fost minunat să vă întâlnesc din nou!

– Şi mie mi-a făcut plăcere, chèri, răspunse Becky cu căldură.

Zandra îşi puse eşarfa şi haina, ajutată de Karl-Heinz, mai flutură o dată din mână şi porni spre uşă însoțită de prinț.

– Alors, totul pare să se desfăşoare conform planului, n'est ce-pas? constată Becky.

– Da, aşa se pare. Ai avut dreptate. Sunt o pereche minunată, adăugă Dina.

– Oui. Alors, cred că a sosit momentul să ai acel tête-à-tête cu domnul Fairey.

– Privitor la week-end-ul în casa de la țară?

– Oui. De vinerea aceasta într-o săptămână ar fi perfect. Absolut perfect...

Zandra era cuprinsă de o avalanşă de sentimente. Nici nu îşi mai amintea de când nu se mai simțise atât de lipsită de curaj şi de vulnerabilă. Îi displăcea starea în care se afla şi propria incapacitate de a îşi domina sentimentele.

Felul în care începuse să perceapă prezența lui Karl-Heinz era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat şi o luase cu totul prin surprindere.

Atracția fizică pe care o simțea față de el era absolut devoratoare, imposibil de controlat. Tocmai această atracție îi provoca un sentiment de vinovăție.

---

[1] A bientôt (lb. fr.) = pe curând.

„Este ruda mea! Ceea ce îmi trece prin minte în legătură cu el seamănă cu un incest".

Era o rudă îndepărtată şi nu ar fi stârnit oprobiul societății. Şi din acest motiv Zandra nu se putea împiedica să se gândească la ce ar însemna o relație cu el.

„Ar fi o binecuvântare..." îşi spuse ea privindu-l cu coada ochiului.

Karl-Heinz reprezenta tot ceea ce o femeie şi-ar fi putut dori. Era frumos, atrăgător, posesorul uneia dintre cele mai mari averi din lume şi avea o stăpânire şi o încredere în sine pe care numai bogăția şi puterea le pot oferi unui bărbat. Arăta mult mai tânăr decât cei patruzeci de ani pe care abia îi împlinise şi era vesel, amuzant şi puternic ca o stâncă.

„Numai Dumnezeu mă poate ajuta! Oare de ce nu a rămas la restaurant alături de Becky şi Dina? De ce a insistat să mă însoțească?" se tot întreba Zandra.

Nu mai lua în seamă nici semafoarele şi nici mulțimea de pe stradă, nici vehiculele ce treceau în viteză. Pentru ea nu mai exista decât Karl-Heinz aflat alături de ea.

Când ajunseră la strada 73, Karl-Heinz se văzu nevoit să strige la ea pentru a o feri de taxiul ce claxona în spatele ei.

– Dumnezeule! Era gata să te accidenteze! Zandra, cred că ar trebui să priveşti mai atent în jurul tău!

– Da?! privi ea nedumerită.

– Nu te simți bine? Ce se întâmplă? o întrebă el privind-o adânc în ochi şi strângându-i brațele în mâinile lui.

Atingerea lui fu ca un şoc electric şi grija lui sinceră pentru ea o făcură să se piardă şi mai mult.

Şi abia atunci înțelese Zandra ce se întâmplă cu adevărat.

Există bărbați care sunt ca niște jucării, alții care te ocrotesc şi alții care oferă totul şi doar unul la un milion întruneşte toate aceste trei calități. Şi el era unul dintre aceşti bărbați atât de rari.

Ochii lui albaştri ardeau cu intensitate şi vântul i se juca în părul uşor rărit, pe care Karl-Heinz nu încerca să îl

pieptene ca să îşi acopere zonele mai puțin împodobite cu păr ale capului său. Deşi frumos, atrăgător şi încă tânăr, nu arăta deloc ca un Apollo. Maturitatea chipului şi trupului său era ceea ce o atrăgea pe Zandra cu o forță irezistibilă. Avusese ocazia să întâlnească un număr suficient de mare de aşa-zişi Adonis în anii ce trecuseră.

Nobleţea lui îl făcea irezistibil.

Ştia că secole de-a rândul familiile nobile se înrudiseră între ele pentru a păstra nobleţea lor, pentru alianțe politice, pentru a mări granițele unui imperiu, pentru a-şi întări puterea socială şi pentru a acumula averi nemărginite. Toate acestea aduseseră şi multe necazuri; multe accidente genetice. Existau destule familii nobile ai căror membri sufereau de hemofilie, demență şi multe alte defecte datorate căsătoriilor între rude mai mult sau mai puțin îndepărtate.

„Nu am dreptul să mă joc cu viaţa nimănui. Fiecare copil are dreptul la o şansă".

Luminile semaforului se schimbară, dar ea şi Karl-Heinz rămaseră în mijlocul drumului, ca un obstacol pentru ceilalți trecători.

– Hai, acum putem să traversăm în siguranță, o îndemnă Karl-Heinz luând-o de mână cu blândeţe.

Trebuia să se mişte, dar îl privea în continuare nemişcată. În ciuda frigului de afară, simţea cum începea să transpire pe sub părul de pe ceafă.

„Oare ce se întâmplă cu mine? De ce îl privesc în felul acesta? Chiar mă dau în spectacol!"

Porni brusc să traverseze strada, urmată de Karl-Heinz. Părul ei arămiu strălucea sub razele soarelui palid de ianuarie şi vântul îi aluneca printre buclele care îi înconjurau chipul. Karl-Heinz dorea să poată atinge părul acela, să îl mângâie.

Dar simţea cum între ei se ridica o barieră nevăzută, care îl scotea din minți.

– Pentru Dumnezeu, Zandra, ce se întâmplă cu tine?

– Se întâmplă ceva? întrebă ea fără să îl privească.

Se opriră şi Karl-Heinz îşi afundă mâinile în buzunarele hainei de caşmir, urmărind-o cum privea cu mare interes clanțele, broaştele şi zăvoarele expuse într-o vitrină.

– Zandra, de ce nu îmi vorbeşti? S-a întâmplat ceva rău?

– Rău? Ce-ar fi putut să se întâmple şi să fie rău?

– Nu ştiu! Dar aş dori să vorbeşti cu mine.

– Poate nu am nimic de spus.

Porni din nou fără un cuvânt.

Zandra respiră uşurată când ajunseră în fața clădirii care adăpostea casa de licitație Burghley. Era hotărâtă ca relațiile dintre ei, ca bărbat şi femeie, să nu evolueze niciodată. Absolut niciodată.

Trebuia să îşi ia rămas bun de la el şi să îl privească drept în față, aşa cum cerea buna cuviință.

– Voi mai fi în oraş încă trei-patru săptămâni, spuse Karl-Heinz.

Îi luă mâna.

– Ştiu că trebuie să te întorci la lucru, dar, te rog, nu te purta cu mine ca şi cu un străin.

Zandra dădu din cap. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar era incapabilă.

„De dragul amândorura, trebuie să nu ne mai vedem. Prezența lui mă tulbură enorm. Trebuie să fac tot ce îmi stă în puteri ca să nu ne mai vedem din nou" îşi spuse ea.

– Ne mai vedem, reuşi ea să rostească, dar zâmbetul ei era fals, rece.

Şi dispăru, urcând în fugă treptele de la Burghley.

29

Lila Pons era proprietara unui apartament situat în River House, cea mai rafinată şi elegantă adresă din New York, dacă nu chiar din întreaga lume.

Clădirea fusese construită la sfârşitul marii crize economice şi era un simbol al optimismului şi încrederii în economia oraşului, a ţării şi încă de la început fusese căminul unora dintre cele mai bogate şi proeminente personalităţi ale oraşului şi chiar ale lumii.

Era un edificiu înalt din cărămidă şi avea aspectul unei citadele ce părea că va înfrunta trecerea anilor fără ca aceştia să îi aducă schimbări semnificative.

River House era ultima clădire aflată la capătul Străzii 52 din zona estică a oraşului. Portarul se afla afară, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui de după amiază. Purta uniformă şi şapcă şi părea să se afle în acel loc din prima zi când clădirea îşi primise locatarii.

– Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă? o întrebă el pe Kenzie.

– Da. Sunt aşteptată de domnişoara Pons.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu să locuiască cineva cu acest nume în această clădire, răspunse el fără să clipească.

– Sunt de la Casa de licitaţie Burghley şi domnişoara Pons ne-a solicitat pentru evaluarea colecţiei sale. Iată cartea mea de vizită.

Îşi deschise poşeta şi scoase o carte de vizită pe care se putea citi:

Burghley's
fondată 1719

Madison Avenue 721
New York, 10021
(212) JL 5-5000

MacKenzie Turner
Expert
Vechi maeştri ai picturii şi desenului
(212) JL 5-5121

Pipăi literele gravate şi spuse:

– Dacă sunteți amabilă, vă rog să aşteptați aici. Revin în câteva minute.

– Mulțumesc, rosti Kenzie adresându-i un zâmbet.

Îi văzu intrând şi îndreptându-se spre telefon. În aşteptarea lui, ridică privirea şi începu să cerceteze clădirea aflată în fața ei. Pe fluviu, un vaporaş se lupta urcând de-a lungul lui contra curentului. Privind în partea opusă, peste golful Hudson, spre New Jersey, îşi puse mâna la ochi streaşină, pentru a împiedica ultimele raze ale soarelui s-o orbească. Tresări auzind tusea discretă a portarului în spatele său.

– Am vorbit cu administratoarea clădirii şi mi-a comunicat că domnişoara Pons locuieşte în Japonia.

– Japonia?! Ciudat! Dacă se află în străinătate de ce ne-a solicitat?

– Îmi pare rău, doamnă! Eu vă transmit numai ceea ce mi s-a comunicat.

– De fapt, nu este vina nimănui, încercă Kenzie să fie politicoasă. Oricum, mulțumesc încă o dată pentru amabilitate.

– Cu plăcere, doamnă, răspunse el, părând încântat de faptul că o vedea plecând.

Porni spre First Avenue când ceva, un instinct, o premoniție sau un al şaptelea simț o făcu să încetinească pasul, să se oprească şi să întoarcă capul spre ferestrele întunecate ale clădirii.

Oare îşi imaginase? Avea viziuni sau văzuse o mişcare?

N-ar fi putut jura cu mâna pe inimă şi totuşi era convinsă că nu imaginaţia ei era de vină. O draperie se mişcase la una din ferestrele etajului cinci şi o umbră dispăruse din cadrul ferestrei.

Kenzie simţi un fior rece străbătându-i trupul şi rămase încremenită pe loc, incapabilă să îşi smulgă privirile de la fereastră. Dar fereastra era întunecată şi misterioasă. Draperia rămase nemişcată. Nici o mişcare.

Se mustră pentru imaginaţia care părea că o luase razna şi porni cu paşi nesiguri, aruncând o ultimă privire ferestrei de la etajul cinci.

Chiar dacă draperia se mişcase, putea fi de la apartamentul oricărui alt locatar al clădirii. Şi dacă se mişcase, ce importanţă putea avea acest fapt?

Depărtându-se se întreba dacă nu cumva totul era doar o glumă proastă.

Sau Lila Pons dorise un expert pentru a evalua colecţia sa de artă, după care se răzgândise.

Timpul avea să dovedească adevărul sau poate totul avea să rămână o enigmă.

Kenzie era convinsă că nu avea să uite niciodată acele momente şi nici fiorii reci de spaimă care îi străbătuseră trupul. Oftă. Cât de ciudaţi puteau deveni oamenii singuri.

„Spune oricui mă caută că sunt în... Japonia!" şopti ea pentru sine.

„Original, cu adevărat!"

30

În momentul în care Dina Goldsmith ajunse acasă, îl anunță pe Julio că nu dorea să fie deranjată de nimeni, de absolut nici o persoană. Se retrase în salonul ei capitonat cu mătase, dornică să își țeasă planul în liniște.

Dina își scoase pantofii din piele de crocodil și se așeză confortabil pe canapeaua stil Ludovic al XV-lea.

Fredonând, Dina rămase câteva momente liniștită apoi luă receptorul telefonului și îl așeză în poală.

Era singură, netulburată de nimeni.

Trei luni trecuseră de la petrecerea care avusese loc la Met. Acolo îi trecuse, pentru prima dată prin minte ideea realizării unei căsătorii între Zandra și Karl-Heinz. Dar rămăsese numai în faza de proiect. Becky fusese cea care cristalizase această idee, transformând-o în realitate.

Cu ajutorul lui Becky, prima fază a planului fusese îndeplinită cu succes.

Faza a doua a planului urma s-o îndeplinească Dina, care savura triumful.

„Pentru că voi izbândi" își spuse ea."

„Trebuie să izbândesc!"

Era momentul potrivit și un asemenea moment s-ar fi putut să nu se mai ivească.

„Acum sau niciodată" își spuse ea.

Era, cu adevărat, un plan extraordinar și realizarea lui ar fi făcut-o să triumfe. Nu era puțin să unească prin căsătorie un prinț adevărat cu o nobilă, tânără și frumoasă. Ar fi devenit celebră și poziția ei în societate s-ar

fi consolidat incredibil de mult. Cei doi i-ar fi rămas îndatorați pe viață pentru fericirea pe care le-ar fi adus-o.

„Fii atentă şi nu te bucura mai înainte de a vedea totul realizat" se temperă ea singură.

Renunță la vise şi se hotărî că sosise momentul să treacă la fapte. Luă telefonul şi formă numărul particular din biroul lui Sheldon. D. Fairey de la Burghley.

Prânzul îi oferise senzații plăcute şi Fairey reveni în biroul său mulțumit şi relaxat şi îi adresă secretarei sale, domnişoara Botkin, un zâmbet luminos.

Văzându-l, aceasta se ridică imediat şi îi luă haina, eşarfa şi mănuşile. Se agită în jurul lui la fel ca o soție grijulie.

Domnişoara Botkin era una din acele secretare de modă veche care nu numai că îi pregătea ea însăşi cafeaua şefului său, dar chiar şi o râşnea cu propriile sale mâini.

În privința anumitor lucruri, Miss Botkin era inflexibilă şi era hotărâtă ca acestea să rămână neschimbate atât timp cât ea se afla în acel birou.

Fairey îşi aranjă părul, îşi îndreptă cravata şi, zâmbindu-i încă o dată, porni spre biroul său, închizând uşa în urma sa.

Plecase pentru a lua acel prânz aşteptându-se să se întâmple tot ceea ce era mai rău.

Şi revenise într-o stare de euforie. Şi avea motive întemeiate să se simtă euforic. Leonard Sokoloff, producătorul de seriale de televiziune nu era un simplu colecționar de artă, care aduna obiecte rare şi scumpe numai pentru a investi banii în ceva durabil şi de valoare.

Isteț, cu mintea deschisă, fin cunoscător al situației sociale în momentul respectiv, Sokoloff era familiarizat cu diverse subiecte pornind de la politică şi filosofie şi ajungând până la lumea afacerilor şi a artei, mai ales a artei moderne.

Discuția cu producătorul, privind colecția sa impresionantă care în curând avea să fie scoasă la licitație,

constituise o experiență mai mult decât agreabilă pentru Fairey. Ceea ce îl uimise cu adevărat fusese pasiunea lui Sokoloff pentru tablourile sale, despre care vorbise cu aceeaşi patimă cu care un părinte doreşte să vorbească despre copiii săi.

Din nefericire, Sokoloff nu arătase aceeaşi pasiune şi pentru soția sa. Din acest motiv se vedea ajuns în situația de a scoate la licitație colecția sa de artă, având în vedere divorțul în fața căruia se afla.

Aşa e viața. Când unul suferă, altul se bucură, se gândea Fairey anticipând plăcerea de a vedea minunata colecție în galeriile companiei Burghley. Adevărații câştigători aveau să fie avocații care urmau să primească onorarii exorbitante, fosta soție a lui Sokoloff, care îl ținea pe acesta pe jar cu pretențiile ei, şi, nu în cele din urmă, Casa de licitație Burghley, care avea să conducă licitația la care urmau să se vândă comorile colecției lui Sokoloff.

Acesta era motivul pentru care Fairey era atât de euforic şi zâmbitor.

Telefonul său particular începu să sune. Gândindu-se că îl suna soția sa, răspunse la cel de al doilea apel.

– Sheldon, scumpule!

Vocea de la celălalt capăt al firului, atât de veselă şi cristalină, nu îi aparținea în mod sigur soției.

– Sunt, eu, Dina!

„Dumnezeule! Oare cărui fapt datorez plăcerea de a mă suna!?"

– Oh, da, doamnă Goldsmith!?

– Sper că nu te deranjez, Sheldon, dragule?

„La dracu'! Bineînțeles că mă deranjezi" mârâi el în sinea sa.

– Dacă eşti ocupat, putem vorbi mai târziu.

Amabilitatea Dinei îl făcu să se teamă; îl punea în gardă.

– Bineînțeles că nu mă deranjați, doamnă Goldsmith. Absolut deloc.

– Mă bucur! Sper că te simți bine?

– Da, mulțumesc, perfect! Şi dumneavoastră?

Alarma devenise tot mai puternică. Trebuia să fie foarte atent.

– Oh, aşa şi aşa... Dar, în general vorbind, totul pare să meargă bine. Dragule, te-am sunat pentru că am nevoie de ajutorul tău.

– Da? întrebă el precaut, dorindu-şi să mai fi fost încă alături de Sokoloff sau, şi mai bine, pe cealaltă emisferă a planetei sau poate în Himalaya, oricum cât mai departe de Dina Goldsmith şi de braţul ei atotputernic.

– Problema este următoarea: eu şi Robert căutăm o casă la ţară. El este de părere să cumpărăm în Connecticut, în timp ce eu cred că ar fi mai plăcut în Hamptons. Cred că el nu îşi dă seama ce plictisitoare este viaţa la ţară.

– Da, foarte plictisitoare, o aprobă Fairey, cu un presentiment teribil în suflet.

– Ei bine, am vorbit cu Becky şi nici nu vei ghici ce mi-a spus!

– Nu... cred că nu...

– Mi-a sugerat să îl duc pe Robert în New Jersey. Undeva unde sunt şi locuri bune pentru vânătoare. M-a asigurat că va fi atât de multă linişte încât îl va vindeca de această dorinţă.

Fairey rămase tăcut, aşteptând urmarea.

– Becky mi-a spus că sunteţi vecini.

Fairey îşi acoperi faţa cu mâna, cu un gest plin de disperare, întrebându-se care era semnificaţia cuvintelor ei.

– Da, suntem, reuşi el să rostească.

– Mă gândeam dacă am putea să îţi cerem să petrecem unul din următoarele sfârşituri de săptămână în casa ta de la ţară. Pentru a vedea cum este... ştii... ne putem plimba, putem călători cu maşina... Numai pentru ca Robert să vadă cât este de plictisitor.

– Mă tem, doamnă Goldsmith, că locuinţa noastră este cam sărăcăcioasă. Soţiei mele îl plac caii şi călăreşte cu pasiune şi din acest motiv grajdurile noastre arată mai

bine decât casa. Mă tem că nu vă veți simți bine absolut deloc.

– Nici o problemă! Atâta vreme cât Robert nu se va simți bine, este absolut minunat.

Pur şi simplu Fairey nu credea că ceea ce se întâmpla era real. Era destul de neplăcut că trebuia să îi suporte în New York, dar să îi aibă pe cap şi la țară, era deja prea mult. Şi mai ales în propria sa casă!

– Înțelegi, scumpule? Dacă Robert nu se simte cât mai neplăcut cu putință – şi sper să se simtă aşa – atunci voi ajunge să-mi petrec timpul undeva prin Litchfield County în loc de Southampton. În momentul în care am găsit casa am ştiut că era anume făcută pentru mine. Dragule, cred că înțelegi că fericirea mea este în mâinile tale?! Trebuie să mă ajuți să îl determin pe Robert să mă înțeleagă!

Luă o gură de aer pentru a îşi aduna curajul. O şi vedea pe Dina comandând pe toți cei aflați în jurul ei şi parcă simțea deja mirosul oribil al țigărilor de foi ale lui Robert. Toate conlucrau pentru a-i distruge liniştea sfârşitului de săptămână.

– Îmi pare rău, dar şi eu şi soția mea, nu cred că v-am putea fi de mare ajutor.

– Oh, dar puteți, scumpule! Ce zici de sfârşitul săptămânii viitoare?

– Va,... va... va trebui... să... să discut cu soția mea, abia reuşi Fairey să rostească.

– Naturellment! Nici nu încape îndoială.

– Vă voi anunța ce am discutat cu ea.

– Te rog, scumpule. Şi, Sheldon?

– Da, doamnă Goldsmith?

– Aminteşte-ți, dragule, că o mână o spală pe cealaltă!

Şi Dina închise telefonul.

– Afurisită femeie! La dracu' cu ea!

Apoi, căpătându-şi stăpânirea de sine, formă numărul de acasă.

Soția sa nu răspunse. Auzi doar robotul.

Luă atunci telefonul celular şi formă numărul. Îl lăsă să sune şi aşteptă în zadar să răspundă.

Trebuia să vorbească cu Nina fără întârziere. Ea totdeauna găsea o scuză, în orice situaţie... Şi trebuia să găsească una pentru a scăpa de prezenţa familiei Goldsmith care i-ar fi transformat sfârşitul de săptămână într-un adevărat iad.

În timp ce soţul său trăia o dramă devastatoare, Nina Fairey îşi comanda un costum de călărie la magazinul Hermes. Şapcă, bluză, haină, pinteni, cizme, contra unei sume piperate. Dar un costum achiziţionat de la Hermes reprezenta o investiţie deosebită.

Nina Fairey o considera o creştere a capitalului său investit.

Comanda ei era înregistrată în momentul când auzi sunetul telefonului celular pe care îl purta în geanta ei mare, de umăr.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea vânzătoarei şi scoase telefonul din geantă.

– Slavă Domnului, Nina! Unde eşti? auzi ea glasul soţului său.

– La Hermes! Ţi-am spus că eram hotărâtă să vin aici.

– Da, da! Sigur! S-a întâmplat ceva şi aş vrea să stăm de vorbă, acum! Crezi că poţi vorbi fără să te audă cineva?

Nina privi în jurul său. Cumpărători şi vânzători forfoteau în jurul ei.

– Nu, nu cred... Aşteaptă un minut! Vă rog, pot vorbi la telefon în linişte? o întrebă ea pe vânzătoare.

– Sigur, doamnă! Vă rog să mă urmaţi.

Nina fu condusă într-un birou. Apăsă butonul şi spuse:

– Sheldon? Spune, te rog! Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat?! Gingis-han s-a abătut asupra noastră!

– Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

– Nina, pentru Dumnezeu! Familia Goldsmith s-a abătut asupra noastră.

– Ce vrei să spui, dragul meu?

– Nu ai auzit?

– Sheldon, eu nu sunt ghicitoare! Nu mai vorbi în şarade!

– Bine, bine! dar nu vei crede când vei auzi ce îți voi spune.

– Hai, pune-mă la încercare.

– Am revenit în birou după prânz şi ghici cine mi-a telefonat? Pe linia directă! Şi tu ştii cât de bine păzesc eu secretul acestui număr, nici măcar nu este înregistrat!

Nina ascultă răbdătoare, pufnind din când în când plictisită.

– Deci, cine crezi că putea fi? Dina Goldsmith. Numai Dumnezeu ştie cum a putut afla numărul de telefon, deşi nu mă mir că l-a aflat. Creatura aceasta este în stare de orice.

– Liniştește-te, dragul meu! Te rog! Nu reuşesc să înțeleg nimic din ceea ce mi-ai spus. Deci a sunat Dina.

– Da! strigă el disperat.

– Şi ce a vrut?

– Nici nu-ți imaginezi! S-a autoinvitat în casa noastră de la țară! În casa noastră?! Nimic nu mai este sacru în zilele noastre. Oare omul nu mai are dreptul să aibă liniște în propriul său cămin?

– Şi tu ce i-ai spus?

– Tu ce crezi? Numai Dumnezeu ştie cât de tare mi-am dat silința, în mod politicos, s-o refuz. Dar, bine-înțeles, nu am reuşit, continuă el izbucnind într-un râs nervos.

– Femeia aceea nu cunoaşte semnificația cuvântului *nu!*

– Sheldon, calmează-te! Lasă-mă să gândesc.

– Ar fi bine să gândeşti cât mai repede! Altfel vom fi obligați s-o suportăm pe ea şi pe balonul acela care îi este soț, un întreg sfârşit de săptămână.

– A lăsat să se înțeleagă care este motivul pentru care doreşte să petreacă sfârşitul săptămânii la noi?

– A găsit ea un motiv, dar pe mine nu mă poate păcăli. Urmăreşte ea ceva. Încă nu am reuşit să ghicesc.

– Deci, a spus că ar dori să vină săptămâna viitoare.

– Da, Nina. Trebuie să găseşti o soluție!

– Sheldon, chiar nu te poți calma? Încă nu vine sfârşitul lumii. De fapt... S-ar putea să fie chiar un început. Şi totul s-ar putea întoarce în folosul nostru.

– Nina?! Ce-ți trece prin minte?

– Dragule, mă gândesc la ce este mai bine pentru noi. Mă gândesc la cariera ta... la poziția noastră socială. Dacă priveşti situația din această perspectivă, s-ar putea ca şederea lor în casa noastră de la țară să nu fie o idee rea...

– Nina?!

– Te rog să ai încredere în mine, dragul meu! Acum, lasă totul în grija mea şi întoarce-te la problemele tale.

– Nina! Nina! Îi vei alunga, nu-i aşa?

– Sheldon, te rog încetează! Ştiu ce am de făcut, spuse Nina care simțea cum începe să îşi piardă calmul. Nu suporta bărbații care se lamentau.

– Pentru Dumnezeu, Nina...

– Gata, Sheldon! Trebuie să îți reamintesc că, în ciuda faptului că suntem vecini cu Becky, nu am reuşit niciodată să ne apropiem de ea.

– Şi?! Ce vrei să spui?

– Am auzit că Becky şi Dina Goldsmith s-au împrietenit, sau cel puțin sunt în relații cordiale. Deci, este firesc să îmi treacă prin minte că ne putem întări poziția socială dacă o invităm pe Dina.

– Nina?! Ai înnebunit?

– Nu, dragul meu, absolut deloc. Poate am devenit o oportunistă. Dar nebună, nu sunt! Îmi pare rău, dar nu mai pot continua convorbirea acum. Vorbim mai târziu!

– Nina...

– Mai târziu, Sheldon! Acum am de rezolvat alte probleme. Dă-mi numărul de telefon al Dinei ca să îi pot telefona.

Când Dina închise telefonul simți mulțumirea învingătorului invadându-i sufletul. Reuşise. Puterea îi oferise o nouă victorie.

„Puterea! Oare exista ceva ce putea egala plăcerea pe care ți-o oferă puterea?"

Dina era convinsă că nu. Oricum, avea destul timp să își savureze victoria mai târziu. În acel moment avea probleme mult mai importante. În primul rând trebuia să telefoneze Zandrei. Nina Farey îi telefonase şi îi invitase pe toți trei să petreacă sfârşitul de săptămână în casa de la țară a familiei Fairey.

Şi dacă totul avea să meargă conform planului, Zandra avea să fie noua prințesă von und zu Engelwiesen.

Fără să piardă un moment, Dina ridică receptorul telefonului şi formă numărul secției Vechi maeştri ai picturii de la Burghley.

– Iubito, sunt eu, Dina! Bună!

– Oh, Dina!

Zandra urmărea cu încordare faxul aflat în fața lui Kenzie, fax care începuse deja să transmită informațiile furnizate de asistentul profesorului Tindemans.

– Sper că nu am uitat poşeta sau altceva asemănător la restaurant? întrebă Zandra.

– Nu, nu! Nu ai uitat nimic.

– Perfect! Uneori am impresia că mi-aş putea pierde şi capul dacă nu ar fi strâns lipit de corp.

Dina râse amabil şi continuă:

– Draga mea, ți-am telefonat pentru că vreau să te invit să petrecem sfârşitul de săptămână la țară.

– La țară?! Ce surpriză, Dina!

– Deci pot fi sigură că vei veni!?

– Nu ştiu! Cine mai vine? întrebă Zandra. Invitația venise pe neaşteptate şi o luase chiar prin surprindere.

– Nimeni altcineva în afară de noi două şi de Robert. Suntem invitați la familia Fairey. O vizită neprotocolară, intimă.

– Nu ştiu... Este o surpriză...

– Draga mea, trebuie să spui da, dacă nu vrei să mor de plictiseală. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, să ştii că nu te-aş ierta niciodată.

– Dina, cred că ar trebui să mă gândesc.

– Te-am deranjat cumva de la o treabă importantă?

– Nu. Doar că... nu m-am aşteptat...

– Dar vei veni. Iubito, insist! Îţi cer să vii. de fapt, prezenţa ta este absolut necesară!

„Necesară! Bineînţeles că prezenţa mea nu poate fi absolut necesară! De ce ar fi? De ce oare se agită Dina atât de tare în această privinţă?" gândea Zandra.

Tocmai în acel moment Kenzie scoase un strigăt triumfător. Faxul profesorului Tindemans conţinea exact datele de care avea nevoie şi dosarul tabloului pictat de Holbein avea să fie trecut în grija autorităţilor şi a tribunalului.

– Zandra? Ce se întâmplă?

– Îmi pare rău, Dina, dar trebuie să închid.

– Şi cum rămâne cu invitaţia mea?

– O accept! Voi veni şi va fi ca în timpurile de altă dată... Vom vorbi până seara târziu... Pa, draga mea!

Zandra închise şi rămase o clipă pe gânduri.

Un sfârşit de săptămână la ţară era o invitaţie atrăgătoare. De trei luni nu mai părăsise Manhattan-ul.

O schimbare de decor era binevenită.

În salonul său intim, Becky aşezată pe un scaun asemănător unui tron imperial, admira un tablou de Corot pe care o galerie de pe Madison Avenue i-l trimise în speranţa achiziţionării. Tabloul valora trei milioane şi jumătate de dolari şi Becky se gândea dacă să îl cumpere sau nu. Valoarea lui materială nu era ceea ce o împiedica să se hotărască. Problema pe care şi-o punea Becky era dacă tabloul era cu adevărat demn de galeria ei de tablouri.

Îl privea şi totuşi nu reuşea să se hotărască.

O bătaie puternică în uşă îi întrerupse gândurile.

Uriah intră şi anunţă aproape ţipând:

– Doamnă, sunteți căutată de doamna Goldsmith!
– Merci, Uriah!
Becky ridică receptorul şi auzi glasul Dinei.
– Iubito, sunt eu, Dina!
– Cherie!
– Totul s-a rezolvat! Fait accompli!
– Si Zandra?
Privirea lui Becky nu părăsea tabloul.
– A acceptat invitația.
– Bon. Ai fost minunată, draga mea! Îi voi telefona lui Karl-Heinz imediat.

31

Târziu, în seara aceea, Manhattan-ul strălucea acoperit de o lumină rece. Văzut de sus semăna perfect cu fotografia alb-negru devenită celebră şi realizată în anul 1932 de Berenice Abbott.

Şi totuşi exista o diferenţă. Văzut de jos, de la nivelul trecătorului, culoarea oraşului era alta. Neoanele, luminile gălbui ale miilor de ferestre, luminile semafoarelor, strălucirea multicoloră a râurilor de maşini ce se scurgeau pe marile străzi şi bulevarde îţi ofereau o imagine diferită.

Dar văzut de sus, de la etajele cele mai înalte, Manhattan-ul era ca pe vremea când îl fotografiase Berenice Abbott.

La ora şapte treizeci seara, Hannes şi Kenzie sosiră la restaurantul Luma aflat în Chelsea, pe Ninth Avenue, unde Hannes rezervase o masă la fereastră.

– Mi-ai spus că nu mănânci carne de vită, îi aminti el lui Kenzie în timp ce o ajuta să se aşeze la masă.

Zâmbi încântată de faptul că reţinuse acel amănunt şi privi în jurul ei. Privirile femeilor aflate în restaurant erau atrase de prezenţa lui Hannes şi, încă o dată, Kenzie nu se putu abţine să nu simtă un fior de plăcere gândindu-se că bărbatul acela frumos, minunat, perfect, o însoţea pe ea şi prin aceasta stârnea invidia femeilor din jur.

Kenzie simţi o undă de regret amintindu-şi că ea şi Charley fuseseră de câteva ori împreună în acel restaurant.

„Oare trebuie să am remuşcări?" Doar cu douăzeci şi patru de ore în urmă fusese alături de Charley şi, deşi

fusese o întâlnire de afaceri, ceea ce urmase nu mai avusese nici o legătură cu scopul inițial al întâlnirii. Şi în acel moment ea se afla față în față cu partenerul lui Charley. „Nu are nici un rost să îmi pară rău! Charley aparține trecutului! Nu trebuie să îl las să îmi influențeze viitorul!

– Nu cred că servesc băuturi tari aici. Vrei să bem vin de la început? îl auzi pe Hannes.

Kenzie tresări.

– Scuză-mă! Gândurile mele erau departe.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu! Deci să bem vin.

Hannes comandă un Château Lynch-Bages Pauillac din recolta anului 1982 şi apoi întrebă:

– Ai primit faxul profesorului Tindemans?

Kenzie îşi lovi uşor fruntea cu palma:

– Oare ce se întâmplă cu mine? Mi-am pierdut mințile? Sigur, am făcut o copie. Lasă-mă să văd dacă am luat-o cu mine.

Îşi luă geanta mare de umăr, aflată pe spătarul scaunului şi căută în ea. În cele din urmă scoase un plic mare pe care i-l dădu lui Hannes.

Hannes îl puse deoparte şi îşi ceru scuze:

– Sper că mă vei ierta dacă nu mă voi ocupa de el până mâine dimineață. În seara aceasta vreau să îmi îndrept întreaga atenție asupra însoțitoarei mele.

Vocea lui era caldă, învăluitoare şi promițătoare. Kenzie simți o înfiorare plăcută străbătându-i trupul.

Sosirea chelnerului o scuti de comentarii. Kenzie îl privi destupând sticla cu vin şi turnând câteva picături de vin în paharul lui Hannes. Acesta ridică paharul, inhală buchetul vinului, sorbi şi spuse încântat:

– Bun! Foarte bun!

Chelnerul le umplu paharele şi se retrase discret.

Hannes ridică paharul şi spuse:

– Pentru noi!

Un val de căldură se revărsă în trupul lui Kenzie şi îl simți răspândindu-se până în vârful degetelor.

– Pentru noi! murmură ea.

Se priviră în tăcere şi sorbiră vinul.

– Vinul este minunat, remarcă ea coborând, prima, privirile.

– Da, dar prezența ta umbreşte totul.

– Sunt convinsă că spui aceste cuvinte tuturor femeilor cu care ieşi, izbucni Kenzie în râs.

– N-aş paria dacă aş fi în locul tău. S-ar putea să pierzi.

– Asta înseamnă că invitația din această seară ai făcut-o numai pentru a mă seduce?

– Şi pentru asta, dar şi pentru a ne cunoaşte mai bine. Când ne-am văzut data trecută nu am avut ocazia să stăm de vorbă.

Sinceritatea lui era dezarmantă şi tulburătoare în acelaşi timp.

– Ei bine, atunci să vorbim!

Şi Kenzie sorbi aproape jumătate din pahar.

– Sperăm că vei vorbi tu. Sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să le aflu despre tine, Kenzie.

– Dar eu prefer să te aud pe tine vorbind. Spuneai că tatăl tău a fost diplomat! Deci tu poți să îmi povesteşti lucruri minunate. Cum ai ajuns la Interpol?

– Mă tem că este o poveste cam lungă.

– Nu are importanță! Avem o noapte întreagă la dispoziție.

– Prea bine! Dar te previn că nu este genul de poveste cu sfârşit fericit.

– În general în viața reală aşa se întâmplă, spuse Kenzie privindu-l cu atenție.

– Da, cred că ai dreptate. Mă întreb de unde ar trebui să încep povestea mea.

– Cu începutul, nu?

– Da, de ce nu?

Şi Hannes începu să povestească. Viața lui se asemăna în multe privințe cu a ei. Existau doar două diferențe majore. Prima consta în faptul că ea mai avea trei frați, în timp ce el fusese unicul copil al părinților săi.

Şi cealaltă diferenţă consta în faptul că, în timp ce ea şi familia ei se mutaseră dintr-o tabără militară în alta, familia lui colindase prin marile oraşe ale lumii.

– Pare o viaţă mult mai strălucitoare decât a fost de fapt. A fost fascinant într-adevăr să trăiesc în locuri atât de diferite, să văd întreaga lume. Dar eram foarte izolaţi, aşa cum trăieşte de fapt orice funcţionar de ambasadă. Grupul este foarte restrâns, format din personalul ambasadei şi membrii familiilor lor şi din personalul ambasadelor altor ţări. De câte ori reuşeam să-mi fac prieteni, tatăl meu era din nou mutat în alt oraş, în altă ţară. Dar ştii ce mi-a lipsit cu adevărat? Faptul că nu am avut o casă adevărată, un cămin al nostru, o casă permanentă unde să pot reveni oricând.

„Seamănă cu copilăria mea. Nici noi nu am avut o casă permanentă. Abia ne stabileam într-o tabără militară şi tata primea ordin să se mute din nou" îşi aminti Kenzie. Rămase totuşi tăcută ascultând povestea lui Hannes.

– ... pentru că eram fiu de diplomat, părinţii mei se aşteptau ca şi eu să îmbrăţişez o carieră diplomatică. deja făcuseră planuri mari pentru viitorul meu.

– Dar se pare că tu nu le-ai acceptat, interveni Kenzie.

– Da, aşa este.

Hannes sorbi vinul din pahar şi făcu semn chelnerului care se apropie, turnă vin şi le prezentă câte un meniu.

– Este atât de ciudat ceea ce se întâmplă în viaţă, continuă Hannes după plecarea chelnerului. Uneori ajungi să faci cu totul altceva decât ceea ce voiai sau aşteptau părinţii să faci. Eu am dorit totdeauna să fiu artist.

– Adevărat? exclamă uimită Kenzie.

– Da, adevărat, zâmbi Hannes. Încă de pe vremea când abia puteam să ţin creionul în mână, desenam sau pictam. Toată lumea spunea că am talent şi pentru mine era foarte limpede ceea ce doream să fac în viaţă.

– Lasă-mă să ghicesc! Voiai să trăieşti într-o mansardă la Paris... să pictezi după voia inimii... să participi la lungi dezbateri nocturne în cafenele pline de fum... să deschizi expoziţiii...

– ...şi să doresc ca cineva să îmi descopere talentul, completă el, visător.

– Erai talentat?

– Cred că da. Şi într-o dimineaţă m-am trezit şi am înţeles care era adevărul. Eram bun, Kenzie, eram talentat. Dar nu eram suficient de talentat.

– Şi atunci te-ai angajat la Interpol.

– Nu. Nu atunci. Mai întâi am studiat ştiinţele politice.

– Înţeleg! Un fiu care urmează, ascultător, cariera tatălui.

– Exact.

– Şi te-ai oprit din drum. Nu ai continuat cariera lui.

– Nu. Nu am urmat-o, murmură gânditor Hannes.

Pe chipul lui se aşternu o umbră şi luminiţele ce scânteiaseră în privirile lui cu câteva clipe mai înainte dispărură.

– Kenzie, te rog, ascultă-mă!

Întinse mâna peste masă şi o luă pe a ei. Îi strânse degetele dureros de tare.

– Lumea aceasta este un loc cumplit! Indiferent de cât de retras trăieşti sau cât de sigură îţi pare propria viaţă, totul nu este decât o iluzie. Violenţa se ascunde în jurul nostru. Poate lovi oricând. Să nu uiţi asta niciodată.

O trecură fiori de teamă. Relaxarea şi liniştea ce o învăluiseră cu câteva momente mai devreme era dusă, pierdută. Schimbarea produsă în glasul lui o uimea şi îi stârnea curiozitatea.

„Aş dori să cunosc amănunte. Dar îl voi lăsa pe el să povestească. Nu îl voi hărţui cu întrebări" îşi spuse Kenzie.

– Îmi pare rău, Kenzie! Nu vreau să te înspăimânt! continuă Hannes simţind teama ce o cuprinsese pe Kenzie. Îţi voi explica şi mă vei înţelege.

Rămase tăcut un timp, masându-şi uşor fruntea.

– Cred că eşti convinsă că nu am fost totdeauna un cinic, ca acum. Şi nici la fel de prudent cum sunt în prezent. A existat o vreme când trăiam lipsit de orice grijă.

Era o vreme când credeam cu tărie că pot fi stăpânul propriei mele vieți, al propriului meu destin.

Kenzie ridică paharul, sorbi şi se bucură de zumzetul din restaurant care îi dădea un sentiment de încredere în sine. Apoi auzi din nou glasul lui Hannes care îşi reîncepea povestea.

– Am studiat ştiinţele politice la Oxford şi apoi la Yale. La absolvire, tatăl meu mi-a oferit, graţie relaţiilor sale, un post la ambasada Finlandei din Paris. Nu era un post oarecare, ci unul care îmi oferea şansa să fiu foarte apropiat de ambasador. Curând am ajuns în relaţii foarte strânse şi am fost acceptat în intimitatea familiei sale. Cred că, în asemenea situaţie, era inevitabil să mă îndrăgostesc de fiica lui. Se numea Helena. Curând ne-am logodit.

Kenzie simţi un fior de gelozie, inexplicabil de altfel.

– Era frumoasă?

– Helena?!... Da!... Era minunată! Era deosebit de frumoasă.

– Şi? Ce s-a întâmplat?

– Destinul! spuse Hannes cu amărăciune.

Ochii lui aruncară fulgere şi degetele lui se strânseseră, pumnul lovind uşor masa.

Suferea. Era limpede. Toată încrederea şi stăpânirea de sine de care dădea dovadă de obicei se prăbuşiseră. Nu mai era capabil să îşi ascundă rana adâncă, sângerândă încă. Ochii i se umeziră şi Kenzie văzu că se afla în pragul lacrimilor. Îşi întoarse capul şi privi pe lângă Kenzie. Dar aceasta avusese timp să observe şi altceva, în afară de durerea ce i-o citise în priviri. Era o furie ameninţătoare, o furie ce se hrănea din durerea lui.

„Oare ce nenorocire l-a făcut să sufere atât de adânc?"

Întinse mâna peste masă şi o luă pe a lui, desfăcându-i pumnul cu blândeţe.

– Hans? Te rog! Nu te chinui! Nu trebuie să suferi!

– Trebuie! Ai dreptul să cunoşti adevărul!

– Cum vrei tu! Dar eu nu te oblig...

– A fost o violență nedreaptă! O faptă cumplită, lipsită de sens. S-a petrecut în urmă cu şapte ani, trei luni şi douăsprezece zile. Trebuia să fie ziua căsătoriei noastre. Şi totul numai pentru că Helena şi părinții mei s-au aflat unde nu trebuia, la o oră nepotrivită.

– Doamne, Hans!

– S-a întâmplat ca şi când ar fi firesc ca asemenea fapte să se întâmple...

Vocea i se frânse şi îşi scutură capul cu furie. Apoi îşi aţinti privirea asupra feței de masă.

– Se îndreptau spre biserică... şi s-au oprit în drum, la bancă, pentru a ridica din seiful ei o moştenire de familie, un colier, pe care în mod tradițional, toate miresele din familia noastră l-au purtat.

Pe chipul lui nu tresărea nici un muşchi. Chipul său părea o mască.

– Un colier, Kenzie! Înțelegi? Au murit din cauza unei bijuterii lipsite de importanță.

– Dar... dar cum a fost posibil?

Hannes continuă în şoaptă. Abia îl putea auzi:

– Hoții... oameni înarmați... când se întorceau din subsolul băncii au fost atacați şi împuşcați... toți trei... tata... mama... şi Helena...

Cuvintele țâşneau cu greu din gura lui.

– Şi ce pedeapsă au primit?

– Nici una. Nu au fost prinşi niciodată.

Kenzie tresări. Ideea că oameni necunoscuți îi puteau ucide pe cei dragi şi apropiați şi puteau rămâne nepedepsiți era peste posibilitățile ei de înțelegere. „Încă din copilărie ni se spune că răufăcătorii şi criminalii sunt prinşi şi pedepsiți. La fel se întâmplă şi în filme. Dar viața adevărată este brutală, dură, nedreaptă", îşi spuse Kenzie.

Hannes ridică încet capul şi Kenzie îi văzu ochii strălucind în lacrimi.

– Este îngrozitor... este cumplit... mult mai greu de îndurat decât îți poți imagina...

– Dar cum ai... cum ai rezistat...?

– Într-un singur fel. Am devenit obsedat de ideea că trebuie să prind hoții. Să îi aduc în fața justiției. Şi ideea aceasta mă obsedează şi acum.

– După toți aceşti ani?

– Da, după toți aceşti ani. Acesta este motivul pentru care am intrat în rândurile poliției. Deşi doream să urmăresc bandiți, am ajuns specialist în furtul obiectelor de artă.

– Şi cum ai ajuns să te ocupi de obiectele de artă furate?

– Superiorii mei au luat această hotărâre. Oricum, nu am de ce regreta, pentru că este o slujbă pentru care am dovedit o înclinație deosebită.

O mască îi acoperi din nou chipul, alungând emoția şi amărăciunea.

– Gata! Am vorbit destul! Nu te-am invitat la cină ca să-ți împovărez sufletul cu durerile mele. Hai, spune! Ce doreşti să comandăm?

Kenzie ridică meniul şi îl frunzări. Dar pofta de mâncare îi dispăruse. Cuvintele lui i se învălmăşeau în minte. Toate gândurile ei se concentraseră asupra celor povestite de Hannes.

„Dacă nu mi-ar fi povestit, n-aş fi aflat niciodată câtă suferință se ascunde în spatele chipului său. Ştie să îşi ascundă emoțiile ca nimeni altul îşi spuse ea şi era convinsă că nu îi fusese uşor să povestească toată întâmplarea aceea tragică.

Sub masca lui de bărbat stăpân pe sine, se ascundea un suflet sensibil, vulnerabil, care îl făcea şi mai atrăgător.

– Ce doreşti să mănânci?

Kenzie zâmbi şi spuse:

– Te rog alege tu pentru amândoi.

Îl privi cu admirație comandând două salate, specialitatea casei şi legume la cuptor.

Era un bărbat adevărat, cu un suflet delicat. Fapt rar întâlnit de Kenzie.

Era încântată. Şi dorea un singur mod de a încheia seara. Din privirile lui Hannes înțelese că şi el avea aceeaşi dorință

Târziu se întoarse acasă şi războinicul de pe Wall Street. Era obosit, amețit şi respira cu greu.

Dina nu se lăsă impresionată. Îl primi ca pe un erou chiar în pragul uşii. Se lipi strâns de el şi îl muşcă uşor de ureche, ciripind:

– Iubitule, credeam că nu mai ajungi acasă în seara aceasta.

– Bine, bine! De data asta ce doreşti? întrebă el plictisit, gâfâind.

Dina clipi cu inocență.

– Nimic, scumpule!

– Aşa?!

Robert nu credea un cuvânt dar îşi continuă drumul.

Roooo-beeeert!

„Oare ce mai vrea?" se enervă Robert în tăcere.

Dina, care nu suporta țigările de foi, luase una din țigările lui favorite Flor de F. Farach Extra şi cu mişcări leneşe o mirosi, o mişcă între degete, ascultându-i foşnetul şi apoi îi muşcă brusc capătul. Privindu-l adânc luă țigara în gură sugând-o cu un aer obscen în timp ce se apropia leneş de el.

Eforturile ei avură efectul dorit. Robert A. Goldsmith uită de oboseală, dorindu-şi altceva decât odihna.

– Dina? Ce faci? Credeam că nu le suporți...

Îi opri cuvintele aşezându-i țigara între dinți. Aprinse un chibrit şi apoi îi aprinse şi țigara.

Ochii lui o urmăreau cu atenție simțind că i se pregătea ceva. Şi totuşi, pufăia din țigară cu plăcere. Curând fumul se înalță ca dintr-un furnal.

Mâinile ei erau la spate şi îşi mişcă trupul de pe un picior pe altul ca un copil.

– Tăticule! fetița are o surpriză pentru tine! O mare surpriză!

Robert clipi speriat şi privi temător în jurul său.

Dina reuşi cu greu să nu izbucnească în râs. Oare Robert o credea chiar atât de lipsită de minte încât să se dea în spectacol în faţa servitorilor?

– Nu te teme, tăticule! Fetiţa ta a dat seară liberă tuturor angajaţilor.

– Da? Şi atunci ce vom mânca? Sunt lihnit.

– Fetiţa îţi va aduce cina în pat. Fugi sus, tăticule! te rog!

Ezită. O privi câteva clipe în tăcere. Nu pentru prima dată, dorea să ştie ce era în mintea ei. Cel puţin aşa ar fi putut afla mai înainte la ce să se aştepte.

Era oricum ceva important, altfel nu şi-ar fi dat osteneala să lase personalul liber în seara aceea.

– Te rog, tăticule! Te rog, frumos!? Fetiţa va veni imediat sus. Promit!

Robert pufăi din ţigară cu un aer calm, prefăcându-se că nu avea nimic de pierdut dacă se supunea voinţei Dinei, şi porni în sus pe scara de marmură.

Dina aşteptă până îl văzu ajungând sus, trăgând cu urechea până când nu mai auzi paşii grei şi gâfâitul cauzat de efortul urcării scărilor.

Se îndreptă spre bucătăria de serviciu. Luă din frigider o farfurie cu semipreparate şi o puse în cuptorul cu microunde. Se îndreptă apoi spre apartamentul ei şi deschise dulapul în care îşi ţinea costumele pentru micile spectacole erotice pe care le prezenta în faţa lui Robert.

În seara aceea nu avea de gând să folosească nici portjartiere, nici chiloţei cât mai mici, nici bustiere cu croieli ameţitoare. În seara aceea avea alte gânduri. Strânse dinţii şi se gândi, cu resemnare, că dacă trebuia să facă asemenea sacrificii pentru a obţine ceea ce îşi dorea, atunci era cât mai bine să termine totul cât mai repede. Alese un costum şi se îmbrăcă în el.

Apoi se privi în oglinda mare care îi oferea o imagine completă a felului cum arăta.

– Heidi, Heidi, Heidi, ho! spuse ea încetişor.

Se îndreptă spre bucătărie pentru a lua farfuria pentru Robert.

Ieşind din restaurantul Lumo, Hannes făcu semn şi opri un taxi. Fără să o întrebe pe Kenzie, dădu şoferului adresa locuinţei lui.

Kenzie nu obiectă, ci se ascunse la pieptul lui chicotind ca o fetişcană.

Curând se aflau în apartamentul lui Hannes, strâns îmbrăţişaţi.

Hannes era mai mult decât inventiv. În afara faptului că era un iubit pasional, oferea plăcerea cu multă bucurie, primind-o cu încântare, la rândul său. Experienţa ei care îi includea pe Charley şi pe Hannes, nu cuprindea mai mulţi bărbaţi decât cele zece degete ale mâinilor. Învăţase că, în general, bărbaţii nu se gândeau decât la propria lor plăcere.

Lucru ce nu se putea spune despre Hannes. În seara aceea era într-o formă excepţională. Când o purtase spre pat, se simţise invadată de forţa şi virilitatea emanate de trupul lui. Degetele lui alergau de-a lungul trupului ei şi limba îi urmărea toate liniile trupului.

Se simţea prinsă într-un val uriaş, de nişte forţe superioare, forţe pe care nu avea nici cel mai mic interes să le ţină sub control.

– Cunoşti Kama Sutra, Kenzie? şopti Hannes.

– Nu!

– Kama este ceea ce înveţi citind Kama Sutra şi înseamnă „ştiinţa de a iubi". Este un manual al iubirii, scris de un învăţat indian numit Vatsyayana, în urmă cu două mii de ani. Cuvântul kama înseamnă să te bucuri de toate cele cinci simţuri. De văz. De auz. De miros. De pipăit.

Îşi plimbă degetele în interiorul coapselor ei şi inhală mirosul sânilor ei.

– Degust, continuă el şi cuprinse unul din sâni între buzele lacome.

– Kama Sutra, spune că există o mulţime de locuri ce pot fi sărutate. Gât, frunte, ochi, buze, sâni.

Şi spunând acestea o sărută încet în timp ce urmărea fiecare parte a trupului ei.

Kenzie fremăta şi gemea sub sărutările lui.

– Şi toate au un nume în Kama Sutra, Kenzie. Dacă limbile noastre se întâlnesc, ele pornesc jocul numit „Lupta limbii".

Îi acoperi gura cu gura lui şi pentru un moment păru că se vor devora unul pe celălalt.

Kenzie îşi înfipse unghiile în braţul lui şi întrebă cu o voce răguşită:

– Şi dacă am sta unul alături de celălalt sau unul peste celălalt şi eu te-aş primi în gura mea, în timp ce tu te-ai juca cu limba...

– Asta se numeşte Kakila, spuse el râzând.

– Kakila! repetă ea.

– Este un act pe care îl îndeplineau sclavii sau persoanele cele mai de jos ale societăţii.

– Atunci hai să ne bucurăm de plăcerile oamenilor de jos. Fă-mă sclava ta, Hannes.

– Papilein! ciripi Dina.

Intră în dormitorul lui Robert părând că se lupta cu tava pe care îi aducea cina. Ochii lui Robert se măriră de uimire. Prăbuşit în patul lui uriaş arăta ca o balenă roz trăgând din ţigară. Dina privi spre coapsele lui şi se convinse de faptul că era pe drumul cel bun.

– Vezi, Papilein? Fetiţa ţi-a adus cina! Aşa cum a promis.

Încerca să îşi alunge orice gând negru şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut pentru că în acel moment nu îşi putea permite să eşueze.

– Ei bine, nu sta acolo, fetiţa mea! Adu mâncarea aici, îi arătă Robert, locul rămas liber pe pat.

– Ja, Papilein? Am voie? întrebă Dina ca un copil încântat de permisiunea acordată.

– Da. Tăticul este înfometat cu adevărat. Hai, hai! Vino! Ce aştepţi? Crăciunul?

Dina traversă camera şi puse tava pe pat. Se aşeză alături de el şi se comportă ca şi un copil de şase ani plin de energie şi încântare.

Faptul că Dina mai avea câteva luni şi urma să împlinească treizeci de ani nu avea nici o importanţă. Îşi juca rolul cu talent şi Robert era încântat.

Începu să îl hrănească fără cuţit şi furculiţă, doar cu degetele, ca şi când Robert ar fi fost unul din acei romani graşi şi desfrânaţi.

Jocul continuă mult timp şi Dina obţinu un mare succes. În curând creierul lui Robert se mutase între coapsele lui. Hotărârea pe care o luase că nu avea să îi facă nici o promisiune se evaporase.

Mai bine de o jumătate de oră Dina îl ţinu în pragul orgasmului. Şi abia atunci făcu prima mişcare şi îi anunţă vizita la familia Fairey. Sperând că avea să scape numai cu atât, Robert nu obiectă. Nu îl costa nimic, deci nu avea de ce să refuze.

Şi totuşi, Dina nu părea hotărâtă să termine jocul şi când gemetele lui atinseră intensitatea maximă şi mintea îi era în ceaţă, Dina făcu cea de a doua mişcare.

– Papilein?

Robert gemu interogativ, incapabil să rostească un cuvânt.

– Fetiţa ta îşi doreşte ceva. Dar ceva foarte important!

– Fetiţa ar trebui să îl dorească doar pe tăticul ei.

– Fetiţa vrea să redecoreze, casa! spuse Dina, nelăsându-se impresionată de vorbele lui.

– Ştiam eu că va trebui să plătesc, gemu Robert.

– Dar nu de plată e vorba acum.

– Atunci cum numeşti toată situaţia asta?

– Fetiţa numeşte asta, cadou.

– Da, da! Aşa spune orice târfă din oraş.

„La dracu'!" gândi Dina. Încă nu îl făcuse să îşi piardă controlul de tot. Şi pentru acest motiv îi arătă de ce era în stare gura ei.

– Oh, da! Da! Aşa,... este... Fetiţa...

Şi Dina se opri brusc.

– Las-o dracului, Dina! Ce-i cu tine?

– Te rog. Papilein! Fetița ta primeşte sau nu darul? Te rog frumos!

– Bine bine! Hai, acum termină ceea ce ai început!

Reuşise! Robert explodă în curând, dar fără să ştie cât aveau să îl coste acele treizeci de secunde.

„Va afla în curând! de ce să îi stric plăcerea anunțându-i o cheltuială de mai multe milioane de dolari?" îi fulgeră Dinei prin minte.

Orele se târau cu greu şi moş Ene nu venea. Zandra zăcea în pat singură cu gândurile ei. Deşi geamurile camerei sale se deschideau în spatele clădirii, auzea zumzetul oraşului. Țipetele îndepărtate de sirene şi scrâşnetul frânelor, tobele ce băteau undeva în apropiere, râsetele ce se auzeau de pe holul clădirii, o maşină care trecea pe stradă, totul era înregistrat de auzul ei.

Dar ştia că nu zgomotele erau răspunzătoare de insomnia ei.

Gândurile ei se întorceau cu încăpățânare la prânzul luat în compania lui Karl-Heinz. Îl vedea intrând la Mortimer şi îşi amintea cum fugise de lângă el când ajunsese în fața intrării la Burghley.

Nu şi-l putea scoate din minte. Devenise o obsesie.

„Şi totuşi: Nu! Nici peste un milion de ani!"

Privi ceasul. Era trecut de ora unu.

O auzi pe Kenzie intrând în casă şi trecând prin fața uşii sale.

Îşi dorea să poată dormi şi totuşi somnul o ocolea.

Nici Karl-Heinz nu putea dormi. Se plimba, plin de nelinişte, de la o fereastră la alta. Mai devreme, de la înălțimea ferestrelor sale putuse zări aceeaşi imagine a oraşului ca cea oferită de fotografia realizată de Berenice Abbott, fotografie aflată în holul apartamentului său.

Între timp, imaginea se schimbase. Multe din ferestre nu mai erau luminate, dar el nu observase schimbarea.

De fapt, imaginea oraşului era ceea ce îl frământa cel mai puțin pe Karl-Heinz.

Gândurile sale se îndreptau spre Zandra şi exista o întreagă listă de întrebări legate de ea. „Ce se petrecea în frumosul ei căpşor? Ce simte ea față de mine? Există cineva în viața ei? Va funcționa planul lui Becky?"

Pentru prima dată în viață, Alteța sa serenisimă, Prințul Karl-Heinz von und zu Engelwiesen îşi pierduse firea, nu ştia ce să facă. O iubea pe Zandra. Ştia în mod sigur acest lucru din noaptea aniversării zilei sale de naştere.

Ceea ce nu ştia era ce simțea Zandra față de el. „De-aş avea un cât de mic indiciu" gândea el.

Dar nu avea. Şi nici nu avea să primească răspuns la acea întrebare până la viitorul sfârşit de săptămână. Privea prin geamul uneia dintre ferestrele ce se deschideau spre nordul oraşului. Acolo, undeva, se afla ea.

Zandra dormea, probabil, liniştită, împăcată cu sine.

Deodată se simți foarte obosit.

„Dumnezeule, ajută-mi să nu îi fac un rău!"

ȚINTA... INSTAURAREA TERORII LA BURGHLEY

Long Island City, 14 ianuarie

– Oare cât timp vom mai rămâne aici? Am schimbat o închisoare cu alta?

Izbucnirea era nejustificată. Din ea răzbătea lipsa de respect, ca şi lipsa de interes față de orice scuză posibilă. Silueta întunecată, purtând ochelari negri şi cu vocea distorsionată de aparatura electronică, se simți tentată să dea un exemplu punându-l la locul lui pe libianul belicos.

Dar, pentru un moment, se gândi că era mai bine să îl avertizeze. Arabul avea talente ce erau absolut necesare îndeplinirii misiunii lor.

– Eşti convins că vrei să fii judecat pentru deturnarea acelui avion? Oricând poți fi dus din nou la închisoare, dacă aşa doreşti.

Cuvintele avură efectul dorit. Întunecatul libian bătu în retragere. Îşi coborî privirile încercând să le evite pe cele pline de ură aruncate asupra sa de cei opt membri ai echipei din care făcea parte.

„Nu se prea iubesc unii pe ceilalți. Minunat!" gândi omul cu cagulă.

Se aflau într-o clădire care fusese cu mult timp în urmă o fabrică aşezată undeva în zona industrială, pe unul din malurile lui East River, în Queens. Se aflau într-o hală imensă şi rece. Totul era cufundat în întuneric pentru că le ceruse ca înainte de sosire să se stingă lumina fluorescentă. Singura sursă de lumină venea dinspre Manhattan şi traversa apele râului aruncând sclipiri argintii ca şi cele ale lunii care strălucea chiar deasupra unuia dintre luminatoarele aflate pe acoperiş.

Chiar şi în timpul zilei locul era posomorât şi lipsit de atracţie pentru oricine l-ar fi privit.

În timpul nopţii era de-a dreptul neprimitor, duşmănos.

Coloane groase din cărămidă se ridicau ca nişte santinele. Prin geamurile sparte rafale de vânt năvăleau în sala rece. Şobolanii, ca nişte umbre rele, aducătoare de ghinion, treceau în fugă dintr-un ungher în altul.

Prin lentilele închise la culoare, omul îşi studia echipa. Erau nouă: opt bărbaţi şi o femeie: terorişti lipsiţi de orice drepturi civile.

Primul era un fost membru al unui comando israelian. Era un om plin de curaj, inventiv. O armată într-un singur om.

Germanul era un maestru electrician care nu avea nevoie de o hartă pentru a lăsa în întuneric un oraş întreg.

Libianul era specialist în deturnarea de avioane. Era cunoscut ca unul ce primea totdeauna răscumpărarea cerută pentru ostateci.

Fostul ofiţer de marină era un specialist în explozibili. Putea dărâma un perete, un pod sau o clădire întreagă dacă era nevoie.

Francezul era un diavol cu chip de om, care putea conduce ca un pilot de Formula unu un F-15 sau un 747 şi care putea pune în mişcare orice ambarcaţiuni, indiferent de dimensiuni.

Fraţii columbieni puteau ochi, cu rezultate mortale, orice ţintă.

Japonezul se numea Yoshi Mori şi era electronist. Specialitatea lui erau computerele în memoria cărora putea intra fără prea mare dificultate, fie ele militare sau civile.

Femeia era de origine italiană şi făcuse parte din rândurile Brigăzilor Roşii. Era elegantă, subţire, frumoasă şi mai crudă decât toţi bărbaţii aflaţi în jurul ei.

„Cu o singură excepție" gândi omul cu cagulă. „Şi acea excepție sunt eu. Eu sunt cel mai necruțător dintre toți".

Aruncă un tub lung de carton către cel mai apropiat. Germanul îl prinse din zbor.

– Înăuntru veți găsi instrucțiuni multiplicate pentru fiecare dintre voi. Le veți citi până când şi din somn dacă sunteți treziți, să ştiți ce să faceți.

– Deci aceasta va fi misiunea noastră? Cea înscrisă în instrucțiuni? întrebă femeia.

– Da, dar instrucțiunile au fost scrise codificat, aşa încât adresa exactă nu o veți şti decât în momentul declanşării acțiunii.

– Şi când va avea loc declanşarea ei?

„Când irlandezul va fi liber" gândi omul cu cagula.

– Curând, rosti el cu vocea distorsionată. Între timp îl puteți învăța pe prietenul nostru ce înseamnă să ai răbdare. Nu uitați că viețile voastre depind de răbdarea pe care o dovediți.

Le întoarse spatele şi porni cu paşi neauziți, o umbră alunecoasă trecând încet pe lângă coloanele înalte de cărămidă. În dana aflată în apropierea clădirii se auzi zgomotul motorului şi scârțâitul roților.

Apoi dispăru.

Abandonă furgoneta furată în Queens Plaza. Coborî rapid purtând geanta mare pentru echipament sportiv în care îşi ascunse costumul cu care se deghiza şi se îndreptă spre maşina lui care îl aştepta nu foarte departe de acel loc.

– Vă rog, domnule, dați-mi câțiva bănuți, spuse un bărbat îmbrăcat în zdrențe, care se desprinse din umbra unei clădiri.

Se opri şi fu tentat să cedeze cererii omului, apoi îşi aminti de vorbele lui Benjamin Franklin: Pe un prost îl desparți uşor de banii lui.

Fu gata să izbucnească în râs. Un prost. Ei, da! Era ultimul lucru de care putea fi acuzat.

– Dispari, mârâi el şi îşi văzu de drum.

Un sfert de oră mai târziu gonea pe Strada 59 îndreptându-se spre Manhattan. Privi spre clădirea pe care o părăsise nu de mult şi murmură:

– Somn uşor, prietenii mei! Dacă puteți dormi.

Zâmbi rece, plin de cruzime.

Cartea a treia

Hai să facem târgul!

Comunicat special de la New York Times

New York, 19 ianuarie – Robert A. Goldsmith avea planuri mari pentru următoarele zile. Vânzările slabe înregistrate de casa Sotheby marți nu au diminuat curajul marelui om de afaceri. Lăsând orice temeri deoparte, privind licitația care va avea loc mâine, licitație al cărei obiect îl constituiau tablouri ale vechilor maeştri ai picturii, susținută de casa Burghley, multimiliardarul în vârstă de şaizeci şi unu de ani afirma ieri că intenționează să formeze o nouă companie prin fuzionarea a patru companii distincte.

Noua companie, Gold Globe International Holdings, Inc. va fi formată din patru companii în care domnul Goldsmith este deținătorul majoritar al acțiunilor. Acestea sunt: GoldMart, Inc., Burghley's Holdings, Inc., lanțul de restaurante Home-on-the-Range şi Mystique Cosmetics.

„În zilele noastre piața este în mod absolut globală, fie că vinzi pantaloni sport, opere de artă în valoare de milioane sau mâncăruri semipreparate", afirma domnul Goldsmith, ieri într-o conferință de presă în Manhattan". Domnul Goldsmith s-a referit la dezvoltarea unor noi piețe de desfacere în fostele state sovietice, în America Latină şi în țările est-europene.

„Această fuziune ne va permite să aducem patru noi companii în fiecare piață nouă pe care o vom deschide".

Acțiunile GoldMart, Inc. au crescut cu patru procente ieri, ajungând la 25,85 dolari. Cele de la Burghley au crescut cu 40,5 cenți, ajungând la 18,25 dolari, în timp ce

Home-on-the-Range atinsese la închiderea bursei valoarea de 12,20 dolari.

Mystique Cosmetics este o companie particulară. În luna octombrie a anului trecut discuțiile privind viitorul acestei companii au fost lăsate în suspensie, datorită rezistenței opuse de...

❀ 32 ❀

New York City, 10 ianuarie

– Mâine mă mut, anunță Bambi gâfâind uşor şi refăcându-şi machiajul. Am subînchiriat o garsonieră. Scap de colegii de apartament.

Îşi mai examină o dată imaginea în oglinda pudrierei de aur şi apoi o închise mulțumită de cum arată.

Robert A. Goldsmith, pe jumătate prăbuşit pe bancheta limuzinei, îşi ridică fundul enorm doar câțiva centimetri pentru a-şi aranja pantalonii.

– Deci, numărul de telefon va fi altul, comentă el trăgându-şi fermoarul pantalonilor.

– Da. Iată adresa şi numărul de telefon, spuse Bambi şi îi întinse o foaie de hârtie.

Robert A. Goldsmith luă foaia de hârtie şi fără să arunce o privire o îndesă în buzunar.

Bambi se aşteptase să îl vadă manifestând un interes cât de mic şi faptul că el trecuse peste acest eveniment cu uşurință, o dezamăgi şi o enervă în acelaşi timp.

– Robert?! Nu vrei să ştii unde mă mut?

– De ce? Doar rămâi în oraş, nu? întrebă el clipind nedumerit.

– Îți voi spune eu de ce. M-am hotărât să fac acest pas pentru amândoi. Ca să nu mai fie necesar să ne întâlnim aici... în acest mizerabil de automobil.

– Dar ce ai împotriva automobilului? Este mare, intim, confortabil. Îndeplineşte toate condițiile, se arătă el uimit de atitudinea vehementă a lui Bambi.

– Poate pentru tine este confortabil, dar din când în când mi-ar place s-o fac în pat.

„Femeile! Totdeauna găsesc un mod de a complica situațiile şi aşa delicate!" se lamentă în gând Robert.

În ceea ce îl privea, nu găsea nimic mai convenabil pentru întâlnirile lor, cu excepția maşinii. Nu trebuia decât să deschidă uşa şi ea cobora imediat.

„Oare de ce dracu' ne este necesar un pat?"

– Eu vreau să vii să vezi garsoniera. Nu vrei să vii mâine? Poate rămâi o oră sau două?

Vârful roz al limbii se ivi printre buzele strălucitoare.

– Nu vei regreta, Robert. Îți promit.

– Bine, bine! mormăi Robert sperând să nu regrete promisiunea făcută.

În ultimul timp, indiferent în ce direcție se îndrepta, femeile aveau de cerut o favoare din partea lui.

– Deşi aş prefera să nu mă abat din drumul meu prea mult pentru a ajunge acolo.

– Nu te vei abate! Ți-am spus doar.

– Deci unde se află garsoniera?

– Chiar acolo sus, spuse ea ridicând degetul spre acoperişul maşinii.

– Nu înțeleg!

– În Turnurile licitației, spuse ea calm, aşteptând reacția bombei lansate.

– Unde? urlă Robert. Ai înnebunit? Crezi că mă voi expune unei situații imposibile numai pentru a te vizita pe tine? Nu vrei să dăm un anunț în Times?

– Liniştește-te, Robert! Tu eşti proprietarul clădirii sau, mai bine spus, al apartamentelor nevândute. Mai mult, una din companiile tale le administrează. Dacă există cineva care are dreptul să intre şi să iasă din clădire, ei, bine, acea persoană eşti tu.

– În nici un caz nu voi pune piciorul în acea clădire. Şi nu mai repet acest lucru!

Bambi oftă. Avusese ea o presimțire că ar fi putut să nu fie încântat de aranjamentul ei. Dar nu se aşteptase la o asemenea reacție. Se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală.

Indiferent de reacția lui, era hotărâtă să nu cedeze.

Robert apăsă butonul care îl anunța pe șofer să oprească mașina. Limuzina se opri într-o zonă interzisă opririi și fără o vorbă Robert deschise larg portiera.

Bambi ezită, apoi păși peste picioarele lui larg desfăcute. După ce coborî, își vârî capul pe fereastră și spuse cu un ton ce nu admitea replică:

– Numărul apartamentului este înscris pe bilet. Ne întâlnim acolo sau nu ne mai întâlnim niciodată.

– Îmi pui răbdarea la încercare, o preveni Robert cu un ton periculos de calm. Să îți intre în cap că nu pun piciorul în garsonieră.

– Dar nici eu nu mai pun piciorul în limuzină.

Se priveau drept în ochi, cu încăpățânare, hotărâți să nu cedeze nici unul.

– În acest caz, totul s-a terminat, spuse el apăsând butonul care acționa geamul portierei.

– Dacă te răzgândești, sună-mă, spuse Bambi. Voi pretinde că nu am auzit ce ai spus.

– Nu aștepta fără rost.

– Nu voi aștepta. Oricum, din toate astea tot nu mă aleg cu ceva. Scap de covorul din limuzina asta care mi-a distrus ciorapii.

Trânti portiera și ridicând capul cu mândrie porni spre biroul ei de la Burghley.

*
* *

– Dacă doamna îmi permite, aș dori să îi dau o sugestie, spuse Serghei, coaforul lui Becky, care devenise între timp și coaforul Dinei.

– Sigur că da, scumpule! Orice sugestie este binevenită.

Se aflau în cabinetul cosmetic al Dinei, o cameră cu numeroase oglinzi și plină cu tot echipamentul necesar întreținerii frumuseții.

– Poate că doamna ar dori să își modernizeze coafura.

– Ce vrei să spui?

Serghei îi prinse părul cu ambele mâini şi îl ridică în vârful capului.

– Genul Claudiei Schiffer.

Dina se privi cu un ochi critic. Arăta ca o fântână care împrăştia păr blond.

– Nu cred că mi se potriveşte, Serghei. Este genul... Ivanei.

– Dar este o coafură tinerească!

– Poate, dar nu pentru mine. Prefer coafura mea obişnuită.

– Cum doreşte doamna, murmură el, apreciindu-i bunul gust.

Dina se aşeză şi mai comod pe scaun. Să fii sclava modei în privinţa toaletelor era o atitudine pe care o aproba, dar să îţi schimbi înfăţişarea după cum cerea moda, era cu totul altceva. Lăsa această atitudine pe seama femeilor obişnuite. Ea nu avea de gând să copieze pe nimeni. Nici pe Claudia Schiffer sau Prinţesa Di, nici pe Ivana. Ea era Dina Goldsmith şi avea de gând să îşi păstreze originalitatea.

Bătăi rapide în uşă precedară intrarea lui Gaby, secretara Dinei.

– O convorbire internaţională, din Italia. Un domn Mon...gar...dini? Ceva în genul acesta. Îţi fac legătura? întrebă ea lăsând să îi atârne de gât ochelarii pe care îi folosise pentru a descifra numele celui ce se afla la celălalt capăt al firului.

– Sigur! Ştii foarte bine că aşteptam cu nerăbdare această convorbire.

Dina ridică receptorul şi apăsând unul din butoane ciripi:

– Signor Mongiardino? Sunt doamna Goldsmith... Aţi vorbit cu Becky?... Da, mi-a spus că nu doriţi să mai lucraţi în afara ţării dumneavoastră... Veţi face o excepţie?... Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc?!... Lunea aceasta este perfect!... Evident, nu există probleme bugetare... Costul lucrărilor nu ridică nici o problemă... Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim... Mulţumesc, Signor!

Oftă de plăcere şi îi dădu telefonul lui Serghei, lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii.

„Minunat! Absolut minunat!"

Vedea totul aievea. Un interior Mongiardino asemănător cu cel al noii sale prietene şi chiar rivalizând cu al acesteia.

„Nici nu mă mir că mă simt atât de bine. Sunt în al nouălea cer!"

„În cazul acesta... totul s-a terminat...! Cuvintele lui Robert o lăsaseră pe Bambi tremurând. Îşi schimbă traseul obişnuit şi nu se abătu pe la club. Era ultimul lucru pe care l-ar fi suportat în dimineaţa aceea.

„Tot ce are Robert de făcut este să ridice telefonul şi să formeze numărul serviciului personal. Între mine şi slujba mea nu se află decât o firavă legătură..."

Nici nu voia să îşi imagineze o situaţie atât de umilitoare. Numai gândul că s-ar fi putut întâmpla o asemenea catastrofă îi dădea fiori reci.

Când se mai linişti, încercă să pună la cale un plan care să o ajute să câştige din nou avantaj asupra lui Robert.

„Oare ar trebui să îmi calc mândria în picioare şi să îl sun pe Robert? Să îmi cer scuze? Să aştept telefonul lui? Sau să las totul aşa cum este şi să aştept?"

Problema era că nu ştia ce să facă. Era o situaţie cu totul nouă. De obicei ea era cea care se afla în centrul atenţiei şi apoi urmau bărbaţii, apoi băieţii care se învârteau în jurul ei şi încercau să intre în graţiile ei.

„Da, dar Robert? Oare ce va face, Robert?"

Era prima oară când nu ştia cum să procedeze. Era diferit de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse. În afară de dorinţele lui sexuale, rămânea o enigmă pentru ea. Nu reuşise să descopere nici una din sensibilităţile lui.

De câteva ori, în cursul zilei, întinse mâna spre telefon şi începu să formeze numărul, după care închise rapid, înainte de a face apel.

Dacă ar fi avut încredere într-o persoană căreia să îi poată cere sfatul! Dar în cine să se încreadă?

Absolut nici una din fetele de la club nu i se păreau demne de încredere. Dacă încredințai un secret uneia dintre ele, era ca şi când l-ai fi strigat în gura mare. Oricine ar fi început să facă speculații în privința bărbatului din viața ei. Zvonul s-ar fi întins ca o pânză de păianjen. Mai devreme sau mai târziu ar fi adunat faptele la un loc şi s-ar fi aflat adevărul.

În cele din urmă, după ore întregi de reflecție, Bambi luă o hotărâre. „Depinde de Robert dacă vrea să ne mai vedem sau nu!"

Dar dacă nu mai voia?

„Să-l ia dracu'!" îşi spuse Bambi.

„Dacă există ceva ce nu poate fi nici mâncat, nici f..., atunci te p... pe el". Acesta era motto-ul după care se conducea Robert.

Din acest motiv, figurat vorbind, procedă în acelaşi fel cu Bambi. Nu avea nici cea mai mică intenție să o vadă din nou.

Această hotărâre o luă de dimineață.

Spre după-amiază începu să se concentreze tot mai greu. Începu să o vadă pe Bambi făcând ceea ce ştia ea cel mai bine.

Cu cât treceau orele se tot gândea dacă nu era cazul să o ierte, să fie îndurător în acel moment. O dată, doar o dată.

La ora unu şi jumătate începuse să îi iasă fum pe urechi şi era cumplit de excitat. Înainte de ora două se încuie în biroul lui şi o sună pe Bambi.

– Robert? o auzi susurând cu un ton sexy.

Înlăuntrul său, Robert auzea o voce care îl îndemna să închidă telefonul în acel moment, dacă nu dorea complicații inutile.

Dar el se trezi spunând:

– De unde ştiai că eu sun?

– Pentru că eşti singurul care ştie acest număr de telefon.

– Perfect! Ştii?! M-am mai gândit. Cred că s-ar putea să vin să văd noua ta locuinţă. Dar azi!

– Robert, cei care mută lucrurile vin mâine. Apartamentul este complet gol.

– Şi cui îi trebuie mobilă? Ai o cheie, nu-i aşa?

– Când vrei să îl vezi? întrebă ea cu glas dulce?

– Chiar acum!

– Te aştept!

Cinci minute mai târziu, Robert se afla pe bancheta din spate a limuzinei sale. Se îndrepta spre partea oraşului în care jurase că nu va pune piciorul nici mort.

33

Licitațiile la care aveau să fie vândute tablouri ale vechilor maeştri urmau să aibă loc în săptămâna următoare. Casa de licitație Sotheby programase licitația pentru marți. Lumea interesată în achiziționarea obiectelor de artă şi, în special, casele de licitație Christie şi Burghley, aşteptau evenimentul cu nerăbdare.

Când sosi ziua licitației, Zandra şi Kenzie participară şi ele, aflându-se în sală.

– Fiind în sală putem să ne facem o idee despre ceea ce se va întâmpla joi la Burghley, murmură Kenzie când îşi ocupară locurile.

– Mi se pare deprimant de goală sala. Oare unde sunt cumpărătorii? se miră Zandra.

– Să sperăm că publicul din sală şi cei ce vor licita vor fi într-o stare de bună dispoziție în momentul licitării.

Dar speranța lui Kenzie nu se împlini; aproape jumătate din lotul de tablouri pus în vânzare, lot format din o sută optzeci şi patru de tablouri, rămase nevândută.

La Casa Christie licitația avu loc miercuri. Kenzie şi Zandra fură din nou prezente în sală. Şi din nou mai puțin de jumătate, de data aceasta dintr-un lot de două sute unsprezece tablouri, rămase nevândută.

Porniră spre Burghley într-o tăcere rău prevestitoare, teribil de îngrijorate şi pe o vreme la fel de închisă ca şi sufletele lor. Când ajunseră, în jurul orei zece, se ivi şi soarele, strălucind palid; la ora două şi treizeci de minute începu să bată vântul şi cerul căpătase o culoare cenuşie.

Când se opriră la semaforul aflat la intersecția dintre Strada 60 şi Madison, aşteptând schimbarea culorii, Kenzie spuse cu un ton deprimat:

– Nu aştept ziua de mâine cu nici o speranță!

Zandra avea şi ea o figură întunecată:

– Va fi cumplit de neplăcut să stau pe podium şi să fac oferte prin telefon în timp ce nimeni nu va licita. Va fi umilitor să încerc să par ocupată, indiferent de ceea ce se va întâmpla în sală şi să privesc publicul care se va uita la noi ca la animalele de la grădina zoologică.

– Hai să mergem! S-a schimbat şi lumina semaforului în timp ce noi ne lamentăm!

– La dracu'! Începe şi ninsoarea. Dacă va continua, mâine va fi prăpăd. Spune-mi, de ce nu putem telefona mâine şi să anunțăm că suntem bolnave şi zăcem în pat?

– Ştii foarte bine de ce, Kenz. Din cauza profesionalismului nostru. Din mândrie. Din orgoliu. Trebuie să păzim secția de forța distructivă a Marii şi iubitei noastre conducătoare.

– Ai dreptate!

Lumina semaforului se schimbă din nou şi de data aceasta porniră să traverseze.

– Hai, Kenz, grăbeşte-te! Sper că nu vrei să fim accidentate!

– Pare o idee tentantă! Ce zici?

– La dracu'! Nu mi se pare deloc tentantă!

Zandra o apucă de braț obligând-o să meargă mai repede.

Când ajunseră la Burghley ningea liniştit şi părea că ninsoarea era de lungă durată.

– Am ascultat buletinele meteorologice, spuse Arnold Li. Au estimat că stratul de zăpadă va fi între cincisprezece şi douăzeci de centimetri.

Era aproape ora şapte şi ei continuau să lucreze din greu.

– Acum te rog să îmi dai şi o veste bună, se rugă Kenzie.

– Au sosit prin fax numele a treizeci de persoane care nu vor participa la licitație. Voi introduce datele în computer chiar acum.

– Şi mai ai... asemenea veşti?

– Au fost retrase patru tablouri.

– Care anume?

– Numerele şaizeci şi patru, o sută treisprezece, o sută şaizeci şi unu şi două sute unu.

Kenzie care le ştia pe dinafară începu să le numească. Primul era un tablou pictat de Jacob Jordaens estimat între două sute şi trei sute de mii de dolari, urmat de un tablou de Lorenzo di Niecolo, evaluat între o sută şi o sută cincizeci de mii de dolari. Cel de al treilea tablou îi aparținea lui Hendrik Terbrugghen şi valora între trei sute şi cinci sute de mii de dolari, iar cel de al patrulea era un Veronese, a cărui valoare era între trei sute şi cinci sute de mii de dolari.

„Patru dintre cele mai bune tablouri din seria celor scoase la licitație".

Kenzie închise ochii. „Să vedem ce va mai urma mâine" îşi spuse ea.

În dimineața următoare, un strat de zăpadă gros de peste doisprezece centimetri acoperise oraşul şi zăpada continua să cadă neîncetat. Buletinele difuzate de posturile de radio anunțau că şcolile erau închise, la fel şi toate cele trei aeroporturi şi parcarea pe străzi era interzisă.

„Ce bine ar fi dacă şi licitațiile s-ar putea amâna cu aceeaşi uşurință" gândi Kenzie.

Închise aparatul de radio şi se îndreptă spre bucătărie, pregăti amestecul ei favorit de cafea columbiană Excelso şi Brasil Bourbon Santos şi le măcină. Apoi puse cafetiera în priză şi aşteptă cafeaua.

Zandra pe jumătate adormită, în picioarele goale şi înfăşurată într-un halat de baie gigantic, îşi făcu apariția adulmecând mirosul de cafea.

– Cafea proaspătă? Eşti o minune! Nu voi fi în stare să mai beau ceai niciodată. Nu există nimic mai bun ca o gură de cofeină care să te învioreze de dimineață. Ai dormit bine?

– Ca un mort! Dar tu?

– Ca un prunc!

Zandra căscă şi se întinse. Se îndreptă spre fereastă şi privi pe geam.

Era încă noapte dar nu era întuneric complet; în mod ciudat grădina interioară strălucea luminată de reflexele zăpezii şi aerul părea că trăieşte însufleţit de milioane şi milioane de fulgi mari pufoşi.

– Dumnezeule! Kenzie, încă ninge!

– Nu-mi spune! Am aflat! Aeroporturile şi şcolile sunt închise, dar spectacolul trebuie să continue.

– Dar, bine... Şi cu ce-i afară...?

– Nu are importanță. De când lucrez pentru Burghley nu îmi amintesc să se fi amânat o singură licitație.

– Hai, cafeaua este gata! spuse Zandra auzind bâzâitul cafetierei.

Kenzie porni spre bucătărie făcându-i semn să stea liniştită. Se întoarse cu două căni mari, aburinde.

Zandra luă cana cu ambele mâini şi suflă uşor în cafea, sorbind mici înghițituri.

– Dacă ar avea cât de puțină minte, ar trebui să amâne licitația. Numai traversarea oraşului şi este o tortură, dar să încerci să vii de mai departe?!... Cred că este imposibil să...

Telefonul le întrerupse conversația.

– Oare cine poate fi atât de devreme?

– Există un singur mod de a afla: răspunzând, spuse Kenzie şi ridică receptorul.

– Kenz?

– Arnold?! Să nu îmi spui că te-ai înzăpezit...

– Nu, nu! Nu-ți face griji! Am rămas aici peste noapte. Nu am avut curajul să plec ştiind ce drum lung aş fi avut de făcut. Ascultă, Kenz! Cred că ar fi bine ca tu şi Zandra să veniți aici cât mai repede!

– Acum? De ce?

– Pentru că aici este un adevărat potop!

Şi spunând acestea închise telefonul.

Kenzie închise şi ea privind nedumerită receptorul. Nu ştia ce probleme existau, dar, în mod sigur, ceea ce se întâmpla era foarte serios. Arnold nu se pierdea cu firea şi nu era genul care să lanseze alarme false.

– Îmbracă-te imediat, îi spuse Zandrei. Nu avem timp pentru machiaj şi pentru păr. Rezolvăm problema aceasta mai târziu.

Cinci minute mai târziu zburau amândouă pe scări în jos.

Arnold, cu gulerul cămăşii desfăcut şi cu mânecile ridicate, apăsa butoanele telefonului într-un ritm nebun.

– Vă rog să aşteptaţi, doamnă! Imediat, cineva vă va da toate informaţiile necesare.

Le zări pe Zandra şi Kenzie şi le făcu semn grăbit să se aşeze fiecare la biroul ei.

– Ce se întâmplă? întrebă în şoaptă Kenzie.

Arnold îi făcu semn să aştepte. Apăsă un buton din nou, şi spuse:

– Da, doamnă!... Da, da... Numai câteva clipe, doamnă; vă promit că...

Un nou telefon şi Arnold spuse:

– Burghley, secţia Vechi maeştri ai picturii.... vă rog să rămâneţi pe fir...

Îşi umflă obrajii cu aer şi se trânti pe spate pe scaun.

– Dumnezeule! Sunt cu adevărat încântat să vă văd, fetelor!

– Mai bine ne-ai spune ce se întâmplă!

– Telefoanele sună permanent. Toată lumea sună cu disperare şi cere să liciteze în lipsă. Dumnezeu ştie câte asemenea cereri avem. Şi mai sunt şi fax-urile.

Kenzie privi în direcţia faxului. Într-adevăr, curgeau cererile.

– Vrei să spui că suntem sufocaţi de cereri de licitare?

– Exact.

„Dumnezeule mare! Ia te uită cum totul poate să se schimbe peste noapte". Era într-adevăr uimitor. Telefoanele zbârnâiau şi faxurile se adunau.

„N-am văzut niciodată aşa ceva" îşi spuse Kenzie plină de încântare.

– Dar de ce se întâmplă toate astea? Nu înțeleg? se adresă ea lui Arnold.

– Nici eu nu înțeleg. Presupun că cei prinşi în casă de ninsoare, sau chiar în hoteluri sau în oricare alte locuri, au răsfoit catalogul şi s-au gândit să liciteze.

Sună un telefon.

– La dracu'! Indiferent cine este, poate lăsa un mesaj.

– Da, dar nu pentru mult timp. Ascultați dragii mei: Arnold tu ai început să îți pierzi vocea. Ar fi cazul să faci o pauză, aşa că ar fi bine să te ocupi de fax. Trebuie introduse în computer toate datele primite şi cu cât începi mai devreme, cu atât mai bine. Dar mai întâi avem nevoie de cafea.

– S-a făcut!

– Zandra, noi două vom răspunde la telefon până la ora nouă şi jumătate. Apoi vom căuta printre cei sosiți şi vom recruta trei persoane care să ne înlocuiască, indiferent de secția în care lucrează.

– Perfect!

– Răspunde pe linia trei, o sfătui Arnold. Biata femeie aşteaptă de o veşnicie.

– Alo? Îmi pare foarte rău că v-am făcut să aşteptați. Vă mulțumesc pentru răbdare...

Kenzie răspunse şi ea:

– Secția Vechi maeştri ai picturii...

Timp de o oră şi jumătate se simțiră ca purtate de curent. Era singurul mod de a se descurca cu potopul de telefoane. În ciuda volumului uriaş de muncă, cei trei se comportară excelent lucrând într-o sincronizare perfectă.

Era amețitor şi Kenzie îşi dădu seama că era prima oară când trăia o asemenea experiență. Pentru prima dată în ultimele trei zile îşi îngădui să spere, să devină optimistă.

„Dumnezeule, fă ca totul să meargă bine!"

Rugămințile ei fură îndeplinite până la ora nouă. În acel moment li se aruncă o pisică moartă în curte.

Zandra spuse:

– Kenzie! Mă tem că vom avea probleme. Vrei să răspunzi pe linia şapte?

– Cine este? întrebă Kenzie acoperind receptorul.

– Bambi!

– De la care este mai bine să nu auzi nici o veste dacă nu doreşti veşti rele. Răspund, după ce termin cu acest client, oftă Kenzie.

Bambi privea prin peretele de sticlă jocul fulgilor de nea zburând luați de vântul puternic. Acoperiseră întregul oraş, mai puțin cele două clădiri foarte înalte aflate în apropiere şi care căpătaseră un aspect ciudat, arătând ca nişte castele din basme.

În alte împrejurări, Bambi ar fi visat cu ochii deschişi, imaginându-şi că era o prințesă din poveşti trăind în turnul castelului său.

În acea dimineață realitatea se prezenta sub forma unui bărbat gol, slab, aflat în patul ei. Tot ce îşi dorea Bambi în acel moment era să închidă telefonul şi să treacă la alte activități mult mai plăcute.

Cearceafurile foşniră şi bărbatul cu care plecase de la petrecerea la care participase în noaptea trecută se lipi strâns de spatele ei şi îi sărută umărul.

Bambi se înfioră şi dorința puse stăpânire pe ea.

Se întâlniseră la o petrecere cu o seară în urmă şi descoperiseră că aveau multe pasiuni comune, cum ar fi cristalele şi cântecele gregoriene şi plecaseră împreună ajungând să îşi petreacă noaptea în noua garsonieră a lui Bambi. Bărbatul nu era altul decât Lex Bugg. Încă din copilărie Bambi făcuse o mare pasiune pentru el datorită artei sale, reprezentată de tablourile stilizate înfățişând luna, stelele şi norii.

În acel moment se afla gol în patul ei şi la gât îi atârna nelipsitul cristal. Îşi lipise pieptul fierbinte de spatele ei şi

brațele lui o îmbrățișaseră, în timp ce limba lui se plimba urmărind contururile umerilor ei perfecți.

„Hai, Kenzie, răspunde! În loc să mă las pradă gurii şi îmbrățișărilor lui Lex, eu stau şi o aştept pe Kenzie" îşi spunea iritată Bambi.

– Bambi? Kenzie sunt. Ce s-a întâmplat?

– Bună, Kenzie! Oribilă zi, nu-i aşa?

– Nu ştiu! Cred că depinde din ce perspectivă o priveşti.

– De la mine din cameră aşa pare. Şi domnul Fairey are aceeaşi părere. Aşa că am hotărât să amânăm vânzările de azi.

– Ce-ați făcut? Ai înnebunit?

– Nu accept să-mi vorbeşti în felul acesta! Eu sunt şefa secției.

– Motiv pentru care îți propun să te mai gândeşti. Cred că Zandra te-a informat referitor la ceea ce se întâmplă în acest moment aici.

– Da şi ceea ce se întâmplă dovedeşte că am toate motivele să amân licitația de azi.

– Bambi, tu ştii, cu adevărat, cât de prost au mers vânzările la Sotheby şi la Christie?

Bambi surprinse privirea lui Lex ațintită asupra ei şi îi zâmbi galeş.

– Ascultă Kenzie! Nu văd ce legătură au Sotheby şi Christie cu noi. Nu este vina noastră dacă ei au avut lucrări de artă mai puțin reuşite.

– Bambi?! Ai fost şi ai văzut acele tablouri? Sau măcar ți-ai dat osteneala să răsfoieşti unul din cataloagele lor?

– Eu nu trebuie să îți dau ție socoteală de acțiunile mele, răspunse Bambi cu înfumurare. Şi nici nu voi discuta în contradictoriu cu tine. Vânzarea se amână şi cu asta am încheiat.

– Faci o mare greşeală, o avertiză Kenzie.

Bambi trânti receptorul telefonului.

– Mi-a plăcut, iubito! Nu trebuie să te laşi condusă de nimeni, rânji Lex Bugg.

Kenzie rămase câteva momente cu receptorul telefonului în mână. Închise în cele din urmă şi murmură:

– Sper să ai o zi bună!

– Kenzie, ce le spun clienţilor?

– Accepţi ofertele. Licitaţia va avea loc. Aşa le spui tuturor.

– Eşti sigură?

– Absolut.

Kenzie nu avea de gând să o lase pe Bambi să distrugă licitaţia din ziua aceea. Luă din nou telefonul şi formă numărul lui Sheldon D. Fairey.

După cum era de aşteptat, nu primi nici un răspuns. Doar robotul răspunse şi îi lăsă un mesaj. O sună apoi şi pe Allison Steele, care, de asemenea, nu era în birou. Îi lăsă şi ei un mesaj.

Deci, formalităţile protocolare erau îndeplinite.

Căută apoi în computer numărul de telefon de acasă al lui Fairey şi sună.

Răspunse o voce de femeie:

– Aş dori să vorbesc cu domnul Fairey, vă rog! Mă numesc MacKenzie Turner şi lucrez la Burghley.

– Este sub duş în acest moment. Eu sunt doamna Fairey. Vă pot fi de ajutor?

– Da. Puteţi vă rog să îi spuneţi că s-a ivit o problemă urgentă? Voi aştepta.

– Desigur.

Kenzie rămase în aşteptare. În lumea lor, care era o industrie a frumuseţii şi strălucirii, un loc unde mângâierile şi înjunghierile pe la spate aveau loc concomitent, era foarte uşor să ajungi din vârful piramidei cât mai jos şi la fel de uşor era să urci în vârf de la o poziţie foarte umilă.

Lumea artei!

O voce cunoscută, plăcută, se auzi în receptor.

– Sheldon D. Fairey! Spune domnişoară Turner!

– Sunt dezolată că v-am deranjat, dar avem o problemă, domnule!

Şi Kenzie începu să îl pună la curent cu ceea ce se întâmpla la Burghley.

Încheie spunând:

– Înțelegeți, domnule? Este o ocazie cum numai o dată în viață apare. Dacă amânăm licitația, riscăm ca cei care au licitat să își retragă ofertele. Trebuie să mergem înainte.

– Eşti sigură, domnişoară Turner?

– Sunt destul de sigură încât să îmi pun slujba ca miză în acest joc.

Zandra îi făcea semne disperate să nu glumească cu lucruri atât de serioase.

– În acest caz, o voi suna pe domnişoara Parker şi voi retrage ordinul dat.

– Vă mulțumesc, domnule!

– Şi, domnişoară Turner, dă-mi voie să îți urez succes, spuse el cu o voce impersonală.

Kenzie închise şi îşi simți palmele umede şi mâinile tremurânde.

Licitația era programată pentru ora zece fix.

La ora 9 şi 55 de minute Bambi îi conduse pe Arnold, Kenzie şi Zandra de-a lungul platformei unde îşi ocupară locurile în spatele unei mese pe care se aflau telefoane cu mai multe linii şi patru computere.

Kenzie trăia o stare de exaltare. În curând avea să fie răzbunată. Deja se bucura de gândul obținerii unui succes.

Zandra îi luă mâna şi i-o strânse uşor. Arnold se aplecă uşor înainte şi îi arătă degetele de la ambele mâini încrucişate în semn de noroc. Numai Bambi, care îşi ținea buzele strâns lipite ca şi când s-ar fi temut să nu îi scape un cuvânt, o ignora total.

La ora 9 şi 56 de minute sosi primul potențial ofertant. La ora 9 şi 57 de minute intră în sală o pereche şi un minut mai târziu apăru un foarte cunoscut negustor de obiecte de artă.

Kenzie simți un semn prevestitor.

La ora 9 şi 59 de minute din cele două sute de scaune, o sută nouăzeci şi şase erau încă neocupate.

Apăruseră numai patru persoane.

În acel moment simți întreaga răspundere pe care şi-o asumase. „De data aceasta am făcut-o lată! Dacă nu vor fi destui ofertanți prin telefon şi fax, pot să îmi iau la revedere de la slujba mea" gândi Kenzie cu amărăciune.

Îl privi pe Sheldon D. Fairey care apăru într-o ținută ireproşabilă, ca de obicei. Se mişca degajat ca şi când sala ar fi fost plină şi ziariştii ar fi înregistrat fiecare mişcare a sa. Chipul său cu trăsături ascuțite era lipsit de orice expresie şi ochii săi urmăreau chipurile celor patru persoane prezente în sală.

„Va porni vânzarea", îşi spuse Kenzie. „Ne îndreptăm spre un dezastru sigur. Şi totul mi se datorează mie. După această întâmplare, nu voi mai primi o altă slujbă. Dumnezeu să îmi ajute! De ce a fost necesar să fac o asemenea prostie? De ce nu am fost în stare să îmi țin gura închisă?"

– Tabloul numărul unu: intitulat Portretul doamnei Dingby provine din atelierul lui Sir Anthony Van Dyck.

Doi bărbați tineri cu şorțuri de culoare verde aduseră tabloul înrămat pe podium şi îl aşezară pe un şevalet. În acelaşi timp o imagine a tabloului era proiectată pe un ecran aflat mai sus deasupra podiumului.

– Licitația începe de la o mie de dolari.

Arnold privind ecranul din fața sa ridică creionul şi spuse:

– Avem o ofertă pentru o mie de dolari...

Pe peretele din spatele lor convertibilitatea dolarului era afişată în yeni japonezi, mărci germane, lire sterline, lire italiene, franci francezi şi elvețieni.

– Avem o ofertă pentru o mie o sută de dolari?

Kenzie şi Zandra ridicară creioanele ca şi Arnold.

– Avem o ofertă pentru o mie două sute... o mie cinci sute... două mii... trei mii... patru mii.

Valoarea creştea continuu, ca şi când mâna unui magician rotea o baghetă ce creştea spiralat suma licitată.

– Zece mii de dolari,... zece mii cinci sute... unsprezece mii... douăsprezece mii...

O jumătate de minut mai târziu tabloul era adjudecat pentru suma de optsprezece mii de dolari unui cumpărător ce licitase prin telefon.

Valoarea reprezenta de patru ori şi jumătate preţul maxim pe care îl estimase casa Burghley pentru acel tablou.

Kenzie se simţea epuizată de emoţie. Oftă şi îşi spuse: „Până acum a mers minunat. Dacă ar continua la fel..."

Cei doi tineri purtând şorţuri verzi luară tabloul de pe podium şi alţi doi aduseră un alt tablou.

– Tabloul numărul doi.

Sheldon D. Fairey emana încredere în sine, autoritate şi o uşoară agresivitate.

– Portret de nobil italian, provine, de asemenea, din atelierul lui Sir Anthony Van Dyck. Licitaţia porneşte de la suma de o mie de dolari...

Zandra şi Kenzie erau deja în legătură cu clienţii; Arnold aflat în faţa computerului licita în favoarea clienţilor absenţi.

Şi din nou, ca într-un vis frumos, ţesut din fire de aur şi argint, dolarii începură să se înmulţească, ca şi când ar fi fost aduşi de o baghetă magică.

– Avem o ofertă de şase mii de dolari?... de şase mii cinci sute?... şapte mii?... şapte mii cinci sute?...

Cifrele alergau, se înmulţeau, se fugăreau una pe cealaltă.

– Cincisprezece mii... cincisprezece mii cinci sute... o dată... de două ori...

Şi ciocănelul căzu.

– Vândut unui client absent din sală pentru suma de cincisprezece mii cinci sute de dolari.

Din nou suma se ridica la o valoare de patru ori mai mare decât evaluarea cea mai mare a casei.

Kenzie simţea cum începea să ameţească. Uşurarea pe care o simţea acţiona ca un narcotic asupra ei,

anesteziind-o. Putea să spere într-un succes sau era prea devreme încă?

„Poate, cu puțin noroc putem ieşi din această situație mirosind ca nişte trandafiri în floare".

Dar norocul deveni capricios.

Nici tabloul numărul trei, o crucificare realizată de Van Cleve, nici tabloul numărul patru, de dimensiuni mici, realizat de Barent Graat şi reprezentând câteva oi şi capre şi nici tabloul numărul cinci Portretul unei doamne înfățişată ca Venus şi realizat de Van der Helst nu au fost licitate de nimeni.

Sheldon D. Fairey le expedie cu eleganță de pe podium lovind uşor cu ciocănelul în masă.

Pentru Kenzie fiecare lovitură a ciocănelului reprezenta o lovitură pe care o resimțea fizic.

„Sunt în mare încurcătură! Ba nu! Nu, nu! Suntem într-un mare rahat! gândi ea.

Şi din nou zeii norocului au dorit să se amuze.

Tabloul numărul şase, numit „Adorația magilor", realizat de Jan Van Scorel, estimat între zece şi douăzeci de mii de dolari s-a vândut cu douăzeci şi unu de mii de dolari.

Tabloul numărul şapte reprezentând o Madonă cu Pruncul, realizat de Raffaelino del Garbo, s-a vândut cu suma de treizeci şi şase de mii cinci sute de dolari, cu şaisprezece mii cinci sute mai mult decât valoarea maximă a estimării făcute de casa Burghley.

De data aceasta, Kenzie nu îşi permise să se mai entuziasmeze. Următoarele şase tablouri nu atinseră suma estimată ca maximă de casa de licitație şi rămaseră în proprietatea acesteia.

O durere de cap cumplită puse stăpânire pe Kenzie. Din experiența pe care o avea ştia ce avea să urmeze. Mulți din cei care încredințaseră tablouri spre vânzare aveau să îşi exprime dezamăgirea față de felul cum mersese licitația.

Sheldon D. Fairey anunță următorul tablou:

– Natură moartă de Pieter Claesz. Ulei pe cupru. Semnătura este în monogramă, datat 1630.

Tabloul fusese estimat între cinci sute de mii de dolari şi şapte sute de mii de dolari. Reprezenta una din piesele cele mai spectaculoase ale acelei vânzări.

– Licitaţia porneşte de la suma de două sute cincizeci de mii de dolari.

Kenzie pur şi simplu îşi reţinu respiraţia.

O bătălie scurtă între cumpărătorul aflat la telefonul Zandrei şi unul din cei aflaţi în calculatorul lui Arnold se încheie cu suma de un milion două sute cincizeci de mii de dolari, sumă pentru care fusese adjudecată lucrarea.

Kenzie nu înregistră succesul în primul moment. Când înţelese ceea ce se întâmplase, se simţi atât de rău încât fu fericită că nu vomă în faţa tuturor.

Şi în felul acesta se desfăşură licitaţia organizată în acea zi la Burghley.

La ora zece şi treizeci de minute încă unsprezece locuri fură ocupate în sală, de persoane care calculaseră momentul când aveau să fie prezentate lucrările pe care doreau să le liciteze. La ora unsprezece numărul celor din sală se ridica la treizeci şi trei de persoane, incluzând şi un reporter de la Times.

La trei ore de la începerea licitaţiei, ciocănelul mânuit de Sheldon D. Fairey lovi pentru ultima dată anunţând:

– Doamnelor şi domnilor, vânzarea s-a încheiat. Vă mulţumim!

Licitaţia se încheiase.

Kenzie zăcea, moale, în scaunul ei. Vânzarea îşi ceruse plata şi Kenzie se simţea complet stoarsă, în timp ce Arnold încheia computerizarea datelor.

– Priveşte! murmură el.

– Mulţumesc, dar prefer să mai aştept.

Zandra era şi mai ameţită. Încercase să păstreze în minte cifrele vânzărilor realizate. Privind ecranul calculatorului, cifrele îi confirmară ceea ce bănuia.

Din cele două sute douăzeci şi opt de tablouri, fuseseră vândute o sută treizeci şi nouă şi suma totală se ridica la 56.609.112 dolari.

Patru tablouri fuseseră vândute pentru un sfert din această sumă totală.

– Dumnezeule, Arnold?! Cum am reuşit? Kenzie, priveşte!

– Nu, mulțumesc! Cred că nu rezist!

– La dracu'! Vei rezista! Poți crede că am vândut tablouri în valoare de cincizeci şi şase de milioane de dolari? Trebuie să fii fericită!

– Cincizeci şi şase?

– Draga mea, este cazul să te aduni! Într-adevăr, este puțin sub totalul estimat, dar suntem învingători.... Auzi? Am realizat un profit mult mai mare decât Christie şi Sotheby. Ai avut dreptate când ai susținut că spectacolul trebuie să continue.

– Am avut dreptate? întrebă Kenzie pierdută.

– Arnold, nu crezi că ar trebui să bem în cinstea acestui eveniment?

– Bineînțeles! Să mergem, doamnelor!

Kenzie scutură din cap.

– De ce nu mergeți doar voi doi? Eu nu pot să mănânc nimic.

– Dar nu vei mânca! Doar bei ceva tare pentru a te ajuta să îți revii.

O luă pe Kenzie de mână şi o ridică de pe scaun.

– Vii cu noi, fără comentarii! Hai, fii fată cuminte!

Când ieşiră din clădirea de la Burghley, un plug curăța zăpada. Kenzie ridică privirea spre cer:

– Acum, că s-a încheiat licitația, s-a oprit şi ninsoarea.

34

Becky porni spre casa ei de la țară în jurul orei unsprezece. Pentru a trece cât mai neobservată, circula într-o mașină de culoare gri, modestă, un Chrysler Le Baron. Purta ochelari mari, fumurii, și o eșarfă în jurul capului. Lordul Rosenkrantz, cu fața sa roz de bebeluș și pântecele asemănător personajelor lui Dickens, stătea alături de ea. Un Ford Taunus îi urma, condus de un agent al Serviciului Secret care la rândul său era urmat de o dubiță Chevrolet Astro de culoare neagră.

Dubița era condusă de bucătarul șef al lui Becky și conținea trufe proaspete, albe și negre, lăzi cu sticle cu vin Duque de la Vila Rioja 1988, îmbuteliate pe proprietățile pe care le avea Becky în Spania, cutii de cinci kilograme cu icre negre Beluga Malossal și frigidere portabile cu fructe de mare proaspete, cumpărate în acea dimineață din piața de pește aflată pe Fulton Street.

După o jumătate de oră de la ieșirea din tunelul Holland intrară pe un drum nemarcat, particular, ce străbătea câmpiile acoperite cu zăpadă și înconjurate de un gard de sârmă albă. Drumul fusese curățat de zăpadă și se circula în condiții normale.

După un drum de un sfert de milă zăriră locuința de la țară care îi aparținea lui Becky. Casa principală era albă, frumoasă; un conac cu treizeci de camere despre care se spunea că ar fi reprezentat una dintre cele mai bune realizări ale renașterii stilului grec în arhitectură, în America. Alături se zăreau clădirile anexă. O casă pentru oaspeți, grajduri din cărămidă acoperite de o cupolă care în interiorul ei închidea o curte pietruită, completau

tabloul. Reşedinţa dispunea de un garaj pentru mai multe maşini, o fierărie, o seră încălzită, hambare şi staule.

Pentru ca oaspeţii să se simtă cât mai bine, exista o piscină interioară şi una exterioară şi un teren de tenis. De asemenea, pentru amatorii de călărie existau o arenă interioară şi două exterioare.

Totodată, în apropierea conacului se aflau locuinţele personalului.

Imediat după sosirea sa, Becky împreună cu doamna Wheatley, intendenta, făcură un control al casei pentru oaspeţi, pentru a se asigura că totul era în perfectă ordine şi apoi al conacului principal. Însoţită de domnul Wheatley, administratorul întregului domeniu, inspectă hambarele, staulele, garajele şi arena interioară pentru călărie, ca şi piscina interioară. Făcu apoi un tur al serei împreună cu grădinarul şef. Becky cercetă plantele în amănunt, se interesă de îngrăşămintele folosite şi selecţionă plantele ce nu erau de sezon şi vasele cu flori înflorite cu care dorea să împodobească cele două case.

Deoarece caii erau una din marile ei pasiuni, lăsase vizitarea grajdurilor pentru la sfârşit. Însoţită de îngrijitorul şef de la grajduri, cercetă starea fiecăruia dintre cei cincisprezece cai pur-sânge şi le dădu cuburi de zahăr.

Când inspecţia generală se încheie gândi că sosise momentul să facă o plimbare călare. Iubea emoţiile pe care le oferea goana unui cal adevărat peste câmpiile acoperite cu zăpadă.

– Pune şaua pe Sparky, ceru ea îngrijitorului. În câteva minute voi veni să îl iau la plimbare.

Apoi, convinsă fiind că totul era perfect organizat, aşa cum îi plăcea ei, Becky intră în casă şi îşi schimbă ţinuta punându-şi cizmele cu pinteni, o haină groasă de culoare albastră, mănuşi şi şapcă.

Când coborî la grajduri, cei doi agenţi ai Serviciului Secret se aflau acolo îmbrăcaţi cu pantaloni din jeans, haine scurte, groase şi mănuşi.

– Chiar este absolut necesar? Ies doar pentru o scurtă plimbare.

– Îmi pare rău, doamnă. Este vorba de protecția persoanei dumneavoastră, spuse cel care părea să fie direct răspunzător de paza ei.

Becky dădu din cap şi spuse îngrijitorului:

– Pune şaua pe Moonbeam şi Firefly pentru aceşti doi domni.

Îngrijitorul o privi surprins:

– Sunteți sigură, doamnă...

– Fă exact ce ți-am cerut.

– Da, doamnă!

Omul se grăbi şi se întoarse aducându-l pe Sparky. Era un animal minunat, mare, de un negru strălucitor, cu musculatură frumoasă, un cap excelent şi picioare lungi, elegante.

Îngrijitorul îi dădu hățurile lui Becky şi plecă să pună şaua pe ceilalți doi cai.

Becky aşteptă până când Moonbeam şi Firefly fură înşeuați. Moonbeam era un armăsar alb, sperios şi încăpățânat, în timp ce Firefly era o iapă mai vârstnică, dar la fel de greu de stăpânit.

Becky privi amuzată eforturile făcute de cei doi bărbați pentru a urca în şa. Odată ce îi văzu călare, dădu pinteni calului său şi strânse frâul.

Porni în goană. Privind în urma sa izbucni în râs. Moonbeam se ridicase în două picioare şi îşi aruncase călărețul la pământ, în timp ce Firefly refuza să se mişte mai repede decât un grăpaş sedat.

De fapt totul mersese, ca de obicei, conform dorinței sale.

Plimbarea călare prin zăpadă era minunată; deşi aerul era muşcător de rece, era curat. Sparky sărea cu uşurință peste obstacole şi alerga plin de grație pe culmile dealurilor. O familie de căprioare surprinsă de apariția lor porni în grabă spre adăpostul din pădure.

O oră mai târziu, Becky se întorcea la grajduri. Cei doi agenți ai Serviciului Secret o aşteptau. Unul dintre ei era vizibil furios. Celălalt arăta ca un vinovat spăşit. Des-

călecă de pe Sparky şi aruncă hăţurile în mâinile îngrijitorului.

– Domnilor, se pare că v-am pierdut!

Cei doi se înroşiră până în vârful urechilor.

Becky intră în casă şi ceru să i se pregătească o baie fierbinte. Scufundându-se în cadă, pentru a doua oară în acea zi, se gândi la plăcerile vieţii petrecute la ţară.

După baie îmbrăcă un pulover şi o pereche de pantaloni şi începu să reflecteze asupra acelui sfârşit de săptămână şi asupra problemelor pe care le ridica.

Zandra şi Karl-Heinz erau în atenţia ei. Căsătoria lor părea urzită în ceruri. Dacă avea să fie la fel şi pe pământ, rămânea de văzut.

Un lucru era sigur: se anunţa un sfârşit de săptămână deosebit de interesant.

Sheldon D. Fairey şi soţia sa porniră spre casa lor de la ţară în jurul prânzului.

Sheldon era îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată, cu negru şi roşu, o pereche de pantaloni de catifea reiată şi o haină scurtă din piele de oaie. Nina era îmbrăcată cu un pulover uriaş de culoare albă şi pantaloni de culoarea tutunului. Purta cizme înalte, închise cu şireturi. Sheldon conducea o maşină veche de zece ani, maşină de teren Country Squire.

Atât el cât şi Nina proveneau din vechi familii protestante din Noua Anglie. Nina se născuse într-o familie de vechi bancheri, în timp ce Sheldon era fiul unei familii care dăduse mulţi agenţi de bursă.

Dacă cineva i-ar fi privit cum erau îmbrăcaţi şi în ce maşină circulau nu ar fi crezut că averea lor era mai mare ca cea a Ivanei Trump. Ei însă ascultau de vechile porunci anglo-protestante ale locuitorilor din Noua Anglie şi nu lăsau niciodată să se vadă de câţi bani dispuneau.

Câteva din aceste porunci sunau astfel:

1. Niciodată să nu te atingi de capital, indiferent de cât de mult ai dori acest lucru.

2. Mulțumeşte-te numai cu o parte a profitului rezultat de pe urma capitalului, în timp ce restul investeşte-l pentru a mări capitalul inițial.

3. Nu arăta lumii întregi care este valoarea reală a averii tale.

4. Nu fi risipitor şi mulțumeşte-te cu puțin.

5. Să nu te atingi de capital niciodată, sub nici un motiv.

Din aceste motive un observator de rând n-ar fi ghicit niciodată că cei doi trăiau de pe urma unui salariu fix format din şase cifre primit de Sheldon D. Fairey de la Burghley şi din profiturile formate tot din şase cifre produse de investițiile ei.

Singurul bagaj pe care îl aveau în maşină erau două genți de voiaj, care constituiau o excepție datorită invitației pe care o primiseră de a participa la o cină în casa lui Becky.

Intrând în tunelul Lincoln, care ieşea spre New Jersey, se îndreptară spre autostrada I–95 şi apoi spre I–78 şi ajunseră la North Plainfield. Opriră şi intrară într-un mare centru comercial de unde făcură cumpărături având în vedere prețul uşor scăzut al produselor față de cele practicate în Manhattan. Porniră apoi pe drumurile de țară atât de cunoscute lor, de-a lungul câmpiilor acoperite cu zăpadă. La cinci mile depărtare de Middlebush trecură pe lângă drumul ce ducea spre conacul lui Becky. Un sfert de milă mai departe intrară pe un drum ce se desprindea la stânga din drumul principal şi ajunseră la domeniul lor numit Cedar Hill, ce se întindea pe o suprafață de zece acri.

O alee cu pietriş ducea drept spre casă, care fusese construită pe o mică colină şi care în felul acesta părea să domine împrejurimile. Era o casă construită în cel mai autentic stil unional american, perfect proporționată şi simetrică. Acoperişul înclinat, acoperit cu zăpadă, era străjuit la ambele capete de câte un coş înalt din cărămidă. Casa veche avea două etaje şi cu timpul i se adăugaseră două aripi.

Una, cea din partea stângă, era destinată grajdurilor şi garajului ce putea adăposti două maşini. Cealaltă, fusese transformată în locuinţă pentru personalul restrâns al casei.

La jumătatea distanţei de casă, maşina fu întâmpinată de doi câini de vânătoare, de culoare aurie, care lătrau bucuroşi alergând în jurul maşinii.

Sheldon opri în faţa bucătăriei şi doamna Pruitt, soţia administratorului, deschise uşa, ştergându-şi mâinile de şorţ, spunându-le că va descărca ea lucrurile din maşină.

Nina şi Sheldon petrecură câteva minute jucându-se cu câinii.

Privind în jurul său, Sheldon oftă. Cerul era albastru senin, soarele strălucea, aerul era rece şi curat. Toate păreau să prevestească un minunat sfârşit de săptămână.

Dar la orizont un nor întunecat, urât, îi ameninţa liniştea. Familia Goldsmith.

Prinţul Karl-Heinz porni şi el spre casa lui Becky în jurul orei trei şi treizeci de minute, după amiază. Dar în locul călătoriei cu maşina preferă elicopterul. Se îndreptă, deci, spre pista pentru elicoptere aflată în East Side şi se urcă la bordul unui minunat aparat. Acesta se ridică imediat după urcarea pasagerului şi se îndreptă spre sud-est trecând peste East River şi peste podurile Queensboro, Williamsburg, Manhattan, Brooklyn. Depăşi şi Wall Street şi se îndreptă, zburând, peste apele cenuşii ale golfului Upper New York Bay.

Karl-Heinz privea pe fereastră şi urmărea silueta insulei Staten.

Sub el se perindau arbori, clădiri mici, case în stil victorian, suburbia marelui oraş, visul american de a trăi liber. Apoi apă şi din nou pământ. Păşuni, câmpii acoperite cu zăpadă, ferme, locuinţe.

Urmă apoi zona industrială din New Jersey. Rafinăriile şi tancurile petroliere. Şi în cele din urmă se ivi Raritan River, unde se aflau suburbii înfloritoare. Mai departe, din acel loc pornea adevărata zonă rurală.

Când elicopterul ajunse deasupra conacului în stil neogrec îşi căută loc de aterizare pe pajiştea din faţă. În momentul când atinse pământul, Karl-Heinz deschise uşa cabinei şi coborî cu valiza în mână. Porni în fugă, uşor aplecat în faţă, chiar în direcţia în care se afla un agent al Serviciului Secret. Văzându-l, acesta ridică una din mâini părând să vorbească cu propria sa mânecă.

– Sunteţi aşteptat, domnule, spuse el când Karl-Heinz ajunse lângă el. Vă rog să mă urmaţi!

Karl-Heinz porni în urma lui, în timp ce elicopterul se ridica în aer, îndepărtându-se de proprietatea lui Becky.

Când ajunse în faţa conacului, uşa impunătoare era larg deschisă.

– Prinţul Karl-Heinz? întrebă cel de al doilea agent.

Karl-Heinz dădu din cap şi privi în jurul său holul enorm în care fusese invitat.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar trebuie să îndeplinim o formalitate, spuse omul luându-i valiza din mână. Urmă un scurt control executat cu dexteritate şi rapiditate.

– Dumnezeule! Dar nu era necesar! se auzi glasul lui Becky de sus, din capul scărilor.

Cei trei bărbaţi ridicară capul.

Becky, îmbrăcată cu un pulover negru pe gât şi cu pantaloni în stil Garbo, cobora scările cu o mână sprijinită uşor pe balustrada de abanos. Când ajunse în dreptul lui Karl-Heinz îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi îl sărută uşor chiar pe gură.

– Chèr ami! Trebuie să îţi cer scuze pentru zelul de care dau dovadă paznicii mei. Îmi vor binele şi doar atât!

În timp ce majordomul îl ajută să îşi scoată paltonul de caşmir şi fularul de mătase, cei doi agenţi dispărură, expediaţi de un semn discret făcut de Becky.

– Sunt nişte oameni deosebiţi, spuse Becky. Sunt minunat pregătiţi şi de o loialitate de-a dreptul înspăimântătoare. Poţi să îţi imaginezi că oricând sunt gata să se arunce înaintea unui eventual glonţ îndreptat asupra mea?

– Draga mea, Becky, cred că oricare dintre noi am proceda la fel dacă viața ta ar fi în pericol.

– Glumeşti! Sper! Zâmbi ea încântată. Lasă valiza aici. Cineva va avea grijă de lucrurile tale. Hai să mergem în salon. Vei avea timp să te schimbi mai târziu.

Îşi petrecu mâna pe sub brațul lui şi îl conduse într-o încăpere enormă, în şemineul căreia ardeau butuci zdraveni.

În ciuda candelabrului uriaş din cristal, camera decorată în tonuri de galben era confortabilă şi plăcută. Mirosea a fum de țigară şi a cărți vechi. Pe pereți atârnau numeroase picturi şi piciorul se afunda în covoare minunate. Un perete întreg era acoperit de o fereastră uriaşă, a cărei draperie de catifea nu fusese încă trasă. Umbrele albastre ale înserării începuseră să coboare.

Înăuntru era cald şi focul împrăştia o lumină aurie.

Scăldate în lumina caldă a veiozelor, se aflau câteva canapele acoperite cu pluş de culoarea coniacului, pe care se îngrămădeau perne divers colorate. Fotolii adânci, comode, aparținând diverselor stiluri, invitau la discuții lungi, relaxante. Măsuțe încărcate cu diverse cărți invitau şi ele la lectură. Buchete mari de orhidee rare odihneau în vaze aparținând dinastiei Sung şi Tang.

Lordul Rosenkrantz, cufundat într-un fotoliu de piele, cu ochelarii pe vârful nasului şi cu un pahar cu vin roşu alături, citea ziarul.

– Oh! Iată şi oaspetele de onoare! Comploturile fie ele false sau reale au menirea să ridice obştea...

– ...Sau să dea jos regii, completă Karl-Heinz cu veselie.

– Să sperăm că nu se va întâmpla ce spui tu, dragul meu.

– Nu asculta asemenea prostii, chèri. Indiferent ce se va întâmpla în timpul acestui sfârşit de săptămână, sunt convinsă că nu ne vom plictisi. Nu-i aşa?

Şi acestea fiind spuse îşi scoase pantofii şi se aşeză pe o canapea în fața focului.

– Alors. Şezi, aici lângă mine, Karl-Heinz! Spune-mi ce doreşti? Cafea? Ceai? Sau poate ceva mai tare?

– De ce? Crezi că s-ar putea să am nevoie?

– Dragul meu, ascultă-mi sfatul, interveni Lord Rosenkrantz, alege ce este mai tare. Aminteşte-ți aceste vorbe: un om poate avea prea mult, dar niciodată destul. Şi în privința zilelor ce vor urma, cred că mai degrabă a doua alternativă va fi cea valabilă.

35

Familia Goldsmith a fost invitată să ocupe cea mai bună cameră pentru oaspeți existentă la Cedar Hill. Era o cameră aflată la etajul doi, cu ferestrele îndreptate spre nord. În ciuda dimensiunilor şi a mobilei în stil unional, era o cameră lipsită de eleganță. Doamna Pruitt nu era nici ea elegantă nici în ținută şi nici în comportament, după cum remarcase Dina urmărind-o aprinzând focul.

Strângându-şi haina de nurcă în jurul ei, Dina încerca să găsească un obiect cât de mic pe care să îl considere elegant, lipsit de importanță, dar frumos. Privirile ei întâlneau, în schimb, numai sobrietate.

Patul mare cu baldachin şi patru coloane, fără draperii şi acoperit cu o cuvertură simplă, era şi el un exemplu de sobrietate. În cameră se mai aflau un dulap de stejar şi o ladă mare de stejar aşezată la picioarele patului. Un birouaş cu o oglindă înrămată în lemn de mahon putea fi utilizat şi ca masă de toaletă. Două scaune în stil american timpuriu încadrau dulapul pentru haine.

Pe pereți două tablouri reprezentând o pereche – soț şi soție – păreau singurele elemente decorative ale camerei. Femeia purta o bonetă din dantelă şi ținea în mână o carte de rugăciuni, în vreme ce bărbatul părea să poarte haine clericale.

Dina le întoarse spatele şi se apropie de foc rămânând cu mâinile întinse spre căldură, sperând că acel foc nu era singura sursă de căldură. Şi, totuşi, avea o presimțire care îi spunea că în ciuda speranțelor ei, acea încăpere nu avea alte surse de încălzire.

Domnul Pruitt intră în cameră aducând ultimele două valize Vuitton ale Dinei.

– Asta-i tot, spuse el dispărând mai înainte ca Dina să aibă timp să îi pună o întrebare referitoare la încălzirea casei.

Îşi încrucişă braţele şi îşi ascunse mâinile sub mânecile hainei de blană.

Robert, care atât timp cât avea un acoperiş deasupra capului era mulţumit, se simţea ca acasă în camera de alături. Aşezat confortabil pe o canapea cu spătar de lemn, Robert era deja cufundat în munca lui. Despachetase minicomputerul, telefonul celular se afla alături de el, ca şi nelipsitele ţigări de foi. Scrumiera, creioanele şi rapoartele se aflau şi ele pe mica masă portabilă. Era limpede că în zone îndepărtate de locul unde se aflau ei în acel moment, începuse deja o nouă zi pentru oamenii de afaceri.

Dina strânse din dinţi, convinsă fiind că din partea lui nu ar fi obţinut nici un strop de înţelegere şi alinare. De fapt ea nu reuşea niciodată să înţeleagă cum soţul ei trecea atât de indiferent prin viaţă exceptând banii şi sexul. Ordinea putea fi foarte bine şi inversată.

Dezgustată de atitudinea lui, începu să se plimbe prin dormitor. Trebuia să găsească ceva, o ocupaţie care să îi abată gândul de la frigul din jurul ei.

Privi spre valize, neîncrezătoare. Nu! Despachetatul lor nu i-ar fi adus nici cea mai mică undă de mulţumire. Dimpotrivă. Îşi adusese atât de multe toalete încât dulapul de haine, aflat în cameră, era total neîncăpător.

– De ce merit eu toate acestea? De ce nu sunt eu la mine acasă? Sau cel puţin în alt loc mai plăcut, mai primitor?

Dar întrebarea era pur retorică, pentru că ea ştia foarte bine cu cât entuziasm se aruncase în acea aventură.

„Altă dată voi fi foarte atentă şi voi studia cu mai mult calm orice acţiune în care mă voi angaja".

Auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Intră! ţipă ea furioasă.

– Ai despachetat? auzi Dina glasul vesel al Zandrei, aflată în pragul uşii însoţită de cei doi câini care agitau cozile de nerăbdare. Îşi făcură loc şi se năpustiră asupra Dinei începând să o lingă.

– Doamne! Ajutor! Să mă ajute cineva! Draga mea, ia brutele acestea de pe mine! Mă vor muşca.

– Dina, nu te speria! Sunt minunaţi. Nu sunt câini de pază; poate doar ar fi buni să ţină lanterna pentru hoţi.

– Nu-mi pasă! Miros urât şi sunt dezgustători. Urăsc animalele!

– Prostii! N-am întâlnit pe nimeni care ar fi în stare să urască un câine de vânătoare. Sunt cei mai drăguţi dintre toţi câinii. Vezi? Draga mea, pur şi simplu te adoră!

– Zandra, dacă nu îi scoţi imediat din cameră, jur pe Dumnezeul meu că voi chema ecarisajul!

– Linişteşte-te, îi voi lua imediat! Durează doar câteva minute.

Zandra îi prinse pe cei doi câini de zgardă şi începu să îi tragă afară, vorbindu-le şi luptându-se cu ei. După ce îi văzu scoşi din cameră, Dina încercă să se liniştească. Deodată izbucni în ţipete.

– Dumnezeule! Priveşte! Nu se poate! Salivă! Bale! Pe cea mai bună haină de nurcă marca Maximilian Red Glow!

– Linişteşte-te, draga mea! Doar nu este sfârşitul lumii. Calmează-te!

– Să mă calmez?! Ai spus să mă calmez? Dar ce crezi că fac în frigul acesta? Crezi că mă simt ca într-o saună? Că mă bucur de căldura sufocantă din această cameră?

– Da, ai dreptate. Este destul de rece în cameră! Dar cred că asta nu te împiedică să te speli şi să te schimbi.

– Să mă spăl? Să înţeleg că există apă curentă în această casă? Apă caldă curentă?

– Da, sigur! Există!

– Las-o baltă! N-am de gând să mă dezbrac în frigul de aici. Ştii cumva câte grade pot fi în această încăpere?

– Oricum, mult mai mare decât în multe case de țară din Anglia. De ce crezi că te-am îndemnat să îți cumperi pulovere?

– Acum spune-mi în care dintre valize le-a pus Darlene? întrebă Dina arătând cele şase valize.

– Nici nu ai început să despachetezi? se miră Zandra.

– Cum să despachetez? Nu există decât dulapul acela!

– Bine, dar mai ai şi comoda şi lada...

– Da, ştiu! Dar nu mă simt în stare să încep!

– Am o propunere. Tu te speli şi te schimbi şi eu despachetez valizele.

– Iubito, chiar faci tu o asemenea faptă pentru mine?

– În mod deosebit pentru tine, chiar dacă îmi dai de multe ori mare bătaie de cap.

– Eşti minunată, scumpo! Da, cred că, totuşi, voi face un duş. Dar mai întâi aş dori să dau un telefon. Şi Robert este lipit, pur şi simplu, de telefonul celular.

– De ce nu foloseşti telefonul acesta? întrebă Zandra arătându-i telefonul negru cu disc aflat pe una din noptiere.

– Nu, nu! se apără Dina îngrozită. Se temea ca nu cumva Zandra să facă o cât de mică legătură auzind conversația. Totul ar fi putut ieşi la iveală. „Zandra nu trebuie să afle niciodată, dar absolut niciodată, rolul meu şi al lui Becky. Dacă află, s-ar putea să fie teribil de furioasă şi de supărată". Se gândea că prietenia lor ar fi putut fi în pericol, fapt ce nu i se mai întâmplase niciodată.

„Trebuia să mă gândesc de la început la posibilele urmări ale acestui mic complot".

– Cobor. Poate există un telefon în bucătărie. Dacă am noroc, poate fi şi cea mai încălzită încăpere din casă.

Şi pentru prima dată trăi un sentiment de vinovăție.

Pe fundalul unei arii interpretate de Maria Callas, Becky, aşezată într-o poziție elegantă pe canapea, era cufundată într-o conversație cu Karl-Heinz. Lordul Rosenkrantz dirija orchestra Operei Scalla cu tele-

comanda de la compact disc. Majordomul intră aducând cu el un telefon fără fir. Traversă încăperea ca o umbră şi oferi telefonul aşezat pe o tavă de argint. Lord Rosenkrantz micşoră volumul şi orchestra fu redusă la tăcere.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă. Doamna Goldsmith doreşte să vă vorbească.

Lord Rosenkrantz privi spre Becky întrebător.

– Deci?!? Complotul ridică probleme?

– Allo, Dina? întrebă Becky, fără să răspundă la întrebarea lordului.

– Da! răspunse Dina mai mult şoptind.

– Alors, te simți bine, j'espère bien?

– Nu... chiar.

Zâmbetul lui Becky dispăru. Nu găsea răspunsul Dinei deloc încurajator.

– Chère amie, am impresia că eşti nemulțumită! Ce se întâmplă?

Urmă o tăcere.

– Ah, Je comprends[1]; nu poți vorbi deschis. S-ar putea să fii auzită din întâmplare tocmai de cine nu trebuie.

– Da.

– Presupun că eşti la familia Fairey. Hai să jucăm un mic joc. Poți să-mi spui folosind un cuvânt cheie, ce probleme există? Poate reuşesc să ghicesc.

După un moment de tăcere, Dina răspunse:

– Rece.

– Naturellement! Chèrie, este iarnă, răspunse Becky râzând.

– Înăuntru?

– Aha! Vrei să spui că li s-a defectat instalația de încălzire?

– Mai rău.

– Non! Pas possible![2] Doar nu vrei să spui că nu au încă încălzire centrală?

---

[1] Je comprends (lb.fr.) = înțeleg.

[2] Pas possible (lb.fr.) = nu se poate.

– Cred că nu au.

– Incroyable! Ma pauvre petite[1], n-am ştiut. Sincer. Cred că trebuie să găsim o soluție.

– Ți-aş rămâne recunoscătoare.

– Nu ai de ce, scumpa mea. Am o mulțime de camere şi sunt foarte bine încălzite. Alors. Deci vom aranja lucrurile în aşa fel încât să locuiți aici. Totuşi trebuie să fim foarte prudente.

Dina aşteptă în tăcere.

– Ai despachetat?

– Puțin. Dar mă pot opri...

– Nu, nu. Să nu faci un asemenea lucru. Este absolut necesar ca Zandra şi familia Fairey să nu aibă nici cea mai mică bănuială. Continuă să despachetezi cu un aer firesc. Poți?

– Da.

– Şi nu te teme, chère amie. Voi avea eu grijă de restul.

Şi cu aceste cuvinte Becky închise telefonul şi îl puse pe măsuță.

– N-am auzit eu bine sau chiar i-ai invitat aici?

– Oui.

– Crezi că este un lucru înțelept?

– Poate că nu, răspunse Becky ridicând din umeri. Dar crezi că am altă alternativă? Dorința aceasta a familiei Fairey ca totul să fie cât mai autentic, a întrecut orice măsură. Nu avem destule boli în jurul nostru? Chiar trebuie să suferim şi neajunsurile secolului al optsprezecelea? Quelle horreur![2]

– Doar nu crezi că ei nu se tratează cu antibiotice şi alte medicamente?

– Numai în casa de la țară şi asta cu condiția ca Nina Fairey să fi făcut o nouă operație estetică.

– Celle suffit,[3] spuse Becky şi sună după majordom.

---

[1] Incroyable! Ma pauvre petite (lb.fr.) = de necrezut, micuța mea.

[2] Quelle horreur (lb.fr.) = ce nenorocire.

[3] Celle suffit (lb.fr.) = de ajuns.

– Doamnă?

– Mumford, te rog, vrei să te ocupi de pregătirea a două apartamente pentru oaspeți?

– Bineînțeles, doamnă!

– Pentru două persoane aş dori să pregătiți Toile de Jany. Are două dormitoare, două băi şi un salonaş.

„Şi este cel mai bun pentru familia Goldsmith având în vedere că este foarte departe de apartamentul meu", îşi spuse ea.

– Şi pentru o persoană mă gândesc că cel mai potrivit ar fi Tree Poppy.

„Este perfect pentru Zandra, fiind cel mai apropiat de cel în care locuieşte Karl-Heinz. Este în stil englezesc cu un pat uriaş cu baldachin şi mobila stil George al II-lea" continuă ea în gând.

– Mă voi ocupa de ele imediat, doamnă.

Şoferul Dinei pornise spre oraş cu mult timp în urmă, aşa că nu aveau altă soluție decât să se îngrămădească toți în maşina familiei Fairey. Sheldon îmbrăcase un sacou simplu, cu nasturi argintii, pantaloni din stofă de lână şi un pulover pe gât.

Nina Fairey purta o fustă din stofă ecosez, o jachetă neagră pe gât, ciorapi negri şi cizmulițe tot negre.

Robert, ca de obicei, îmbrăcase unul din zecile lui de costume croite identic. Cel îmbrăcat în acea seară era de culoare neagră cu dungi în țesătură.

Zandra arăta minunat în pantaloni strâmți de culoarea antracitului, cu un pulover Fair Isle cu dungi în zig-zag, în culorile alb şi gri şi cu botine negre.

Dina era o rapsodie de albastru-safir. La gât, la încheietura mâinii şi la urechi purta safire adevărate. Pe sub rochia scurtă din tulle, de culoarea safirului, avea o pereche de pantaloni de catifea în aceeaşi culoare. O haină de blană de castor vopsită şi pantofii albaştri ca safirul îi completau toaleta.

Drumul până la reşedinţa lui Becky a durat mai puţin de douăzeci de minute, prin noaptea rece şi neagră, fără lună, cum numai la ţară poate fi.

Apropiindu-se de reşedinţa lui Becky, Zandra avu impresia că se afla în faţa unui vapor de croazieră feeric luminat.

Abia opri Sheldon maşina şi Dina se grăbi să coboare pornind în grabă să urce scările de la intrare. Uşa se deschise mai înainte ca ea să atingă clanţa şi lumina strălucitoare se revărsă din holul imens.

Dina întoarse capul spre maşină şi le făcu semn cu mâna să se grăbească, trecând pragul. Chiar în acel moment un agent al Serviciului Secret îi blocă drumul.

– Dumnezeule!

Dina îşi puse o mână pe inimă şi făcu doi paşi înapoi.

– Omule, chiar vrei să o sperii de moarte pe tânăra doamnă!? interveni lordul Rosenkrantz, care tocmai venea în întâmpinarea lor.

Dina deja uitase spaima şi privea în jurul său, încântată de scara masivă şi de candelabrul în stil olandez.

– Doamnă, pot să vă ajut, vă rog?

Majordomul o ajută să îşi dezbrace haina de blană şi o dădu unei cameriste micuţe, care aştepta cuminte la câţiva paşi mai în spate,

Apărură şi ceilalţi. Unul câte unul au fost şi ei ajutaţi să se dezbrace şi camerista dispăru cu hainele lor.

– Mulţumesc, Mumford. Dacă nu te deranjează, voi conduce eu oaspeţii în salon.

– Prea bine, domnule.

Cu un gest larg, lordul Rosenkrantz îi invită să îl urmeze.

Dina porni prima şi ochii ei alunecau în toate direcţiile examinând interiorul reşedinţei.

Lumânări, muzică, focul arzând în cele două şeminee. Toate vorbeau despre frumuseţea vieţii rurale. Dina avu impresia că intra într-un decor perfect când uşa salonului se deschise. Karl-Heinz şopti către Becky, în momentul

când o zări pe Dina în uşă şi aceasta se ridică încântată de pe canapea şi porni desculţă în întâmpinarea lor.

– Cherie, spuse ea aruncând un sărut în aer, sunt încântată să te văd! Ça va?

Apoi porni spre Zandra.

– Şi tu erai la familia Fairey?! Ce surpriză, draga mea! Este absolut minunat!

Zandra se simţi trasă spre mijlocul acelei încăperi uriaşe şi acolo lângă foc se afla el.

Chiar vărul ei, prinţul Karl-Heinz von und zu Engelwiesen, care o privea atât de intens încât simţi un val de căldură inundându-i trupul.

– Zandra! şopti el şi o îmbrăţişă cu căldură.

Era o îmbrăţişare castă, dar intensitatea fluidului transmis de trupul lui îi tăie respiraţia.

– Heinzie! murmură ea neavând curajul să spună mai mult.

Apoi, pentru a ieşi din încurcătură, spuse cu cât mai multă naturaleţe:

– Dumnezeule! N-am ştiut că te afli aici. Tu ştiai, Dina?

– Înălţimea voastră! îl salută Dina zâmbind şi ignorând întrebarea Zandrei.

Cu greu Karl-Heinz îşi desprinse privirile de pe chipul Zandrei şi o salută pe Dina.

– Doamnă Goldsmith!

– Dar vă rog, nu fiţi atât de protocolar. Vă rog să îmi spuneţi simplu, Dina. Toţi ceilalţi fac la fel.

– Da, sunt de acord, dar cu condiţia să renunţaţi la formula „Înălţimea voastră". Uneori devin o povară aceste cuvinte. Oricum, sunt convins că Heinzie sună mult mai plăcut.

Dina zâmbi încântată.

Odată cu intrarea celorlalţi, conversaţia se animă.

– Sheldon, iată un tablou de Stubbs, acolo... spuse Nina.

– Îmi pare rău, draga mea, dar tabloul este o lucrare de Marshall, Ben Marshall. Pictează cai minunaţi.

– Este absolut magnific.

– Mumford? Vrei, te rog, să întrebi oaspeții ce doresc să bea?

– Prea bine, doamnă?

– Pot să aprind o țigară, vă rog? întrebă Robert.

– Iubito, nu-i așa că este cald și plăcut aici?

– Coniac cât mai vechi, se auzi și glasul lui Robert. Și dublu.

– Vin alb pentru mine și scotch cu gheață pentru soțul meu.

– Mumford, nu uita șampania! Există Veuve Clicquot la rece?

– Bineînțeles, doamnă!

În mijlocul agitației și conversației, Zandra și Karl-Heinz rămăseseră tăcuți, fără să schimbe o șoaptă între ei.

„La dracu'! Ce se întâmplă cu mine? Mă port ca o adolescentă la prima întâlnire!" gândea Zandra.

– Iată! A sosit Mumford cu băuturile. Vă rog luați loc și simțiți-vă cât mai bine! În curând Jacinto va aduce gustările.

Toți se îndreptară spre locul indicat de Becky, numai Karl-Heinz și Zandra rămaseră pe loc ca și când nu ar fi auzit ce se întâmpla în jurul lor.

– Allons!? întrebă Becky atingându-l ușor pe braț.

Cei doi tresăriră.

– Noi vrem să ne așezăm lângă foc. Sper că ne veți însoți!

Îi luă de braț pe fiecare din ei și porni spre șemineu.

Sufrageria elegantă strălucea. În cămin ardeau bușteni mari și lumânările pâlpâiau împrăștiind o lumină caldă, sub care străluceau vesela și tacâmurile de argint.

Masa lungă în stil Chippendale, de culoare întunecată, reflecta lumina ca un lac. Porțelan chinezesc și șervete din cei mai fin bumbac, vase cu trandafiri de seră îi dădeau o eleganță deosebită.

Becky se simțea minunat. Totdeauna simțise că cel mai potrivit loc pentru ea era în capul mesei. Din acel loc prezida masa cu o atitudine regală şi conducea desfăşurarea mesei cu cel mai mare talent întâlnit vreodată.

– Buchetul şi savoarea acestui vin se datorează unui secret de conservare. Obişnuim să îl păstrăm în butoaie de stejar francez, de unde şi asemănarea cu vinul de Bordeaux.

Găsi în timpul mesei subiecte de conversație plăcute care să îi atragă pe comeseni. Îi ceru lui Robert să povestească felul în care îşi dezvoltase afacerea începută cu un mic magazin în St. Louis şi admirase talentele Ninei la echitație.

În cele din urmă începu să vorbească despre reşedința ei uriaşă.

– Uneori sunt tentată să o vând, spuse ea.

– Să o vinzi? Dar este minunată.

– Peut-être que oui.[1] Dar motivul pentru care nu mă hotărăsc să fac acest pas este sentimentalismul. Mă simt foarte legată de ea şi fiecare colțişor are amintirile lui. Cu toate acestea, uneori mă simt singură aici.

– Iubito, dar eu credeam că îți place să trăieşti retrasă! exclamă Dina.

– Naturellement. Uneori îmi place singurătatea. Cui nu îi place? Dar nu trebuie să uitați că cea mai mare parte a vieții mele de femeie adultă am petrecut-o împreună cu un soț.

Cei din jur nu ştiau ce să spună. Conversația se purta pe un teren foarte delicat.

– Cred că ar fi fost cu totul altceva dacă aş fi avut copii. Da. Cred că acestei case îi lipsesc copiii. Dacă ar exista copii, ar prinde viață cu adevărat.

Mumford turna vin în pahare, încercând să treacă cât mai neobservat.

---

[1] Peut-être que oui (lb. fr.) = poate că da.

– Ştiţi ce altceva îmi lipseşte? Acele petreceri de la sfârşit de săptămână. Zandra, tu şi Heinzie cred că înţelegeţi despre ce vorbesc.

– Doamne, Becky! Ultima petrecere de acest gen a fost la Chatsworth, cu mulţi ani în urmă.

– Oui, oui. Îmi amintesc. Eram şi noi invitaţi, dar atunci bietul Joaquin a murit în condiţii tragice.

Becky ridică paharul pe care tocmai îl umpluse Mumford şi deodată rămase nemişcată. Apoi exclamă:

– Ştiu! Cheries, de ce să nu rămâneţi toţi aici în aceste două zile?

– Aici? Adică în această casă, scumpa mea? întrebă Dina.

– Oui.

Cei doi Fairey schimbau priviri pline de speranţă şi Karl-Heinz îi aruncă Zandrei o privire furişă. Aceasta tresărise uşor auzind propunerea făcută de Becky.

– Va fi o petrecere ca în timpurile de altă dată. Casa aceasta este suficient de încăpătoare. Am şi uitat numărul camerelor. Doar că...

– Da, scumpo, ce s-a întâmplat?

– Mon Dieu! Ideea m-a fermecat cu totul. Nina, draga mea, n-aş vrea să îţi fur oaspeţii. Crezi că mă poţi ierta?

– Te rog, nu trebuie să îţi ceri scuze!

– Absolut, nici un fel de scuze, se auzi şi glasul lui Sheldon.

– Alors, nu trebuie să vă mai spun că sunteţi şi voi invitaţi.

– Minunat! exclamă Nina. O petrecere ad-hoc!

– Excelent! izbucni şi Dina, bătând uşor din palme.

– Dar ce facem cu lucrurile noastre! întrebă Zandra.

– Rien le plus facile.[1] Mumford va lua un ajutor cu sine şi va plecă să împacheteze absolut totul. Ce spuneţi, mes amies? întrebă Becky privindu-şi oaspeţii.

Robert nu avea nici o obiecţie. Lordul Rosenkrantz îi prinse privirea şi surâse ridicând uşor paharul.

[1] Rien le plus facile (lb.fr.) = nimic mai simplu.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ

– Alors, am stabilit. O petrecere! Beau în sănătatea noilor şi vechilor mei prieteni.

Toată lumea ridică paharele.

– Atât cei noi cât şi cei vechi sunt la fel de prietenoşi, spuse lordul Rosenkranzt. Aşa cum spunea lordul Lyttelton: Femeile, ca şi prinţesele, găsesc puţini prieteni adevăraţi.

36

A doua zi spre după-amiază, Becky adunase întreaga sa curte în sera inundată de lumină, plină cu copaci crescuți în vase uriaşe şi legați între ei prin uriaşe pânze țesute de liane.

Trei din pereții camerei erau din sticlă şi întreaga construcție reprezenta o prelungire a conacului aflată în partea din spate a casei. O încrengătură din fier forjat, fiecare având forma octogonală, ținea în mijlocul său sticla transparentă împodobită în colțuri cu câte un cristal mare de Boemia de culoare albastră. Lumina strălucitoare a soarelui şi a zăpezii transformau ornamentele de cristal în safire uriaşe.

Lordul Rosenkrantz era aşezat alături de Becky pe o canapea în stilul secolului nouăsprezece. Între ei se afla o masă din abanos cu picioare din bambus şi pe ea era aşezată o tavă de argint pe care se odihneau un serviciu de cafea şi unul de ceai.

Dina era aşezată în apropierea lor pe un fotoliu pus într-o asemenea poziție încât putea admira atât interiorul serei cât şi exteriorul.

Nina şi Sheldon, îmbrăcați în costume de tenis, tocmai se întorseseră de pe terenul de tenis. Sorbeau San Pellegrino şi se interesau de Robert.

– Este sus, dragii mei. Cu ajutorul computerului face bani, răspunse Dina rostogolindu-şi ochii.

Undeva, mai departe de ei, într-un colț, Karl-Heinz aşezat pe un scaun cu cotiere, părea cufundat în studiul unui album botanic cu fotografii colorate, găsit în biblioteca lui Becky. De fapt, îi interesa foarte puțin conținutul

albumului, întreaga sa atenție fiind îndreptată în altă parte.

Ridică ochii fără să ridice capul şi privirile lui se îndreptară spre locul unde se afla Zandra. Aceasta, cu brațele ridicate, se juca cu o floare uriaşă de culoare portocaliu cu negru, o lalea-papagal ale cărei petale îi mângîiau fața.

„Chiar în acest moment ar trebui să mă ridic şi să mă duc să mă aşez alături de ea. Să o vrăjesc cu farmecul meu", îi fulgeră prin minte.

Exista un mic obstacol. Când era vorba de Zandra, farmecul îl părăsea.

„Mă port ca un copil aflat într-o criză sentimentală. Sunt bogat, am un titlu nobiliar, sunt stăpân pe mine, sunt bărbatul despre care se presupune că poate obține tot ce doreşte" se încurajă singur.

Şi cu toate acestea, spasme îi cuprindeau stomacul şi tâmplele începeau să îi bubuie când se gândea la Zandra.

Zandra se simțea mizerabil, în ciuda plimbării de dimineață şi a curselor zdrobitoare pe care le făcuse în piscină înaintea prânzului. Faptul că nu avea nici o ocupație o făcea să trăiască sentimente noi. Din momentul în care sosise pe pământul făgăduinței, fiecare minut al existenței sale fusese trăit cu maximă intensitate. Nu avusese nici un moment de răgaz.

Şi în momentul în care se ivise o clipă de relaxare în viața ei, nu ştia ce să facă.

Îi lipsea agitația oraşului, acel tumult permanent cu care se obişnuise şi pe care ajunsese să îl iubească.

Liniştea din acel colț de țară o tulbura.

Întorcând capul, prin pereții de sticlă, zări o vulpe. Se oprise şi o privea la rândul ei. Apoi se întoarse şi porni liniştită pe drumul ei.

Zandra privi urmele vulpii şi îşi spuse: „Trebuie să ies. Orice este mai plăcut decât să zac aici".

Şi se ridică hotărâtă să facă o plimbare călare.

Lordul Rosenkrantz tocmai îi povestea o mică istorie amuzantă, din lumea mare, când Becky îl făcu să tacă, cu o simplă mişcare a mâinii.

Rămase dreaptă pe canapea ascultând zgomotul care îi atrăsese atenția.

Era exact aşa cum bănuise ea. Zandra, care cu câteva minute mai înainte părăsise sera, se îndrepta direct spre grajduri.

Cerându-şi scuze față de lordul Rosenkrantz, se ridică şi se îndreptă spre colțul în care se afla Karl-Heinz, cufundat într-un studiu elegant despre Metrosyderos Lophanta.

Becky se aplecă şi şoptindu-i numele îi făcu semn să privească pe fereastră.

O zări pe Zandra îmbrăcată într-un costum de călărie care se vedea că nu îi aparținea, dar în care arăta ca de obicei, frumoasă şi plină de grație şi eleganță.

– Se pare că prințesa noastră doreşte să facă o plimbare călare. Este timpul să pornim la treabă.

Karl-Heinz aprobă în tăcere. Nici el nu ştia care erau motivele pentru care continua să rămână țintuit în scaun.

Becky se încruntă uşor, neînțelegând motivele ezitării lui.

– Ce mai aştepți? Mon Dieu! Acesta este un moment favorabil, Heinzie! Du-te! Urmeaz-o!

Văzându-l că rămâne în continuare nemişcat, se aplecă şi luă atlasul botanic din mâinile lui, închizându-l. Îi luă mâinile în ale sale şi îl ajută să se ridice.

Karl-Heinz oftă. Becky emana o hotărâre căreia cu greu îi putea cineva opune rezistență.

„Oare cine a spus că femeile sunt sexul slab? Acel personaj nu a cunoscut-o pe Becky!" îşi spuse el.

– Hai, sus! Aminteşte-ți care este miza acestei lupte! Dacă toate acele milioane vor ajunge în mâna Sophiei şi a lui Egbert...

– Erwein, o corectă el în mod automat.

– E acelaşi lucru. Du-te şi bonne chance!

Karl-Heinz porni spre uşă. Când ajunse în dreptul ei se opri şi întoarse capul privind în grădina serei.

Becky cu o mână sprijinită pe braţul scaunului îl privea cu hotărâre, cu răceala şi duritatea oţelului.

Oftă şi porni pe scări în sus pentru a se îmbrăca în costumul de călărie.

– Calul cu care a plecat se numeşte Visul de ametist, îl informă bărbatul de la grajduri. Este o iapă castanie. Luaţi-vă după urmele lăsate în zăpadă. Dacă îl luaţi pe Alidad o veţi ajunge imediat.

Alidad era un pur sânge arab, un armăsar de culoare neagră, al cărui păr strălucea şi care fornăia şi bătea din copite nervos.

– Sunteţi convins că îl puteţi stăpâni?

– Absolut, răspunse Karl-Heinz. Mulţumesc pentru grija arătată.

– Doamnei nu-i place ca oaspeţii săi să sufere accidente în timpul plimbărilor călare.

– Îmi asum întreaga răspundere.

Karl-Heinz luă frâul, îl ţinu strâns şi începu să vorbească pe ton blând şi să mângâie armăsarul.

Poate că a fost o simplă recunoaştere a unui pur sânge de către un altul sau calul a simţit că se află în faţa unei puteri superioare lui, dar şi-a înfundat capul la pieptul lui Karl-Heinz şi apoi a început să îi adulmece gâtul cu nările lui umede.

– M-aţi convins că îl puteţi stăpâni. Vi-l încredinţez fără teamă, spuse băiatul de la grajduri.

Karl-Heinz zâmbi şi se aruncă în şa cu uşurinţă. Strânse uşor frâul şi porniră.

Alidad era în elementul lui. Nefiind un cal căruia să îi placă viaţa în grajduri, văzându-se în câmp, liber, se avântă în galop sărind peste garduri şi străbătând pajiştile acoperite cu zăpadă într-un zbor elegant, plin de graţie.

Era o zi perfectă pentru o plimbare călare. Cerul era perfect senin, aerul era rece şi proaspăt şi soarele era călduţ.

Ajungând în vârful unui deal, Karl-Heinz îl opri brusc pe Alidad din zborul lui. Nu departe, mergând la pas, o zări pe Zandra, călare pe Visul de ametist.

Se ridică în şa şi o strigă.

Auzindu-şi numele, Zandra întoarse calul şi punându-şi mâna streaşină la ochi privi în direcția din care auzise vocea care o strigase.

Karl-Heinz flutură mâna şi trăgând de frâu se aplecă pe gâtul lui Alidad şi porni la galop.

Ajunse curând lângă ea şi opriră amândoi caii.

– Este minunat, Heinzie! Un cal superb!

Chipul ei era îmbujorat din cauza aerului rece şi părul ei roşcat strălucea în lumina soarelui. Era întruchiparea sănătății şi vitalității.

– Te deranjează dacă ne plimbăm împreună?

– Nu, absolut deloc. De ce m-ar deranja? Am ieşit doar pentru o plimbare scurtă. Se face din ce în ce mai frig. Şi într-o oră-două se lasă şi întunericul.

– N-am mai făcut o plimbare călare de foarte mulți ani. Acesta este motivul pentru care mi-au dat-o pe Visul de ametist. Este cea mai blândă.

Coborau o pantă acoperită cu zăpadă. Nu mai trecuse nimeni prin acele locuri şi singurele urme erau cele lăsate de ei doi. Când ajunseră la marginea pădurii se opriră şi priviră la drumul pe care îl făcuseră.

– Heinzie, nu crezi că arată ca o ilustrată de Crăciun? Totul este pur, perfect.

– Vrei să descălecăm şi să admirăm peisajul? Caii se pot odihni şi ei.

– Minunat! exclamă Zandra şi descălecă intrând în zăpadă şi bucurându-se ca un copil.

– Îți vei uda picioarele, o avertiză Karl-Heinz.

– Şi dacă le ud, ce se întâmplă?

– Poți să faci pneumonie.

– Povestea aceasta seamănă cu cea pe care o spun femeile despre părul ud care te face să mori de pneumonie. Mă schimb când ne întoarcem şi totul va fi perfect.

Se aplecă, făcu un bulgăre de zăpadă şi strigă:

– Heinzie.

– Da?

Zandra aruncă bulgărele şi îl lovi drept în piept.

– Ce se...? întrebă el furios.

Zandra izbucni în râs şi începu să modeleze un alt bulgăre de zăpadă.

– Zandra! Potoleşte-te!

– Heinzie, de ce eşti un mofturos?

Aruncă şi celălalt bulgăre, a cărui lovitură Heinzie o bară cu braţul. Zăpada se împrăştie pe el.

– Zandra, te previn...

Izbucni în râs la auzul vorbelor lui şi făcu repede un alt bulgăre pe care îl aruncă, după care un bulgăre o lovi cu putere în umăr.

– La naiba! Ai luat totul în serios.

Atunci hotărî să lanseze şi ea alte bombe de zăpadă. Văzând atacul care fusese lansat împotriva lui, Karl-Heinz încercă să se apere, ferindu-se din bătaia bulgărilor.

Un alt bulgăre o lovi din nou pe Zandra chiar în coapsă.

– Drace! Încetează, Heinzie! M-ai lovit tare!

Văzându-l făcând un bulgăre şi mai mare, Zandra porni în fugă râzând fericită.

Karl-Heinz ţinti şi aruncă bulgărele, dar rată ţinta, după care porni în urmărirea ei.

Zandra întoarse capul şi când îl văzu pornit în urmărirea ei, lansă un alt bulgăre. Îl lovi şi, prefăcându-se înspăimântată, continuă fuga prin zăpadă. Alerga şi râdea veselă ca un copil de cinci ani.

Când se opriră, Zandra se trezi ţintuită sub trupul lui. Chipul lui Karl-Heinz era la numai câţiva centimetri de ea. Îşi pierdu respiraţia şi simţi cum puterile o părăseau. Cu toate acestea îl privea uimită şi nu reuşea să îşi smulgă privirile de pe chipul lui.

Şi el se uita fix în ochii ei cu aceeaşi intensitate. Inima îi bătea nebuneşte şi se simţea inundat de o căldură necunoscută până în acel moment.

Clipele acelea se transformară într-o eternitate.

Zandra îi simțea trupul suplu, musculos, lipit de al ei. Ochii albaştri ca azurul şi gura lui seducătoare se aflau incredibil de aproape de ea.

În acelaşi timp, Karl-Heinz simțea căldura trupului ei şi vedea genele ei lungi împodobite de cristale de zăpadă, nasul cu cei câțiva pistrui şi ochii verzi irezistibili.

Karl-Heinz tresări şi îşi reveni brusc. Îşi scutură capul ca şi când ar fi vrut să îşi limpezească gândurile şi aruncă bulgărele pe care încă îl mai ținea în mână. Acesta tulbură liniştea a două păsărele care îşi luară zborul, țipând şi fâlfâind aprig din aripi.

Urmăriră amândoi zborul păsărilor care părea un dans, un balet executat pe cerul de iarnă deasupra dealului.

– Sunt minunate! Cred că sunt îndrăgostite, murmură Zandra.

Zâmbi şi îl privi pe Karl-Heinz.

– Tu ce crezi, Heinzie?

– Eu cred că m-am îndrăgostit de tine, spuse el cu voce tare ceea ce gândea.

Lovitura fu atât de puternică încât Zandra izbucni în râs. I se părea într-adevăr caraghios ca el, care o cunoştea de când era un copilaş, să gândească şi să spună ceea ce spusese.

„Precis glumeşte!"

Şi cu toate acestea nu înțelegea de ce ochii lui o priveau cu o intensitate şi cu o căldură cum nu mai o privise niciodată în timp ce vocea lui era ciudată, răguşită de emoție.

„Sfântă Fecioară! Nu glumeşte! Vorbeşte serios", fu următorul ei gând.

Îl privea şi nu ştia ce să spună.

– Sunt convins că ai fost şocată de declarația mea, dar în prezența ta, Zandra, eu percep viața altfel. Veselă, inocentă.

– Primeşti certificat în mod sigur pentru aceste afirmații. Trebuie să fii convins.

– Zandra, eu nu glumesc, răspunse el cu blândețe.

„Este o nebunie! Suntem noi rude îndepărtate şi îl ştiu de când mă ştiu pe pământ, dar de fapt nu ştim aproape nimic unul despre celălalt, îi trecu ei prin minte.

Îi mai treceau şi alte gânduri prin minte. Se întreba dacă nu cumva ea fusese cea care îl atrăsese în mod intenţionat.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

– Heinzie!

El îi sărută vârfurile fiecărui deget şi continuă să o privească, cu aceeaşi intensitate.

– Heinzie!

– Scumpa, scumpa mea Zandra! Chiar nu înţelegi ce însemni tu pentru mine?

– Bineînţeles, Heinzie. Sunt verişoara ta.

– Nu! Însemni mult mai mult! Vreau să te căsătoreşti cu mine. Vreau să fii soţia mea.

– Eu... să mă căsătoresc...! Dragul meu, dar eu nu sunt în stare să cos un nasture şi nici măcar să gătesc fără să pun întreaga casă pe foc.

– Zandra, scumpa mea, vrei să te căsătoreşti cu mine? Îmi dai voie să te iubesc şi să te respect până când moartea ne va despărţi?

„La dracu'! Vorbeşte serios! Terbil de serios" gândi Zandra.

– Îmi... pare rău, Heinzie. Cred că... Încerc să spun că...

Cuvintele potrivite nu le putea rosti. Era îmbujorată şi se simţea emoţionată.

– Nu sunt încă pregătită pentru un asemenea pas, reuşi în cele din urmă să rostească.

– Deci, nu mă iubeşti?

– Bineînţeles că te iubesc. Nu încape îndoială. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne şi căsătorim.

– De ce nu? Pentru că suntem veri?

– Da. Nu. La naiba, nu mai ştiu. Sincer vorbind, m-ai surprins cu propunerea ta.

– Dacă te gândeşti la implicaţii genetice, nu trebuie să îţi faci probleme. Am consultat un specialist care a

analizat genealogiile noastre şi m-a asigurat că nu vor exista probleme.

– Heinzie, chiar dacă aşa stau lucrurile, trebuie să fiu sigură de sentimentele mele. N-aş vrea să fac o greşeală pe care mai târziu să o regretăm amândoi.

– Eu ştiu în mod sigur că nu voi regreta.

– Dar eu s-ar putea să regret, Heinzie. Eu nu ştiu dacă te iubesc îndeajuns, reuşi ea să spună cu un glas cât mai blând, cu dorința sinceră de a nu-l răni.

Karl-Heinz rămase tăcut.

– Mă înțelegi, dragul meu? Te iubesc ca pe un văr şi asta pentru totdeauna. Eşti un bărbat minunat şi vei fi un soț minunat; o vei face foarte fericită pe norocoasa cu care te vei căsători. Dar eu nu sunt sigură că te pot iubi în felul în care doreşti tu.

Ochii lui se întunecaseră şi văpaia din ei se stinse. Un zâmbet rece îi apăruse în colțul gurii.

– Cred că este cazul să ne întoarcem, spuse Zandra ridicându-se.

Înțelese din expresia chipului său că îl rănise cu adevărat şi foarte adânc.

El se ridică teribil de stânjenit şi cu mâinile atârnându-i pe lângă trup.

– Şi dacă dragostea n-are importanță?

– Heinzie, nu înțeleg ce vrei să spui?

Respirând cu greu, ca un om care se îneacă, întrebă cu o voce rece, metalică, aspră:

– Te întreb, dacă fără să mă iubeşti, te-ai putea căsători cu mine?

– Heinzie, ce prostii spui? De ce să ne căsătorim?

– De dragul conveniențelor sociale.

– Dragul meu, nu înțeleg!

– Cunoşti care sunt condițiile obținerii titlului şi a întregii averi în familia von und zu Engelwiesen?

– Dumnezeule! Nu pot să cred! Mincinosule! Mincinos nenorocit! izbucni ea. Nici măcar nu mă iubeşti. Singurul motiv pentru care mă ceri de soție este ca să îți asiguri

moştenirea. De fapt, numai asta are importanţă pentru tine!

Îl văzu tresărind ca şi când ar fi primit o lovitură fizică.

– Spune-mi că nu este aşa? continuă Zandra acuzaţiile.

Karl-Heinz rămase tăcut.

– E grozav! Dumnezeule mare, este chiar o situaţie grozavă!

– Zandra, te rog, ascultă-mă!

– Dar ce crezi că fac? Şi la ce te aşteptai? Că voi cădea în genunchi drept mulţumire pentru că vrei să mă foloseşti ca pe un port pe vreme de furtună?

Zandra întoarse spatele brusc şi porni în direcţia unde se aflau caii.

– Zandra! Te rog, ascultă-mă!

Porni în urma ei şi o prinse de mână.

– Lasă-mă! Nu mai avem ce discuta!

– Ascultă! Îţi înţeleg indignarea...

– Dar eşti incapabil să mă înţelegi?

– De ce nu mă laşi să îţi explic? Ai înţeles totul greşit...

– Eu cred că nu. Eşti un nemernic şi ai dovedit-o cu vârf şi îndesat.

– La dracu'! Te iubesc, nu înţelegi. Indiferent de moştenire, oricum ţi-aş fi cerut mâna, mai devreme sau mai târziu. Chiar nu înţelegi?

– Şi ce trebuie să mai cred? Că aceste păduri sunt locuite de zâne şi de pitici.

– Zandra, fie că vrei sau nu să mă crezi, vreau să îţi spun că eşti singura femeie cu care doresc într-adevăr să mă căsătoresc.

– Da, sigur că da! Minunat! Vrei să cad în genunchi şi să îţi sărut picioarele? Ce doresc eu nu are importanţă? Ce gândesc nici atât. Nici măcar nu te-ai gândit la toate acestea!

– M-am gândit permanent numai la tine, spuse el cu sinceritate.

– Perfect! Şi eu ce obţin în urma căsătoriei pe care mi-ai propus-o.

– Vei deveni una din cele mai bogate femei din lume. Vei avea bani, putere şi o poziţie socială de invidiat.

– Sinceră să fiu, nimic nu mă atrage din toate acestea.

Cu vârful degetului îi îndepărtă mâna de pe braţul ei. Karl-Heinz arăta teribil. Era uimit de ceea ce spusese şi se simţea cumplit.

În loc să sară pe cal şi să se îndepărteze la galop, Zandra rămase şi începu să se plimbe nervoasă prin zăpadă.

– Deci, acesta este motivul! Totul apare limpede!

– Ce anume? o întrebă nedumerit.

– Acesta este motivul pentru care Dina a insistat să vin aici. Amândoi aţi complotat împreună cu Becky. Voi trei aţi pus totul la cale. Acum înţeleg. Cum ai fi putut să îmi faci propunerea dacă nu ne-am fi aflat aici?

– Zandra!

– Te rog, Heinzi!

– Dar trebuie! Este adevărat că ai fost invitată sub un pretext oarecare. Dar sentimentele mele...

– Heinzie!

Ochii ei erau plini de lacrimi.

Era convins că eşuase. Simţea că se purtase inadmisibil. Dar singurul lucru pe care nu şi-l dorise era să o rănească.

„Oare totdeauna trebuie să îi facem să sufere pe cei pe care îi iubim?“ se întrebă el.

– Zandra, te rog să nu mă judeci...

Dar Zandra auzise tot ce dorise să audă. Sări în şa şi în momentul următor porni la galop.

Karl-Heinz rămase în vârful dealului privind-o cum se îndepărta pentru totdeauna.

Lordul Rosenkrantz bea şampanie când o mişcare în afara casei îi atrase atenţia. Era Zandra călare pe iapa castanie, îndreptându-se spre grajduri în mare grabă.

– Ei, ei, ei! Oare ochii mă înşeală! Becky, draga mea, cred că avem probleme.

– Probleme? Alors. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse ea ridicându-se în picioare.

– Aşteaptă! spuse Dina. Poate ar fi mai bine dacă mă ocup eu de această problemă.

– Oui. De ce nu? O cunoşti mai bine ca mine.

După ieşirea Dinei, lordul Rosenkrantz ridică paharul şi spuse:

– Cred că avem nevoie de ceva care să ne liniştească nervii. Mai doreşti şampanie, draga mea?

37

– Scumpa mea, s-a întâmplat ceva? întrebă Dina cu voce mieroasă.

Zandra îşi scoase cizmele aruncându-le din picioare furioasă.

– Ce-ar fi putut să se întâmple? Este doar o petrecere perfectă la țară, la sfârşit de săptămână! Nu-i aşa?

– Cred că nu te înțeleg prea bine, scumpa mea! spuse Dina clipind cu inocență.

– Lasă teatrul, Dina! Comedia a luat sfârşit, iubito! Dumnezeule mare! Voi ați pus la cale totul?!

– Scumpo, nu înțeleg?

– Căsătoria mea urzită de zâne!

– Asta, era!

– Draga mea, sunt de părere că ar trebui să mergem în bibliotecă unde să stăm de vorbă în linişte.

– Putem să vorbim foarte bine şi aici. Cum ai îndrăznit? Ce dracu' a fost în mintea ta? Sau este un obicei al tău să îi găseşti „drăguțe" lui Heinz?

– Dumnezeule! Nu trebuie să fii atât de supărată.

– Crezi că mă bucur de situația în care mă aflu?

– Bineînțeles că nu! Doar că am vrut să fie tot ce am crezut eu că este mai bine pentru tine.

– Perfect.

– Oricum, eu continui să cred că tu şi Karl-Heinz sunteți făcuți unul pentru altul.

– Chiar aşa?

– Iubito, sunteți un cuplu perfect. Fiecare din voi are exact ceea ce îi lipseşte celuilalt.

– În acest moment?

– Da, acum. Heinzie are nevoie de un moştenitor pentru că altfel nu poate intra în posesia averii.

– Şi eu? Care sunt necesităţile imperioase care să mă împingă la acest pas?

– Banii, bineînţeles. Iubito, gândeşte-te că vei deveni una dintre cele mai bogate femei din lume.

– Dina, nu te-ai gândit niciodată că banii nu sunt totul în viaţă?

– Ba da, draga mea, dar este mai bine să ai decât să nu ai. Eu vorbesc din experienţă proprie.

– Şi experienţa ta cuprinde şi albinele şi păsările?

– Ce vrei să spui?

– Asigurarea unui moştenitor pentru Heinzie implică sex. Şi o sarcină. Chiar mai multe dacă se întâmplă ca primul născut să fie fată. El are nevoie de un fiu pentru a intra în posesia moştenirii.

– Dar ştiu toate acestea!

– Şi nu te-ai gândit că s-ar putea ca eu să nu vreau să mă culc cu Heinzie?

– Dar cine spune că trebuie s-o faci?

Zandra o privea uimită.

– Adică nu înţelegi? Crezi că barza aduce copiii?

– Se poate spune aşa, zâmbi Dina.

Zandra dădu din cap uimită şi nu scoase o vorbă.

– Este foarte uşor de rezolvat, iubito. În legea familiei von und zu Eingelwiesen există o fisură. Nu ştiu din ce motiv nu se specifică faptul că prinţul trebuie să fie tatăl. Se pare că în timpurile de altă dată, soţiile nu îndrăzneau să calce strâmb.

Zandra continuă să rămână tăcută.

– Cel mai important moment este cel al naşterii la care trebuie să asiste cei trei avocaţi. Dar nu se specifică nicăieri cum trebuie conceput copilul. Deci, dacă nu îţi surâde ideea să te culci cu Heinzie, se poate apela la însămânţare artificială. Ştiinţa a făcut progrese remarcabile.

– Deci, te-ai gândit la toate! excamă Zandra.

– Bineînţeles, draga mea. Aşa şi trebuie.

– Dar ai scăpat din vedere un amănunt.

– Care anume, iubito?

– Trebuie să îți găsești altă victimă. Eu nu accept. Sau poate crezi că voi purta o pancardă pe care să scrie: „Pântec de închiriat".

Dina o privea şi pe chipul ei se citea uimire infinită.

– Lasă totul baltă! continuă Zandra. Pântecul meu nu este de închiriat. Şi nici de vânzare.

Zandra plecă trântind uşa.

– Chèrie?

Se auzi glasul lui Becky aflată de cealaltă parte a uşii.

„Nici măcar nu mă lasă să îmi ling rănile în liniște", gândi Zandra.

– Chérie, te rog, deschide uşa!

„Poate dacă trec şi peste această încercare, voi fi lăsată în pace" îşi spuse Zandra ridicându-se din fotoliul în care se prăbuşise. Deschise uşa şi o văzu pe Becky.

– Pot să intru? întrebă aceasta.

„Este casa ta" spuse Zandra în gând, dar educația primită o sili să îi facă loc să treacă fără comentarii.

Becky intră, închise uşa şi o conduse pe Zandra spre canapeaua ce se afla în fața căminului. Se aşezară una lângă alta.

Becky privi în jurul său la camera decorată în roşu şi verde, cu mobila de nuc şi tablourile uriaşe, ca şi când vedea totul pentru prima oară.

Îşi aşeză mâinile în poală şi spuse:

– Este o cameră plăcută. Îți aminteşte stilul caselor din Anglia.

– Da.

– Eu, personal, prefer stilul francez în oraş, dar nu mi se pare potrivit pentru o casă de țară. Numai englezii ştiu să facă o casă de țară să fie cu adevărat confortabilă. Dar cred că bănuieşti că nu am venit cu scopul de a discuta despre decorarea caselor.

– Sunt convinsă.

– Dina mi-a spus că voi două ați avut mici... mici divergențe.

– Nimic serios, replică Zandra.

– Mă bucur! Sunt încântată. Dina spunea că ar fi fost vorba despre Heinzie. Este adevărat?

– Da. El m-a cerut în căsătorie şi eu am refuzat. Asta-i tot.

– Păcat. Ați fi fost o pereche minunată. Şi i-ai fi putut fi de ajutor.

– Ajutor? Da, presupun că acesta este motivul pentru care am fost ademenită aici.

Privirile violete ale lui Becky deveniră opace.

– Uneori asemenea subterfugii sunt necesare. Am bănuit că acest moment ar fi una din acele ocazii când se pot înfiripa relații serioase. Nu am intenționat să te insult. Şi dacă am făcut-o, îmi cer scuze.

– Le accept.

– Deci, acum nu trebuie să ne mai prefacem. Pot vorbi deschis.

– Te rog.

– Eu pledez cauza lui Heinzie şi sper să te răzgândeşti.

– Adică să mă mărit cu el?

– Oui.

– Îmi pare rău, dar răspunsul rămâne nu.

– Pot să ştiu de ce?

– Pentru că am sentimentele mele la care trebuie să mă gândesc.

– Sentimente? Chiar trebuie să te porți cu atâta încăpățânare? Nu te poți gândi la nimeni altcineva în afară de tine?

– Dacă nu mă gândesc eu, atunci cine se va gândi? Heinzie? Dina? Tu?

– Eşti o mică egoistă, ingrată. Abia acum văd acest lucru.

– Egoistă? De ce nu te uiți în jur? Tu, Dina, Heinzie – sunteți cei egoişti. Te rog, fă-mi o favoare: când mai afli că cineva are nevoie de moştenitori nobili; care să se

tragă din împărații Sfântului imperiu roman, trece-mă cu vederea.

Spunând acestea, Zandra încercă să se ridice de pe scaun, dar Becky o prinse de braț obligând-o să se aşeze.

– Încă nu am terminat, chèrie.

– Eu cred că da, spuse Zandra ridicând capul cu mândrie.

– De ce trebuie să fii atât de încăpățânată? întrebă Becky nelăsându-i brațul din mâna ei şi strângându-l cu putere. De ce?

Zandra care dorea să vadă încheiată întreaga discuție, preferă să nu răspundă.

– Oamenii se căsătoresc deseori de conveniență, continuă Becky. Unii ca să obțină dreptul de şedere într-o țară. Alții pentru a plăti taxe mai mici sau pentru a-şi ascunde, în spatele unei fațade respectabile, anumite înclinații dezgustătoare. Motivele sunt nenumărate. Tot ceea ce ți se cere ție este să te căsătoreşti cu Heinzie şi să îi dăruieşti un fiu. După aceea poți să faci ce vrei; chiar să şi divorțezi, urmând să trăieşti într-o splendoare greu de imaginat, pentru tot restul vieții tale.

Zandra consideră că suportase prea multe jigniri.

– Ar trebui să îți cruți forțele. Nu mă interesează.

– Zece milioane de dolari te-ar putea determina să devii interesată?

– N-ai înțeles ce am spus. Eu nu sunt de vânzare.

– Douăzeci de milioane?

– Poți să urci la o sută de milioane şi tot cred că ți-ai irosi timpul.

– Adevărat!? Refuzi o sută de milioane?

– Da.

Chérie, te rog, nu mă face să râd!

– Chére amie, nici nu încerc, o imită Zandra pe Becky. Alors, conversația noastră a luat sfârşit.

– Cum îndrăzneşti, rosti printre dinți Becky, ridicându-se brusc în picioare.

– Poate măcar acum vei înțelege şi mă vei lăsa singură. A sosit momentul să îmi împachetez lucrurile. Nu vreau să mai rămân aici.

– Poate că această idee a venit la momentul potrivit. Voi pregăti o maşină.

Întoarse spatele Zandrei şi plecă, închizând uşa în urma ei cu cea mai mare delicatețe.

Acasă la Becky se serveau băuturile de dinaintea cinei. Nina Fairey care se plimba prin salonul vast, cu un pahar cu vin în mână, întrebă:

– De ce nu apare Zandra?

– Cred că a răcit, chérie. M-a rugat să vă transmit scuze din partea ei.

– Sper că nu este ceva serios.

– Nu, nu! Iată că sosesc şi aperitivele şi gustările noastre, spuse Becky. Vă rog să încercați aceste mici pizza. Sunt sublime.

38

– Dom Pérignon?! exclamă Kenzie. Ce se întâmplă?

Charlie se îndreptă spre oglindă cu un aer cuceritor şi îşi aranjă cu un gest elegant cravata marca John Gotti.

– Hai Narcis, desfă sticla cu şampanie! Eu mă duc să aduc paharele.

Spunând acestea se îndreptă spre bucătărie cu un sentiment de vinovăție. Cu puțin timp în urmă, când îl văzuse pe Hannes, folosise exact aceleaşi cuvinte.

Încercă să se liniştească spunându-şi: „Un bărbat dacă se întâlneşte cu mai multe femei este numit un bărbat viril, în timp ce o femeie care se întâlneşte cu mai mulți bărbați, este numită curvă. N-are rost să mă mai gândesc la asta".

Charley desfăcu folia neagră din jurul dopului şi porni spre bucătărie să o arunce în lada de gunoi. O sticlă goală marca Krug îşi înalță gâtul din ladă.

– Ia te uită! Ai dreptate!

– În legătură cu ce?

– Gusturile tale sunt în urcare. Dar Krug? Este cam costisitor pentru o fată care îşi câştigă singură existența.

Kenzie se întoarse şi îl privi cu ochi reci.

– Inspector Ferraro, cercetezi un caz sau deschizi o sticlă cu şampanie?

– Am atins un punct sensibil, nu-i aşa? întrebă Charley cu o privire batjocoritoare.

– Vezi cumva un inel de logodnă pe degetul meu?

– Nu.

– Foarte bine, aşa că vezi-ți de treburile tale.

Charley desfăcu sticla şi cu un zâmbet larg umplu cele două pahare. Puse sticla jos şi ridicând paharul toastă:

– Pentru noi! Pentru că ţin atât de mult la tine încât îţi ofer tot ce este mai bun.

– Charley, eşti sigur că nu ai şi sânge de irlandez?

Fără să ia în seamă vorbele ei, Charley o întrebă:

– Şi vrei, încă, să mai pregătim acel faimos risotto?

– Bineînţeles, dar mai întâi vreau să savurez şampania din acest pahar. Apoi voi intra în bucătărie.

– Cred că ai dreptate, spuse Charley şi se aşeză pe canapea alături de Kenzie.

Auzind zgomotul produs de o cheie introdusă în broască, întrebă:

– Aştepţi musafiri?

– Nu.

– Şi colega ta?

– Ţi-am spus deja, răspunse Kenzie în şoaptă. Se întoarce abia mâine.

– Proprietarul? Administratorul?

– Nici unul nu are cheile apartamentului.

Prima broască se deschise.

– Cineva le are în mod sigur. S-ar putea să fie un hoţ.

– Atunci pot spune că va avea o mare surpriză, zâmbi Kenzie. Una din binefacerile prieteniei cu un poliţist!

Cea de a doua broască se deschise şi ea.

Charley puse jos paharul, se ridică de pe canapea şi cu mişcări iuţi şi tăcute se îndreptă spre uşă. Privi spre Kenzie şi puse o mână la gură.

Celelalte trei broaşte fură şi ele descuiate pe rând şi uşa se deschise larg.

– Stai pe loc, strigă Charley ridicând pistolul.

Kenzie ridicându-se de pe canapea strigă:

– Zandra!

Aceasta intră trântind uşa. Se întoarse să încuie şi apoi porni spre camera ei cu lacrimile curgându-i pe faţă, fără să ia seamă la cei doi.

– La dracu'! Parcă spuneai că...

– Charley, s-a întâmplat ceva rău! Ai văzut-o în ce stare este?

– La dracu'! repetă Charley, dar cu glas mai blând.

Kenzie bătu la uşa camerei prietenei sale, după care intră fără să mai aştepte invitaţia. Charley dădu pe gât şampania din paharul său.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Kenzie când aceasta veni din camera Zandrei.

– Biata de ea! A suferit un şoc. Charley, ascultă...

– Nu! Să nu-mi spui nimic! Nici nu vreau să aud!

– Promit că îmi voi face timp şi pentru tine, dar acum trebuie să fiu alături de ea. Cred că este mai bine să pleci.

– Înseamnă că nu voi mânca nici risotto.

– Mă tem că nu. Dar promit că îţi voi face un risotto data următoare când ne întâlnim.

Îl însoţi până la uşă şi apoi îl dădu pur şi simplu afară.

Kenzie privea visătoare paharul cu vodcă în care pluteau câteva cuburi de gheaţă. Nu era băutura ei preferată, dar din moment ce terminaseră sticla de Dom Perignon şi altceva nu mai aveau de băut, se văzuseră nevoite să apeleze la sticla de vodcă.

– O prinţesă, o prinţesă adevărată! Ai fi putut să fii o prinţesă adevărată, coborâtă din lumea basmelor ca prinţesa Di sau Caroline sau Stephanie, spuse ea visătoare. Nici nu poţi să ştii cât de mult mă doare faptul că am fost la un pas de a deveni prietena unei prinţese şi nu am reuşit.

– Te-ar durea şi mai mult dacă ai şti că sunt împovărată cu un prinţ şi cu două vrăjitoare bătrâne în chip de naşe, pufni Zandra.

– Da, cred că ai dreptate.

– Doamne, Kenz, cum am putut să am încredere în cea mai veche prietenă a mea? Şi ce-am descoperit? Că ea complota împotriva mea.

– Lasă! Uită! o sfătui Kenzie.

Ridică sticla de Smirnoff şi umplu amândouă paharele până sus.

– Asemenea lucruri se întâmplă celor mai buni dintre noi. Este omeneşte să greşeşti, nu-i aşa?

– Dar eu am intrat în toată această poveste cu ochii larg deschişi.

– Liniştește-te, draga mea. Gata! spuse Kenzie ridicând mâna ca un polițist aflat în intersecție.

– Nu trebuie să te învinovățești la nesfârşit pentru ceea ce s-a întâmplat. Urmează sfatul meu: trece totul la capitolul experiență de viață.

– Da, totul este perfect. Dar dacă le lăsăm pe Dina şi pe Becky deoparte, rămâne Heinzie. Cum poate o rudă a mea, care mă cunoaşte de când am învățat să merg, să mizeze pe mine, aşa cum a făcut el?

– Nu ştiu. Hai, mai bine să bem.

Dar Zandra nu luă în seamă îndemnul prietenei sale.

– Ceea ce mă doare mai tare este faptul că tocmai Karl-Heinz a vrut să profite de originea naşterii mele. El care a fost totdeauna favoritul meu dintre toate rudele. Acum, totul s-a schimbat în ceea ce îl priveşte.

– Nu te învinovățesc pentru ceea ce simți. Nici eu nu m-aş fi aşteptat la o asemenea comportare din partea lui. Tocmai Karl-Heinz... cel atât de frumos... de bogat... de nobil... castele în Bavaria... cabane de vânătoare în Schwaben...

– Pereți groşi ca de cetate şi draperii grele,... camere secrete şi holuri nesfârşite...

– Tablouri de Tițian şi Tintoretto, continuă Kenzie. Bănci şi fabrici de bere... sânge albastru...

– Dar şi mulți malformați. Toate urechile acelea oribile..., continuă Zandra.

– Şi avioanele particulare şi elicopterele şi servitorii,...

– Kenz! strigă Zandra disperată.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? întrebă Kenzie ca trezită din vis.

– Te laşi purtată de imaginație. Încetează! După felul cum vorbeşti, totul începe să pară atrăgător.

– Ce spui? Oh, la dracu'! Nu te speria, nu eu gândeam toate acestea, ci domnul Smirnoff.

– Atunci spune-i domnului Smirnoff să închidă gura. În caz contrar, voi deveni foarte, foarte furioasă. Sper că nu vrei să vezi aşa ceva?!

– Tu... furioasă pe mine? chicoti Kenzie.

– Da, da! Şi nu trebuie să te amuze vorbele mele. Temperamentul familiei von Hohenburg-Willemlohe este foarte bine cunoscut şi trebuie evitate orice ciocniri cu cei din această familie.

– Vrei să spui că temperamentul vostru se moşteneşte? Fascinant!

– Da, ca şi fălcile Habsburgilor sau acele urechi oribile ale familiei von und zu Engelwiesen. Cred că totul se trage de la Albrecht von Hohenburg-Willemlohe care în 1680 şi-a pierdut vârful nasului tăindu-şi-l într-o criză de nervi.

– Minunat! rosti Kenzie cu entuziasmul celui care a băut prea mult alcool.

Zandra dădu pe gât conţinutul paharului său şi scoase un sunet foarte puţin elegant, dar plin de mulţumire.

– Nu este uşor să te tragi dintr-o familie cu o asemenea istorie înspăimântătoare. În afară de lupta permanentă care se duce pentru a cunoaşte înaintaşii fiecărui membru, mai sunt şi toate aceste trăsături ereditare. Este foarte greu să nu devii ipohondru în asemenea condiţii.

Rămaseră o vreme tăcute. Deodată ochii Zandrei se măriră şi exclamă:

– La dracu'! Tocmai mi-am amintit că am moştenit mai mult decât temperamentul familiei von Hohenburg-Willemlohe.

– Ce anume? Hemofilia?

– Mai rău! Este vorba de incapacitatea lui Hedwig de Saxonia de a rezista la băutură.

– Nu fi caraghioasă! Se pare că rezişti foarte bine. Eşti doar cu un pahar în urma mea şi...

– Şi când te gândeşti că biata, ghinionista Hedwig şi cu mine mai avem alte puncte comune.

– Care anume?

– Avea prea multă încredere în bărbați. Ca şi mine de altfel.

– Zandra, nu trebuie să te gândeşti că un măr stricat a distrus întreaga recoltă.

– Este foarte uşor pentru tine să vorbeşti. Poate ar trebui să îmi accept defectele cu mai multă seninătate şi să renunț complet la bărbați. Ce părere ai?

– Cred că ai devenit o lesbiană, mormăi Kenzie.

– Dar nu la asta m-am gîndit. M-am gândit la ceva mai nobil, cum ar fi intrarea într-un ordin religios.

– Tu? Călugăriță?

– Crezi că Maica Tereza nu are nevoie de oameni devotați? Să spele cerşetorii, să hrănească ologii, să îngrijească leproşii...

– Zandra! Să nu faci una ca asta! strigă Kenzie speriată.

– Trebuie să recunoşti că veşmintele albe tivite cu albastru arată foarte bine.

– Tu ai arăta oribil îmbrăcată cu ele. Şi n-ar fi numai asta. Sunt şi culorile companiei Pan Am.

– Da! Plictisitor, adevărat. Poate că o mânăstire în Calcutta nu este exact ce-mi trebuie mie. Hai atunci să ne gândim la alt ordin religios. Cel în care călugărițele poartă acele pălării mari cu borul întors. Ce părere ai?

– Nu, Zandra! Te rog!

– Ei bine, poate totuşi nu mă voi călugări.

– Hai să mai bem ceva, o îndemnă Kenzie. Viața laică nu este chiar atât de neplăcută odată ce îi accepți urcuşurile şi coborâşurile. Şi nu trebuie să pierzi din vedere faptul că bărbații sunt cea mai bună creație a Domnului în lipsa altei alternative mai bune.

– Care nu există.

– Exact. Aşa că e bine să priveşti partea luminoasă a lucrurilor şi să te gândeşti că eşti o femeie foarte atrăgătoare, tânără, sexy...

– Şi că voi împlini douăzeci şi nouă de ani luna viitoare. Ceasul biologic merge înainte.

– Şi ce-i cu asta? Karl-Heinz nu este singurul bărbat neînsurat din lume. E lumea plină cu asemenea bărbaţi.

Kenzie tăcu şi rămase gânditoare câteva momente apoi continuă:

– Cred că sunt ultima persoană care ar avea dreptul să vorbească. Cine a mai auzit de o femeie care să aibă relaţii cu doi bărbaţi în acelaşi timp, bărbaţi care sunt poliţişti amândoi şi lucrează împreună?

– Eşti o fată rea! Să-ţi fie ruşine! spuse Zandra făcând un semn ameninţător cu degetul.

– Nu este o situaţie amuzantă. Toată lumea ştie că doi poliţişti care lucrează în echipă sunt mai apropiaţi decât soţii şi soţiile. Şi atunci cum putem vorbi de stabilitate emoţională?

– Doamne Kenz! Cel puţin te distrezi, nu-i aşa?

– Da. Dar ce se întâmplă dacă Charley şi Hans schimbă între ei impresii despre viaţa lor intimă?

– Nu cred că vor face aşa ceva.

– Nu poţi să ştii vreodată! Poliţiştii sunt mai greu de stăpânit decât adolescenţii când este vorba de poveşti sentimentale, o contrazise Kenzie şi îşi turnă ultimii stropi de vodcă în pahar.

– Nu poţi renunţa la unul din ei? întrebă sughiţând.

– Aceasta este marea problemă. Nu pot să iau o hotărâre. Când sunt alături de Charley este ca şi când m-aş afla lângă singurul bărbat existent pe lume. Când sunt alături de Hannes, trăiesc acelaşi sentiment.

– Dar mai există şi altceva în afară de sex şi de o înfăţişare plăcută. Mă refer la alte calităţi sau defecte.

– Da. Charley este egoist.

– Atunci de ce nu renunţi la el?

– Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Dar când îl văd... De ce trebuie să fie viaţa atât de complicată?

– Pe mine mă întrebi?

– Scuză-mă! Am uitat. Domnul Smirnoff este de vină.

– Pentru că tot ai adus vorba despre el, trebuie să îţi spun că sunt pulbere, spuse Zandra.

Când se ridicară de pe canapea, cu concentrare şi mişcări atente, asemănătoare cu ale celor care au băut prea mult, a fost limpede pentru amândouă că nu putea să se îndrepte singură spre camera ei. Camera se învârtea în jurul Zandrei şi ea se balansa încercând să-şi păstreze echilibrul cu ajutorul braţelor întinse în lături. Părea un acrobat pe sârmă.

– D-d-draga mea, a-a-aceasta este o c-cameră care se învârte. Ca c-c-cele din restaurantele aflate în turnuri?

– Noo! În nici un caz!

– Şi eu am ştiut asta. Cred că am consumat peste limita mea superioară.

Zandra încercă să facă cei câţiva paşi până la camera ei încruntându-se şi luptându-se cu ameţeala ce o arunca dintr-o parte în alta.

– Mai bine lasă-mă pe mine să te ajut, îi propuse Kenzie.

Se ridică şi deşi ştia că nu se afla pe puntea unui vas, picioarele o purtau dintr-o parte în alta a camerei.

– Ei, ei, ei! Domnul Smirnoff mi s-a urcat la cap, spuse Kenzie îndreptându-se spre Zandra, care îşi aruncă imediat mâinile în jurul gâtului ei.

– I-i-iubito, ai fost ca un înger de bună, ca să nu spun că ai fost al dracului de bună ca barman. Nici nu ştiu dacă să te sărut sau să te blestem, spuse Zandra privind-o cu drag pe prietena sa.

Kenzie puţin mai stăpână pe sine luă iniţiativa. Era limpede că un orb conducea un alt orb sau mai bine spus, un beţiv alt beţiv.

Porniră cu mişcări nesigure spre camera Zandrei şi când ajunseră abia avu timp să o aşeze pe aceasta în pat şi o văzu cum adoarme imediat ca vrăjită. Nici nu se mai osteni s-o dezbrace. Şi abia reuşi să ajungă în camera ei unde se prăbuşi şi ea.

De undeva de departe, de pe tărâmul viselor, se auzea un sunet. Zandra gemu şi se întoarse pe cealaltă parte. Îşi îngropă faţa adânc în perne şi îşi trase o altă pernă

deasupra capului, rămânând în aceeaşi poziţie până când telefonul încetă să sune.

Kenzie intră în camera ei şi începu să o zgâlţâie:

– Hei! Frumoasa din Pădurea Adormită! Trezeşte-te! Eşti căutată de cineva.

– Du-te!

– Zandra!? Hei, Zandra? Trezeşte-te!

Kenzie începu să îi lovească mâinile uşurel şi începu să strige şi să aprindă luminile din cameră.

– Hai, sus! Scoală-te!

– De ce?

– Dacă nu te trezeşti vezi că vei ajunge la clinica Betty Ford şi vei vedea ce înseamnă un program în doisprezece timpi.

– Cât este ceasul?

– Şase! Dimineaţa! Hai la telefon. Este ceva în legătură cu fratele tău, Rudolph.

„Rudolph"! Numele trecu ca un fulger prin mintea Zandrei. Deschise brusc ochii şi în acelaşi moment regretă fapta sa. Capul păru să îi plesnească în mii de bucăţele.

Kenzie ridică receptorul telefonului aflat în camera Zandrei şi i-l dădu acesteia.

Zandra bâjbâi şi se lovi cu el în cap în încercarea de a-l duce la ureche. Din nou se repetă aceeaşi durere cumplită.

– Rudolph!

– Zandra? întrebă o voce feminină.

– Da. Cu cine vorbesc?

– Sunt Penelope Troughton, născută Gainsborough. Ne-am întâlnit la New York.

– Aha... Penelope. Ce spuneai de Rudolph? L-ai văzut? Ai vorbit cu el? Te rog spune-mi!

– De fapt nu eu l-am văzut, ci Alex, soţul meu.

– Şi?

– Rudolph este internat la spital.

– În spital? întrebă Zandra uimită şi speriată.

– Îmi pare rău că trebuie să îţi dau veşti rele...

– Penelope, te rog!

– Este în viață. Dar este într-o stare critică. Foarte critică, draga mea. Din felul cum a fost lucrat, este o minune că a scăpat cu viață.

Pereții părură să cadă peste Zandra.

„Felul în care a fost lucrat! O minune că este în viață!" Cuvintele se repetau în mintea ei, transmise ca un ecou.

"Dumnezeule, ține-l în viață".

Trei ore şi jumătate mai târziu, cu stomacul strâns ghem şi cu capul plesnind de durere, Zandra zbura peste Atlantic la bordul unui avion al companiei engleze British Airways, îndreptându-se spre Londra.

39

Acea duminică avea să îi rămână în amintire ca o zi mohorâtă, întunecată, deprimantă.

Prințul Karl-Heinz se simțea şi el la fel de deprimat. Curând după plecarea Zandrei plecase şi el întorcându-se în locuința sa din Manhattan.

Petrecuse cea mai lungă noapte din viața sa. Încercase să doarmă, dar nu reuşise decât să zacă în pat, ca şi când s-ar fi aflat pe o insulă pustie. Mintea sa era plină de gânduri, de reproşuri.

Încercase să citească, să asculte muzică şi chiar să urmărească un film la video. Inutil. Nimic nu îi alunga gândurile care îl chinuiseră. Nici o distracție nu îl ajuta să scape de durere, nici chiar alcoolul, cel mai sigur anestezic. De zeci de ori mintea lui revedea scena petrecută în zăpadă, când acele cuvinte jalnice îi ieşiseră din gură.

„Şi dacă nu există iubire... în mod sigur cunoşti condițiile impuse moştenitorului familiei von und zu Engelwiesen... crezi că ai putea să te căsătoreşti cu mine?"

De fiecare dată când îşi amintea acel moment tresărea ca şi când ar fi simțit o durere. Cum de fusese atât de prost. Nici nu se mai mira de refuzul ei. Fusese atât de preocupat de gândurile lui, de moştenirea lui. Din prostie o pierduse pe Zandra.

Noaptea se târa, dureros de încet, şi zorile apărură în cele din urmă, transformând întunericul într-o zi cenuşie, cu cerul acoperit de o perdea deasă de nori.

Apăsă butonul aflat la capătul patului şi Josef răspunse imediat căci el, totdeauna, se trezea din somn la ivirea zorilor.

– Înălțimea voastră? spuse acesta intrând în dormitor.

– Trage draperiile, spuse Karl-Heinz cu nerăbdare.

Kenzie îl sună pe Charley în jurul prânzului şi vorbi cu robotul ataşat telefonului său.

– Nu ştiu dacă vrei să-ți iei revanşa, dar dacă doreşti, fluieră şi eu voi răspunde.

Un sfert de oră mai târziu Charley îi telefonă şi fluieră.

– Cred că am înțeles mesajul.

– Şi prietena ta?

– Este îmbarcată la bordul zborului 93 spre Londra.

– Deci vom fi singuri.

– Nu. O aştept pe mătuşa mea Ida din Altoona.

– După cum te cunosc eu, n-ar fi imposibil. Bun. Atunci când să vin?

– Imediat ce voi pregăti mâncarea.

– Lasă mâncarea. Voi aduce eu. Tu pune o muzică bună în aşeptarea mea.

– Romantic.

– Cred că nu a mai rămas nimic din şampania de ieri.

– S-a dus. Toată.

– Vai!

– De ce te miri? Oricine ştie că şampania desfăcută nu rezistă multe zile.

– Şi nu ai un dop etanş?

– Da, dar nu are acelaşi gust ca atunci când o bei imediat după ce ai desfăcut-o.

– Azi toate magazinele cu băuturi sunt închise. Să vedem ce se poate face.

Kenzie fredonă o melodie cât zăcu în baie, după care se îmbrăcă într-o pereche de colanți de culoare albastru marin şi cu un jerseu care îi ajungea până la genunchi. Era de culoare kaki, cu dungi albastre pe mâneci şi cu petice de aceeaşi culoare la coate. Se parfumă cu Chanel 19 şi se simțea pregătită să frângă inimi.

Charley sosi cu o altă sticlă de Dom Perignon şi fu primit în acordurile muzicii lui Chopin.

– Te rog să nu mă întrebi de unde am cumpărat sticla.

Îl sărută în fugă pe buze şi întrebă:

– De unde ai cumpărat-o?

– De la restaurantul meu preferat. Dacă autorităţile află, s-ar putea să îşi piardă licenţa. Şi, te rog, să nu întrebi cât a costat.

– Nu-ţi voi oferi această plăcere! Oho! Dar cum arăţi! spuse Kenzie ciufulindu-i, în glumă, părul. Marele meu risipitor! Cred că trebuie să te răsplătesc pentru cheltuiala făcută.

Aflată în căutarea lui Rudolph, pe holurile întunecate în stil victorian, Zandra se întreba de ce în toate spitalele, indiferent de colţul de lume în care se aflau, plutea acelaşi miros. Cel în care se afla în acel moment arăta ca una din acele clădiri cenuşii, deprimante, din scrierile lui Dickens, ca un azil de nebuni din secolul nouăsprezece.

Într-o mână ducea geanta mică de voiaj cu care se întorsese din week-end şi pe care nu apucase să o despacheteze. Mahmureala cumplită de care suferise şi în avion o mai chinuia încă, făcând-o să se simtă ca un obiect delicat de porţelan, gata oricând să se facă mici fărâme.

Deschidea fiecare uşă a rezervelor întâlnite şi întreba cu glas şoptit:

– Rudolph?

În sfârşit deschise o uşă şi în faţa ei apăru un salon. Paturile metalice erau aliniate unul lângă altul, şirul lor părând să se întindă la infinit. În celălalt capăt al salonului fereastra în stil gotic era lovită nemilos de ropotele ploii. Când decolase din New York vremea era frumoasă, însorită. Când aterizase la Londra cerul era cenuşiu şi o ploaie cumplită se abătuse asupra oraşului.

Intră în salon şi începu să privească îngrijorată chipurile bolnavilor. Se temea ca Rudolph să nu fie atât de desfigurat încât să nu îl recunoască.

Dar în cele din urmă îl găsi. Era tras la față şi palid, cu ochii închişi. Era slab şi arăta rău. Trupul lui era conectat, cu ajutorul unor tuburi, la nişte aparate sofisticate. Picioarele îi erau vârâte de la bazin până la glezne în nişte pungi mari negre din care plecau, de asemenea, diverse tuburi. Imaginea pe care o oferea Rudolph era a unui personaj dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

Oare ce îi făcuseră?

Se îndreptă cu paşi repezi spre patul lui.

– Rudolph! Dragul meu, am fost nebună de spaimă când am aflat că eşti în spital..., murmură Zandra.

Dar Rudolph dormea profund, anesteziat.

Priveliştea era teribil de dureroasă şi inima ei suferea cumplit văzându-l pe frumosul său frate transformat într-o umbră, într-un trup inert.

Ochii i se umplură de lacrimi când se aplecă asupra patului şi îl sărută. Ochii lui se deschiseră încetişor dar privirea era goală.

– Rudolph?! Dragul meu, sunt eu, Zandra, şopti ea.

– Zan... dra...! murmură Rudolph inconştient şi ochii i se închiseră din nou.

– Rudolph! Mă auzi, dragul meu?

– Mă îndoiesc, îi răspunse Zandrei o voce cu accent cockney.

Tresări şi întorcându-se în grabă, zări în spatele său un bărbat tânăr şi slab care se sprijinea de patul alăturat celui în care se afla Rudolph. Acesta îşi curăţa unghiile meticulos, cu un briceag.

„De unde îl cunosc? L-am mai întâlnit cândva?" se întreba Zandra.

Se îndreptă şi încercă să treacă pe lângă el.

Individul avea o faţă aspră, un maxilar proeminent şi un ten măsliniu. Era chiar fioros, mai ales când îşi aţintea privirile aspre asupra interlocutoarei sale.

Zandra se simţi străbătută de fiori de groază.

– L-au anesteziat înainte de operaţie. Acum nu mai simte nimic, continuă el.

– De fapt, tu cine eşti? întrebă Zandra încruntându-se. Parcă te-am mai întâlnit undeva?

– Eu l-am adus pe fratele tău aici.

– Deci, eşti un prieten al lui! De ce nu ai spus de la început? Frumos din partea ta să-l vizitezi. Locul acesta este de-a dreptul înfricoşător.

– Fetiţo, eu nu sunt chiar ceea ce se numeşte prieten.

– Nu? Atunci cine eşti?

– Cunoştinţe, să zicem. Mă numesc Joe Leach şi m-am jucat cu focul cu contesa. Nu-ţi aminteşti de mine, contesă?

– Tu?!

Zandra simţi cum o trec fiori de spaimă. Era cel care în luna octombrie a anului trecut îi arsese braţul cu ţigara.

Oare cum uitase chipul monstrului?

– Ne-ai scăpat din mână atunci.

– Cară-te! Pleacă imediat de aici!

– Toate la vremea lor, contesă.

Bărbatul se ridică şi trase draperia care despărţea patul de restul salonului.

– Mai întâi vom sta de vorbă, în linişte. Eşti de acord?

– Nu. Nu avem ce discuta. Acum te rog să fii amabil şi să pleci.

Omul nu o luă în seamă şi continuă:

– Putem sta de vorbă aici sau...

– Sau ce?

– Sau putem discuta civilizat, servind masa la Ritz. N-am fost niciodată acolo în compania unei contese adevărate.

– Mai bine ajung în iad decât să servesc masa cu tine.

– Da?! Dar despre fratele tău n-ai nimic de spus?

– Nu îndrăzneşti să te atingi de el!

– Deja m-am atins. De ce crezi că a fost adus aici?

Joe Leach se apropie de ea şi ridică briceagul până când lama acestuia străluci înaintea ochilor Zandrei.

„Acesta este un spital. Ne aflăm într-un loc unde oamenii sunt îngrijiţi pentru a-şi reveni la viaţă. Nu trebuie să te sperii. Păstrează-ţi calmul" îşi spuse Zandra.

Îi aruncă monstrului o privire rece, stăpânindu-şi teama.

– Eşti mai tare ca fratele tău, trebuie să recunosc.

Zandra se simți invadată de un sentiment de uşurare.

– Ei bine, contesă? Căutăm un loc intim să servim masa?

– Mai bine spune ce ai de spus şi dispari! spuse Zandra ridicând capul cu mândrie.

– Nu crezi că faci prea mult pe dura? De ce vrei să îngreunezi întreaga situație? Nu cred că ai dreptul să mă învinovățeşti pentru ceea ce s-a întâmplat. Este numai vina ta!

Făcu un semn cu ochiul şi se aplecă asupra lui Rudolph luându-i mâna dreaptă în mâna lui.

– Ridică un degețel şi... ce mai contează un oscior rupt?

– Joci teatru, spuse Zandra simțind cum stomacul i se strângea de spaimă.

– Mă pui la încercare. Ei, ce zici, mergem sau nu la Ritz?

Nu se simțea în stare să meargă cu el la Ritz. Nu. Îşi aminti de ceea ce se întâmplase în octombrie şi îl privi pe Rudolph zăcând pe patul lui de spital.

– Nu, murmură ea.

Şi atunci fără să îşi ia privirile de pe chipul Zandrei, luă degetul cel mic al lui Rudolph şi îl îndoi până când acesta atinse încheietura mâinii. Sunetul surd scos de osul frânt o făcu să se cutremure şi îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un țipăt de spaimă.

Rudolph gemu slab.

– Urmează, arătătorul, şopti Joe Leach, zâmbind cu cruzime.

Se auziră paşii înăbuşiți ai tălpilor de crep şi draperia fu dată la o parte de o asistentă.

– Nu trebuie să îl izolați astfel, dragii mei, îi certă femeia cu un ton prietenos.

– Soră, în ce stare este fratele meu? Abia am sosit de la New York.

– Dragul de el! A avut ambii genunchi zdrobiți.

Zandra simți cum se scurgea viața din ea.

„Monstrul acesta i-a zdrobit genunchii! Şi continuă să stea alături de el senin ca o zi de vară".

Îi aruncă o privire lui Joe Leach simțind un dezgust profund față de fiara aflată în fața ei. Ar fi dorit să aibă puterea să se arunce asupra lui, să îi scoată ochii şi să îl strângă de gât.

– A fost operat în această dimineață, continuă asistenta, aranjând perna lui Rudolph.

– Va putea... va mai putea să meargă? întrebă cu voce stinsă Zandra.

– Cu ajutorul unei terapii postoperatorii intensive, medicii speră să îl recupereze în câteva luni. I-au fost înlocuiți ambii genunchi cu proteze din plastic şi titan. Vor mai trece câteva luni înainte să fie în stare să meargă.

Zandra ar fi dorit să țipe, să urle la nesfârşit.

– Te simți bine, draga mea? Ai devenit brusc palidă.

– Da... mulțumesc. Mă simt bine.

– Domnul acesta, continuă asistenta, este cel care l-a adus pe fratele dumitale aici. După accident el a fost cel care s-a îngrijit de el. Când vezi atâta grijă din partea unui semen, începi să îți recâştigi încrederea în rasa umană.

Zandra aruncă o privire spre Joe Leach, care zâmbea senin şi calm ca un băiat de altar. Simțea că senzația de greață se accentua şi în orice minut ar fi putut să vomeze.

Privind spre Rudolph, asistenta continuă:

– Dragul de el! Îți dai seama ce cumplit a fost când s-a trezit prins între un autoturism şi un camion şi camionul s-a aruncat asupra lui. Oribil! Cutremurător!

„O minciună nenorocită!" gândi Zandra.

Asistenta mai aruncă o privire spre Rudolph şi apoi plecă să se ocupe de alți pacienți.

Joe Leach ridică mâna lui Rudolph şi zâmbi Zandrei.

– Nostim, nu-i aşa? Nici nu contează dacă perdeaua este sau nu trasă. Pot să-i rup fiecare deget şi el nu va scoate un sunet.

Zandra îl urmări îngrozită cum ridica degetul arătător al mâinii drepte. Brusc, simți că nu mai putea îndura.

– Pentru Dumnezeu, încetează! Voi lua masa împreună cu tine.

– Ei bine, contesă, de ce simt eu acum că vei începe să gândeşti aşa cum vreau eu? Hai, atunci. Sunt teribil de înfometat.

Zandra porni pe urmele lui fără să creadă că ceea ce se întâmpla era aievea.

„Oare cum poate să mănânce după tot ce a făcut? Dar eu?" îşi repeta ea în gând.

Cea mai frumoasă încăpere publică din Londra era probabil restaurantul hotelului Ritz. Scaune în stil vechi, feţe de masă roz, aur şi cristal din abundenţă impresionează vizitatorii.

Masa lor se afla într-o nişă sub una din coloanele ionice ornamentată cu ghirlande. Faptul că alături de ea în acel decor minunat stătea Joe Leach îi părea Zandrei o situaţie obscenă.

În ciuda costumului elegant şi costisitor, individul acela monstruos care o arsese cu ţigara nu se potrivea absolut deloc cu decorul elegant în care se afla. Omul strălucea prin lipsa de maniere, prin proastă creştere şi lipsă de educaţie. Dacă îi aruncai o singură privire înţelegeai că era genul care mânca peşte şi cartofi prăjiţi pe o hârtie de ziar unsuroasă.

„Dar se pare că nu se simte deloc nelalocul lui aici" îşi spuse Zandra.

– Credeam că este nevoie de rezervare pentru a servi masa aici, spuse Zandra.

– Da, dar nu mai este nevoie dacă îl ungi pe şeful de sală.

– Dacă îl ungi? Ce vrei să spui?

– Îi dai o sută, o lămuri Joe Leach, izbucnind într-un râs zgomotos care îi făcu pe cei din jur să întoarcă capetele.

Zandra se rugă în gând să nu se întâlnească, întâmplător, cu o persoană cunoscută şi dorea ca în acel moment să se caşte pământul şi să o înghită.

Leach plesni din degete făcând semn unui chelner să se apropie de masa lor.

– Ei, băiete! Adu o sticlă cu şampanie. Dar azi, nu mâine.

Apoi întorcându-se spre Zandra, întrebă:

– Ce doreşti să mănânci?

– Nu îmi este foame.

Cu toate acestea, când sosi şampania, Joe Leach comandă pentru amândoi somon marinat cu sos de ghimber şi lămâie, coaste la tavă cu budincă Yorkshire şi şarlotă de cireşe.

Zandra nu se atinse de mâncare şi nu făcu nici măcar efortul de a da farfuria la o parte din faţa ei.

– Arunci cu bahii pe fereastră, o certă Joe Leach.

Zandra nu suporta nici măcar să îl privească. Mânca la fel ca un porc şi şervetul îl ţinea adânc vârât sub gulerul cămăşii.

În viaţa ei nu mai servise niciodată masa într-o asemenea companie.

– Ei, acum mă simt mai bine, spuse Leach când termină şi porţia de desert a Zandrei. Nu este civilizat să discuţi afaceri cu stomacul gol.

Zandra continuă să rămână tăcută.

Leach regurgită zgomotos şi luă o scobitoare din buzunarul hainei cu care începu să îşi curețe dantura.

– Ştii că fratele tău avea datorii mari şi s-a dat la fund. Lucrul acesta i-a supărat nespus de mult pe şefii mei.

– De ce nu îl laşi în pace?

– Poate că eu l-aş lăsa. Poate că aş fi în stare să fac multe fapte bune pentru o fetiţă ca tine. Dar, îmi pare rău! Le datorează o sumă prea mare şefilor mei.

– Cât anume?

– Dacă punem la socoteală şi dobânda, cred că vorbim despre un milion de lire.

Zandra îl privea uimită. Încercă să vorbească, dar vocea îi părea a unei străine.

– Un milion?! Glumeşti!

– A crescut mult datoria din cauza dobânzilor. Şi să ştii că nu l-am fi găsit niciodată dacă n-ar fi fost atât de prost. Se ascunsese într-un loc unde n-am fi putut da de el, dar n-a rezistat mult timp departe de masa de joc.

– Dar atât timp cât se află în spital nu aveţi şanse să recuperaţi banii. La acest aspect nu v-aţi gândit?

– Nici dacă iese din spital nu prea are cum să ne dea banii, rânji Leach.

Zandra rămase tăcută.

Bărbatul o privi rece şi spuse:

– Trebuia să dăm un exemplu. N-am avut de ales.

Chipul Zandrei deveni cenuşiu.

– Bineînţeles că aveaţi posibilitatea să alegeţi.

– Fratele tău are la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să plătească. În caz contrar, urmează coatele. După patruzeci şi opt de ore, dacă nu plăteşte, ne ocupăm de mâinile lui. Oasele omului se rup la fel de uşor ca şi aripile păsărilor, dar cred că nu mai este nevoie să îţi spun după tot ce ai văzut.

– Eşti un sălbatic! spuse Zandra printre dinţi.

– Nu are importanţă ce sunt eu. Important e faptul că el plăteşte. După ce nu va mai avea un oscior nefrânt, va pluti pe valurile Tamisei.

Zandra intră în panică. Îşi spunea că totul nu era decât un coşmar din care avea să se trezească cât de curând.

– Cadavrele plutitoare nu oferă o imagine plăcută. Întreabă-i pe poliţişti, spuse Joe Leach rânjind.

– Pentru că ai adus vorba despre ei, te avertizez că dacă te mai ating de Rudolph merg direct la Scotland Yard. M-ai înţeles?

– Poliţia nu poate face nimic în acest caz. Fratele tău este mult prea speriat pentru a avea curajul să vorbească.

– El este, dar eu nu sunt speriată.

Bărbatul se aplecă peste masă.

– Atunci du-te la nenorociţii de poliţişti. Încearcă să afli cât bine îi poţi face fratelui tău. Dacă ciripeşti, drăgălaşul

tău frățior va pluti cu siguranță pe Tamisa şi numai tu vei fi vinovată, fetițo!

Gândurile Zandrei galopau. Căuta un mod de a-l ajuta pe Rudolph. Era convinsă că trebuia să existe o modalitate de a-l ajuta.

Scobindu-şi dinții, Joe Leach spuse necruțător:

– Ai numai douăzeci şi patru de ore, drăguță! Altfel nu va mai fi în stare să-şi mişte brațele, cel puțin nu în mod normal.

– Nenorocitule! Îți place ceea ce faci! Speri că nu va fi în stare să plătească.

Zandra se opri câteva momente, respiră adânc şi continuă:

– Ce se întâmplă dacă plătesc eu datoria? Îl veți lăsa în pace pe Rudolph?

– Ai atâția bani? întrebă Leach privind-o cu atenție.

– Încă nu, dar pot face rost de ei.

– În douăzeci şi patru de ore?

– Am nevoie de două zile, poate chiar şi trei.

– Bine! Ai şaizeci de ore la dispoziție.

Zandra dădu din cap în semn de acord cu propunerea lui.

– Şi dacă nu primim banii la timp, urmează coatele, ale tale nu ale fratelui tău. Ai înțeles?

– Da, răspunse cu glas firav Zandra.

– Trebuie să plăteşti întreaga sumă o dată, nu în rate.

– Am cerut eu să plătesc în rate? întrebă Zandra uimită.

– Te superi dacă te întreb cum vei face rost de ei?

– Asta nu e treaba ta, răspunse rece Zandra.

– Chiar crezi ceea ce spui? Acum pentru că te-ai angajat tu să plăteşti, mă interesează şi pe mine ceea ce se întâmplă. Când este vorba de sume mari sunt deosebit de interesat.

Îşi îndreptă mâna asupra ei ca şi când ar fi avut un pistol şi întrebă:

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Şi dacă nu îţi spun cum voi face rost de bani, cum îţi propui să mă pedepseşti? Îmi vei smulge unghiile?

– Dacă aş fi în locul tău aş lua lucrurile mai în serios, drăguţă!

– Dar nu eşti în locul meu, aşa-i? Şi să ştii că nu îmi este teamă de tine.

Nu era adevărat ceea ce spunea, dar nu era nevoie să spună adevărul. De fapt, îi era teamă, o teamă cumplită, chiar. Dar era hotărâtă să nu îi ofere plăcerea de a afla adevărul.

Privind-o scrutător îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită pe care nu se afla scris decât un număr de telefon. Scoase un pix de aur şi scrise cu el un număr şi o sumă.

– Este un număr de cont la Banca Barclay. Banii pot fi depuşi telegrafic, drăguţă.

Întinse cartea de vizită peste masă ţinând-o cu două degete. Zandra o luă şi nările îi fremătau de furie.

Citind ce scria pe cartea de vizită, întrebă:

– Şi asta ce mai este? Spuneai că datoria se ridică la un milion de lire sterline. Aici scrie un milion două sute cincizeci de mii.

– Da. Asta include daunele, dobânda şi taxele pentru transferul banilor.

– Ce spui? Transferul banilor?

– Da. Ai înţeles bine.

Chelnerul se apropie aducând nota de plată.

– Doamna plăteşte, spuse Leach arătând spre Zandra.

Aceasta acceptă nota de plată şi imediat ce plecă chelnerul spuse:

– Eşti un nemernic de cea mai joasă speţă.

Leach îşi scoase scobitoarea din gură, se aplecă peste masă şi mai înainte ca Zandra să poată schiţa un gest de apărare, îi vârî scobitoarea între dinţi.

– Adios, contesă, mai spuse el şi plecă, cu un aer nepăsător.

Zandra îl privi îndepărtându-se şi se întrebă dacă mai întâlnise vreodată un asemenea nemernic.

Ridică şervetul sub care se afla nota de plată şi se scutură pătrunsă de fiori. Nota de plată echivala cu salariul ei pe o săptămână. Binecuvântă momentul când îşi luase cu ea cărţile de credit pentru că altfel ar fi ajuns să spele vasele în bucătăria restaurantului.

În momentul în care Leach îi oferise bacşişul enorm şefului de sală, îi strecurase şi un bilețel, nevăzut de Zandra, prin care îi cerea acestuia să telefoneze unui anume Freddie care să îl aştepte la ieşirea din restaurant.

Şi şeful de sală se conformase instrucțiunilor.

Ieşind din hotel, Joe Leach se întâlni cu un bărbat în jur de patruzeci de ani, având ținuta unui bancher.

– Ai văzut fetița?

– Da.

– Urmăreşte-o. Să nu o scapi din ochi. Şi mă suni să-mi raportezi fiecare mişcare pe care o face.

– S-a făcut, şefule.

Zandra luă autobuzul îndreptându-se spre Heathrow, unde plănuise să îşi petreacă noaptea în sala de aşteptare.

Avea de strâns două milioane de dolari în şaizeci de ore. De fapt nici nu era vorba de un răgaz atât de mare.

Mai avea unsprezece ore până la decolare. Drumul avea să dureze şase ore şi până trecea de vamă şi ajungea în Manhattan mai pierdea două ore. Astfel îi mai rămâneau doar patruzeci de ore pentru a face rost de bani, cu condiția ca avionul să nu ajungă cu întârziere.

Zandra se aşează şi mai bine în scaun. Se simțea ca un om bolnav.

Un singur gând îi trecea permanent prin minte: trebuia să adune două milioane de dolari în patruzeci de ore.

Între timp minutele şi orele se scurgeau. Începuse numărătoarea inversă, ca atunci când se aşteaptă explozia unei bombe.

„Oare cât pot rezista la dureri fizice? Voi leşina când durerile vor deveni insuportabile? Voi muri?"

Nu ştia ce răspuns să dea la toate acele întrebări.

Joe Leach se afla într-un cazinou din Londra când telefonul celular aflat asupra sa îi atrase atenția cu piuitul său.

– Da?

– Este la Heathrow.

– Aşteaptă zborul spre New York. Rămâi în preajma ei până la urcarea în avion.

– Să încerc să o reţin?

– Nu. Las-o să plece.

„Voi avea eu grijă să fie urmărită când va coborî din avion" îşi spuse Joe Leach.

40

Luni dimineață, în Manhattan. Cerul era acoperit de nori cenuşii, care din loc în loc lăsau să iasă la iveală câte un petic de senin. Dina lua micul dejun în compania lui Robert şi vorbea fără încetare de Becky. Robert citea Wall Street Journal şi mormăia din când în când aprobând cele spuse de Dina. Dacă dorea să se audă vorbind, el nu îi răpea plăcerea, dar nici nu o asculta. Se adaptase, cu timpul, reuşind să îşi astupe urechile la interminabilele comentarii pe care le făcea Dina şi, în acelaşi timp, reuşea să scoată acele sunete aprobatoare când Dina îi cerea părerea. Totuşi, când o auzi pe Dina vorbind despre Turnurile licitației, ciuli urechea şi deveni brusc atent.

Vrei să repeți? Vorbeşti mult prea repede pentru mine.

– Iubitule, nici măcar nu ai ascultat un cuvânt din cele spuse de mine.

– Ba da! Altfel cum te-aş mai fi putut ruga să repeți ce ai spus mai devreme?

– Vorbeam despre mutarea noastră.

– Mutare? Care mutare?

Dina îşi rostogoli ochii semnificativ.

– Exact ceea ce spuneam, scumpule! Nu mi-ai acordat nici cea mai mică atenție. Spuneam că trebuie să eliberăm apartamentul cât timp au loc lucrările de renovare.

– Şi ce-i cu asta?

– Tocmai m-am gândit că tu deții dreptul de proprietate asupra a treizeci sau patruzeci de apartamente în Turnurile Licitației. Toate sunt libere şi deci nefolosite.

– Nu sunt chiar nefolosite, spuse Robert, aflat în defensivă şi speriat de panta pe care aluneca întreaga lor conversaţie.

Mulţumea cerului că urechea lui detectase apropierea Marelui Pericol. Ultima lui dorinţă era de a se muta în apropiere de Bambi Parker.

– Dacă tot sunt goale, în ce fel sunt folositoare? întrebă Dina.

– Le prezentăm potenţialilor chiriaşi sau cumpărători.

– Pe toate?

– Nu poţi să ştii niciodată care este cel mai atrăgător pentru un client. Vrei să prezentăm chiar şi apartamentul în care am locui noi?

– Bineînţeles că nu, caraghiosule! Încercam doar să fac o mică economie.

„La dracu'! Dina şi economia!" gândi Robert.

– Scumpule, trebuie, totuşi, să ne mutăm undeva.

Robert se gândea că ar fi vrut să-i spună că nu se vor muta nicăieri, că el se simţea foarte bine în locuinţa lor aşa cum arăta în momentul respectiv şi că regreta chiar vechea mobilă GoldMart. Dar nu spuse decât:

– Cred că va trebui să găseşti un loc unde să putem locui.

– Scumpule, ştii că este mai uşor să spui acest lucru decât să îl faci?

– Dar de ce este neplăcut să locuieşti într-un hotel?

– O idee minunată! Ah, Robert, ştiam eu că vei găsi o soluţie.

– Ocupă-te tu de restul problemelor, spuse Robert, gândindu-se că plata unui apartament într-un hotel nu putea să îl ruineze. Nu mai mult decât un apartament în care beneficia de serviciile unui personal mult prea numeros.

– Mă voi ocupa de această problemă începând de azi, îi promise Dina.

– Chiar, te rog, o îndemnă Robert bucuros, că se vedea scăpat din ceea ce păruse a fi un pericol iminent.

– Vei fi foarte mulţumit de ceea ce voi găsi.

– Da-da! Eu sunt mult prea ocupat pentru a putea să îmi pierd timpul găsind o locuință. Las totul în mâinile tale, spuse el gândindu-se la vizita pe care urma să o facă lui Bambi Parker în după-amiaza aceea.

– Nu vei regreta, Robert, spuse Dina.

Dar Robert deja nu o mai asculta. Începuse să viseze la vizita din acea după-amiază. Dacă Dina ar fi ştiut care erau gândurile soțului ei în acel moment, viața lui Robert s-ar fi complicat în mod substanțial.

Din fericire, gândurile ei erau îndreptate în altă direcție. În acel moment se întreba ce hotel ar fi fost mai bun pentru a fi ales ca locuință temporară: Pierre, Sherry Netherland sau Carlyle şi, totodată, era nehotărâtă în privința numărului de camere pe care urma să le închirieze.

Nici nu mai trebuie spus că ideea ei privind viața într-un hotel era total diferită de ceea ce gândea Robert asupra aceluiaşi subiect. Şi în ceea ce o privea, nu avea nici cea mai mică dorință să îi facă acestuia cunoscute planurile ei. Avea să afle totul atunci când avea să fie prea târziu pentru a mai putea schimba ceva.

Intrând în birou cu o mică pungă în mână şi cu două pahare de hârtie pline cu cafea, Kenzie se gândea că ar fi dorit o mică pauză în programul ei de lucru.

– Ai câteva mesaje, o anunță Arnold Li, imediat ce intră în birou. Iată-le!

– N-ai primit nimic din partea Zandrei? întrebă ea făcându-i cunoscută plecarea precipitată a acesteia.

Privi mesajele întrebându-se cu care să înceapă, dar Arnold Li o scoase din încurcătură.

– Ai un mesaj din Detroit sau din împrejurimile acestuia, judecând după cod. Cred că este vorba de Grosse Pointe. Şi ceea ce este şi mai important este faptul că acolo se află îngropat unul din cadavre.

– Eşti sigur?

Vorbele lui Arnold Li îi stârniră interesul pentru că era vorba, în jargonul meseriei lor, de locul unde se aflau opere de o valoare deosebită.

– Să nu-mi spui că este vorba de studiile realizate de Da Vinci pentru Adorarea magilor?

– Exact! Ai ghicit!

– Şi ai şi veşti rele, presupun!?

– Da. Reprezentanţii proprietarilor încearcă să ne învrăjbească pe unii împotriva altora, mă refer la casele de licitaţie.

– Şi ţi se pare o intenţie inedită?

– Se pare că acum condiţiile lor sunt cu totul speciale, incluzând o garanţie, o sumă care să le fie plătită, fie că schiţele vor aduce un câştig mare, fie că nu.

– La dracu'!

– Te-ai exprimat corect. Probabil că cei de la Christie se vor opune, dar după cum îi cunosc eu pe cei de la Sotheby, vor muşca imediat momeala. Au mai făcut-o şi altă dată. L-am sunat pe Sheldon D. Fairey şi mi-a spus că vrea să te vadă urgent. Cred că este bine să îţi fac o rezervare pentru Detroit.

Kenzie nu mai auzi ultimele cuvinte, căci ieşise deja pe uşă.

Pentru prima dată, domnişoara Botkin nu o conduse cu solemnitate rece spre biroul lui Sheldon D. Fairey, ci aproape că o împinse înăuntru pe uşă.

– Domnişoară Turner! exclamă Fairey.

Glasul lui era mieros şi părea foarte bine dispus.

– Te rog, ia loc.

– Mulţumesc, domnule.

Kenzie se aşeză într-un fotoliu din lemn de abanos sculptat şi aşteptă.

Sheldon D. Fairy îşi aranjă manşetele trăgându-le din mânecile costumului elegant de culoarea antracitului şi îşi aşeză coatele pe biroul îmbrăcat cu piele verde.

– Presupun că ştii de ce am vrut să te văd?

– Da, domnule. Este vorba de schițele realizate de Leonardo da Vinci.

– Exact. Spune-mi, domnişoară Turner, la cât le estimezi?

– Scuzați-mă, domnule, dar nu pot să încep să fac presupuneri. Dacă sunt originale, sunt inestimabile. Nu pot să găsesc un preț real pentru ele.

– Bineînțeles. Şi eu gândesc la fel. Din nefericire, noi cei care ne ocupăm cu vânzârea operelor de artă, deşi putem părea filistini, trebuie să evaluăm toate aceste comori, dându-le o valoare financiară.

– Ştiu, domnule, dar în ceea ce priveşte schițele lui Leonardo... Trebuie să vă spun că eu nu am văzut niciodată aceste lucrări în realitate, ci numai în fotografii şi nu trebuie să vă pun eu că fotografiile nu sunt totdeauna demne de încredere, apoi trebuie să avem în vedere şi în ce stare sunt aceste schițe. Sunt estompate? Pătate? Rupte? Şi mai trebuie să ne gândim şi la cât de rare sunt ele. Lucrările lui Leonardo nu sunt precum cele ale lui Picasso. Rareori apar la vânzare mai multe la un loc. Îmi aduc aminte că...

– Da, ştiu. Te rog, domnişoară Turner, încearcă să îmi povesteşti ceva mai vesel.

Kenzie ridică mâinile.

– Nu ştiu nimic care ar putea să vă bine dispună. Pot face speculații şi chiar şi în acest caz trebuie să judec calitatea lor, autenticitatea şi starea în care se află. Şi pentru a putea realiza toate acestea, trebuie să le văd personal.

– Sper că domnul Arnold Li ți-a vorbit despre reprezentanții deținătorilor acestor schițe şi despre intențiile lor.

– Da, domnule.

– Se pare că ei sunt dornici să obțină o ofertă imediată şi având în vedere că este vorba despre lucrările lui Leonardo, cred că şi noi trebuie să fim mai maleabili.

Kenzie rămase tăcută şi Fairey continuă:

– Reprezentanții proprietarilor vor ca noi şi celelalte case de licitație să garantăm un preț minim. Nu trebuie să-ți mai amintesc că vor alege oferta cea mai tentantă.

– Domnule, vă rog să mă corectați dacă greşesc. Din câte ştiu eu, sunt douăzeci şi patru de schițe, nu-i aşa? întrebă Kenzie.

– Cred că da.

– Dumnezeule! Asta înseamnă că fiecare dintre ele valorează câteva milioane.

– De aceea m-am şi gândit să stăm de vorbă, domnişoară Turner. Nu putem lăsa această ocazie să ne alunece printre degete. Vreau să pleci la Detroit imediat şi dacă schițele sunt cu adevărat autentice...

– Îmi voi rezerva o cameră la hotel. Cât timp credeți că voi rămâne la Detroit? O săptămână, două?

– Mă tem că doar câteva ore, zâmbi Fairey.

– Cum? Glumiți, domnule?

– Ar fi bine să fie o glumă.

– Dar este o nebunie? Numai operația privind...

– Ştiu, domnişoară Turner. Crede-mă că ştiu ceea ce vrei să spui. Şi totuşi, dacă vrei să ne ocupăm noi de această vânzare, trebuie să oferim un preț pe care să îl şi garantăm.

– Domnule, întrebă Kenzie, am înțeles eu bine? Eu voi lua decizia finală?

– Da, domnişoară Turner. Vei fi autorizată să iei o hotărâre privind schițele.

„Şi tot eu voi fi sacrificată în cazul în care se întâmplă ceva rău".

– Deci, în cazul în care sunt autentice şi în stare bună, trebuie să stabilim prețul şi să şi garantăm plata unui preț minim. Trebuie să fie însă o ofertă care să le întreacă pe cele ale celorlalte case de licitație.

– Zece milioane, douăzeci? Mai mult de atât? întrebă Fairey retoric.

„N-am văzut în viața mea o asemenea sumă de bani. Câte fripturi de douăzeci de dolari se pot cumpăra? O valiză plină de bani! Trebuie să cântărească o tonă!"

Toate aceste gânduri se învălmăşeau în mintea lui Kenzie.

– Va trebui să iau legătura cu domnul Goldsmith şi să hotărâm împreună. Sper să îl pot găsi, căci în acest moment s-ar putea afla oriunde, spuse Fairey punând mâna pe telefon.

Dar Robert A. Goldsmith fu găsit imediat. Fără ca cei doi să ştie, acesta se afla chiar deasupra etajului la care se aflau ei. Ceva mai sus, este adevărat. Robert A. Goldsmith se afla la etajul douăzeci şi şapte în Turnul licitaţiei, întins pe o blană, absolut gol, în patul lui Bambi Parker.

Gemetele lui erau tot mai intense şi mai stridente când telefonul începu să sune.

O împinse pe Bambi cu brutalitate şi se ridică spre telefon.

– Robert, te rog,... nu...

– Afacerile trec, totdeauna, înaintea plăcerilor...

Robert ridică telefonul şi auzi glasul lui Sheldon D. Fairey.

– Ce se întâmplă?

– A intervenit ceva important şi urgent, domnule, şi am nevoie de aprobarea dumneavoastră, spuse Fairey.

– Hai, spune, dar cât mai pe scurt.

Fairey îi comunică lui Robert tot ce ştia în legătură cu schiţele lui Leonardo da Vinci.

– Şi doreşti un răspuns, acum, nu-i aşa? Bine. Domnişoara aceea,... cum o cheamă... Turner...

Bambi îşi îndreptă atenţia asupra lui.

– ... crezi că poţi avea încredere în ea?

Bambi făcea semne disperate.

– Bine, bine! Douăzeci şi patru! Dacă este sigură sută la sută că sunt originale, atunci are acordul meu să ajungă până la optsprezece milioane cu oferta. Da, da! Pentru toate. Nu mă interesează valoarea lor reală. Dacă are cea mai mică îndoială, să renunţe. Şi ţine-mă la curent cu ce se întâmplă.

Robert închise telefonul.
– Eu sunt şefa serviciului, Robert.
– Tu ai alte probleme acum,...
– Dar...
– Fă ce-ți spun!

Zandra ajunse la aeroportul Kennedy şi sună imediat la Burghely.

– Dumnezeule, Arnold, unde este Kenzie? În Detroit? Înțeleg. Nu este important. Mulțumesc, Arnold. Pe curând.

Închise telefonul, oftând.

„La dracu' Nici o speranță în ce priveşte ajutorul moral. Trebuie să mă pun pe treabă. Cu cât termin mai repede, cu atât mai bine" îşi spuse, încercând să îşi facă singură curaj.

41

Prințul Karl-Heinz von und zu Engelwiesen se trezise în zori. Rămăsese noaptea de sâmbătă şi toată ziua următoare în dormitorul său.

Solitudinea în care petrecuse ultimele ore îl ajutase să îşi liniştească frământările sufleteşti, se împăcase cu gândul la puținele luni pe care le mai avea de trăit tatăl său şi se resemnase în privința pierderii titlului şi a întregii moşteniri, împăcându-se şi cu ideea că nepotul său avea să moştenească întreaga avere.

În momentul în care acceptă ideea pierderii moştenirii, se simți ca un om căruia i s-a luat o povară de pe umeri.

Moştenirea familiei era o adevărată povară, căci era vorba de miliarde de dolari investiți în numeroase afaceri.

Îi surâdea ideea unei retrageri timpurii. Avea propria sa avere în valoare de mai multe milioane de dolari, aşa că nu se afla în pragul sărăciei. În privința imperiului familiei, nu îşi făcea prea multe probleme.

Aşezat la biroul său semnă toate documentele ce îi fuseseră aduse din Germania de către un curier special. Când Josef intră, chemat de soneria pe care apăsase Karl-Heinz, spuse:

– Aceste documente trebuie expediate prin fax imediat. Originalele merg prin Fed Ex.

– Am înțeles, Înălțimea voastră. Mai există o problemă.

– Ce s-a întâmplat?

– Contesa von Hohenburg-Willemlohe se afla în hol.

Karl-Heinz se opri din semnarea documentelor şi respiră ca un om aflat în pragul înecului. Era uimit.

– Spune-i să intre, spuse el înmânându-i documentele lui Josef.

– Prea bine, Înălțimea voastră, spuse Josef, făcând o plecăciune şi pornind cu spatele spre uşă.

Karl-Heinz se ridică şi se îndreptă gânditor spre fereastră. Privea afară şi mâinile şi le ținea încleştate la spate.

Nori mari, cenuşii, cu forme ciudate, pluteau deasupra oraşului, atârnând ca un linţoliu deasupra clădirilor înalte. Era deja ora trei şi luminile se aprinseseră, luminând miile de ferestre. De undeva, de jos, sunetele sirenelor răzbăteau până la el.

Sirene, maşini, claxoane, alarme. Suntele erau frecvent asociate de el cu imaginea colțuroasă a acelor canioane ridicate de mâna omului în oraşe. Indiferent de cât de sus s-ar fi aflat şi cât de izolat ar fi fost, era imposibil ca un om să scape de toate acele zgomote ale marelui oraş.

Deodată simți dorința de a se afla în unul din castelele sale izolate din Europa.

Zandra fu anunțată de majordom care, după ce primi mulțumirile lui Karl-Heinz, se retrase în tăcere.

Zandra rămase lângă uşă. Ştia că arăta îngrozitor. Era palidă, ochii îi erau roşii din cauza oboselii şi trupul ei era epuizat după orele petrecute pe drumuri. Se simțea sfârşită.

– Ei, bine? Vrei să rămâi acolo? Nu muşc!

Zandra reuşi să zâmbească. Avea dreptate Heinzie. Rămăsese lângă uşă, arătând ca o proastă.

Traversă camera şi ridică uşor capul când Karl-Heinz se aplecă să o sărute.

– Nu te voi reține pentru mult timp. Îți voi spune imediat de ce mă aflu aici.

– De ce atâta grabă?

Zandra respira cu greu. Privi în jurul său şi apoi ridică brusc capul, uitându-se drept în ochii lui:

– În legătură cu cele întâmplate la sfârşitul săptămânii trecute...

– Este mai bine să uităm totul. Eşti de acord? interveni Karl-Heinz.

– Te rog, spuse ea blând. Nu faci ca sarcina mea să fie mai uşoară.

– Zandra, nu trebuie să...

– În ceea ce priveşte... nu pot să spun că nu am fost surprinsă... sincer surprinsă...

Îşi frământa mâinile şi privea în jurul ei.

– Ştiu că am reacționat violent. Am fost deosebit de mirată...

– Cred că este scuzabil. Am stricat totul prin comportarea mea, încercă Karl-Heinz să o liniştească.

– Poate te întrebi ce caut aici. Am venit... adevărul este că... voiam să ştiu dacă se mai menține oferta făcută.

O luă de braț şi o conduse spre canapea, spunând cu glas blând:

– În cazul acesta cred că trebuie să luăm loc. Nu discut niciodată afaceri în picioare.

Zandra zâmbi cu recunoştință şi luă loc.

– Doreşti ceva? O cafea, un ceai? întrebă prințul.

– Nu... nu... prefer să termin cât mai repede, Heinzie.

Îşi ținea mâinile strâns încrucişate în poală şi înghițea încercând să îşi alunge nodul ce îi încleşta gâtul.

– Nu te voi învinovăți dacă mă vei considera demn de dispreț, spuse Karl-Heinz, aplecându-se şi bătând-o uşor pe mâinile încleştate.

– Te rog! strigă Zandra cu o voce stridentă. Lasă-mă să termin ce am eu de spus şi apoi poți emite judecăți. Înțeleg motivele care te-au determinat să spui tot ceea ce ai spus săptămâna trecută şi sunt convinsă că nu ți-a fost uşor să faci acel pas, ci la fel de greu cum îmi este mie acum.

De teamă să nu spună un cuvânt greşit, Karl-Heinz rămase tăcut.

– Propunerea ta... cred că a fost făcută în strictul interes la afacerilor... nu-i aşa?

Karl-Heinz simți o durere sfâșiindu-i trupul și mintea. Ar fi fost minunat dacă ea ar fi știut și ar fi înțeles adevărul. Dorea să o poată lua în brațe, să o strângă nebunește la pieptul lui.

– Adică... adică vreau să spun... că trebuia să mă mărit cu tine și să... să fac un copil pentru milioanele de dolari...

– Da, răspunse el îndurerat.

Zandra, care până în acel moment își privise mâinile, ridică încet capul și îl privi.

– Ești încă interesat de această afacere?

Karl-Heinz era surprins.

– Adică vreau să spun că putem face totul pentru ca tu să intri în posesia moștenirii. Copilul este absolut necesar și pentru că trăim în anii '90 ai acestui secol nu văd cine ne poate obliga să trăim împreună pentru totdeauna. Putem oricând să divorțăm.

– Da, ai dreptate.

– Dacă tu moștenești toate acele miliarde de dolari... am și eu dreptul să primesc ceva... am dreptate... nu-i așa?

– Deci, ai venit aici pentru a te vinde pe tine însăți.

– Nu, Heinzie. Nu mă vând. Mă închiriez. Tu mă poți închiria. Pe mine, neprețuita mea descendență și pântecul meu nobil.

Zandra!

– Bineînțeles că nu îți pot garanta sexul copilului, dar voi face tot ce îmi va sta în putință pentru a te ajuta să intri în posesia moștenirii. Voi mai face chiar un alt copil dacă primul va fi o fată.

– Și... închirierea... acestui pântec nobil... cât mă va costa? întrebă Karl-Heinz.

– Fix un milion și două sute cincizeci de mii de lire sterline. Plata integrală, în avans.

– Dar de ce această sumă? întrebă el mirat. Nu te subevaluezi? De ce nu ceri două milioane? Sau unul și jumătate? Poți cere oricât!

– Am făcut cererea.

– Dar, repet, de ce această sumă?

– Nu te priveşte acest aspect al afacerii.

– Zandra, ai probleme? întrebă el cu glas blând. Nu trebuie să te vinzi.

– Nu mă vând, mă închiriez.

– Dar nu trebuie. Te voi ajuta oricând, cu toată inima.

Zandra lupta cu furie împotriva lacrimilor ce nu mai puteau fi ţinute în frâu.

– Ascultă, Henzie! Nu vreau ajutorul nimănui. Afacerile sunt afaceri. Hai să facem târgul dacă eşti de acord.

Prinţul oftă şi o privi îndurerat.

– Pentru Dumnezeu! Ai nevoie de mine pentru a-ţi asigura moştenirea. Sunt gata să te ajut. O minune, nu-i aşa? Produsul perfect, gata să fie livrat! Te hotărăşti sau nu?

– Zandra, tu nu eşti un bun de scos la vânzare!

– Taci, Heinzie! Taci! spuse Zandra şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

Se ridică şi îl privi.

– Mă vrei sau nu? Acum sau niciodată. Spune!

Karl-Heinz se ridică în picioare şi spuse:

– De acord, Zandra.

Simţi cum o uşurare nemaicunoscută până în acel moment punea săpânire pe ea.

Karl-Heinz ar fi dorit să îi spună că nu acceptase oferta ei pentru moştenire, ci pentru că o iubea cu adevărat şi totuşi preferă să tacă.

Zandra căută cartea de vizită pe care i-o dăduse Joe Leach şi spuse privind în altă parte:

– Te rog să trimiţi banii telegrafic în acest cont la banca Barcklay din Londra. În momentul în care banii au fost expediaţi, sunt a ta.

– A mea? întrebă Karl-Heinz.

„Oare cum poţi fi a mea? Din câte ştiu, nimeni nu a reuşit să prindă o rază de soare şi să o închidă" gândi Prinţul.

– Da, a ta. Ceea ce vezi este ceea ce vei avea. Inclusiv pântecul de aur.

– Banii vor fi expediați într-o oră.

– Şi încă ceva, te rog! spuse Zandra.

– Ce anume?

– Vreau ca înainte de căsătorie avocații tăi să întocmească un document prenupțial în care să se stipuleze că eu renunț la orice pretenții materiale, la moştenire sau pensie alimentară, la întreținerea copilului şi la orice alt drept cuvenit de regulă soților sau fostelor soții.

– Nu crezi că eşti prea dură cu propria ta persoană?

– Insist în mod deosebit asupra acestei condiții.

– Prea bine. Aşa vom face.

Zandra respiră adânc pentru a-şi face curaj şi se întoarse cu spatele spre el.

– Desfă fermoarul, Heinzie.

– Banii nu au fost încă expediați, spuse Karl-Heinz, simțindu-şi din nou inima prinsă într-o gheară dureroasă.

– Şi ce-i cu asta? Tu eşti un om onorabil care îşi ține cuvântul. Este bine să ne grăbim! Trebuie să facem acest copil valorând miliarde de dolari.

Karl-Heinz rămase nemişcat.

– Heinzie! Este nevoie de amândoi pentru a face copilul.

O prinse de braț şi o obligă să îl privească:

– Zandra, încetează!

– Adică nu mă mai vrei? întrebă ea îngrozită. Nu mai facem târgul?

– Nu fi caraghioasă! Eu sunt un bărbat de modă veche şi vreau să fac totul cum se cuvine.

Îl privi mirată.

– Presupun că vorbeşti serios.

– Foarte serios.

– Dacă aşa vrei tu...

– Da, aşa vreau eu.

– Te rog să mă anunți când ai terminat pregătirile, spuse ea privindu-l.

– Te voi anunța.

Se întoarse şi ieşi în fugă din încăpere. Numai când ajunse jos în stradă, căută un loc ferit şi, lipindu-şi capul de zidul rece al unei clădiri, lăsă hohotele ce îi zdrobeau pieptul să iasă la lumină.

În doar câteva clipe pierduse singurele trei lucruri pe care le considera ale ei şi numai ale ei: numele, trupul şi respectul de sine.

Nu-i mai rămăsese nimic, absolut nimic.

42

Decanul de vârstă al asociațiilor firmei Freiman, Steinberg, Hirst şi Andrews, P.C. ridică privirile când secretara sa intra în biroul din Detroit. Luă plicul sigilat adus de aceasta şi îl aşeză pe birou cu un gest solemn.

– Garanția de la Sotheby?

– Da, domnule.

– Cine examinează, acum, lucrările?

– Domnul Adeane şi domnul Blow de la casa Christie.

– Şi cei de la Burghley au trimis pe cineva?

– Da, aşteaptă în sala de primiri.

– Perfect. I-ai condus pe cei de la Sotheby la ascensor?

– Am vrut să îi conduc, dar nu m-au lăsat. Au spus că se descurcă singuri.

– În ce dispoziție erau?

– Foarte agitați.

– Excelent. Te rog anunță-l pe specialistul de la Burghley că îl rugăm să mai aştepte puțin.

– Este o doamnă.

– Indiferent cine este. Ştii cum trebuie să procedezi, doamnă Silber.

– Da, domnule.

Secretara porni spre sala de aşteptare, dar Kenzie dispăruse.

Câteva minute mai devreme, Kenzie se afla în sala de primiri, cufundată în studierea unui volum gros, cuprinzând

studii critice privind opera lui Leonardo da Vinci. Însoțind două persoane, doamna Silber spuse:

– Vă rog să poftiți în ascensor.

– Mulțumim, dar ne descurcăm şi singuri auzise Kenzie o voce bărbătească, care i se părea cunoscută. Avionul cu care plecăm noi decolează la ora şapte şi cincisprezece minute şi mai avem câteva ore bune până atunci. Ne puteți recomanda un bar în împrejurimi?

– Sunt câteva.

– Cred că restaurantele sunt deja închise, auzi.

Kenzie auzi o voce feminină, de data aceasta, dar care, de asemenea, i se părea cunoscută.

Continuă să țină càpul plecat, părând să citească. Când aceştia se îndepărtară, ridică uşor privirile şi îi văzu pe Robert Sullivan şi Gretchen Ng de la Sotheby.

– Luați ascensorul până la parter. Apoi porniți spre dreapta. Veți găsi un bar primitor care serveşte şi gustări. Nu puteți să treceți pe lângă el fără să îl remarcați, continuă doamna Silber explicațiile.

– Minunat. Mulțumim, se auzi glasul lui Robert Sullivan.

– Sper că v-au plăcut schițele, continuă doamna Silver, strângându-le mâna.

– Vom mai lua legătura, spuse Gretchen Ng, entuziasmată.

– Vă doresc călătorie plăcută şi mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, spuse doamna Silber, după care se întoarse în biroul ei.

Cei doi reprezentanți ai casei Sotheby se îndreptară spre garderobă. Kenzie continua să țină capul plecat, prefăcându-se cufundată în studiul ei.

– Bob, ai văzut schițele acelea cât erau de frumoase?

– Sunt extraordinare!

– Crezi că există şanse să ne ocupăm noi de vânzarea acelor comori?

– Nu văd ce ne-ar putea împiedica.

– Crezi că le putem oferi garanția cerută?

– Hai mai bine să discutăm la bar!

Plecară împreună, ieşind pe uşa cu geamuri mari de sticlă pe care scria Freiman, Steinberg, Hirst şi Andrews, P.C., după care dispărură.

„Hai să discutăm la bar..." cuvintele acelea făcuseră minunea.

Kenzie închise cartea, îşi aruncă geanta mare pe umăr şi se îmbrăcă în grabă.

– Dacă întreabă cineva de mine, voi reveni în câteva minute, spuse ea secretarei de la recepție. Ce număr are faxul dumneavoastră?

Secretara îi notă numărul faxului şi Kenzie zbură pe uşă pornind în mare grabă spre ascensor. Apăsă butonul şi, când sosi ascensorul, urcă apăsând pe butonul care ducea la nivelul la care se afla centrul comercial.

Când coborî, se trezi împresurată de un furnicar de oameni. se îndreptă spre unul din oamenii de la pază şi îi ceru să îi arate unde era cel mai apropiat salon de coafură.

– Chiar în direcția aceea, spuse omul arătându-i cu mâna. Mă tem că este unul din acele saloane de modă veche.

– Mulțumesc, spuse Kenzie încântată de informația primită.

Aşa cum avea să descopere singură, era un salon de coafură demodat. În vitrină se aflau fotografii şterse, care înfățişau coafuri demodate şi câteva peruci şi ele destul de vechi.

Deschise uşa şi intră. În ciuda centrului modern în care se afla, în interiorul salonului mirosea a soluție de permanent şi femei răbdătoare, frunzărind reviste multicolore, stăteau sub căştile de uscat care uruiau cumplit.

– Spuneți, vă rog, ce doriți? Deocamdată suntem toate ocupate, spuse o femeie roşcată, îmbrăcată cu un halat albastru-fumuriu.

– Nici o problemă. Eu vreau doar să cumpăr o perucă.

– Perucă? Ați greşit magazinul. Noi coafăm, nu facem peruci.

– Dar cele din vitrină nu sunt de vânzare?

– Nu. Sunt doar pentru decor. Se află acolo dintotdeauna.

Întrebându-se, în gând, cât putea să coste o perucă, Kenzie scormoni în poşetă şi scoase o sută de dolari.

– Mi-ar plăcea să o cumpăr pe cea blondă, spuse ea arătându-i roşcatei suta de dolari.

– Nici o problemă! V-o dau imediat.

Un minut mai târziu, Kenzie părăsea salonul de coafură cu ochelarii mari de soare pe nas şi cu plete blonde cum purta Farrah Fawcett în anii '70. Privindu-şi imaginea reflectată într-o oglindă, se opri şi se privi cu admiraţie.

„Nici măcar mama nu m-ar putea recunoaşte" îşi spuse ea.

De fapt, aceasta era intenţia ei: să nu fie recunoscută de nimeni.

Lumina în bar era slabă şi nu se aflau decât câţiva clienţi. Era un bar obişnuit în care produsele petrochimice ale anilor '90 erau reprezentate din belşug: covoare roşii din acril, scaune şi canapele îmbrăcate în vinilin roşu, imitaţii de lămpi a căror lumină tremura uşor, postere strălucitoare şi mese lucioase.

„Ce nu fac eu pentru Burghley?!" îşi spuse în gând Kenzie.

Un barman plictisit ştergea nişte pahare. La una din mese, doi oameni de afaceri stăteau de vorbă. O femeie în vârstă, cu înfăţişarea de bunicuţă, se îndopa cu gin. În colţul cel mai îndepărtat al barului, într-un separeu, se aflau Robert Sullivan şi Gretchen Ng.

Kenzie se îndreptă spre separeul alăturat. Cei doi tăcură imediat. Apoi, reluară discuţia, pentru că prezenţa ei le păru total inofensivă şi lipsită de importanţă.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Kenzie urmărea fiecare cuvânt.

– Mai vrei un pahar? întrebă Sullivan. Trebuie să sărbătorim.

– Nu crezi că este cam devreme?

– Fii înțeleaptă, Gretchen! Gândeşte! Ce motive ai să te îngrijorezi?

– Doar câteva mici amănunte. Dacă Christie sau Burghley...

– Chiar trebuie să țip ca să înțelegi? Cei de la Christie sunt cu nasul pe sus, în timp ce casa Burghley cumpără ieftin.

Balonul din gumă de mestecat care plezni deasupra capului ei o făcu pe Kenzie să tresară. Ridică privirile şi o văzu pe chelneriță.

– Ce doriți?

– Un... un sirop de mentă, îşi regăsi Kenzie stăpânirea de sine.

După plecarea acesteia, continuă să asculte convorbirea celor doi. Când auzi cuvintele: „douăzeci de milioane este o sumă ce trebuie avută în vedere", Kenzie era gata să sară în picioare chiuind.

– Băutura dumneavoastră, spuse chelnerița temperând entuziasmul lui Kenzie.

– Da, da, da! Mulțumesc! Mulțumesc mult! Cât vă datorez?

– Trei, nouăzeci şi cinci!

Kenzie îi dădu o hârtie de cinci dolari stârnindu-i chelneriței entuziasmul. Îşi luă geanta, o aruncă pe umăr, şi porni în fugă fără să se atingă de suc.

Chelnerița rămase pe loc privind în urma ei, mirată de comportarea clientei sale. Luă paharul de pe masă şi porni spre bar.

Kenzie intră într-o cabină telefonică.

– Domnul Fairey? Sunt Kenzie Turner.

– Da, domnişoară Turner, vă ascult. Ați avut ocazia să vedeți schițele?

– Nu încă, domnule Fairey, dar în curând le voi putea vedea. Totuşi, s-au întâmplat nişte lucruri interesante. Vă rog să îl sunați din nou pe domnul Goldsmith.

După o scurtă pauză, Fairey întrebă:

– Pot să ştiu şi eu motivul?

Kenzie îi povesti tot ce făcuse şi îi dădu numărul faxului.

– Mulţumesc, domnişoară Turner. Voi găsi o modalitate să vă comunic ceea ce am discutat.

Închise telefonul şi îşi scoase peruca aruncând-o într-un container cu gunoi, apoi luă ascensorul şi porni spre biroul avocaţilor.

– Domnişoară Turner? întrebă secretara. A sosit un fax pentru dumneavoastră.

– Mulţumesc!

23/01/1995 15:47 Casa Burghley fondată 1719
prin fax
către: Freiman, Steinberg, Hirst and Andrews, P.C.
pentru: MacKenzie Turner
de la: Sheldon D. Fairey
Se confirmă aprobarea.
S. Fairey

Doamna Silber intră în biroul decanului de vârstă al avocaţilor.

– Experţii de la Christie au plecat, domnule.

– Şi?

– Au spus că ar fi încântaţi să se ocupe de vânzare, dar au refuzat să depună garanţia.

– Nu este un lucru neaşteptat pentru mine. Şi cei de la Burghley?

– Serviciul lor specializat în opere ale vechilor maeştri ne trimite un fax în alb pentru garanţie, urmând ca domnişoara Turner să îl completeze. În prezent, aceasta studiază schiţele.

– Excelent.

– Da, domnule. Şi totuşi...

– Spune, doamnă Silber.

– Domnişoara Turner pare a fi o persoană cam... ciudată.

– S-ar putea ca tocmai această trăsătură de caracter a ei să facă tratativele interesante.

Doi avocați şi un om de la pază se aflau în sala de conferințe, în timp ce Kenzie, purtând mănuşi de bumbac şi având o pensetă în mână, studia desenele aflate sub lumina neiertătoare a unei lămpi cu halogen.

Părea perfect calmă, dar în ea emoțiile se învălmăşeau. Inima îi bătea alarmant şi pulsul depăşise de mult orice limită normală. Abia mai putea respira. Nicăieri, nici în galeria domnului Wugsby, nici la Burghley şi nici în vreunul din muzeele cunoscute nu întâlnise lucrări care să fie atât de aproape de perfecțiune. În fața sa se aflau douăzeci şi patru de desene absolut uimitoare, neprețuite.

Uimită şi emoționată, Kenzie puse de o parte şi ultimul desen şi se lăsă pe spătarul scaunului. Puse penseta pe masă şi îşi scoase mănuşile cu mişcări lente. Închise ochii şi îşi masă uşor fruntea.

Desenele păreau să fi rămas imprimate pe retină. Deschise ochii şi spuse:

– În legătură cu garanția... cui trebuie să mă adresez?

– Doamna Silber vă va da toate informațiile, spuse unul dintre avocați.

Kenzie se ridică şi odată cu ea şi cei doi avocați.

Doamna Silber o aşteptă şi o conduse pe Kenzie într-un mic birou unde nu se mai afla altcineva. O maşină de copiat, un birou şi un scaun constituiau mobilierul biroului.

– Aici se află formularul pe care urmează să îl completați. Este un fax trimis de către şefii dumneavoastră, de la Burghley. Trebuie ca dumneavoastră să completați suma în cifre şi litere, aşa cum se completează un cec obişnuit. Vă rog să semnați şi să faceți o copie pentru documentația dumneavoastră. Originalul îl introduceți în acest plic pe care vă rog să îl sigilați. Şi nu uitați să semnați şi plicul. Aveți întrebări?

Kenzie scutură din cap.

– Atunci, vă aştept afară, spuse doamna Silber ieşind.

Fără să se mai aşeze, Kenzie citi documentul şi apoi completă suma:

douăzeci de milioane, un dolar şi zece cenţi
20.000.001,00$

Semnă şi făcu două copii, după care puse originalul în plic.

Când ieşi din birou, doamna Silber exclamă uimită:

– Dumnezeule!! Cât de repede aţi rezolvat totul.

Kenzie, fără să spună o vorbă, îi înmână plicul.

Doamna Silber controlă plicul şi spuse:

– Ce părere aveţi? Cum vi se par desenele?

– Schiţele sunt în regulă! mormăi Kenzie, afişând un aer plictisit. Vă rog să mă scuzaţi. Am avut o zi grea. Nu vă deranjaţi să mă conduceţi.

Decanul de vârstă al firmei puse plicul casei Burghley alături de cel de la Sotheby.

– Şi domnişoara Turner a spus ceva deosebit? o întrebă el pe doamna Silber. În ce dispoziţie a plecat?

– Ciudată! Foarte ciudată! În sala de şedinţe părea cu totul impresionată. Şi cu toate acestea, mie mi s-a părut a fi rece şi lipsită de entuziasm.

– Deci pare o persoană ale cărei gânduri sunt foarte greu de citit. Fascinant! Deci... sună-i pe clienţii noştri şi spune-le că plicurile sunt gata.

– Imediat, domnule.

După ce îşi termină treburile, Kenzie constată că îi mai rămăsese o oră la dispoziţie până la decolarea avionului. Se întoarse la bar, hotărâtă să sărbătorească victoria bând un pahar cu şampanie.

Se aşeză pe o banchetă, într-un separeu, cât mai departe de Robert Sullivan şi Gretchen Ng.

Chelneriţa se apropie şi Kenzie nu apucă să spună ce dorea.

– Ştiu. Un sirop de mentă.

Kenzie o privi uimită, uitând că de fapt dorea să bea şampanie.

– Am o memorie foarte bună a chipurilor. Îmi plăceaţi mai mult blondă. Semănaţi puţin cu Farrah Fawcett.

– Dumnezeule! Sunt măgulită.

– Vă aduc imediat siropul.

23/01/1995 19:34 Freiman, Steinberg, Hirst and Andrews, P.C.
prin fax
către: Casa de licitaţie Burghley
dest.: domnul Sheldon D. Fairey
exped.: Martin D. Freiman
referitor la schiţele lui Leonardo da Vinci

Garanţia dumneavoastră a fost acceptată. Vă rog să luaţi legătura cu doamna Silber, referitor la transferul banilor şi la transportul schiţelor.

al dumneavoastră,
Martin Freiman

43

– Biata de tine! Caraghioasă ce eşti! Fată de modă veche! o certa cu afecțiune Kenzie.

Cele două prietene, Zandra şi Kenzie, stăteau întinse pe o pătură în fața şemineului şi beau Campari şi şampanie.

– Mi-ai spus că Rudolph reuşise să scape de creditori, dar nu mi-ai spus că de fapt el se ascundea de mari mafioți ai jocurilor de noroc.

– Există lucruri pe care le suporți cu greu când le ții numai pentru tine şi dacă mai şi vorbeşti despre ele, toată viața ți se transformă într-un coşmar permanent. Nu doreşti să împarți cu nimeni asemenea gânduri. Dacă aş fi fost în Anglia, unde toată lumea ar fi bârfit pe seama acestui subiect, cred că aş fi înnebunit. Nu aveam nevoie ca cineva să îmi reamintească de ceea ce eram incapabilă să uit zi şi noapte.

– Prostuțo! Aş fi încercat să te ajut.

Zandra închise ochii şi strânse pleoapele de teamă să nu izbucnească în plâns din nou.

– Vezi ce se întâmplă? N-ai fi putut să mă ajuți! spuse Zandra. Eşti o prietenă minunată, singura mea prietenă adevărată pe lume şi te voi iubi mereu pentru prietenia pe care mi-o porți. Dar situația aceasta ne depăşeşte pe amândouă.

– Dar eu eram aici, alături de tine! Măcar ți-aş fi putut oferi un suport moral dacă m-aş fi aflat alături de tine.

– Nu, Kenzie! Cred că mi-aş fi pierdut curajul dacă aş fi vorbit despre acest coşmar, crede-mă, draga mea.

– Doamne, prin câte ai trecut în timpul acestor două zile! Şi complotul pus la cale...

– ... pentru care trebuie să mulțumesc celor două onorabile „mame vitrege!"

– şi fratelui tău... şi vizita la Prințul Karl-Heinz.

– ... pentru a mă scoate la vânzare.

– Şi acum este luni seara! Mă întreb ce va mai aduce ziua de marți?

– Este marți, draga mea, o corectă Zandra. Este ora două şi jumătate.

– Doamne, timpul zboară chiar şi când nu te distrezi.

Cu trei ore şi jumătate mai devreme se întorsese de la Detroit şi sperase să se poată culca imediat în momentul ajungerii acasă. O găsise pe Zandra întinsă pe canapea şi camera luminată doar de lumina focului. Lacrimile Zandrei păreau fără sfârşit. Sunase la cel mai apropiat magazin cu băuturi alcoolice şi, contra promisiunii că va oferi un bacşiş serios, i se trimise băutură acasă.

– Kenzie, nu trebuia să risipeşti banii în felul acesta!

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

– Dar eu nu pot nici să beau şi nici să mănânc. Toate întâmplările recente sunt mult prea grave ca să mă poată înveseli mâncarea sau băutura. Dacă ții la mine cu adevărat, du-te şi te culcă şi lasă-mă singură.

– Nu mai înainte de a lua doza prescrisă de doctorul Turner, spuse Kenzie în timp ce întețea focul.

Era îngrijorată din cauza stării în care se afla Zandra. Nu o putea părăsi în starea în care se afla. Nefericirea cere să nu fie lăsată singură şi mai ales să fie îndulcită cu băutură.

– Hai, bea o înghițitură, una mică-mică! o îndemnase ea pe Zandra.

O înghițitură atrăsese după ea o alta şi încă una şi încet-încet limba Zandrei se dezlegase şi toată durerea ieşise la lumină.

– Acum, după ce ai vărsat toată durerea adunată de-a lungul ultimelor luni, este timpul să laşi totul în trecut. Hai să umplem paharele şi să ne gândim că vor veni şi zile mai bune, să vedem partea luminoasă a vieții.

– Care parte luminoasă?

– Trebuie să existe un prinț pe undeva.

– Heinzie!?

– Hai, liniştește-te! Nu mă privi aşa crunt! Trebuie să recunoşti că este trofeul anului.

– Da, mai ales pentru o femeie care nu este pregătită să se căsătorească.

– Dar gândeşte-te la micul prinț ce se va naşte!

– De ce? Tu ştii ce înseamnă maternitatea? Înseamnă grețuri dimineața.

– Dar dispar.

– Da, şi mai înseamnă şi scutece, biberoane, colici, febră...

– Termină, Zandra! Vei avea o armată de dădace care se vor ocupa de toate aceste probleme.

– Da. Cred că ai dreptate.

– Şi în timp ce noi, restul fetelor, alergăm după un soț, tu te vei îndrepta spre altar fără să fi făcut efortul să cauți unul. Aşteaptă să vezi ce se va întâmpla la Burghley când se va afla. Fetele de la Club îți vor scoate ochii.

– Proastele!

– Vei fi o mireasă minunată.

– Da, cred că da. Dar mă vei ajuta, nu-i aşa?

– Bineînțeles. Voi fi permanent alături de tine.

– Mulțumesc. Şi vei fi domnişoara mea de onoare?

– Dar...! Zandra? La Dina nu te-ai gândit?

– Ce-i cu ea?

– Nu se va simți neglijată?

– Dina merită să mă port rău cu ea. Dacă stau şi mă gândesc bine, dintre toate rudele noastre voi avea cele mai bătrâne domnişoare de onoare. Eu, care nu sunt nici rea, nici urâtă...

– Nu te mai frământa! Nunțile sunt făcute să te înveselească. Poate că voi prinde chiar eu buchetul.

– Să prinzi buchetul? Kenzie, cred că ar trebui să foloseşti pluralul, având în vedere modul în care cucereşti bărbații.

– Acum vorbim numai despre lucruri bune. Să lăsăm povestea aceasta deoparte. Vei fi o prințesă minunată, oftă Kenzie privind-o pe Zandra. O prințesă ca în poveşti.

– La dracu'! murmură Zandra.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am amintit câte îndatoriri au de îndepliniț membrii familiei von und zu Engelwiesen. O mulțime de îndatoriri.

Becky şedea pe o canapea plină cu perne făcute din catifea neagră, mătăsoasă.

– Chèrie, m-am gândit că tu trebuie să fii prima care va afla. Azi am luat prânzul cu Heinzie.

Era târziu, după-amiază, şi Becky împreună cu Dina se aflau în apartamentul lui Becky situat pe Fifth Avenue.

– Şi? întrebă Dina sorbind delicat ceaiul cu aromă de Calvados. Spune-mi! Ce-ai aflat?

– S-a făcut, spuse Becky, cu un zâmbet asemănător cu al Mona Lisei. Heinzie şi Zandra s-au logodit.

– Nu se poate! Adevărat?

– Mais oui. Totul este stabilit.

– Dar... nu mai înțeleg nimic. Când s-au petrecut toate aceste evenimente?

– Se pare că ieri. Zandra i-a făcut o vizită.

– Da? se miră Dina.

Nu mai urmărea sensul cuvintelor rostite de Becky, ci se gândea numai la cât de rănită era.

„După tot ce am făcut pentru Zandra, nici măcar nu a avut bunul simț să mă anunțe. Ar fi putut să-mi spună măcar după ce au stabilit căsătoria. Câtă umilință! Să aflu eu vestea prin intermediar?!" îşi spunea ea îndurerată.

– Chèrie? Nu te simți bine?

– Ba da! Sigur că da!

– Nu ai vorbit încă cu Zandra?

– Nu. Nu încă.

– Păcat. Sper că nu mai este supărată pe tine.

– Nu, în nici un caz. Va veni ea la mine să stăm de vorbă.

Dar era convinsă că nu spunea ceea ce gândea.

– Şi, totuşi, nu înţeleg ce s-a întâmplat, continuă Dina. Era atât de pornită împotriva ideii de a se căsători cu Heinzie şi deodată şi-a schimbat hotărârea.

– Je ne sais pas[1]. Dar totul este stabilit.

– Şi când va avea loc căsătoria?

– Peste şase săptămâni.

– Şase?

– Ştiu, draga mea, cât de preţios este timpul, dar aceasta este încă una din tradiţiile familiei, datând de pe vremea când nu existau telefonul, poşta şi faxul.

– Cred că o voi suna eu pe Zandra când voi ajunge acasă.

– C'est une bonne idee[2]. Cred că te va ruga să fii doamnă de onoare. Şi pentru că noi două suntem cele mai bune prietene ale celor doi, nu cred că ar fi o idee rea dacă ne-am cunoaşte mai bine toţi patru.

– Ce propunere ai?

– Mă gândeam să servim o masă într-un cadru intim pentru a sărbători logodna.

– Eşti minunată! Da, voi aranja imediat totul, spuse Dina.

Se simţea mult mai bine. Se înviorase şi starea ei sufletească se luminase. Se simţea plină de speranţă şi de emoţie în aşteptarea marelui eveniment.

Pardoseala de marmură a galeriei de pictori în Schloss Engelwiesen, palat pe insula cu acelaşi nume, insulă aflată pe locul cu acelaşi nume în Bavaria, stălucea rece ca şi apele îngheţate ale lacului.

Ferestre înalte, în stil francez, lăsau să pătrundă, din belşug, lumina. Pe pereţi atârnau tablouri ale vechilor maeştri ai picturii, tablouri aparţinând lui Bellini şi Botticelli, lui Rubens şi Rembrandt, Titian şi Tintoretto. Acestea erau numai ceea ce se putea numi vârful ghetarului dacă priveai în modul acesta comorile de artă ale familiei von und zu Engelwiesen.

Deasupra capului, de tavanul pictat în urmă cu două sute de ani, în stilul lui Charles Le Brun, atârnau două

[1] Je ne sais pas (lb. fr.) = nu ştiu.

[2] C'est une bonne idee (lb. fr.) = o idee minunată.

şiruri de candelabre fiecare şir numărând câte cincisprezece candelabre din cel mai pur cristal.

Era o încăpere destinată reculegerii, bucuriei sufletului şi minţii.

În acel moment, prinţesa Sofia numai într-o asemenea stare nu se afla. Majordomul îi adusese într-un plic un fax trimis de fratele său din New York.

Desfăcu plicul şi în el găsi un plic mai mic pe care, când îl deschise, ieşi la iveală o invitaţie. Văzând-o începu să se agite ridicând mâinile violent şi făcând curenţi de aer cu mânecile largi de culoarea perlei.

– Fă ceva, Erwein! Stai nemişcat în timp ce moştenirea ne scapă printre degete!

– Şi eu ce pot să fac? Cunoşti foarte bine ce spun legile familiei tale în privinţa moştenirii titlului şi averii.

– Vierme parazit ce eşti! şuieră ea, atât de aspru încât cei patru câini spaniel fugiră speriaţi din încăpere. Mă întreb cum de am putut să mă căsătoresc cu tine. Laşule!

Contele Erwein Johannes Emmanuel von der Grimmkan păru să se micşoreze de teamă şi încercă să devină invizibil. Soţia lui era o treime prinţesă, o treime martir şi o altă treime scorpie. Avea cel mai fioros temperament pe care îl cunoscuse el vreodată şi totdeauna se temuse de izbucnirile ei. Sofia era frumoasă, dar frumuseţea ei era rece, numai lame şi gheare ascuţite. Pe lângă sângele ei nobil, cel al lui Erwein părea diluat, lucru pe care ea niciodată nu uita să îl amintească.

Totul îi aparţinea ei, inclusiv sentimentul de posesiune absolută. Dacă se întâmpla ca cineva să aibă ceva ce ea nu avea, atunci îşi pierdea liniştea şi somnul până când nu obţinea acel lucru.

Şi, de obicei, Prinţesa Sofia dormea bine.

Îi înlătura fără scrupule pe toţi cei care îi stăteau în cale. Era o întruchipare a Lucreţiei Borgia. Şi dintre toţi, Erwein ştia cel mai bine toate acestea, pentru că el îndurase din partea soţiei sale ceea ce nu îndurase un bărbat vreodată.

Furia Sofiei creştea cu fiecare minut.

Erwein stătea în fotoliul lui şi tremura înspăimântat. Nu exista nici un alt motiv care să o înfurie mai tare pe Sofia în afară de anunțarea căsătoriei fratelui ei.

„De acum Sofia va deveni cu adevărat insuportabilă. Ar fi minunat dacă aş putea fugi... dacă aş putea să iau o rachetă şi să dispar printre stele..."

– Erwein? Exisă un singur lucru pe care îl putem face, spuse ea şi făcu o scurtă pauză. Numai de tine depinde totul acum.

– De mine?

– Da, de tine. Sau poate vrei să spui că nu îi iubeşti pe copiii noştri?

– Bineînțeles că îi iubesc, minți el plin de amărăciune.

„Îi urăsc" gândi el. „Toți seamănă mamei lor".

– Şi doreşti ca totul să le aparțină, nu-i aşa? Afacerile, castelele, întreaga putere a familiei?

– Nu... nu înțeleg, se bâlbâi Erwein.

– Da, nu mă convingi Erwein, spuse Sofia, zâmbind cu răceală.

Dar Erwein era sincer când spunea că nu înțelegea.

– Tatăl meu, şuieră Sofia în urechea lui, temându-se să nu fie auzită de servitori şi de restul personalului. Numai tuburile şi firele acelea oribile îl mai țin în viață.

Erwein rămase nemişcat, înghițind de câteva ori, ca şi când era gata să se înece.

– Depinde de tine, Erwein. Pentru prima oară în viață fii bărbat şi fă ceea ce trebuie.

– Dar... dar... ce trebuie să fac?

– Doar să te duci la clinică şi să deconectezi aparatul care îl menține pe tatăl meu în viață. Doar atât, Erwein.

Ochii contelui deveniră mari, rotunzi de uimire, şi gura i se deschise în speranța exprimării unui protest cât de mic, dar corzile vocale nu-i mai dădeau ascultare. Era atât de uimit încât nu putea scoate nici cea mai slabă şoaptă.

– Pentru o singură dată în viață, Erwein, ai şansa să faci ceva pentru noi doi şi pentru copii.

Cu greu Erwein reuşi să întrebe în şoaptă:

– De ce nu faci tu?

Sofia îl privea cu asprime.

– Trebuie să ai încredere în mine când îți spun că nu este pentru prima dată când îmi trece prin minte această idee. Până acum nu a fost nevoie să o pun în aplicare. Heinzie părea un celibatar convins. Nimeni nu s-ar fi gândit că ar putea avea de gând să își întemeieze o familie. Dar acum... acum totul se schimbă. Ei, ce zici? Faci ce ți-am spus?

– Dar... de ce... eu? De ce nu încerci tu, Sofia? Este vorba de tatăl tău.

– Nu pot, murmură ea, plimbându-se de-a lungul şi de-a latul încăperii. Indiferent cât de mult doresc, nu pot... Este tatăl meu! Şi eu îl iubesc!

– Nici eu nu pot, spuse Erwein.

– Dar nu este tatăl tău?!

– Nu pot comite o crimă, Sofia. Nu pot, pur şi simplu.

– Nemernic fricos! Lasă că mai vorbim noi, nu-ți fie teamă.

Îi întoarse spatele şi rupse cel de al doilea plic mic aflat în cel mare. Abia citi câteva rânduri că lăsă să îi scape un urlet înfiorător.

– Îl omor! Eşti martor, Erwein! Îl omor cu mâinile mele pe acest frate al meu!

Erwein ştia că vorbele ei erau lipsite de importanță. Sofia nu țipa şi nu făcea niciodată crize în prezența fratelui ei.

– Ce neobrăzare! Ce îndrăzneală! Cum a putut?

– Ce scrie? întrebă Erwein.

– Scrie că trebuie să eliberăm acest castel. Scrie că își exercită drepturile de fiu prim-născut. Scrie că intenționează să facă din acest castel reşedința sa permanentă.

Erwein părea să fie şocat de veste. Dar motivele lui erau diferite de cele ale soției sale. Pentru Sofia, Schloss Engelwiesen fusese ca o vitrină personală. Era mândria şi bucuria ei şi deşi ea şi Erwein locuiau în acel castel datorită bunăvoinței lui Heinzie, cu timpul începuse să se gândească la el ca la un castel al său personal.

Pentru Erwein, Schloss Engelwiesen era un loc unde se simțea în siguranță şi se putea bucura de libertate.

Datorită dimensiunilor sale, ca şi numărului mare de încăperi, era foarte uşor pentru el să găsească locuri în care să se ascundă de furiile Sofiei. Nu îşi putea imagina viaţa într-o altă reşedinţă.

– Îţi dai sema ce semnificaţie are această cerere a lui? Va trebui să mergem să locuim în Schloss Schweingau.

Mintea lui Erwein lucra cu febrilitate. Schloss Schweingau era, în mod tradiţional, reşedinţa primei născute în familia von und zu Engelwiesen. Era un castel cenuşiu, pe malul unui lac bavarez, la fel de cenuşiu. Era o reşedinţă mică şi din cauza dimensiunilor ei reduse, Erwein era convins că avea să fie supus permanent toanelor Sofiei.

Pe când toate aceste gânduri îi treceau prin minte, o văzu pe Sofia îndreptându-se spre una din ferestre şi rămase în faţa ei cu privirile pierdute pe undele lacului şi spre munţii acoperiţi cu zăpadă.

Erwein aruncă o privire spre uşă şi se pregăti să evadeze.

Dar când se afla la jumătatea drumului, glasul Sofiei îl opri.

Erwein se întoarse, ghicind din inflexiunea vocii ei ce avea să urmeze. Toată furia şi dezamăgirea adunată în ea, Sofia voia să şi-o alunge folosindu-se de el.

Se apropie de el şi degetele ei deja căutau cu febrilitate să desfacă nasturii rochiei de culoarea perlei.

– Te rog, Sofia! Nu eu sunt vinovat!

– Vinovat? Ce te face să crezi că te consider vinovat? Şoarece laş şi nenorocit, tu nu meriţi să fii făcut răspunzător de absolut nimic.

Sofia lăsă rochia să îi alunece de pe ea. Goală, părea mult mai puternică. Părea o walkirie. Erwein înghiţi de câteva ori, nervos, şi se simţi cumplit de excitat în ciuda dorinţei lui de a rămâne stăpân pe sine. Nimic nu îl putea ajuta să îşi înfrângă excitaţia pe care i-o producea vederea sânilor goi ai soţiei sale.

Sofia îi cuprinse capul în mâini şi îl trase între sânii ei.

– Sper, de dragul tău Erwein, ca această căsătorie să fie un dezastru.

ȚINTA: INSTAURAREA TEROAREI LA BURGHLEY

Închisoarea Portson, Marea Britanie
27 ianuarie

Cetățenii victorieni nu ridicaseră închisoarea cu speranța de reabilitare a pensionarilor ei. Pereții groşi şi turnurile de pază aveau menirea să îi pedepsească pe cei ce intrau în ea. Se spunea că era imposibil să scapi de pe acea insulă bătută de vânturi.

În interiorul închisorii un paznic înarmat cu o puşcă automată, pregătită de luptă, însoțea un preot şi o călugăriță pe coridorul întunecat.

Călugărița avea un chip plăcut, blând şi era îmbrăcată în hainele obişnuite în cultul ei, de culoare albă şi neagră. Purta un văl lung şi părea să plutească, atât de uşor mergea.

Părintele avea o față aspră, necioplită. Purta un costum negru şi o cămaşă tot neagră. În jurul gâtului avea un guler alb. În mână ducea o geantă de piele de culoare neagră al cărei conținut fusese controlat în amănunt. În ea se afla tot ce era necesar pentru a celebra o slujbă: un mic crucifix, apă sfințită, lumânări.

Ajunseră în fața unei porți formate din bare groase metalice.

La un semnal, poarta se deschise în timp ce câțiva paşi mai departe o poartă identică rămânea închisă.

Preotul şi călugărița îl priveau nedumeriți pe paznicul Leatham.

Făcându-le semn cu arma, Leatham îi îndemnă să pornească înaintea lui.

Călugărița privi atent arma când trecu pe lângă ea.

– Îmi pare rău, soră, dar este absolut necesar. Aici ținem ostateci cei mai periculoşi şi violenți răufăcători din lume.

Călugărița zâmbi cu căldură şi îşi plecă privirile cu pioşenie.

Leatham îi urmă şi făcu semn din nou pentru deschiderea porții.

În spatele lor, porțile grele de fier se închiseră. Călugărița tresări. Leatham îi conduse spunând:

– Îmi pare rău că nu îl puteți întâlni în sala vorbitorului. A fost construită în aşa fel încât nu pot fi supravegheați cum trebuie.

Apropiindu-se de o nouă poartă, prevăzută cu două camere de luat vederi şi un detector de metale, preotul exclamă:

– Dumnezeule! Încă unul!

– Părinţele, aici paza este foarte severă.

Preotul scoase cheile din buzunar şi călugărița îşi scoase rosariul.

Trecu prima prin fața detectorului, urmată de preot. Detectorul rămase tăcut. Geanta preotului fu cercetată încă o dată. După control cheile şi rosariul fură înapoiate. Trecură din nou prin două rânduri de porți de fier. Călugărița privea uimită în jurul ei.

Nici o rază de lumină nu pătrundea în acea zonă a închisorii. Nu existau ferestre, ci numai becuri prinse sus în tavan. Acestea aruncau o lumină nefirească în interiorul acela asemănător unui mormânt.

De-a lungul coridorului, de ambele părți se aflau uşi groase din metal în fața cărora, jos, exista câte o tăietură pe unde se putea strecura tava cu mâncare.

Privindu-l întrebător pe Leatham, călugărița primi imediat răspunsul:

– Sunt cei pedepsiți la izolare completă.

Călugărița se închină cu pioşenie.

Aştepta. Stătea pe priciul îngust, ghemuit ca un animal de pradă.

Se apropiau.

Donough Kildare îşi privea mâinile. Cu mişcări lente, acestea se închideau şi se deschideau ritmic.

Libertatea. Era atât de aproape de el încât îi simţea gustul.

Trecând pe lângă uşile metalice auzeau diverse zgomote: râsete, şuierături, blesteme. Şi de undeva, de departe, ecoul uşilor care se închideau permanent în urma lor.

– Dumnezeu să îi ajute, murmură călugărița.

Îi întâmpină. Încă un paznic cu o puşcă automată, ținută în poziție de tragere şi cu un şirag de chei atârnându-i la brâu.

– Salut, Brampon. Au venit să facă slujba pentru Kildare, spuse Leatham.

– Va trebui să asişti şi tu. Cunoşti regulamentul. Nici măcar preotul nu poate rămâne singur cu condamnatul.

– Ştiu, răspunse preotul clam.

– Poate că putem să trecem peste această regulă, Brompton. Ce zici?

– Treaba ta, Keith!

– Da, poate că ai dreptate prietene.

Brampton alese o cheie şi se apropie de uşă. Privi prin vizetă, după care băgă cheia în broască.

Kildare îşi lăsă capul pe pernă. Nu gândea, nu simţea, nu se temea de nimic. Lăsa evenimentele să curgă aşa cum era scris. Brațele i se odihneau pe coapse. Părea deosebit de relaxat când de fapt el era încordat ca un arc, gata să pleznească.

Auzi cheia în broască şi zâmbi.

Sosiseră prietenii săi.

– Pare destul de liniştit, le spuse Brampon. Totuşi, este bine să fiți atenți pentru că are atâta sânge pe conştiință încât nu i-ar fi greu să mai verse şi altul.

– Dumnezeu este cu noi, spuse preotul cu convingere.

– Da, dar dacă nu va fi, strigați-mă. Voi fi pe aproape.

Brampton descuie uşa şi apoi o deschise făcându-le loc celorlalți.

Leatham intră primul, ținând arma îndreptată spre Kildare, care stătea pe prici. Preotul şi călugărița îl urmară. Celula era foarte mică, aşa încât deodată păru foarte aglomerată.

Uşa se închise cu zgomot în urma lor.

Erau singuri cu asasinul.

Donough Kildare ridică uşor capul şi îi privi. Era un bărbat chipeş, în vârstă de treizeci şi opt de ani, cu chipul aspru şi trup suplu. Ochii săi albaştri erau adânci ca apele unei fântâni şi părul era negru, bogat şi aspru.

– Ai venit părinte.

– Un servitor al domnului vine oricând este chemat, fiule. Eşti pregătit să asculți liturghia?

– Sunt pregătit pentru orice, zâmbi Kildare arătându-şi dantura perfectă, strălucitoare.

– Atunci să începem.

Preotul făcu semnul crucii şi spuse:

– În nomine Patris et Filii...[1].

... et Spiritu Sancti.[2]

Leatham era credincios al Bisericii Anglicane şi pentru el limba latină nu era decât o înşiruire de cuvinte lipsite de sens, la fel de ciudate ca şi voodoo sau swahili. Erau suficient de ciudate cât să îl adoarmă.

Nu putea fi, totuşi, vorba de somn pentru că înghesuiala din celulă îl ținea într-o permanentă stare de alertă. Din cauza lui şi a celorlalți doi, care stăteau în picioare, şi a lui Kildare care stătea îngenuncheat, era nevoit să țină arma îndreptată spre tavan în loc să țintească, permanent, spre prizonier.

– Domnule Leatham? şopti călugărița.

---

[1] In nomine Patris et Filii (lb. latină) = în numele Tatălui şi al Fiului...

[2] ... et Spiritu Sancti (lb. latină) = şi al Sfântului Spirit.

Slăbi degetul aflat pe trăgaci şi privi spre călugăriță. Aceasta îşi făcea de lucru cu rosariul.

– Dumnezeu ne va ierta pe noi toți, spuse ea.

În timp ce spunea aceste cuvinte, desfăcu vârful crucifixului pe care îl purta la gât. Cu o mişcare iute ca fulgerul, înfipse acul în coapsa lui Leatham.

– Ce dracu'...? mai apucă să întrebe.

– Sât... Nu se cuvine să vorbim în timpul liturghiei, spuse ea ducând degetul la buze.

În clipele următoare otrava îi paraliză lui Leatham plămânii, făcându-i imposibilă respirația. Se prăbuşi în genunchi şi călugărița îi luă puşca din mână. Ultimul lucru pe care îl mai văzu fu zâmbetul ei blând.

Afară, în fața celulei, Brampton sesiză o schimbare a tonului în vocea preotului. Privi prin vizetă dar tot ceea ce putea vedea era spatele preotului. Acesta ținea Sfântul Potir deasupra capului şi spunea o rugăciune.

„Isuse! Şi papistaşii ăştia! Ei nu înțeleg că nici o liturghie din lume nu poate salva sufletul nenorocitului de Kildare" îşi spunea Brampton.

Începu să se plimbe din nou, dorind ca preotul să termine cât mai repede.

Deodată trei rafale de armă răsunară în celulă.

– Ce dracu' se întâmplă?

Brampton apăsă pe cel mai apropiat buton de alarmă şi sirenele începură să urle instantaneu. Se îndreptă în grabă spre uşa celulei şi o deschise. Se lăsă pe genunchi şi luă pulsul celor patru trupuri aflate în fața lui. Călugărița era moartă, preotul la fel şi Kildare era mort şi el.

Se întoarse cu teamă spre trupul lui Leatham. Uniforma paznicului era îmbibată de sânge şi chipul însângerat era de nerecunoscut.

Respiră de câteva ori pentru a prinde curaj şi începu să urle:

– Aduceți un elicopter! Acum! Leatham este încă în viață.

Elicopterul urcă şi începu să întoarcă, apoi porni spre ţinutul mlăştinos.

– Cum se simte? strigă pilotul peste umăr.

– Va supravieţui, strigă medicul la rândul său, fără să îşi dea seama că trupul aflat pe targă îşi desfăcea singur curelele.

– Nu mai sângerează! Şi tensiunea este bună. Pulsul şi el este...

Dar nu mai reuşi să termine. Donough Kildare, purtând uniforma lui Leatham, se ridică şi frânse gâtul tânărului doctor.

Un minut mai târziu răsună urletul pilotului care se prăbuşea.

Kildare luă locul pilotului şi puse aparatul pe direcţie normală de zbor.

Făcu o întoarcere, coborî sub nivelul radarului şi se îndreptă spre coastă, unde în apele internaţionale era aşteptat de un mic cargou, ale cărui lumini semnalizau fără încetare. Toţi cei cinci membri ai echipajului îi erau prieteni.

Cartea a patra

Marea lovitură

Teroristul se află încă în libertate

Londra 11 februarie (Reuters) – După două săptămâni de la începerea celei mai mari urmăriri polițienești întreprinse în Marea Britanie, atât aici cât şi în Irlanda, poliția se vede nevoită să recunoască imposibilitatea de a da de urma lui Donough Kildare, care a scăpat din închisoarea Portson în ziua de 27 ianuarie, ucigând cinci persoane.

„Parcă s-ar fi topit în văzduh" a spus un reprezentant de la Scotland Yard, referindu-se la expertul în explozibili al Armatei Replublicane Irlandeze care, dându-se drept membru al pazei, rănit, a reuşit să deturneze un elicopter al serviciilor medicale.

În acelaşi timp, conducătorii IRA susțin cu vehemență neamestecul lor în evadarea şi dispariția fostului lor colaborator.

„Noi am renunțat la serviciile lui cu mulți ani în urmă" spune un comunicat citit şi semnat de cel mai influent conducător catolic al Armatei. „Cu ani în urmă, Kildare era considerat un erou al luptei noastre, dar asta se întâmpla mai înainte ca el să devină un mercenar pus în slujba oricui plătea mai bine".

Vânătoarea inițială pentru prinderea lui este realizată cu participarea a patruzeci de mii de militari şi cincisprezece mii de polițişti, cea mai mare întâlnită vreodată în țară.

„Sincer vorbind, nu avem nici cea mai vagă idee" a răspuns purtătorul de cuvânt al Scotland Yard-ului referitor

la întrebarea privind locul în care s-ar putea afla Kildare. „Drumurile au fost blocate prin baraje ale poliției şi porturile au fost strict supravegheate".

Totodată, acesta a declarat că elicopterul folosit pentru evadare nu a fost încă recuperat şi că Interpolul, Siguranța franceză şi F.B.I.-ul au fost rugate să colaboreze pentru prinderea lui Kildare.

„Ar putea fi oriunde", a continuat reprezentantul Scotland Yard-ului". „Un singur lucru e cert, acolo unde se află, Kildare nu s-a dus pentru promovarea păcii."

44

New York City
12 februarie

– Sunt încântată că v-am întâlnit, dragele mele. Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am o mulțime de treburi de rezolvat. Abia aştept ca totul să se sfârşească. Sunt nerăbdătoare să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

Toate acestea Zandra le rosti ridicându-se de la masă. Le trimise câte un sărut prin aer şi dispăru însoțită de Karl-Heinz.

Era îmbrăcată cu un pulover negru pe gât, subțire, şi cu o fustă scurtă din piele. Peste puloverul negru purta o vestă şi o jachetă albastru marin, tot din lână. Colanții erau un model nou Jean-Paul Gaultier şi cizmele negre, scurte, completau ținuta Zandrei.

– O domnişoară de onoare, ca oricare alta... spuse cu amărăciune Dina, după plecarea prietenei sale.

– ... niciodată nu m-am simțit atât de umilită, continuă ea după o scurtă pauză.

Ea şi Becky se aflau în restaurantul Le Cirque după prânzul oferit în cinstea Zandrei.

Becky purta o rochie de lână, alb cu negru, model Valentino. Gulerul era alb şi de sub el pleca o cravată vaporoasă din catifea neagră. Manşetele rochiei erau tot albe şi la fiecare mânecă strălucea un buton din onix şi diamante.

– Chèrie, te rog. Ascută-mă! Scăparea Zandrei este cu totul neintenționată.

Dina, purtând o rochie Christian Lacroix, se simțea ca o matroană în comaparație cu Zandra, care arborase o ținută tinerească şi foarte puțin costisitoare. Era sigură că

prietena sa procedase în mod intenționat în felul acela, numai pentru a o face pe ea să se simtă în inferioritate.

– Trebuie să fii convinsă că Zandra nu a intenționat să-ți facă rău.

– Crezi că nu? Atunci de ce a aşteptat până acum ca să îmi facă propunerea de a fi doar domnişoară de onoare şi nu doamnă?

– Nu trebuie să te simți jignită! Tu eşti cea mai bună prietenă a ei.

– Oare?

– Bineînțeles! Şi ştii foarte bine că am dreptate.

– Şi crezi că tot din prietenie a refuzat cina pe care am vrut să o organizez pentru ea? Tot din prietenie trebuie să mă mulțumesc cu acest prânz? De ce am aşteptat două săptămâni până când am putut lua masa împreună?

– Chère amie, trebuie să înțelegi! De când a fost anunțată căsătoria lor, Zandra trăieşte ca purtată de un vârtej. S-a trezit peste noapte împovărată cu o mulțime de obligații. Nu este uşor să devii prințesă. Îşi asumă o mulțime de responsabilități căsătorindu-se cu Karl-Heinz.

– Da, poate ai dreptate. Dar acum încotro se grăbea? Doar la proba pentru rochia de mireasă. Şi cu cine se întâlnea? Cu Kenzie Turner.

Becky oftă şi încercă să spună ceva, dar Dina continuă:

– De câte ori vorbesc cu ea nu aud decât despre Kenzie Turner, prietena ei, colega ei, domnişoara ei de onoare! Şi eu ce sunt? Cine sunt eu? Un obiect inutil pe care îl dă deoparte. Dacă n-aş fi existat eu, Zandra nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Kenzie.

– Chère amie, înțeleg sentimentele tale. Te rog să mă asculți cu atenție. Trebuie să te gândeşti la ce va fi în viitor.

– Da, uşor de spus, dar greu de făcut.

– Prostii! Nu este greu de loc. Trebuie să nu uiți nici un moment că până la căsătorie Zandra este o fată care îşi câştigă existența muncind, în timp ce tu duci o viață de lux, o viață privilegiată.

– Dar n-am uitat nici un moment acest lucru. Nu văd nici o legătură cu nemulțumirile mele.

– Are o mare legătură, chérie. În acest moment este firesc ca Zandra să fie în relații strânse cu Kenzie Turner. Au multe lucruri în comun. Știu că nu îți place ceea ce spun, dar în acest moment nu ai de ales. După căsătorie totul se va schimba.

– Eşti sigură?

– Mais oui. De ce nu s-ar schimba?

– Şi Kenzie Turner?

– Nu va mai fi prietena şi nici confidenta ei. Nu va mai avea nici o legătură cu ea. După căsătorie Zandra va avea numeroase responsabiliăți în cercul ei social şi nu va mai avea timp să se ocupe de Mademoiselle Turner. Acestea sunt ultimele săptămâni pe care le petrec împreună. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, sigur. Înțeleg.

– Becky reuşise să o facă să vadă partea luminoasă a relațiilor ei cu Zandra.

„Oare ce m-aş face fără ea?" se întrebă Dina.

– Bon! Cât de curând Zandra va intra, din punct de vedere financiar, în rândul nostru. Şi cum este normal, tu fiind singura persoană cunoscută, se va îndrepta spre tine.

– Scumpa mea, m-ai făcut să mă liniştesc. Acum mă simt minunat. Mă bucur că am avut ocazia să stăm de vorbă.

– La ce sunt buni prietenii dacă nu pentru a sta de vorbă? întrebă Becky zâmbind.

– Vreau să-ți spun că țin foarte mult la prietenia ta, spuse Dina cu căldură.

– Da? Atunci hai să sărbătorim bând un ultim pahar cu Drambine.

– Kenzie vreu să-mi spui sincer ce gândeşti? spuse Zandra ieşind din camera unde se schimbase, la casa de modă Vera Nang pe Madison Avenue.

Kenzie o privea mută de uimire în timp ce o parte a personalului aflat în preajmă oftă uşurat la vederea Zandrei.

Aceasta purta o rochie de vis, cu o trenă lungă de mai mult de opt metri. Voalul era făcut din cea mai fină dantelă de Vallenciennes şi împodobit cu mii de perle de cultură.

– Hai, draga mea, spune ce părere ai? Vreau adevărul şi numai adevărul, aşa să îţi ajute Dumnezeu.

– Arăţi... uimitor... am rămas mută... încercă Kenzie să vorbească.

– Uimitor,... mută... Da! Este uimitor de vaporoasă, cumplit de romantică şi, mai ales, ceremonială. Este uimitor de impunătoare.

Persoanele aflate în jur o priviră pe Zandra dezaprobator.

Kenzie se ridică de pe scaun şi se apropie plimbându-se în jurul Zandrei cu un aer preocupat.

– Este o rochie absolut superbă, fantastică. Nu înţeleg ce nemulţumiri ai. Chiar şi Prinţesa Di ar fi mulţumită de această rochie.

– Şi mie îmi place, Kenzie. Îmi place cu adevărat, altfel nici nu aş fi ales-o.

– Atunci de ce eşti nemulţumită?

– Pentru că acum, când o văd pe mine, mă simt... absolut ciudat... parcă aş descinde din epoca elisabetană. Şi când mă gândesc cât costă şi că o voi purta o singură dată, mă face să mă simt nefiresc.

– Hai, draga mea, spune ce te nemulţumeşte, altfel nu vei avea linişte şi vei suferi inutil.

– Ştiu. Dar de ce am eu nevoie de o asemenea rochie? De ce eu şi Heinzie nu putem merge la ofiţerul stării civile şi să scăpăm de această ceremonie?

– Trebuie să treceţi prin toate acestea pentru că, aşa cum mi-ai spus chiar tu, există anumite legi ale familiei care trebuie respectate.

– Doamne, Kenzie, ai o memorie de elefant.

– Şi mai este vorba şi de publicitate, continuă Kenzie.

– Doamne, şi cât urăsc publicitatea! Niciodată n-am suportat să fiu în centrul atenţiei publice.

– În acest caz este bine să îţi cauţi un alt nume, o sfătui Kenzie.

– Ce uşor este pentru tine să vorbeşti!

– Zandra, te rog să mă asculţi. Eu ţin foarte mult să îmi fie respectată viaţa mea particulară şi te înţeleg perfect, dar şi tu trebuie să te gândeşti că nunta ta este un eveniment social deosebit şi este inevitabil să nu atragă atenţia marelui public.

– Ştiu foarte bine ce vrei să spui.

– Tocmai pentru acest motiv gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă nu ai fi îmbrăcată cum se cuvine. Vor fi prezenţi fotografi, reporteri, posturi de televiziune, oaspeţi şi Dumnezeu ştie ce alţi ochi ageri.

– Kenzie, te rog, nu mă speria mai mult decât sunt eu speriată.

– Dacă nu vei fi îmbrăcată corespunzător exigenţelor, nu te vei simţi bine. Oaspeţii şi ceilalţi prezenţi la nuntă vor râde de tine.

– Încetează, Kenzie!

– Draga mea, tu trebuie să înţelegi că pentru a trece prin toate aceste evenimente cât mai uşor şi mai plăcut cu putinţă, trebuie să arăţi ca o mireasă din poveşti.

Zandra se încruntă uşor, rămânând gânditoare câteva minute. „Poate Kenzie are dreptate. Nu am privit niciodată rochia de mireasă din această perspectivă" îşi spuse Zandra.

– Şi trebuie să ai în vedere faptul că oaspeţii şi ceilalţi prezenţi vor fi atraşi mai mult de rochia ta decât de persoana ta. Rochia de mireasă este cel mai bun mod de a te ascunde de public. Toţi vor admira şi vor comenta înalta clasă a toaletei purtată de mireasă. Hai, acum încearcă să ne spui de ce nu eşti mulţumită de această rochie, o încurajă Kenzie.

– Este... este mult prea protocolară, tradiţională... romantică, regală... şi deprimant de pură. Eu vreau ca această nuntă să fie nunta mea şi nu a a rochiei îmbră-

cate de mine. Crezi că există o femeie pe lumea asta care să fie mulțumită de faptul că este admirată mai mult rochia cu care este îmbrăcată decât ea însăşi?

– Înțeleg ce vrei să spui. Dar acum spune şi ce propui?

– Poate ar trebui să fie ceva mai scurtă.

– Da, dar ar arăta ca o rochie obişnuită. Nu trebuie să uiți că nunta ta va fi o nuntă tradițională, va avea loc într-o catedrală şi va fi oficiată de un cardinal, un prinț al bisericii.

– Draga mea, dar nimeni nu mi-a interzis să fiu o prințesă revoltată, rebelă. Vreau să mă distrez, să mă simt bine la propria mea nuntă.

– Bine, sunt de acord cu tine, dar nu vreau să fiu eu făcută responsabilă de urmări. Spune cât de scurtă o vrei? Până la gleznă?

– Mai sus.

– Până la jumătatea gambei?

– Mai sus.

– Sub genunchi?

– Peste genunchi. Cinci centimetri peste genunchi.

– Cinci? exclamă Kenzie speriată. Glumeşti. Te rog, Zandra, spune-mi că glumeşti.

– Vreau ca această rochie să fie cu cinci centimetri mai scurtă, deasupra genunchilor.

– Am înțeles ce ai spus dar nu cred că este bine.

– Trebuie ca cineva să alunge vechile obiceiuri inutile.

– Dar nu cred că poți intra în catedrală cu picioarele goale.

– Nu am spus că voi intra cu picioarele goale. Vreau ciorapi de dantelă albă şi pantofi cu tocuri foarte înalte. Şi vreau să scăpăm şi de trena rochiei.

– Vei arăta ca un clopoțel de dantelă cu picioare.

– Da, cred că da. Dar va fi cu totul original.

– Ai dreptate.

– Şi eu sunt cel mai important personaj, draga mea, nu-i aşa? Spune, Kenzie, cât de scurtă poate să fie rochia?... atât?... şi mai scurtă?...

ȚINTA: INSTAURAREA TEROAREI LA BURGHLEY

În largul coastelor insulei Grand Abaco din arhipelagul Bahamas
12 februarie

După vânturile şi furtunile iernii din nordul Atlanticului, marea liniştită a Caraibilor semăna cu un mic lac într-o zi senină de vară.

Vasul Beatriz se afla în cea de a nouăsprezecea zi de când părăsise portul Marsilia la o sută douăzeci de mile depărtare de nordul insulei Grand Abaco. În acel moment căpitanul ordonă oprirea motoarelor.

Nori uriaşi şi pufoşi de culoare roz-purpurie pluteau ca nişte crizanteme uriaşe dând o strălucire aparte mării. Dar la bordul vasului Beatriz frumusețea peisajului trecea neobservată. Patru dintre membrii echipajului erau ocupați pe punte. O macara pentru marfă ridica din cala vaporului o barcă cu pânze, lungă de zece metri. Pe ea se vedea scris: Aloha Lady. Honolulu.

Căpitanul şi singurul său pasager priveau operațiunile de lăsare la apă a bărcii. Doi din membrii echipajului coborâră în barcă şi ridicară catargul şi pânzele.

Aloha Lady era încărcată cu provizii şi rezervorul pentru benzină era şi el plin, pentru a fi folosit în cazul în care vântul nu era suficient de puternic.

Căpitanul, un spaniol scund şi îndesat, cu tenul măsliniu, se întoarse spre pasagerul său:

– Deci ne despărțim, amigo.

– Da, căpitán. A fost o călătorie interesantă, spuse Donough Kildare, aruncându-i o privire rece.

Micile răni pe care şi le provocase în închisoare se vindecaseră şi îşi vopsise părul şi sprâncenele dându-le o nuanță blondă-alburie.

Căpitanul izbucni în râs:

– Interesantă?! Cred că o subestimezi, amigo!

Fiul căpitanului, un tânăr în vârstă de optsprezece ani, reveni pe vas urcând din barcă şi îi anunță că totul era pregătit pentru plecare.

– Adios căpitán, spuse Kildare calm.

– Adios amigo.

Secundul, un negru cu ten lucios şi capul ras, se apropie de căpitan privind cum Kildare cobora scara spre barca cu pânze.

– Continui să cred că ar fi trebuit să îl ucidem, spuse el cu glas calm.

– Nu ne-a făcut nici un rău. Dimpotrivă, am câştigat bani buni datorită lui.

– Nu am încredere în el, căpitán. Ochii lui sunt ochii morții.

– Silencio! Termină cu tâmpeniile tale voodoo! Ochii morții? Pleacă, Marcel, nu ai de ce să te mai temi!

Motorul bărcii cu pânze se puse în mişcare şi cei doi urmăriră plecarea acesteia până când se topi în lumina palidă a înserării.

„Poate că voi folosi banii câştigați pentru a mă retrage undeva într-o căsuță liniştită" gândea căpitanul.

O voce, cea a bucătarului grec, îl trezi din visare.

– Căpitán, tot detergentul a dispărut.

– Du-te şi mai ia altul din magazie.

– Dar erau patru cutii mari, pline...

– Dă-mi pace cu prostiile.

– Papá?

– Şi!

– Mi-a dispărut ceasul deşteptător din cabină.

– Şi nu ai ce face? Îl găseşti tu, mai târziu.

– Căpitán? strigă operatorul radio.

– Ce mai este?

– Toată aparatura e făcută praf.

– Reparăm tot ce s-a defectat când ajungem pe insula Grand Abaca.

– Căpitán? se plânse şi mecanicul.

– Ce mai este?

– Butoiul cu benzină pentru şalupă este gol.

– Du-te repede în camera maşinilor. Acum!

– Şi, căpitân.

O mână neagră, puternică îi prinse încheietura mâinii şi o voce şopti:

– Ascultă-mă căpitane. Se întâmplă ceva rău. Nu simţi?

Căpitanul îşi smulse mâna din încleştare şi intră în cabina cârmaciului, ridică telefonul şi comandă:

– Porniţi motoarele!

Curând puntea începu să vibreze şi auziră zgomotul atât de cunoscut al motoarelor diesel.

– Vezi? Eşti mai rău ca o...

Dar fraza rămase neterminată. O lumină orbitoare ţâşni spre cer şi o explozie infernală săltă vasul Beatriz de pe suprafaţa apei. Apoi se împrăştie în mii de bucăţi şi se prăbuşi din nou în apă.

Aflat la o distanţă de un sfert de milă, Donough Kildare admiră priveliştea. În locul unde cu puţin timp înainte se aflase Beatriz, nu mai era nimic.

– Bon voyage, spuse el încetişor.

Apoi îndreptă barca spre Fort Lauderdale.

45

Sâmbătă, 9 martie, era ziua în care se celebra căsătoria princiară. O zi cenuşie, rece. Prinţesa Sofia se trezi din cauza luminii fulgerelor şi a tunetelor. O ploaie nemiloasă lovea în ferestrele castelului Engelwiesen şi apele lacului păreau a fi în fierbere.

Sofia se ridică într-un cot şi îşi înghionti soţul.

Speriat, Erwein se ridică în capul oaselor, uitându-se în jurul său nedumerit. Apoi îşi aminti. Se aflau în dormitorul apartamentului situat la etajul doi, apartament în care Karl-Heinz le ceruse să se mute, fapt ce o făcuse pe Sofia, să se lamenteze zile în şir.

– Vezi? Ce ţi-am spus eu, Erwein? Este exact cum am bănuit eu. Ascută! Ziua cea mare va fi un dezastru.

– Da, iubito! Ai dreptate ca totdeauna.

Erwein se întinse la loc în pat şi adormi.

În jurul orei nouă, mulţumirea Sofiei se topise.

Furtuna trecuse şi vântul alungase norii de primăvară. Soarele urca pe cer strălucitor şi în zare vârfurile Alpilor se înălţau încă acoperite cu zăpadă.

Ceremonia urma să înceapă la ora două şi jumătate fix. La ora două fără cinci minute, Zandra se afla în reşedinţa rezervată mireselor din familia von und zu Engelwiesen şi nu dădea nici o atenţie lamentărilor contesei Fuchswalder şi ale baronesei Fröhlichasen. Acestea erau disperate pentru că se apropia ora ceremoniei şi Zandra nu părea hotărâtă să se îmbrace.

Deşi nu apăruseră nici cele trei mătuşi, Lady Josephiné, Lady Cressida şi Lady Alexandra, care probabil îşi

făceau ultimele retuşuri ale toaletelor, cele două nobile germane erau terorizate de ideea că Zandra încă nu era pregătită de plecare.

Kenzie, care venise şi ea la reşedinţa mireselor în aşteptarea Zandrei, era convinsă că cele trei doamne vârstnice nu aveau să se lase intimidate de punctualitatea germană.

Devenise deja nerăbdătoare şi se plimba prin salon fluturând mătăsurile rochiei cu care era îmbrăcată. Purta o rochie elegantă de culoare violet, în stil Empire, cu talia înaltă, cu o singură mânecă brodată cu fir de aur, şi pe cealaltă mână purta o mănuşă lungă, aurie.

De câte ori participa la nunţi era emoţionată şi agitată. Şi în acel moment toate emoţiile ei erau amplificate de faptul că nunta la care participa era o nuntă princiară, unde printre oaspeţi se aflau mulţi oameni de seamă care figurau în Who's Who'.

Sună soneria de la intrare şi de la etaj auzi glasurile celor două doamne devenind şi mai agitate. Cele două nobile erau specialiste în organizare de căsătorii, nunţi şi debuturi în înalta societate. Reuşita acelei nunţi avea să le aducă valuri de aprecieri, în vreme ce insuccesul le-ar fi adus ruina financiară.

Apăru o fată în casă şi deschise uşa celor două nou venite, două doamne îmbrăcate identic, purtând pălării mari, galbene, prinse cu câte un ac mare în faţă.

– Unde este mireasa? întrebă Dina scoţându-şi haina de culoare galbenă şi rămânând într-o rochie diafană, de culoarea lămâii.

Kenzie arătă spre etaj.

De sus se auzeau zgomote care dovedeau că cele două organizatoare îşi pierduseră complet calmul şi stăpânirea de sine.

– Dumnezeule! Ce zgomote?! se minună Becky.

– Contesa şi Baroana sunt îngrijorate din cauza Zandrei.

– Ca două demne doamne cu educație strict germană! După părerea mea, o mireasă chiar trebuie să se lase așteptată la propria nuntă, reflectă Becky cu voce tare.

Apoi privind în jurul său întrebă:

– Nu credeți că un pahar cu șampanie ar fi binevenit? Mai ales dacă avem în vedere și liturghia specială ce precede ceremonia.

Dina făcu semn fetei care le lua hainele și întrebând-o pe Kenzie dacă dorea și ea un pahar cu șampanie, ceru fetei trei pahare vorbindu-i ca unui copil lipsit de cunoștințe de limbă engleză.

Într-o limbă engleză perfectă, fata întrebă:

– Șampanie Dom Perignon sau Cristal?

– Cristal! ceru Dina și printre dinți spuse pentru sine:

– Dispari!

După care se întoarse spre Kenzie prefăcându-se că scormonea în memorie:

– Sunteți... domnișoara... Turner, nu-i așa?

– Chiar ea! răspunse Kenzie încercând să pară veselă.

În acel moment cele trei mătuși ale Zandrei apărură în capătul scărilor și cu mișcări precaute începură să coboare. Purtau pălării împodobite cu flori și Kenzie aprecie că cea aflată în frunte, Lady Josephiné, era cea mai interesantă dintre ele.

Lady Alexandra la cei optzeci de ani ai ei era cea mai vârstnică și cea mai firavă. Avea un chip plăcut, blând, purtând permanent o expresie uimită, care părea să spună că era și ea mirată că încă se mai afla în viață.

Lady Cressida avea un chip rotund ca luna, o expresie mongoloidă și o gură cu buze subțiri.

Toate trei erau îmbrăcate cu rochii înflorate, demodate și purtau câte un colier uriaș de perle gigantice.

– Z-Z-Zandra? strigă cu glas firav Lady Alexandra și privi împrejurul camerei:

– Zandra nu este aici Alex, aproape strigă Lady Cressida pentru a se face auzită. Zandra este încă la etaj. Unde ai pus proteza auditivă?

– Nu-mi place să apar în public cu ea, spuse cu mândrie bătrâna doamnă.

– Unde ai pus-o, Alex?

– Am ascuns-o.

În acel moment se aduse şampania.

– Gin? Minunat! se bucură Lady Alexandra ca un copil.

– Nu, Alex, este şampanie. Nu te necăji. Vei primi imediat gin.

– Dar Rudolf unde este? întrebă Lady Alexandra.

– Ai uitat? Este în spital.

– În spital? Dar cineva trebuie să o conducă pe Zandra la altar.

– Cred că o voi conduce eu, spuse mătuşa Josephiné.

– Of, of! Dacă bietul Ştefan ar mai fi trăit! se lamentă Lady Alexandra.

– Bietul Ştefan a murit din cauza băuturii, replică acru Lady Josephine. Dacă ar fi fost acum aici, ar fi fost de mult beat.

– Josie! încercă Lady Cressida să o liniştească.

Pe peronul din faţa casei se auziră copitele cailor şi baroana Frohlichasen se ivi în capul scărilor cu un aer preocupat.

– Vă rog, vă rog! Să ne ajute cineva!

Cele trei mătuşi priveau în jur cu seninătate, ca şi când ceea ce se întâmpla era de aşteptat.

– Vă rog... cineva să ne ajute?

Becky o privi pe Dina şi Dina privi spre Kenzie.

Aceasta, fără o vorbă, porni pe scări, în sus.

Zandra, încălţată cu ciorapi de dantelă albă şi doar cu slipul pe ea, stătea aplecată deasupra chiuvetei.

Nu înţelegea ce se întâmpla cu ea. Voia să se îmbrace şi simţise cum o cuprindeau valuri de căldură şi o infinită greaţă. Alergase în baie şi vomase, după care încercase să se liniştească stropindu-se cu apă rece, din belşug, pe faţă.

Se privi în oglindă şi rămase uimită de paloarea ei.

„Nervii mei cedează" îşi spuse ea.

Auzi o bătaie în uşă şi vocea lui Kenzie.

– Zandra? Te simți bine? Zandra? Vrei să mă laşi să intru?

– Imediat.

Zandra îşi clăti bine gura şi apoi se şterse cu prosopul. Descuie uşa atât cât Kenzie să se poată strecura înăuntru. Când dădu cu ochii de ea, Kenzie exclamă:

– Dumnezeule mare! Îndură-te de noi!

– S-a întâmplat ceva? întrebă baroana Fröhlichasen de cealaltă partea a uşii.

– Totul va fi bine! Lăsați-ne câteva minute singure. Aceasta este nunta Zandrei şi dacă va întârzia câteva minute nu înseamnă că trenurile nu vor mai circula normal.

Zandra se aruncă în brațele ei şi începu să plângă.

– Sunt teribil de înspăimântată.

– Nu ai nici un motiv de teamă.

– Dar îmi este teamă.

– De ce? Nu poți să treci cu bine de acest eveniment?

– Nu se pune problema să nu trec. Trebuie. Dar ți-am spus că am făcut o înțelegere. Şi nu pot să îl pun pe Heinzie într-o situație neplăcută.

– Zandra, te rog ascultă-mă. Plata datoriilor, o înțeleg. Dar sclavia a fost abolită. Spune-mi, îl iubeşti pe Heinzie?

– Ce dracu' vrei cu întrebarea asta?

– Vreau un răspuns sincer.

– Ei bine, dacă vrei să ştii, uneori cred că îl iubesc.

– Şi alte ori?

– Şi alte ori nu mai sunt sigură.

– Dar el te iubeşte?

– Aşa mi-a spus. Da.

– Dar tu nu eşti sigură.

– Kenzie, ce crezi tu despre mine? Nu sunt o vizionară.

– Ştiu, dar mai ştiu că nu este prea târziu să te răzgândeşti.

– Da, dar nu o voi face.

Zandra îşi şterse ochii şi privi în jurul său. Examinându-se în oglindă, exclamă:

– Dumnezeule! Arăt groaznic. Te rog ajută-mă să mă aranjez.

– Deci vrei să mergi la altar?

– Da, Kenzie, voi merge. A fost doar un minut de slăbiciune. Acum mă simt mult mai bine. Am avut nevoie să plâng puţin. Îţi mulţumesc pentru umărul oferit cu căldură. De fapt, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Zece minute mai târziu, Zandra era gata să apară înaintea oaspeţilor. Era strălucitoare, elegantă şi sigură pe sine. O imagine demnă de coperta revistei Bride.[1]

– Dumnezeule! Arăţi incredibil!

Zandra o îmbrăţişă cu căldură.

– Ce zici scumpa mea, vrei să le ajutăm pe contesă şi pe baroană să îşi recapete liniştea?

Piaţa din faţa catedralei respira un aer sărbătoresc. Mulţimea care se adunase era, în bună parte, formată din urmaşii celor care sute de ani la rând se adunaseră în acelaşi loc pentru a saluta caleştile şi trăsurile membrilor familiei von und zu Engelwiesen cu ocazia altor ceremonii asemănătoare.

În acel moment ziarişti şi reporteri de televiziune din mai multe ţări aşteptau cu nerăbdare să li se ofere un nou subiect strălucitor pentru ziarele sau canalele de televiziune pentru care lucrau.

O motocicletă a poliţiei în fruntea coloanei nesfârşite, formată din maşini Daimler şi Mercedes care aduceau oaspeţii, rudele, domnişoarele de onoare şi fetele cu flori.

Un grup de bărbaţi călare, îmbrăcaţi în uniforme din secolul nouăsprezece, urmau lungul şir de maşini.

În urma lor, într-o trăsură cu blazon, trasă de un singur cal, se afla Karl-Heinz.

Strigătele mulţimii izbucniră în piaţă.

---

[1] Bride (lb. engl.) = mireasă.

Trăsura era urmată de un alt grup de călăreți şi în spatele lor urma o trăsură mult mai elegantă.

Strigătele mulțimii se intensificară pentru că în acea trăsură se afla mătuşa Josephiné şi în fața ei, acoperită cu vălul de dantelă, se afia Zandra.

Când coborî din trăsură în fața catedralei, mulțimea se înfierbântă şi mai mult. Fotografii împingeau pentru a-şi face loc, în vreme ce polițiştii se luptau să mențină ordinea.

– Am întârziat! exclamă baroana. Toți oaspeții sunt aşezați şi cardinalul aşteptă. După cum ştii, tradiția cere ca până la terminarea liturghiei mireasa să aştepte în locul rezervat corului.

Spunând acestea, le conduse pe Zandra şi pe mătuşa Josephiné arătându-le unde trebuiau să aştepte.

Imediat ce mireasa şi cei care o însoțeau îşi ocupară locul, băieții din cor începură un imn, acompaniați de orgă.

Kenzie se afla în stânga Zandrei şi privea cu atenție în jurul ei.

Lady Josephine, aflată în dreapta, stătea dreaptă şi țeapănă ca o profesoară de modă veche. Alături de ea, Lady Cressida zâmbea pierdută în gânduri.

După ceremonie, cei opt sute de oaspeți porniră spre lacul Engelwiesen, duşi de o mare de limuzine şi autobuze. La malul lacului erau preluați de zeci de ambarcațiuni care îi transportau la Schloss Engelwiesen.

În holul oglinzilor, tinerii căsătoriți primeau oaspeții, fiecare dintre aceştia fiind anunțat în mod protocolar de un majordom.

Becky, la brațul lordului Rosenkrantz, trecea dintr-o cameră în cealaltă, admirând tavanele, criticând ceramica, controlând fiecare colțişor.

Copiii verişoarelor alergau printre oaspeți, plini de bucurie că se puteau juca, uitând de manierele elegante.

Prințesa Sofia, îmbrăcată în negru, de parcă ar fi fost în doliu, privea cu ochi răi întreaga adunare.

Erwein, înțelept, dispăruse din calea ei.

Dina plutea într-o stare de euforie, plănuind cum să îl determine pe Robert să îi cumpere un castel în Franța. Lady Alexandra adormi într-un fotoliu şi fu purtată cu totul până la etaj unde fu aşezată în pat. Kenzie îl cunoscu pe vărul Zandrei, Adrian, de curând divorțat şi ținu piept paharelor cu şampanie oferite de acesta ca şi avansurilor sale erotice.

Karl-Heinz şi Zandra continuau primirea oaspeților şi felicitărilor întrebându-se câte mâini strânseseră şi câte persoane salutaseră până în acel moment.

În cele din urmă se îndreptară toți spre sufrageria uriaşă. Aici, ca şi în camerele alăturate, fuseseră aranjate o sută de mese rotunde, fiecare cu câte opt locuri.

Tortul era o fantezie culinară, decorat cu dantelă din zahăr şi trandafiri albi în număr de peste o mie.

Mireasa şi mirele tăiară prima felie şi se destupară sute de sticle cu şampanie.

După masă, orchestra începu să intoneze valsuri şi fox-troturi.

Kenzie îi privea pe miri dansând un vals şi se întreba care erau sentimentele Zandrei în acel moment.

Mai târziu, minunate jocuri de artificii îi atraseră pe oaspeți în curtea castelului.

După ce şi jocurile de artificii luară sfârşit, tinerii căsătoriți se urcară într-un elicopter.

Contesa şi baroana erau mulțumite. Nunta fusese un succes. Majoritatea oaspeților mai rămaseră încă multe ore bând peste măsură. Copiii adormiră epuizați şi Sofia porni în căutarea lui Erwein.

Kenzie, care prinsese buchetul miresei, făcut din trandafiri mici albi şi din lăcrămioare, stătea în fața unei ferestre întrebându-se visătoare cine avea s-o conducă şi pe ea la altar. Şi mai ales, când?

46

În ziua următoare, Kenzie zbură spre New York. Imaginile de basm ale nunții Zandrei rămăseseră în urma ei. Călătoria nu mai era la fel de plăcută ca atunci când venise spre Europa în compania Zandrei. Băuseră şampanie şi îşi juraseră prietenie veşnică, indiferent care aveau să fie drumurile lor în viață. Depănaseră amintiri, plânseseră şi râseseră împreună.

Întoarcerea o făcea într-o dureroasă singurătate, care deveni cotropitoare în momentul în care intră în apartamentul său.

Era atât de tăcut!

Îi lipsea Zandra. Îi lipseau micile lor petreceri nocturne când stăteau de vorbă ore în şir. Nu mai avea cu cine să se certe pentru a intra în baie dimineața şi nici nu mai avea cu cine să facă schimb de farduri.

Trebuia să se obişnuiască să trăiască, din nou, singură. Deschise valiza şi începu să scoată toaletele. Luă rochia pe care o purtase ca domnişoară de onoare şi o puse pe un umeraş amintindu-şi cuvintele Zandrei:

„Am ales această rochie pentru că este foarte potrivită în multe ocazii deosebite. M-am gândit că ar fi bine să o poți purta şi altă dată".

Cuvintele ei continuau să îi răsune în urechi şi îi amintiră din nou cât de goală şi lipsită de sens era viața ei.

„Am douăzeci şi opt de ani şi sunt încă singură. Şapte ani din viață i-am dăruit vechilor picturi şi desene. Şi ce am primit în schimb? Am doi iubiți, din care nici unul nu este dornic să aibă o relație serioasă şi de lungă durată".

Nu avea pe nimeni şi se simţea îngrozitor de singură. Termină de despachetat şi puse valiza la locul ei, după care intră în bucătărie pentru a-şi pregăti un ceai Earl Grey, o altă moştenire lăsată de Zandra. În timp ce se învârtea prin bucătărie, lăsă robotul telefonului deschis pentru a asculta mesajele primite. Erau mesaje din partea lui Charley şi a lui Hannes peste care trecu în grabă. Apoi urmă un mesaj din partea domnului Spotts:

– Bună Kenzie. Sunt eu, Dietrich A. Spotts. Adun în mine razele soarelui din acest stat însorit şi tocmai am vorbit cu cineva, care mi-a vorbit despre altcineva... ei bine, mai pe scurt, este vorba despre locul care am aflat că a rămas liber la Burghley, în serviciul vostru. Există o tânără femeie, pe nume Annalisa Barabino care a studiat cu Fiorentino, la Ambrosiana şi a lucrat la Uffizi. I-am spus să ia legătura cu tine".

Şi cu asta mesajul domnului Spotts se încheia. Urma un alt mesaj. O voce de femeie cu un puternic accent străin spunea:

– Bună ziua. Sunt Annalisa Barabino, domnişoară Turner. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă. Domnul Spotts mi-a spus că va lua legătura cu dumnea-voastră...

Kenzie opri aparatul şi derulă banda mai departe, hotărâtă să asculte mesajul mai târziu.

O voce familiară, vocea tatălui ei:

– Bună, iubito! Ce face fetiţa mea? Am sunat pentru că am vrut să îţi spun la mulţi ani...

Kenzie apăsă butonul şi opri aparatul. Abia în acel moment îşi aminti brusc. Era ziua ei. Împlinise douăzeci şi nouă de ani.

Din nou nenorocita de maşină! La dracu' cu blestemata de maşină!

Charlie fumega întorcându-se de la cabina telefonică aflată în barul Live Bait pe Strada 23.

– Nu-mi răspunde decât nenorocita de maşinărie!

Se prăbuşi în scaunul său, răsturnă cana cu cafea şi îşi aruncă privirile spre tinerele modele cu picioare lungi şi frumoase, etalate în jurul barului.

– Ştii ce mi-ar place?

– Nu! Spune!

– Să mă întorc în timp. Ca în „Maşina timpului" sau „Înapoi în viitor".

– Şi de ce ai această dorinţă?

– Pentru că aş putea să pun mâna pe căcăciosul care a inventat maşina. I-aş stoarce ultimul strop de viaţă din el mai înainte de a inventa această nenorocită de maşină de răspuns la telefon.

Charley îşi înghiţi berea şi se şterse la gură cu mâneca hainei.

– Gândeşte-te şi la alarmele maşinilor. De câte ori nu te-au trezit din somn? Crimă făcută în legitimă apărare. Orice juriu m-ar achita!

Îşi termină berea şi făcu semn chelneriţei.

– Hai să plecăm, îi propuse Hannes. Este târziu şi am băut amândoi destul.

– Nu începe să mă baţi la cap. Mai vreau să beau ceva. Încă două, strigă Charley. Una pentru mine şi una pentru prietenul meu.

– Hai, Charley, nu trebuie să...

– Taci! Gata! Nu începe să te văicăreşti ca o nevastă! N-ai de dat nici un telefon?

– Ba da, spuse Hannes.

Hannes îşi făcu loc printre mese şi se opri în faţa telefonului. Vârî mâna în buzunar şi scose o fisă pe care o introduse în aparat, apoi începu să formeze numărul.

Brusc, în spatele său cineva apăsă în furca aparatului şi moneda i se restitui.

Hannes se întoarse surprins, cu receptorul în mână.

Charley îl privea furios.

– Nemernic, nenorocit!

Hannes îl privea nedumerit.

– Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

– Hai să ieşim din bar.

– De ce? întrebă Hannes agățând receptorul la locul lui.

– De ce? Ştii foarte bine de ce, nemernicule, lepădătură.

Hannes îl privea din ce în ce mai nedumerit.

– Chiar nu înțeleg ce se întâmplă. Poate îmi spui tu.

– O sunai pe ea! țâşniră cuvintele de pe buzele lui Charley.

– Da?

– Dar tu pe cine dracu' crezi că am sunat eu? izbucni Charley.

În jurul lor conversația încetase şi liniştea era deplină. Doi bărbați voinici se ridicară de la bar unde stătuseră de vorbă cu câteva fete. Hannes simți că pentru câteva momente atenția tuturor fusese îndreptată asupra lor. Charley în schimb nu mai vedea nimic în jurul lui. Era turbat de furie. Temperamentul lui italian înfierbântat şi sentimentul lui de posesiune îl împingeau înainte.

– De ce nu-ți cauți o femeie care să fie numai a ta? Sau crezi că este mai plăcut să le furi pe ale altora? Te face să te simți bărbat cu adevărat?

Hannes continua să îl privească şi părea că încetul cu încetul începea să înțeleagă ce se întâmpla. În acel moment tensiunea ce pusese stăpânire pe el păru să se domolească.

– Despre Kenzie e vorba? Te mai vezi cu ea? întrebă el mirat.

– Da. Întrebi ca şi când nu ai şti, spuse Charley agresiv.

– Nu am ştiut. Am crezut că totul s-a terminat între voi în noaptea aceea. De ce nu mi-ai spus?

Spunând acestea, îi întoarse spatele lui Charley făcând un pas înainte.

Dar Charley încă nu încheiase socotelile cu el. Se aruncă asupra lui şi îl lovi puternic de perete.

– Ascultă, lepădătură, crezi că te voi lăsa să pleci când vrei tu?

Brațul drept al lui Charley se pregăti să lovească, dar Hannes pară lovitura prinzându-i mâna.

– După cum vezi, nu suntem egali. Propun să luăm loc şi voi încerca să îți alung aburii beției. Putem apoi discuta ca doi gentlemani.

– Tu? Gentleman? Ce ştii tu despre gentlemani? spuse Charley scuipând.

– Termină, Charley! Nu vreau să te văd rănit.

– Eu? Rănit? Mă faci să râd.

Furia păru să îl părăsească pe Charley, care se îndepărtă de Hannes.

– Îți pot face rău. Crede-mă! Încă n-ai aflat ultimul meu cuvânt!

Charley se întoarse şi porni spre uşă. Cei aflați în bar se strânseră făcându-i loc să treacă. Un oftat general de uşurare păru să se ridice din rândul celor prezenți. Cei doi bărbați voinici îşi ocupară locurile din fața barului. Cineva izbucni în râs şi conversația se reluă.

Hannes ajunse la concluzia că era mai bine să plece. Se opri lângă masa la care stătuseră, puse câteva bancnote pe ea şi se îndreptă spre ieşire.

– Hei, amice? strigă unul din solizi. Frumos ai parat lovitura. Spune-mi şi mie cum faci?

– Nu cred că ți-ar plăcea să ştii.

– Poate că ai dreptate.

– De ce nu mai rămâi câteva minute? Lasă-l să se răcorească bine şi apoi poți pleca liniştit.

– Nu mi se va întâmpla nimic rău, spuse Hannes ieşind.

Dar avea să fie cu totul altfel. Nasul îi sângera şi ochiul era umflat când urcă scările din fața casei în care locuia Kenzie.

Se propti de sonerie.

– Cine este? întrebă Kenzie în interfon.

– Hans.

– Abia am venit din Europa. Nu putem amâna?

– Te rog. S-a... întâmplat ceva.

Urmă o pauză şi uşa se deschise. Kenzie aştepta sus în capul scărilor aplecată peste balustradă. Când îl văzu clătinându-se se grăbi să coboare.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? întrebă ea ajutându-l să urce treptele.

– Du-mă sus. Te rog! abia reuşi să spună.

Îl ajută şi, după ce intrară în apartament, încuie toate cele cinci broaşte ale uşii.

– Cine te-a bătut?

– Nu cred că...

– Termină Hans! Charley, nu-i aşa?

– Las-o baltă!

– Hai cu mine în baie să te curăț. Arăți mizerabil. După aceea am să te rog să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat, spuse ea cu un ton autoritar.

Când Kenzie opri alarma ceasului, era ora şapte şi treizeci de minute. Nu se simțea în stare să se ridice din pat. În cap avea nişte dureri care păreau să fie produse de ciocane. Era deprimată şi epuizată după noaptea petrecută jucând rolul lui Florence Nightingale.

„Am început să îmbătrânesc" îşi spuse ea.

Se simțea tentată de ideea de a suna şi de a anunța că era bolnavă. Apoi se răzgândi. Lipsise joi şi vineri pentru a lua parte la nunta Zandrei şi Arnold Li rămăsese singur în tot serviciul. Probabil că în cele două zile se adunase un munte de lucrări. Nu era corect din partea ei să lase toată munca pe umerii lui. Oftând, se târî din pat, îşi făcu un duş şi reuşi să ajungă la timp la serviciu.

Arnold Li se afla deja în birou şi o salută călduros:

– Îți ofer un prânz minunat dacă îmi povesteşti cu amănunte cum s-a desfăşurat nunta Zandrei.

– Promit, zâmbi Kenzie.

Înghiți două aspirine odată cu cafeaua şi trecu la treabă.

La ora zece şi cincisprezece minute Bambi deschise uşa şi spuse din prag:

– Salut, copii!

– Salut! murmură Arnold fără să ridice capul.

– Salut! spuse şi Kenzie, întorcându-se spre uşă.

– Mă bucur că te-ai întors. Cei de la Personal au dat un anunț în ziar pentru ocuparea postului Zandrei şi azi au şi sosit câțiva solicitanți. I-aş fi intervievat chiar eu, dar trebuie să merg la coafor. Nu te superi dacă te ocupi tu de ei?

– Bineînțeles că nu! zâmbi Kenzie, deşi îi era foarte greu să facă un asemenea gest. Cu trecerea timpului, disprețul ei față de Bambi se amplificase.

– Minunat! Ştiam că nu mă vei refuza. Şi încă ceva, te rog! Una dintre solicitantele postului arată ca un cățel. Este limpede că nu este potrivită pentru a lucra la Burghley, înțelegi ce vreau să spun?

Kenzie dădu din cap şi zâmbi până când simți o durere.

– Totul depinde de tine, o preveni Bambi. Poți să lucrezi în biroul meu.

Cu această invitație, încheie discuția şi închise uşa în urma ei.

– Totul depinde de tine, o imită Arnold. Trebuie să merg la coafor.

– Încetează, Arnold. Trebuie să îmi păstrez calmul pentru ceea ce urmează.

– Dar ai grijă să nu angajezi un cățel. Ne trebuie persoane potrivite pentru Burghley, continuă Arnold.

Kenzie, în acest timp, căută nişte fotografii colorate din care culese câteva şi apoi îl rugă pe Arnold să coboare ia depozitul din subsolul clădirii şi să îi aducă vreo câteva pânze. O sună pe secretara de la recepție şi auzind că era vorba de opt candidați, înțelese că prânzul ei dispăruse. Urma să îi ofere o cină lui Arnold.

Se îndreptă spre biroul lui Bambi şi sună din nou, anunțând secretara că putea să trimită primul candidat. Şapte dintre candidați păreau educați, bine crescuți, isteți şi flexibili. Vârstele lor variau între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani. cele cinci femei erau atrăgătoare, îmbrăcate corect şi fardate perfect. Cei doi bărbați erau atrăgători şi purtau costume elegante. Fiecare dintre

candidați lucrase pentru o casă de licitație sau pentru o galerie de artă şi citind despre activitatea lor anterioară Kenzie fu încântată. Şi pentru că nu se putea încrede numai în ceea ce scriau candidații, le prezentă fotografiile şi pânzele. Toți candidații interpretară greşit cel puțin două mostre care nu erau deloc greu de expertizat. Şi dintre fotografiile care reprezentau mostre ale trăsăturilor de penel ale diferiților pictori, fură interpretate greşit foarte multe. Kenzie era dezamăgită. Nu putea angaja pe nici unui dintre ei.

Sună la recepție şi rugă să i se trimită şi cel din urmă candidat.

Mai înainte de apariția acestuia, auzi la uşă o buşitură. Când deschise pentru a vedea ce se întâmplase, găsi o femeie în genunchi adunând un vraf de hârtii şi de cărți.

– Vă rog să mă scuzați, murmură femeia tremurând de emoție.

– Nu face nimic. Pot să vă ajut?

– Nu, nu. Mulțumesc. Sunteți... domnişoara Turner? Am venit pentru postul liber.

Femeia intră în birou la invitația lui Kenzie şi puse cărțile pe un scaun. Pentru a o descrie cu un cuvânt blând, Kenzie îşi spuse că era searbădă. Avea înălțime mijlocie, un ten urât, pătat, un păr ca de şoarece prins într-un coc la spate; purta ochelari cu rame mici şi înguste şi nu era deloc fardată.

Hainele atârnau pe ea şi păreau a fi cu două numere mai mari decât era firesc. Din mânecile lungi şi largi ale hainei nu îi ieşeau decât vârfurile degetelor, ale căror unghii erau mâncate până în carne.

„Dumnezeule mare!? Oare cum voi ieşi din această încurcătură? Cum de trimisese domnul Spotts un asemenea personaj?"

Cerându-i un curriculum vitae, o invită să ia loc. Femeia căută în geanta mare de umăr şi scoase o foaie de hârtie şifonată şi pătată cu grăsime şi o dădu lui Kenzie, cerându-şi scuze cu un zâmbet umil.

– Nu-i nimic! Vă rog să mă lăsați să citesc şi pe urmă putem sta de vorbă. Numele este...

– Annalisa Barabino.

– Da, da. Îmi amintesc!

În ciuda aspectului, activitatea femeii părea impresionantă. Annalisa trecu toate probele cu succes şi dovedi cunoştințe enciclopedice în domeniul artei.

Kenzie o privea şi bătea ritmul cu degetele în birou.

– Este ceva în neregulă? întrebă Annalisa.

„Da, totul" gândea ea.

– Este vorba despre... să spunem, imaginea dumneavoastră...

– Imaginea...

– Am o idee! Arnold, vino urgent! spuse ea după ce ridică receptorul telefonului.

– Ce s-a întâmplat?

– Eliza Doolittle are nevoie de Profesorul Higgins, spuse ea arătându-i-o pe Annalisa.

– Atrăgătoare propunere!

– Da, mai ales dacă ai în vedere că nu mai putem servi prânzul împreună. Dar te invit la cină.

– De ce nu ai spus aşa de la început?

Când Annalisa şi Arnold se întoarseră, Kenzie nu îşi credea ochilor. O femeie total schimbată intră în biroul ei. Purta un costum albastru, elegant, şi o bluză albă, în timp ce în jurul gâtului îi atârna o eşarfă colorată. Părul era tuns şi coafat elegant şi chipul strălucea fardat perfect. Până şi vechii ochelari dispăruseră.

– La naiba, exclamă Kenzie.

– S-a întâmplat ceva rău? se sperie Annalisa.

– Nu, nu! Dimpotrivă. Arnold cum ai reuşit?

– Mai întâi ne-am ocupat de problemele esențiale, spuse el arătându-i pungile cu cumpărături. Trei costume, trei bluze, patru eşarfe, poşeta şi pantofii. Totul în valoare de treisute cincizeci de dolari.

– Data următoare când voi merge la cumpărături, te iau cu mine.

– Apoi ne-am ocupat de păr şi de machiaj. Am luat şi câteva mostre de parfum şi un set de unghii. Şi am obținut ceea ce vezi.

– Şi ochelarii bunicii?

– Îi foloseşte numai la citit. Am convins-o să cumpere unii cu ramă elegantă. Ce părere ai de pantofi? Eleganți, nu-i aşa? Exact ceea ce trebuie pentru Burghley.

Bambi intră în birou şi îi privi pe cei trei:

– Salut! Ce se întâmplă aici?

– Aceasta este Annalisa Barabino, cea care o va înlocui pe Zandra.

Bambi o privi pe Annalisa examinând-o cu atenție:

– Merge. Slavă Domnului! Nu te-aş fi iertat niciodată dacă ai fi făcut alegerea greşită şi ai fi angajat cățelul.

Vocea de la celălalt capăt al firului îi dădu fiori lui Kenzie.

– Domnişoară Turner? Mă auziți?

Da, răspunse Kenzie fără vlagă. Spuneți vă rog!

– Ştii cu cine vorbeşti?

– Da, repetă ea ca un robot. Domnişoara Po...

– Te rog, nu! Niciodată, dar absolut niciodată să nu îmi rosteşti numele. Poți să mi te adresezi spunându-mi domnişoara P. este limpede?

– Da, domnişoară P. Este clar.

– Perfect. Am câteva lucrări de vechi maeştri şi doresc să le evaluez.

– Şi când doriți să aibă loc operațiunea?

– Mâine după-amiază. La ora trei fix.

– Perfect, domnişoară. Atunci voi veni mâine la ora trei.

– Minunat. Te voi aştepta.

– Abia aştept...

Dar Lila Pons închisese deja telefonul.

– ...Să vă întâlnesc mâine, spuse Kenzie încet pentru sine.

47

Insula capriciilor are un nume şi numele ei este Mustique. Un smarald într-o mare turcoaz situat în largul arhipelagului Grenadines aflat la o sută douăzeci şi două de mile vest de Barbados. O insulă mică şi deosebit de preţuită. Pe insulă există numai două hoteluri, un bar şi în jur de şaizeci de reşedinţe particulare. Turiştii sunt descurajaţi aflând că nu sunt primiţi pe insulă şi aprobarea pentru ancorarea vaselor este greu de obţinut.

Este o insulă particulară şi numai marile personalităţi ale lumii ca Prinţesa Margareta, Mick Jeggar, Lordul Glenconor, Contele de Lichfield şi David Bowie sunt bineveniţi. Într-o lume care devine tot mai neîncăpătoare, o oază de solitudine este preţuită şi constituie un lux. Fanteziile arhitectonice, cedrii înalţi, iasomia şi dealurile înverzite ale insulei sunt un lux preţuit de cei mai bogaţi muritori.

Zandra şi Karl-Heinz îşi petreceau luna de miere în acel pământean Eden.

Înălţimile lor serenisime ocupau vila Neptun, o construcţie imitând un templu, cu numeroase coloane şi înconjurată pe trei părţi de apa piscinei. Iasomia şi iedera învăluiau clădirea în culori şi arome de vis. Statui de marmură se ridicau în jurul piscinii reprezentându-l pe Neptun, sirene, delfini, fauni, centauri, diverse zeităţi ale apelor şi multe alte fantezii ale secolului al optsprezecelea.

Chiar la poalele dealurilor pe care se înălţa vila, într-un golf mic, se afla un iaht alb. În acea după-amiază liniştită a lunii martie, briza mării era calmă şi cerul era perfect

senin. Insulele vecine se vedeau în zare, asemănătoare unor balene plutind în apele calme ale oceanului.

Aflată pe un şezlong la umbră, Zandra privea spre linia orizontului.

– Ceea ce îmi place foarte mult aici este lipsa ferestrelor. Îți oferă posibilitatea să te bucuri de toate frumusețile aflate în jurul tău, fără nici o oprelişte. Umbră, adieri de vânt, verdeață... Dragul meu, acesta este paradisul, nu-i aşa? Ah, scuză-mă! Am uitat mutarea!

Aflată în fața tablei de şah, Zandra se lăsase furată de frumusețea peisajului.

Karl-Heinz o privea zâmbind şi o asculta, gândindu-se că pentru el nu exista imagine mai plăcută decât a ei. Ar fi putut să o privească numai pe ea, toată viața şi tot nu ar fi fost suficient pentru el. Prezența ei îi umplea sufletul de o bucurie aurie, de o strălucire de vis. Înțelegea, în sfârşit, de ce poeții îndrăgostiți scriau versuri atât de luminoase, de strălucitoare.

– Heinzie, nu am nici cea mai mică plăcere să joc şah. Nu am răbdare să termin partida şi nici nu mă interesează să câştig. Îmi pare rău!

Luă o piesă, o mută plictisită şi apoi rupse o crenguță de caprifoi înflorit cu care începu să se joace mirosind-o.

– Heinzie, nici tu nu te concentrezi la joc.

– Te vei murdări cu polen pe nas, o avertiză el urmărindu-i jocul.

– Cred că m-am şi murdărit, nu-i aşa?

– Da, eşti minunată pictată cu galben.

– Dacă îți place, voi rămâne aşa. Ca un băiat năzdrăvan.

Izbucni în râs şi se ridică lovind în mod intenționat tabla de şah. Piesele se împrăştiară pe jos şi mai înainte ca el să ştie ce se întâmplă se trezi smuls de pe scaun.

– Dragul meu, nu trebuie să jucăm şah, nu-i aşa? Nu într-o zi minunată cum este aceasta. Mai bine hai să înotăm.

– Bine, cum vrei tu. Mă întorc imediat.

– Heinzie, unde vrei să pleci?

– Să îmi aduc un costum de baie.

– Dumnezeule! Pentru ce îți trebuie? Nu fi atât de pudic! Servitorii nu ne pot vedea şi nici echipajul iahtului, aşa că nu înțeleg de ce ai nevoie de costum.

Karl-Heinz o privea uimit, dar Zandra nu ceda:

– Şi eu sunt soția ta, dacă mai ții minte.

– Da, sigur că țin minte, spuse el abia şoptit.

Cu o singură mişcare, Zandra îşi scoase rochia lungă, subțire şi îşi scutură părul. Rămase goală şi mândră în fața lui. Karl-Heinz îşi pierdu respirația.

– Hai, vrei sau nu să te dezbraci? Vrei să te ajut eu?

Privindu-l adânc în ochi, îi trase tricoul cu care era îmbrăcat şi îi desfăcu şnurul şortului de mătase. Apoi îi întoarse spatele şi porni spre piscină. O urmări şi o văzu ajungând pe marginea bazinului. Ridică mâinile şi se aruncă în apă. Ieşi la suprafață şi strigă veselă:

– Hei, ce mai aştepți? Vino! Apa este minunată.

Dezbrăcându-se de şort, Karl-Heinz se îndreptă spre bazin şi se aruncă şi el în apa albastră.

Înotă pe sub apă şi ieşi la suprafață chiar lângă Zandra.

– Ei, cum ți se pare?

– Nu e rău!

– Nu e rău?! Ce vrei să spui? întrebă Zandra şi îi aruncă apa în față lovind-o cu latul palmei. Înnotă pe sub apă şi se aruncă în spatele lui scufundându-l.

Karl-Heinz ieşi la suprafață gâfâind:

– Nu e frumos ceea ce faci.

– Şi ce dacă? spuse Zandra depărtându-se.

Era greu să reziste în fața dorinței sale de joacă, aşa încât porni în urmărirea ei. Văzându-l venind spre ea, se prefăcu speriată:

– Aha! Deci te temi!

– Crezi? De ce m-aş teme?

– De mine.

– De tine? De ce?

O prinse. Nu ştia dacă ea încetinise ritmul pentru a se lăsa prinsă sau dacă fusese o întâmplare.

– Din cauza asta, spuse el şi prinzând-o o lipi strâns de el.

O strânse în braţe şi începu să o sărute cu înflăcărare. Zandra simţea bătăile inimii lui şi îi răspunse cu aceeaşi înflăcărare. Se lăsară în voia apei îmbrăţişându-se şi sărutându-se.

Se scufundară şi când simţiră că li se tăia respiraţia se ridicară din nou la suprafaţă.

– Vino! spuse Karl-Heinz şi se îndreptă spre marginea piscinei.

Nu era nevoie de mai multe cuvinte şi Zandra îl urmă purtată de o dorinţă necunoscută ei până în acel moment.

48

– La ora trei fix, spusese domnişoara P. Kenzie sosi la intersecția dintre First Avenue şi Strada 51 cu douăsprezece minute mai înainte de ora fixată.

Intră într-un gang şi îşi schimbă ghetele Reebok, încălțând o pereche de pantofi eleganți, cu toc.

Apropiindu-se de River House observă expresia cercetătoare a portarului care o urmărea prin uşa de sticlă groasă. Trecu prima probă cu bine pentru că odată ajunsă în fața uşii, acesta o deschise larg. Pe un semn scris cu litere mari se putea citi: „Toți vizitatorii trebuie anunțați" şi se pare că era o lege care se referea la orice vizitator, indiferent cine era el.

– Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă?

Omul era acelaşi care o întâmpinase şi la precedenta vizită.

Kenzie zâmbi cât mai cuceritor posibil.

– Am o întâlnire cu domnişoara P. la ora trei fix.

– Şi ce vă face să credeți că aici locuieşte o domnişoară P.?

Vocea lui era impersonală, ca şi expresia chipului său.

– Pentru că m-a sunat ieri şi am vorbit cu ea personal.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa. Poate îți aminteşti de mine. Am mai venit o dată. Sunt din partea casei de licitație Burghley. Iată cartea mea de vizită.

– Nu este nevoie. Cum vă numiți?

– Turner. MacKenzie Turner.

Omul se îndreptă spre telefon şi Kenzie privi în jurul său cu atenție.

– Sunt Artie de la parter. Aici se află o domnişoară Turner. De la Burghley. Pretinde că ar avea o întâlnire cu domnişoara P.... da... da... exact.

Kenzie îl privea cu atenție, dar chipul lui rămase de piatră.

– Ei, cum este? K.G.B.-ul îmi permite să intru?

– Nu. Îmi pare rău.

– Ce spui? întrebă ea neîncrezătoare.

– Menajera m-a informat că domnişoara P. este la Klosters. Pe undeva prin Franța.

– În Elveția, poate. Când a plecat?

– Nu ştiu, doamnă. Cred că nu eram de serviciu în acel moment.

– Dar am vorbit cu ea ieri.

– Nu ştiu nimic, doamnă. Poate mai încercați şi altădată.

– Altădată? Când, altădată? Am fost chemată aici!

– Poate ar fi trebuit să telefonați mai înainte.

– Să telefonez? Dar ea m-a chemat. Nici nu ştiu numărul de telefon.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Vă rog, doamnă!

Spunând acestea, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Chipul lui rămăsese la fel de impersonal ca la începutul conversației.

– Ascultă... este foarte important, încercă Kenzie. Poate că este vorba de o neînțelegere. Pot să folosesc telefonul?

– Este interzis străinilor! spuse omul realmente şocat, îndreptându-se spre telefon hotărât să îl apere cu prețul vieții.

– Atunci mai sună o dată.

– Nu se poate, doamnă.

– De ce nu? întrebă Kenzie nedumerită.

– Pentru că avem ordine stricte. Locatarul apartamentului nu poate fi deranjat cu mai mult de un telefon pentru un vizitator. Nu se face nici o excepție. Niciodată.

– Cred că în condiții extreme...

– Nu există aşa ceva, doamnă. În nici un caz atunci când este vorba de apartamentul 5C.

Kenzie reținu numărul apartamentului, sperând că poate, în viitor, avea să-i fie de folos.

– Şi eu acum ce fac? întrebă ea.

– V-am mai spus.

– La dracu'!

– Îmi pare rău, doamnă, dar avem reguli stricte de care trebuie să ținem seama.

Porni spre uşă ca o vijelie, atât de repede încât portarul abia avu timp să ajungă înaintea ei pentru a deschide.

Depărtându-se de clădire, ridică privirile şi le îndreptă spre etajul cinci, spre acea fereastră care îi atrăsese atenția cu ocazia primei vizite.

Şi acolo, sus, văzu din nou imaginea aceea...

„Klosters... la dracu'..."

Lila Pons. Ea era. Purta un turban, ținându-şi unul din coate în podul palmei, în timp ce fuma. Mai înainte ca, Kenzie să poată zări şi alte amănunte, imaginea dispăru.

„Bâlciul s-a încheiat..." murmură ea furioasă.

49

– Ce dracu' s-a întâmplat cu cafenelele de altădată? întrebă Charley cu un aer trist.

Era vineri, spre seară, şi se afla împreună cu Kenzie într-un bar, ca multe altele, apărute ca ciupercile după ploaie pe Second Avenue.

– Cafeaua nu mai este la fel de bună ca altă dată, îi răspunse Kenzie.

Aceasta stătea pe un scaun înalt la bar şi mânca o prăjitură, când din când în când din ceaşca cu cappuccino aflată alături.

– Acest oraş are nevoie de o lege nouă privind cafenelele-bar.

– Am ştiut totdeauna că voi, italienii, preferaţi cafeaua bună.

– Da, dar cafeaua bună n-ar trebui să coste trei dolari.

– Prăjitura este divină, spuse Kenzie mestecând încet.

– Aşa şi trebuie, dacă avem în vedere preţul.

– Charley, te rog încetează! Vreau să savurez în linişte surplusul de calorii. Hai mai bine să schimbăm subiectul.

– Bine, de acord. De ce m-ai adus aici? Spuneai că vrei să discutăm ceva anume.

– Exact.

– Atunci, spune ce ai de spus.

– Există femei care se simt încântate să vadă în jurul lor bărbaţi cu apucături din Cromagnon, spuse ea limpede. Dar tu trebuie să ştii că eu nu mă număr printre ele.

– Ce tot spui?

– Vorbesc despre bătăi... cu pumnii. Ca cele din curtea şcolii. Nu vrei să ieşim afară, prietene? De lucruri din acestea.

– Kenzie, ce dracului tot mesteci?

– Vorbesc despre temperamentul tău şi despre nebunia geloziei. Vorbesc despre forţă şi violenţă fizică.

– Provocate de mine?

– Ai auzit bine.

– Da, dar aş fi înţeles şi mai bine dacă ai fi vorbit cât mai limpede şi pe înţelesul meu.

– Ei bine, mă referam la bătaia ta cu Hannes.

– Da, da... Înţeleg. Ai ars lumânarea la ambele capete.

– Charley! E treaba mea cu cine mă întâlnesc. Nu ai nici un drept să cotonogeşti o persoană cu care mă întâlnesc eu.

– Ce-ai spus? întrebă el de-a dreptul uimit.

– Lasă masca inocentă! Ştim amândoi foarte bine ce ai făcut.

– La dracu'!

– Te rog nu ridica tonul! Este şi aşa destul de greu... felul cum l-ai lovit pe Hannes...

– Ce-am făcut? Dumnezeule! Kenzie?! Cine ţi-a băgat în cap asemenea idei?

– Hai să spunem că este vorba de o persoană demnă de încredere.

– Şi eu trebuie să te cred?

– La dracu'! Da. Nu mă crezi, nu?

O privea şi nu înţelegea ce se întâmpla.

– Drace! Trebuie să îi mulţumeşti Blondului pentru ceea ce se întâmplă.

– Charley, nu are rost să vorbeşti în felul acesta.

– Cum să nu aibă rost? Omul cu care lucrezi şi care pretinde că suntem prieteni!! Îmi pune coarne şi apoi începe să împrăştie minciuni. Abia acum mă face să regret că nu l-am bătut măr.

– El susţine că ai făcut-o deja.

– Şi tu l-ai crezut? întrebă din ce în ce mai mirat Charley.

– Hai să spunem că nu i-am refuzat acordarea încrederii.

– Minunat! Mă cunoşti de mult şi cum apare Blondul, uiți totul. Şi îl crezi pe el în defavoarea mea.

Kenzie oftă disperată. Sorbi din nou din cafea.

– De ce sunt julite încheieturile degetelor tale?

– Pentru că am căzut.

– Ai căzut?

– Da, aşa cum auzi. Când am aflat că te întâlneai şi cu el, am făcut-o lată. Ce? Şi asta numeşti tu o crimă?

– Poate fi aşa, dar eu ştiu că Hannes are ochiul vânăt.

– Dacă aş fi în locul tău, aş înceta să mă mai văd cu el. Este un individ periculos, nu crezi?

– Hai, Charley, termină cu prostiile. Din ceea ce am văzut, mă tem că tu eşti cel periculos.

– Chiar nu vrei să încetezi? De aceea m-ai chemat aici? Ca să bei cappuccino şi să îmi înşiri baliverne?

– Charley, nu îți înşir baliverne. Vreau să discutăm ca două ființe civilizate. Şi am vrut să pun în aplicare legea.

– Care lege?

– Legea lui Kenzie.

– Hai, că nu mai înțeleg nimic!

– Charley, adevărul este că eu te plac foarte mult. Enorm.

– Hei! Mulțumesc. Asta da! Îmi place! răspunse el cu sarcasm.

– Dar îmi place şi Hannes.

– Asta schimbă situația.

– Exact.

– Nu pot să spun că adevărul nu doare.

– Oricum, pentru a nu complica întreaga situație şi mai mult, am hotărât să vă țin departe unul de altul.

Charley o privea şi nu înțelegea nimic.

– Totodată m-am gândit să vă acord şanse egale.

– Chiar aşa? Ca la televizor... opinii divergente.

– Asta până când vom şti cu toți trei cum stăm din punct de vedere emoțional. Aşa că am hotărât că mă voi

întâlni cu Hannes în zilele de luni, miercuri şi vineri şi cu tine marți, joi şi sâmbătă.

– Interesant! Şi duminicile ce vei face?

– În zilele de duminică mă odihnesc.

– Se pare că vei avea nevoie de odihnă. Sper că nu ne vei folosi pe unul împotriva celuilalt?

– Charley, eu vreau să vă împiedic să mai săriți la bătaie unul împotriva celuilalt. Deci, eşti de acord?

– L-ai informat şi pe Blond?

– Am discutat cu Hannes, mai înainte.

– Şi?

– Nu a avut nici un fel de resentimente.

– Cred şi eu. Dar dacă eu am?

– Sper să nu ajungem într-o asemenea situație.

– Dar dacă eu sper să îl văd pe Blond mort?

– Ascultă, Charley! Eu încerc să fac întreaga situație cât mai suportabilă. Poți să spui da sau nu, spuse ea cu glas moale.

Se priviră în tăcere.

– Grozav! Trebuie să aleg între diavol şi întinderea nesfârşită a mării.

– Îmi pare rău că vezi situația într-o asemenea lumină.

– Prostii! Ştii foarte bine cum să faci un bărbat să sufere.

– Nici nu mi-a trecut prin minte. Eu vreau să fiu cât mai dreaptă.

– Da, da! Dreaptă! Ei bine, nu mă pot gândi cu stomacul gol. Şi ştiu că un cappuccino nu ține de foame. Mergem să mâncăm ceva împreună?

– Nu, nu se poate.

– De ce?

– Pentru că este vineri seara.

– Tâmpit ce sunt! Este seara Blondului. Deci, voi doi veți lua cina împreună şi veți mai face câte ceva împreună.

– Exact.

– Atunci duceți-vă dracului amândoi! urlă Charley şi se ridică de pe scaun, ieşind ca o furtună.

– I-am dat vestea lui Charley, îi spuse Kenzie lui Hannes când se întâlniră în seara aceea la restaurant.

– Şi cum a primit-o?

– Nu prea bine, spuse Kenzie oftând.

– Îmi pare rău, Kenzie.

– Şi mie. Ştii ce mi-a spus? Crede că poţi fi un tip periculos.

– Eu? izbucni Hannes în râs. Minunată absurditate. Eu care încă mai port vânătăile pe faţă.

– Da, ştiu! Ai dreptate. Dar ai un aer eroic, spuse Kenzie, după care sorbi o gură de vin alb.

Hannes izbucni într-un râs vesel. Apoi deveni brusc serios.

– Kenzie, nu ţi-a trecut prin minte că Charley s-ar putea să fi devenit cam ciudat?

– Ce vrei să spui?

– Poate are motive să acţioneze în felul în care o face. De exemplu ceea ce mi-a făcut mie.

– Şi?

– Poate chiar el a făcut-o fără să îşi mai amintească.

– Hannes!

– Te rog Kenzie, ascultă-mă! Poate că nu a acţionat intenţionat. El nu ar încerca niciodată să îţi facă un rău cât de mic, cel puţin nu în mod intenţionat.

Kenzie fu scuturată de un fior de teamă.

– Scuză-mă, nu am vrut să te înspăimânt!

„De ce m-aş teme de Charley? El totdeauna a fost bun cu mine..." gândi Kenzie.

50

– Scumpilor! Bine ați venit! Cum a fost luna de miere? ciripi Dina. Zandra, trebuie să îmi povesteşti totul cu amănunte. Dumnezeule, ce bronzați sunteți?! Luați loc, vă rog! Îmi cer scuze pentru umila locuință în care vă primesc. Este temporară, dar mă simt ca şi când ar fi pentru vecie...

În timp ce apartamentul lor se redecora, familia Goldsmith locuia la hotelul Carlyle. Împreună cu ei îi aduseseră pe Julio, pe camerista Dinei şi o parte a colecției de tablouri, cele mai valoroase dintre ele. „Umila locuință", compusă dintr-un apartament cu patru dormitoare, situat în aripa nord-vestică a hotelului, era închiriată pentru suma de douăzeci şi patru de mii de dolari pe lună. Holul avea pardoseala din marmură şi în camera de zi, de dimensiuni uriaşe, se afla un pian. Fiecare dormitor avea camera sa de baie. La un etaj inferior, o cameră fusese transformată în birou pentru Gabi.

Julio îşi făcu simțită prezența cu un aer discret.

– Şampanie Cristal, ordonă Dina şi trimite jos să aducă sandvişuri pentru ceai.

Le aruncă oaspeților săi un zâmbet strălucitor. Aceştia arătau minunat; aveau o mină proaspătă şi fericită. Căsnicia era exact ceea ce le lipsise. Aveau totul: bogăție, putere şi nume strălucitoare.

Abia aştepta să sosească momentul potrivit pentru a discuta problema care o interesa pe ea în mod deosebit.

Între timp, schimbară veşti, una-două bârfe şi Dina îşi aminti că nu îi întrebase unde îşi petrecuseră luna de miere.

– Sunt atât de fericită că v-aţi întors! Nici nu vă imaginaţi cât este de plicticos acest oraş fără prezenţa voastră.

– Nu eşti înclinată să exagerezi? zâmbi Karl-Heinz.

– Cine? Eu? Nu! Nici gând! Spuneţi-mi unde aţi fost plecaţi? De unde aţi luat acest bronz minunat?

– În insula Mustique, draga mea.

– Mustique? Bine... dar este atâta linişte acolo.

– De fapt este o linişte mormântală, aprobă Zandra.

– Asta am vrut să spun şi eu. Şi nu v-aţi plictisit de moarte? Două săptămâni?! Dragilor, ce aţi făcut acolo atâta timp?

– Dina! Te rog!

Zandra schimbă priviri amuzate cu Karl-Heinz.

– Draga mea, ce crezi că fac cei abia căsătoriţi în luna de miere?

– Înţeleg. Nu trebuie să intrăm în amănunte. Oh, iată că ne salvează Julio!

În vreme ce Julio desfăcea sticla de şampanie, Dina îi privea atent pe oaspeţii săi. Într-adevăr, aceştia erau un cuplu adevărat. Privindu-i înţelegeai cât erau de fericiţi.

„Fie că ştiu sau nu, un lucru este cert: se iubesc".

După ce turnă şampanie, Julio dispăru. Dina ridică paharul şi spuse:

– Beau în cinstea voastră şi vă doresc multă fericire!

– Multă fericire! spuse Zandra şi toţi trei sorbiră şampania.

– Delicioasă, spuse Karl-Heinz.

– Da, ai dreptate. Şi acum, am ceva veşti. Sper că nu vă veţi supăra pentru că mă amestec în asemenea probleme, dar în ultimele două săptămâni am făcut câteva mici investigaţii.

– Investigaţii? se miră Zandra. În legătură cu ce?

– Pentru a vă aduce fericirea. Şi am veşti bune, foarte bune. Eu nu mi-aş fi putut imagina niciodată ce progrese

s-au făcut în domeniul obstreticii şi ginecologiei în ultimii ani. Şi cred că nici voi nu v-aţi putea imagina.

Zandra nu îşi putu reţine un zâmbet. „Dina cea bună! Parcă o şi văd agitându-se pe culoarele spitalelor!"

– Suntem numai ochi şi urechi, nu-i aşa Heinzie? o încurajâ Zandra.

Dina ridică paharul, sorbi din şampanie şi continuă:

– Se ştie că sexul unui copil este dat la întâmplare de natură, dar veţi fi surprinşi să aflaţi ce progrese s-au făcut. Doctorul Lawrence Rosembaum a dovedit contrariul.

– Doctorul Rosenbaum? se miră Karl-Heinz. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el.

– Nici eu, până nu l-am întâlnit. Este cel mai mare obstretician şi ginecolog din oraş, unul din cei mai mari experţi din lume. Şi eu împreună cu Lawrence Rosenbaum am avut o lungă şi interesantă conversaţie. Şi ghiciţi ce-am aflat?

Cei doi o priveau cu interes.

– Se pare că a fost realizat, acum câţiva ani, un procedeu care poate influenţa sexul copilului. Dragii mei, aţi înţeles? Vă poate ajuta să aveţi un fiu.

– Mă întreb cum realizează această performanţă, spuse Zandra.

– Se pare că natura poate fi ajutată. Nu mai ţin minte numele exact al procedeului, dar se pare că se face prin însămânţare artificială.

– Nu cred că îmi surâde această idee. Nu vreau s-o supun pe Zandra...

– Dragul meu, metoda nu are nici o importanţă, încercă Zandra să îl liniştească.

– Dar...

– Dragule, noi avem nevoie de un fiu şi sunt gata să mă supun oricărui tratament dacă pot fi de folos în felul acesta.

Karl-Heinz oftă şi nu mai spuse nimic.

– Dacă sunteţi interesaţi, doctorul Rosenbaum vă poate explica procedeul.

– Totul mi se pare atât de nefiresc, încercă Karl-Heinz să protesteze.

– Dragul meu, ai o idee mai bună? Ai ceva de pierdut?

Karl-Heinz rămase în continuare tăcut. Zandra ar fi vrut să spună că, de fapt, nu era vorba decât de milioane şi milioane de dolari, dar preferă să rămână tăcută.

Întorcându-se spre Dina, spuse:

– Draga mea, sună-l pe doctorul Rosenbaum şi întreabă-l când poate să ne primească.

– Zandra, asemenea măsuri draconice...

Ar fi vrut să spună că înţelegerea lor nu îi impunea Zandrei asemenea lucruri, dar preferă să tacă.

– Eşti un scump, Heinzie, dar am stabilit deja ce trebuie făcut.

– Dar nu este mai bine să lăsăm natura să îşi urmeze calea firească? Să vedem ce se întâmplă?

– Dragul meu, natura poate rezolva o asemenea problemă în luni şi ani de zile. Ştiu că deocamdată starea tatălui tău este staţionară, dar el tot în comă este. Ai auzit şi ce au spus medicii care îl îngrijesc. Totul este o chestiune de timp.

– Da, dar...

– Şi cum pot eu permite ca odraslele Sofiei să pună mâna pe moştenire? O femeie care s-a îmbrăcat în doliu la nunta mea nu trebuie să se aştepte la îndurare din partea mea.

Apoi întorcându-se spre Dina o rugă:

– Draga mea, te rog să telefonezi. Acum.

51

– Ești sigur că nu îți este foame, Ferraro? îl întrebă şeful său în timp ce se strecurau prin furnicarul din cartierul chinezesc. Nasul lui Ditchek era în stare de veghe permanentă, adulmecând în căutarea celor mai apetisante preparate.

– Nu, mulțumesc şefule, nu mi-e foame.

Şeful îşi privi subalternul cu o undă de dispreț şi ridică din umeri. Adjunctul Tyler Ditchek era şeful direct al lui Charley Ferraro. Un tip gras ca un butoi, tot numai grăsime, fără pic de muşchi. Avea o privire grea, suspicioasă, o voce tunătoare şi o față pătrată. În plus, avea un stomac de fier care putea digera orice, în orice cantitate. Mâncase deja o cutie cu diverse feluri de carne, înăbuşite, două pulpe grase de rață, o pungă cu picioare unsuroase de broască. După ce termină ultima înghițitură, aruncă punga unsuroasă într-o cutie pentru gunoi, îşi linse degetele grase şi apoi le şterse metodic cu şervețele de hârtie.

– Hai Ferraro, spune repede, pentru că am un program încărcat.

– Este vorba despre programul pilot la care am fost cooptat.

– Ce-i cu el?

– Interpolul şi slujba mea nu prea merg mână în mână. Aş vrea să fiu eliberat din program.

– Prostii! Ai slujba cea mai plăcută. Ia te uită! îi arătă el lui Charley un şir întreg de purceluşi de lapte minunați, aliniați frumos unul lângă altul. Sunt grozavi, nu crezi?

– Cel puțin ştii precis ce mănânci.

– Grozav! Adică vrei să-mi faci teoria aceea care spune că tot ce mişcă se mănâncă?

– De fapt nu am vrut, dar dacă tot ai adus vorba...

– Cea mai bună mâncare. Trufanda! Hai, mai zi o dată ce-i cu aiureala cu programul pilot?

– Trebuie să părăsesc programul. Asta-i tot.

– Dar de ce trebuie?

– Din cauza tipului de la Interpol.

– Da? Hai, spune-mi ceva mai interesant. Asta nu-i destul.

– Problema e că eu şi finlandezul vom ajunge să ne lichidăm unul pe altul.

– Am avut impresia că vă înțelegeți ca frații, spuse Ditchek privindu-l cu atenție.

– Da, dar a sosit ceasul să ne despărțim şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Şi totul s-a întâmplat aşa, deodată?

– Nu. Treptat. Numai că mi-a luat timp să mă trezesc.

– Să te trezeşti?

– Tipul se întâlneşte cu iubita mea.

– Am auzit bine? Vă întâlniți cu aceeaşi fată?

– Da. Şi eu trebuie să mă încred în el că în cazul unui atac îmi acoperă spatele.

– Greţoasă e viața!

– Dar mi-ar plăcea să-l iau pe individ şi să îl atârn de undeva, de sus.

– Probabil că şi fata e a-ntâia?! spuse Dietchek admirativ.

– Şefule!

– Bine, hai nu fi sensibil. Doar nu m-am dat şi eu la ea.

Ditchek se opri în fața unui vânzător şi îi ceru o pungă cu nişte bucăți de carne unsuroase, de proveniență nedefinită, apoi porni mai departe.

– Acum, discutând serios, vreau să mă asculți bine Ferraro, ai auzit? Să mă asculți foarte bine.

– Da, şefule. Am înțeles.

– Ştii ce avem aici în oraş? Avem un mare caz de „de toate".

– „De toate"?

– Exact! Avem tot ce dorim: avem o epidemie de ţicneală, o sută de mii de toxicomani, avem nebuni de opt ani care se împuşcă unii pe alţii, copii de şase ani care sar de la etajul douăzeci şi doi ajutaţi de alţii de nouă ani, avem hoarde întregi de oameni lipsiţi de adăpost şi parcă atât nu era de ajuns, avem şi copii care aruncă benzină pe aceşti oameni şi apoi le dau foc. Şi tu? Tu preferi să ajungi în stradă, în cele mai dosnice străzi?

– Dacă asta mi se cere, da.

– Tâmpitule! Acum lasă-mă să îţi prezint o listă cu ceea ce atrage după sine ieşirea din program.

– Hai, şefule, spune.

– Minunat! Îmi permiţi să iau cuvântul?

– Dar bine, şefule, doar nu vrei să tac şi să nu spun nimic?!

– Gura, Ferraro! Lasă-mă să vorbesc. Tu eşti bun în ceea ce faci. Nu avem nici un altul în departament care să deosebească un Picasso de mâzgălelile unei găini. Acesta este şi motivul numărul unu. Numărul doi: ai talentul de a lucra în ambele tabere. Adică nu scrie pe tine că eşti poliţist. Nu au mulţi acest talent. Numărul trei: acest program pilot este realizat la iniţiativa primarului şi a şefului poliţiei.

– Parcă de asta îmi pasă mie!

– Poate nu îţi pasă, dar s-ar putea să-ţi schimbi părerea. Vrei să ştii de ce?

„Acum urmează vechea poveste" îşi spuse Charley. Din când în când, atunci când se iveau probleme, Ditchek scotea acea carte din mânecă:

– Pentru că eu vreau să mă pensionez anul viitor şi nu vreau ca tu sau oricine altcineva să îmi distrugă pensionarea. Priceput?

– Da, şefule, oftă Charley.

– Este vorba de un program de un an şi au trecut deja şase luni.

– Da, şefule.

– Hai, pune fundul la treabă că n-au mai rămas decât şase luni.

– Dar nemernicul...

– Gata! Gura! Sincer vorbind, dacă aş fi în locul tău şi eu aş simți la fel.

– Grozav! Mii de mulțumiri, şefule!

– Din punct de vedere profesional, te sfătuiesc să te laşi de prostii. Îngroapă securea războiului. Nu mai face atâta tevatură sau dacă faci, te avertizez că te ard de o să te usture fundul.

Mobilierul din birourile secției de poliție era standard. Birouri cenuşii, metalice. Scaune rotative, cenuşii, metalice. Fişiere negre. Computerul aşezat într-un colț ar fi făcut notă discordantă dacă nu l-ar fi acoperit praful şi nu l-ar fi făcut şi pe el cenuşiu. La fel şi faxul. Nimic din tot ce se afla în jur nu arăta prea vesel.

Dar nici ocupația lui Hannes nu era deosebit de atrăgătoare. De fapt îşi scria demisia. Când termină, o mai citi o dată şi o expedie prin fax la Paris. După ce transmise faxul, Hannes se îmbrăcă şi plecă. Luă metroul până la stația Times Square. Mergea cu pas vioi, fără să ia în seamă agitația din jurul său. Devenise un adevărat newyorkez. Se îndreptă spre sala de karate dojo aflată la etajul doi, deasupra unui magazin în West Side. Nici o firmă nu atrăgea atenția trecătorului. Nu era înregistrată nicăieri şi numărul de telefon nu exista nici el în cartea de telefon.

Când ajunse sus, simți, ca de fiecare dată când sosea acolo, cum trecea pragul într-o altă lume.

Era o sală luminoasă, cu tavanul şi cu geamurile acoperite cu paravane shoji pentru a nu lăsa zgomotul şi luminile oraşului să pătrundă în interior. Podeaua din lemn era perfect lustruită şi strălucea ca o oglindă. Jumătate din ea era acoperită cu saltele. Pe trei dintre ele perechi de luptători se antrenau.

Spre deosebire de alte săli de dojo din oraş, în sala aceea nu erau primiți vizitatori şi acesta fusese motivul pentru care Hannes se simțise atras de acel loc. Pentru el, artele marțiale nu erau sporturi pentru spectatori. Erau ritualuri solemne care cereau dăruire pe viață şi el le prețuia cu un sentiment de adâncă religiozitate. Cereau concentrare şi o condiție fizică perfectă, intensitate maximă a sentimentelor, inteligență deosebită, agerime, viteză.

Recompensa era maximă: încredere în sine, lipsa oricărui sentiment de teamă şi atenție sporită. Şi, mai presus de toate, încrederea în posibilitățile propriului trup de a oferi performanțele de vârf oricând, oriunde şi în orice împrejurare.

Exercițiile fizice şi psihice îl ajutau să îşi mențină trupul într-o perfectă condiție fizică şi îl ajutau să îşi descarce toate tensiunile fizice şi psihice.

– Domnule Hockert, îl salută aplecându-se politicos japonezul cu părul alb, îmbrăcat cu un costum alb şi purtând centura neagră.

– Bună ziua, sensei, îl salută Hannes cu o plecăciune şi mai reverențioasă.

Uoshihiro Fujikawa, proprietarul sălii, nu avea un aspect fioros, dar era posesorul unei centuri negre şi era maestru în box cu picioarele Jun Fan, în judo şi jujitsu.

– Dacă doriți, azi am timp să lucrăm împreună, domnule Hockert.

– Sunt onorat, sensei, dar azi vreau să mă eliberez de tensiunile care mă apasă, spuse Hannes făcând o plecăciune adâncă şi vorbind cu glas umil.

– Hai. Este mai bine să lucrați singur în acest caz.

Intrară în camera alăturată sălii, unde se schimbă punându-şi un costum alb, ca şi sensei. Şi el era posesor al centurii negre. Apoi se îndreptă spre o sală rămasă goală.

Făcu toate exercițiile de încălzire, având grijă să nu uite nici un muşchi, nici un nerv, nici un tendon.

După douăzeci de minute se lansă într-un atac împotriva unui inamic imaginar care nu era altul decât Charley Ferraro. Lovea cu mâinile, cu piciorele, cu mişcări iuți, pline de ură.

În mintea lui îl vedea pe Charley clătinându-se, învârtindu-se pe picioarele nesigure şi prăbuşindu-se fără viață în cele din urmă.

Rămase nemişcat câteva clipe, îşi trase răsuflarea şi porni spre camera-vestiar.

– Domnul Hockert?

– Da, sensei.

– V-am urmărit exercițiul. Sunteți în cea mai bună formă pe care am văzut-o vreodată.

– Mulțumesc, sensei.

– Aş vrea să vă întreb dacă erau absolut necesare atâtea lovituri mortale.

– M-am lăsat purtat de sentimente.

– Cred. Mi-am imaginat că vă bateți cu un inamic invizibil.

– Da, sensei, aşa este.

– Vă dau un sfat, domnule Hockert. Nu uitați ce spunea Sun Tzu: „Cea mai mare calitate ai obținut-o în momentul în care reuşeşti să îți supui inamicul fără luptă. Deci, important este să ataci strategia inamicului".

– Nu voi uita acest sfat, sensei, spuse Hannes calm.

Când se reîntorse la birou, îl ignoră total pe Charley, care se afla aşezat la biroul său, cu picioarele ridicate pe birou, muşcând bucăți mari dintr-un măr.

– A venit un fax pentru tine.

Hannes se îndreptă spre biroul lui. Luă hârtia, o citi şi o puse într-un dosar în fişet. Cererea de demisie fusese respinsă. Chipul lui rămase neclintit.

Charley îi urmărea fiecare mişcare.

– Ciudat, nu crezi? Se pare că amândoi am făcut în aceeaşi zi o încercare identică. Şi amândoi am fost refuzați.

Hannes continuă să rămână tăcut.

– M-am gândit că ne rămân două posibilități: ori ieşim afară în curte şi rezolvăm problema ca doi puşti, ori ne purtăm ca doi oameni civilizați. Pe care o preferi?

– Având în vedere că vom continua să lucrăm împreună, propun să rămânem la a doua variantă.

– Şi eu m-am gândit la fel, fu de acord Charley.

– Şi fie ca cel mai bun să câştige, zâmbi Hannes.

– Perfect.

Charley se întoarse şi aruncă în coşul pentru gunoi cotorul mărului.

– Acum hai să mergem. O prințesă care locuieşte în Park Avenue este disperată că i s-a furat un Van Gogh. Poate reuşim să-i aducem o mulțumire cât de mică în nefericirea ei.

52

Şoferul deschise portiera maşinii marca Bentley şi Karl-Heinz coborî primul, ajutând-o apoi pe Zandra. Privind clădirea în faţa căreia se aflau, aceasta remarcă:

– Nu seamănă cu o clinică obişnuită.

– Nu, ai dreptate! răspunse el.

Clădirea era o reşedinţă impunătoare în stilul Belle Epoque şi se afla prinsă între două construcţii mari, care adăposteau apartamente pe East Seventies, în apropiere de Fifth Avenue..

Nu se vedea nici o placă pe care să scrie numele doctorului sau al clinicii. O plăcuţă strălucitoare indica numărul 9 şi nimic mai mult.

Karl-Heinz deschise poarta de fier forjat şi Zandra intră înaintea lui. Traversară peronul din faţa intrării şi urcară treptele impunătoarei scări. Uşa sculptată era lustruită perfect şi flancată de două lampioane.

– Eşti pregătită? o întrebă Karl-Heinz.

– Da, sunt.

Apăsă butonul soneriei şi aşteptară.

O femeie tânără, înaltă, cu un păr blond, strâns cu o fundă la spate, deschise uşa. Era îmbrăcată cu un costum de lână roz şi era fardată perfect.

– Vă pot fi de folos cu ceva?

Karl-Heinz îi dădu cartea de vizită.

– Vă rog să intraţi, Înălţimile voastre. Vă aşteptam. Vă rog să mă urmaţi.

Interiorul era limpede că nu era al unei clinici. Holul mare de marmură era absolut gol şi o scară superbă ducea la etaj.

Femeia porni înaintea lor, conducându-i la un ascensor din lemn de mahon. Ajunşi la etaj, îi conduse într-un birou elegant şi spuse:

– Vă rog să aveţi amabilitatea să aşteptaţi. Doctorul va sosi imediat.

– Mulţumim.

Camera înaltă, înconjurată de linişte, semăna cu una din acele încăperi din Paris. Un covor elegant şi un candelabru de cristal o împodobeau. Focul ardea în cămin şi, spre uimirea lor, observă că mobilierul era stil Ludovic al XV-lea şi era absolut originar. Un birou uriaş acoperit cu o placă de bronz se afla într-un colţ al încăperii.

Zandra se aşeză pe un fotoliu, în timp ce Karl-Heinz începu să examineze tablourile. Un tablou Mary Cassat înfăţişa o mamă cu copilul său, mai erau un Renoir şi un Manet, un Daumier şi un Gainsborough.

– Dumnezeule! Toate sunt originale.

– Alteţa sa serenisimă are un ochi foarte fin, comentă o voce gravă în spatele lor.

Doctorul Lawrence Rosenbaum nu avea câtuşi de puţin înfăţişarea unui doctor. Părea mai degrabă un bancher bogat sau un om de afaceri. Purta un costum de Hutsman şi o cămaşă Turnball & Asser, cravata era realizată de Hermes şi butonii Cartier. Era înalt, suplu, cărunt, în jur de cincizeci şi cinci de ani. Purta o barbă Vandyke şi avea un aer european.

După saluturile de rigoare, doctorul se aşeză în spatele biroului şi Karl-Heinz luă loc într-un fotoliu alături de cel al Zandrei.

– Se pare că vă merge bine, remarcă Karl-Heinz.

– Sper că nu trebuie să îmi cer scuze din această cauză, zâmbi doctorul.

– Bineînțeles că nu. Meritele deosebite trebuie răsplătite. Din câte mi s-a spus, am înțeles că sunteți cel mai bun în domeniu.

Doctorul Rosenbaum zâmbi cu modestie.

– Am înregistrat câteva succese. Copiii sunt foarte prețioşi. În ce priveşte picturile, acestea reprezintă daruri de la cupluri fără copii, pe care i-am ajutat să aibă copiii mult doriți.

– Se pare că aveți o clientelă importantă. Ca să nu mai vorbim de averi.

– Discreția mă împiedică să dau nume, dar vorbele circulă. O persoană vorbeşte cu alta, aceea cu altcineva şi în felul acesta mi se face şi mie reclamă.

– Aşa am venit şi noi.

– Ştiu. Bănuiesc că vă aflați aici pentru că doriți un copil.

– Exact, răspunse Zandra. Dar soțul meu are nevoie de un fiu.

– Deci este vorba de dreptul primului născut.

– Corect.

– Să vedem ce se poate face.

Deschise sertarul şi scoase două mape şi două stilouri de aur.

– Mai întâi vă rog să vă completați fişele cât mai cinstit cu putință. Nu vă scrieți numele, nici adresa sau telefonul. Nu folosim identitatea pacienților, ci numere de cod. Ale dumneavoastră sunt notate pe fişă şi pe fiecare pagină a dosarului.

– Într-adevăr, sunteți deosebit de discret, remarcă Karl-Heinz.

– Din nefericire, după galeriile de artă, cabinetele doctorilor sunt cel mai des supuse spargerilor de către hoți. Când ai pacienți ca ai mei, nu poți risca să le fie divulgate secretele.

– Dar trebuie să țineți undeva evidența?

– Totul este aici, spuse doctorul, ducând mâna la cap. Am o memorie foarte bună în privința numerelor. Şi acum vă rog să completați fişele. Peste o jumătate de oră mă voi întoarce.

Se ridică şi ieşi din încăpere.

Karl-Heinz şi Zandra completară fişele şi după o jumătate de oră, doctorul îşi făcu apariția însoțit de femeia blondă care îi adusese în birou.

– Sylvie, te rog să îl conduci pe Înălțimea sa în bibliotecă.

Rămas singur cu Zandra se aşeză la birou şi luă fişa în mână.

– Văd că v-ați căsătorit de curând. Şi ați încercat să faceți un copil?

– Da, eu şi soțul meu am făcut dragoste, răspunse Zandra calm.

– Ați fost vreodată însărcinată până acum cu cineva?

– Nu.

– Aici ați scris că nu ați făcut nici un avort.

– Nu, nu am făcut.

– Dar ați luat pilule.

– Da, dar am încetat să mai iau în momentul în care ne-am logodit.

– În fişă ați scris că ciclul menstrual este perfect regulat, la douăzeci şi opt de zile. Nu vreau să ne bucurăm prea devreme, dar din cele scrise aici rezultă o întârziere de douăsprezece zile.

– Ce spuneți?

Zandra îl privea şi începu să numere în gând. Deodată ochii săi se măriră de uimire.

– Dumnezeule?! Aveți dreptate. Credeți oare că...

– Eu nu cred nimic, Înălțimea voastră. Eu propun să facem analizele şi cine ştie, poate nu veți mai avea nevoie de ajutorul meu.

Apăsă butonul aflat pe biroul său. În minutul următor, Sylvie intră.

– Te rog să o conduci pe Înălțimea sa la laborator și să o rogi pe Queen să îi facă analizele. Avem laboratoarele noastre, așa că vom obține rezultatele imediat, o liniști el pe Zandra, care îl privea întrebătoare. Vă rog să vă liniștiți pentru că nu urmează sfârșitul pământului.

„Pentru Heinzie s-ar putea să însemne un sfârșit" gândi Zandra.

Își atinse pântecul și se întrebă speriată dacă s-ar putea ca acel copil pe care îl purta să fie o fată.

Alungă gândul din minte și porni spre laborator.

Doctorul Rosenbaum făcu un semn asistentei cu nas ca al Cleopatrei și o rugă să o ajute pe Zandra să coboare de pe masa ginecologică.

– Doctore? întrebă Zandra.

– Vorbim mai târziu, spuse acesta și ieși.

– Am spus ceea ce nu se cuvenea?

Nu, draga mea. Doctorul gândește, asta-i tot.

Cincisprezece minute mai târziu, Zandra intră în birou. Sylvie ieși închizând ușa în urma sa.

Doctorul Rosenbaum își puse ochelarii fini cu rame de aur și citi încă o dată rezultatul analizelor.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Zandra îngrijorată.

– Nu, Înălțimea voastră. Pot să vă spun că sunteți însărcinată.

– Sunteți sigur?

– Da. Absolut sigur. Se pare că ați rămas însărcinată în primele zile de după căsătorie.

– Pot să vă pun o întrebare?

– De aceea sunt aici, zâmbi doctorul.

– Când pot face analiza care să îmi indice sexul copilului?

– Din păcate abia după a patrusprezecea săptămână a sarcinii.

– Aşa târziu?! Soţul meu are nevoie de un fiu... şi totuşi...

– Şi totuşi există o mică scânteie de viaţă în pântecul dumneavoastră. Vă înţeleg perfect.

– Vă mulţumesc, doctore, pentru că mi-aţi spus mai întâi mie. Putem să îl chemăm şi pe soţul meu? Ca tată are tot dreptul să ştie.

Doctorul înclină capul şi chipul său rămase la fel de impenetrabil ca la începutul discuţiei.

53

Primele două luni ale anului fuseseră extraordinare. Casa de licitație Burghley câştigase mai mult decât Sotheby şi Christie, acțiunile GoldMart, Inc. erau în continuă creştere; Bambi fusese la înălțime şi îi crease numai foarte puține probleme şi conglomeratul pe care visa Goldsmith să îl creeze părea să devină realitate.

Dar ziua de 31 martie fu vinerea neagră pentru Robert A. Goldsmith. A fost ziua în care ventilatorul a atins rahatul.

De dimineață a avut loc o şedință a investitorilor şi a administratorilor fondurilor mutuale, şedință care i-a lăsat un gust amar lui Robert A. Goldsmith. Aceştia l-au amenințat pe Robert cu vânzări în masă în cazul în care nu renunța la proiectul GoldGlobe International şi valoarea acțiunilor acestora reprezenta şase miliarde de dolari. Deci, putea să spună adio proiectului său.

Datorită acestei hotărâri, la ora prânzului acțiunile grupului Standard Poor's, care dorea realizarea concernului GoldGlobe, scăzuseră cu 4,25 procente. Şi din nou trebui să spună adio, dar de data aceasta spunea adio la cincisprezece milioane de dolari.

După-amiaza i-a adus necazuri de cu totul altă natură, pentru că şi-a încălcat trei din regulile de bază după care se conducea:

1. Poți să jonglezi cu lucruri şi situații, dar vine o zi când cad şi se fac țăndări.

2. Manhattan-ul şi partea estetică a acestuia, în special, este cel mai mic oraş din lume.

3. Şi niciodată, dar absolut niciodată, nu te c... acolo unde mănânci.

În acea zi de vineri, 31 martie, toate aceste trei principii au complotat împotriva lui Robert. La ele s-au mai adăugat permanenta lui excitaţie sexuală, faptul că un coafor s-a îmbolnăvit, o întâlnire la masa de prânz a fost contramandată şi o expoziţie de bijuterii celebre deschisă.

La ora unu, Robert se săturase de tot ce îi oferise acea zi până în momentul respectiv. Era convins că dacă mai pierdea vremea în birou, avea să primească veşti şi mai rele. Cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă în acea zi ar fi fost să stea în pat.

Şi când se gândi la pat, îşi aminti că exista un mod deosebit de plăcut; singurul, de altfel, care îl putea ajuta să uite toate necazurile acelei zile.

Ridică telefonul şi formă numărul lui Bambi. Când tocmai se gândea cu necaz că l-ar fi putut urmări ghinionul şi în acea direcţie, auzi ciripiturile lui Bambi în receptor:

– Bambi Parker.

– Bravo, eşti acasă!

– Robert?! Sigur că sunt acasă. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să te văd, dacă nu vreau să explodez.

– De aceea deranjezi o fată care îşi câştigă existenţa muncind?

„Pe cine vrăjeşte ea? Auzi? Munceşte! Din câte am auzit vorbindu-se, singurul lucru la care munceşte este să nu găsească nimic de făcut" gândi el.

– Vreau să te văd, spuse cu voce tare. Şi vreau să porţi un costum din acela care îmi place mie. Cel cu corset şi cu jartiere.

– Nu ştiu, Robert, dacă îl pot purta pe acela. Corsetul mă strânge şi îmi face vânătăi.

– Hai, termină cu mofturile!

– Robert, drept cine mă crezi? O fâţă ieftină?

– Ieftină? Nu cred că poate cineva să spună despre tine că eşti ieftină.

– Ce vrei să spui?

– Nimic decât că vreau să te văd.

– Acum?

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

– Cred că ar trebui să îmi dai un răgaz să verific calendarul...

– Lasă vorba. Am şi plecat...

Coborî cu ascensorul până la limuzină şi apoi porni prin aglomeraţia de pe Wall Street.

Se îndrepta spre partea de sus a oraşului şi spre dezastrul său.

Moment demn de trecut în cartea recordurilor. Îmbrăcată, fardată şi fără nici o activitate de desfăşurat.

Trecuseră luni şi ani de când Dina nu mai avusese timp liber. În momentul în care se trezi fără nici o obligaţie de îndeplinit, se simţi pierdută.

Mai întâi, Serghei, coaforul, telefonase şi o anunţase că era bolnav, întrebând-o dacă era necesar să trimită pe altcineva în locul lui. Dina se examină cu un ochi critic în oglindă şi ajunse la concluzia că putea aştepta până luni.

Se pregătea să iasă pe uşă pentru a lua prânzul cu sora lui Becky, când Julio o anunţă că era căutată la telefon chiar de Vicontesse de Saint-Mallet. Aceasta o anunţa că întâlnirea lor se contramanda pentru că îşi fracturase un deget şi în acel moment se afla în secţia pentru urgenţe a spitalului Lenox Hill.

Şi pentru că nu avea nici cea mai mică intenţie să ia prânzul singură la Le Cirque, telefonă Zandrei, uitând că prietena sa plecase la Paris. Becky avea o invitaţie pentru prânz, aşa că nu putea conta pe ea.

Şi încă o dată, îi dădu dreptate lui Becky care o sfătuise să îşi găsească un bărbat care să o însoţească în absenţa lui Robert. Trebuia să fie un bărbat atrăgător sau foarte deştept, homosexual chiar, ca să nu aibă

pretenții fizice şi să nu constituie o amenințare din punctul de vedere al soțului ei.

Totuşi, în momentul respectiv, nu avea unde să găsească un asemenea însoțitor.

Întrebându-se ce ar fi putut face în timpul liber pe care îl avea, se gândi să meargă să vadă cum se desfăşurau lucrările de redecorare. Dar dacă se ducea să vadă apartamentul, se umplea de praf şi ciment. Sau, poate, era mai bine să se odihnească. Dar trebuia să iasă din casă, hotărî ea în cele din urmă.

În acel moment, un catalog al casei Burghley îi atrase atenția. Îşi aminti că în ziua următoare avea să se desfăşoare o licitație de bijuterii foarte valoroase. Era ultima zi în care acestea puteau fi văzute în sala de expoziții a casei de licitație. Aşa încât luă hotărârea să meargă să viziteze expoziția de bijuterii.

Kenzie trăia o mare nedumerire. Nu-şi putea imagina care era viața particulară a Annalisei Barabino. Deşi lucra de două săptămâni în cadrul serviciului lor, aceasta continua să rămână o enigmă pentru Kenzie.

Nu avea nici un motiv să se plângă. Dimpotrivă. Muncea din greu şi era o persoană competentă. Venea prima şi pleca ultima.

Era dedicată trup şi suflet muncii ei.

Şi, totuşi...

Kenzie considera că lipsa de personalitate a tinerei femei era nefirească. Părea să trăiască numai pentru muncă. Nu avea nici un fel de bucurie de a trăi, nici un moment de slăbiciune.

În momentul în care relațiile ei cu cei din jur nu se mai bazau pe probleme profesionale, Annalisa devenea tăcută ca un peşte.

– Bună dimineața, Annalisa. Cum te-ai distrat sâmbătă şi duminică?

– Bine, mulțumesc.

– Ce-ai făcut?

– Oh, nimic deosebit. Şi acum vă rog să mă scuzați, am de terminat o lucrare.

Invariabil astfel se desfăşurau conversaţiile cu Annalisa. Refuza sistematic să ia prânzul cu ei. În ciuda izolării faţă de oameni, chipul ei se bucura de o strălucire nemaiîntâlnită atunci când privea un tablou, o schiţă sau un desen. Uneori se lansa în discuţii animate referitoare la o lucrare sau un pictor şi făcea remarci interesante. Dar când tema părea epuizată pentru un moment, Annalisa se retrăgea în carapacea ei.

Kenzie nu putea explica fenomenul.

Şi astfel începu obsesia ei legată de viaţa şi misterul din jurul Annalisei Barabino.

– Ai auzit-o râzând vreodată? îl întrebă Kenzie pe Arnold.

– Nu. Nici măcar nu am văzut-o zâmbind.

– Poate nici nu are motive să zâmbească.

– Da, poate ai dreptate.

Kenzie era hotărâtă să o scoată pe Annalisa din carapacea ei şi îl informă pe Arnold că era hotărâtă să o ia sub aripa ei ocrotitoare.

Arnold îi mărturisise că încercase şi el să se apropie de ea, să fie prietenos, dar Annalisa rămăsese la fel de retrasă ca la început.

– Poate pentru că eşti bărbat. Poate a suferit din cauza unui bărbat. A fost supusă unor abuzuri. Cred că a suferit foarte mult.

– Sfântă Kenzie, patroana femeilor singure! o ironiză Arnold.

Kenzie luă hotărârea să o invite pe Annalisa să ia prânzul împreună cu ea. Dar timp de patru zile fu refuzată sistematic. În cea de a cincea, porni atacul cu cea mai mare hotărâre:

– Azi nu accept refuzul. Vom discuta afaceri în timpul prânzului. Este un ordin.

– Bine, Kenzie, spuse Annalisa cu jumătate de gură.

– Perfect. Ce părere ai despre chinezării?

– Îmi plac porţelanurile. Dar pictura este mult prea stilizată pentru gustul meu.

– Eu m-am referit la mâncare, Annalisa. Am vrut să ştiu dacă îți plac preparatele chinezeşti.

– Nu ştiu..., murmură Annalisa.

Intrară amândouă în restaurantul First Wok şi se aşezară la o masă pentru două persoane. După ce consultară meniul, Kenzie remarcă faptul că Annalisa nici nu se ostenise să îl deschidă.

– Nu sunt obişnuită să mănânc la restaurant şi nu ştiu ce să comand.

– Voi face eu comanda pentru tine, o încurajă Kenzie.

Kenzie comandă pentru sine chifteluțe de legume, urmate de un fel principal cu mult ardei iute şi pentru Annalisa comandă pachete de primăvară şi creveți crocanți cu orez.

În aşteptarea mâncării, sorbiră ceaiul tare din ceşcuțele aduse de chelner. Kenzie observă că, încetul cu încetul, Annalisa îşi recăpăta înfățişarea neglijentă pe care o avusese când se întâlniseră prima oară. Unghiile erau mâncate până în carne şi nu le mai purta pe cele false. Bluza era mototolită şi pe umerii jachetei era presărată mătreață.

Se întreba cum ar fi putut aborda subiectul ținutei fără să o jignească pe Annalisa. Încercă să încălzească atmosfera făcând puțină conversație.

– Ştiu foarte puține lucruri despre tine. Speram ca această ocazie să ne ajute să ne cunoaştem cât mai bine.

– Am studiat cu profesorul Fiorentino la Ambrosiana.

– ...da, ştiu, şi ai lucrat la galeriile Uffizi. Toate acestea le ştiu, dar nu ştiu nimic despre viața ta personală, intimă.

– Viața mea personală?

– Da. De unde vii? Ce preferințe ai în diverse domenii? Dacă ai frați sau surori?

Chipul Annalisei se albi şi trupul i se încordă ca şi când se pregătea să îndure o lovitură puternică. Deschise gura şi în acelaşi moment ochii i se umplură de lacrimi. Îşi îndreptă iute privirile în altă direcție.

Kenzie era stânjenită şi îndurerată de reacția pe care o provocase.

– Îmi pare rău, Annalisa. Dacă nu vrei, nu trebuie să spui nimic. De fapt, nu este nevoie să vorbim dacă nu vrei.

Annalisa dădu din cap înțelegătoare şi îşi şterse ochii cu podul palmelor. Părea fragilă şi micuță, străină de lumea înconjurătoare, aşa cum stătea prăbuşită pe scaun, cu privirile ațintite în ceaşcă.

– Nu-i nimic. Există lucruri despre care...

– Înțeleg, răspunse Kenzie plină de compasiune.

Când sosi chelnerul, Annalisa privea uimită farfuriile, castronaşele şi condimentele împrăştiate de acesta pe masă.

– Doamne! Este prea mult! Nu voi putea mânca niciodată tot ce a adus!

Desfăcând bețele din ambalajul lor, Kenzie o încurajă şi porniră amândouă atacul asupra preparatelor. Mânca în tăcere, fără să mestece şi părea că nu mai mâncase cu adevărat de luni de zile.

Când termină, în farfuriile ei nu mai rămăsese nici un bob de orez, în ciuda protestelor de la începutul mesei.

– Vrei să mai comand ceva? întrebă Kenzie sperând, încă, să spargă gheața.

– Nu, nu! Mulțumesc pentru întrebare. Acum, ...cred că ...cred că trebuie să mă întorc la lucru, spuse Annalisa.

– Dar este ora liberă pentru masă.

– Da, dar mai am multe de făcut.

– Cum doreşti, spuse Kenzie încercând să zâmbească.

Annalisa deschise geanta pe care o cumpărase Arnold pentru ea şi întrebă:

– Cât îți datorez?

– Nimic. Burghley plăteşte.

– Chiar aşa?

– Da, minți Kenzie cu seninătate.

– Mulțumesc pentru invitație, spuse Annalisa ridicându-se şi plecând cu un aer umil, evitând să ridice ochii, pentru a nu întâlni privirile celorlalți trecători.

Kenzie rămase la masă privind gânditoare în urma ei.

Robert lăsase de-o parte toate precauțiile pe care şi le lua de obicei când o vizita pe Bambi, la începuturile relației lor. La început cerea şoferului să parcheze maşina

în garajul aflat la subsol, după care lua ascensorul chiar din garaj şi urca singur fără să ia pe nimeni altcineva cu el, până la etajul douăzeci şi şapte.

Cu timpul, spaima lui începu să scadă şi lăsă limuzina în faţa intrării cu baldachin de la Turnurile licitaţiei şi permitea portarului să deschidă uşa în timp ce ochii lui priveau cercetător trotuarul cu dorinţa de a afla dacă nu cumva soţia lui era în apropiere.

Cu timpul nu-şi mai făcea griji pentru că, aşa cum spusese şi Bambi, avea tot dreptul să se afle în acea clădire care reprezenta o valoare deosebită şi din care o mare parte era proprietatea lui.

În acea zi de vineri, în timp ce limuzina rămase cuminte, în aşteptarea lui, el se îndreptă spre intrare fără cea mai mică undă de teamă.

Dina, aşteptând ca lumina semaforului să se schimbe, aruncă încă o privire spre limuzina staţionată în faţa Turnurilor licitaţiei. Chiar dacă nu ar fi văzut tăblita pe care scria GOLD MRT., tot ar fi ştiut de la prima vedere cui aparţine Cadillacul lung, de culoare neagră, cu geamurile închise la culoare. Simţurile ei îi spuneau că se întâmpla ceva. Îl văzu pe Robert al ei coborând din maşină şi intrând în clădire.

Pe loc îşi schimbă planurile şi luă hotărârea să îi facă o surpriză. Poate reuşea să îl convingă să ia prânzul împreună, după care putea vizita expoziţia de bijuterii.

Ajuns în faţa ascensoarelor, Robert privi nervos, blestemând în gând. Trei din cele şase ascensoare erau în revizie, aşa încât era obligat să mai aştepte, lucru care îl scotea din minţi. În cele din urmă, după o aşteptare care i se păru cât veşnicia, ascensorul se opri în faţa sa şi uşile mari de bronz se deschiseră.

Şoferul lui Robert era cufundat în studiul unei reviste pornografice, pe care o ţinea ascunsă sub banchetă de obicei, şi nu o văzu pe Dina apropiindu-se, la fel ca şi Robert, care era atât de nerăbdător să ia ascensorul.

Numai portarul, care nu o cunoştea, se prezentă în fața ei întrebând:

– Vă pot fi de folos, doamnă?

– Da. Domnul Goldsmith a intrat aici. Unde îl pot găsi?

– Nu înțeleg, doamnă?

– Domnul Goldsmith. L-am văzut când a intrat aici. Şi maşina lui este parcată în fața intrării. Trebuie să îl găsesc.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot da nici o informație.

– Eu sunt convinsă că poți.

Portarul deschise uşa şi o invită cu un gest semnificativ să iasă. O privea cu un ochi critic şi, deşi arăta ca o femeie din lumea bună, el nu o cunoştea.

– Şi acum, doamnă, vă rog să aveți amabilitatea...

– Nu voi avea.

Îşi scose permisul de conducere şi îl vârî sub ochii portarului.

– După cum poți vedea, eu sunt Dina Goldsmith, doamna Robert A. Goldsmith.

– Vă rog să mă scuzați. Nu v-am recunoscut, încercă portarul să îşi ceară scuze.

– Nu-i nimic. Acum te rog să-mi spui unde îl pot găsi pe soțul meu.

Portarul ştia foarte bine unde îl poate găsi pe Robert A. Goldsmith; toți membri personalului ştiau. Se făceau speculații privind serviciile oferite de locatara apartamentului 2714 şi toți erau convinşi că nu era vorba de ceai şi prăjiturele. Omul se vedea încolțit şi nu ştia ce să facă.

– Aştept. Spune! începu Dina să îşi piardă răbdarea.

Omul respiră adânc, înghiți de câteva ori şi refuză să o privească drept în față.

„În mod sigur, Robert nu se află aici pentru afaceri..., se întâlneşte cu o femeie" gândi Dina.

– Unde? întrebă ea printre dinți.

– Apartamentul 2714 şopti el nefericit.

– Mulțumesc. Te sfătuiesc să nu telefonezi pentru a îi avertiza, spuse ea privindu-l semnificativ.

– Da, doamnă, oftă omul tot mai abătut.

Dina porni spre ascensor. Uşile din bronz se deschiseră imediat ce se apropie. Urcă, apăsă butonul şi porni spre etajul douăzeci şi şapte.

Robert apăsă soneria. Era nervos pentru că era lăsat să aştepte pe culoar. Se simțea expus, vulnerabil, mai ales că apartamentul se afla în fața ascensorului.

– Sosesc, sosesc! se auzi glasul lui Bambi.

Deschise uşa cât permitea lanțul.

– De ce nu deschizi mai repede? se enervă Robert.

– Eram în baie, ciripi Bambi.

– Hai! Ce faci? Nu mă laşi să intru?

– Sigur. Imediat.

Închise, scoase lanțul şi deschise uşa larg punându-şi o mână în şold şi una pe tocul uşii.

– Bună, iubitule! Vrei să ne jucăm? întrebă ea clipind din ochi semnificativ.

Robert o mânca din priviri.

Purta un sutien din care mameloanele ieşeau strălucitoare, ca două cireşe proaspete, şi un corset din dantelă. Chiloțeii erau din dantelă albă şi extrem de mici. Ciorapii albi, cu jartiere şi pantofi negri, îi completau ținuta.

– Îți place? întrebă ea lingându-şi buzele cu o atitudine obscenă.

– Da. Mult. Îmi place enorm.

Bambi se aruncă în brațele lui şi se lipi de el chiar în cadrul uşii.

– Spune-mi că te bucuri că mă vezi, se alintă ea.

– Hai mai bine să intrăm, o îndemnă Robert.

Dar nu fură îndeajuns de iuți. Liftul se opri, uşile se deschiseră şi Dina apăru.

Era prea târziu pentru a mai trânti uşa şi pentru a găsi scuze.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Dina.

Bambi îl privea uimită pe Robert şi Robert se uita neîncrezător la Dina.

Dina, în schimb, îi privea pe amândoi şi pe Robert, mai ales, spre care arunca fulgere.

– Dragule, sunt foarte dezamăgită de comportarea ta. În ceea ce te priveşte târfuliță...

– Te rog! Nu ai dreptul să îmi vorbeşti astfel.

– Atunci de ce eşti îmbrăcată astfel? Mergi la un bar?

– Cred că dacă ți-ai fi satisfăcut bărbatul, acesta nu s-ar fi aflat acum, aici.

Era prea mult.

Dina ridică mâna şi o pocni pe Bambi direct în bărbie. Aceasta se învârti cu o privire uimită şi se prăbuşi la podea.

– Ce păcat că s-a prăbuşit! Mi-ar fi făcut plăcere să o pocnesc din nou. În ceea ce te priveşte, iubitule, trebuie să-mi dai nişte explicații suplimentare.

Se întoarse şi porni spre ascensor.

– Robert? Nu-ți face griji pentru ea, iubitule! Este de domeniul trecutului.

Robert se simțea terminat: Nu era pregătit să renunțe şi, totuşi, aşa cum o cunoştea el pe Dina, trebuia să îşi imagineze că aceasta nu avea să îşi găsească liniştea până când nu era convinsă că relațiile lui cu Bambi erau încheiate.

Oftând, porni pe urmele soției sale.

54

Dina încerca să îşi păstreze calmul. Era furioasă. Se simţea rănită, umilită şi teribil de furioasă. Cum putuse oare Robert să îi facă aşa ceva? Oare cine era păpuşica aceea?

Dina ştia că Robert avea ochi alunecoşi; oricare bărbat normal are ochi alunecoşi. Dar privitul nu era un păcat, în timp ce o amantă întreţinută într-un cuib costisitor, era cu totul altceva.

Era hotărâtă să nu treacă foarte uşor peste ceea ce se întâmplase.

Ajunşi la hotel îl chemase pe Julio şi îi spusese:

– Vreau ca tu şi Darlene să coborâţi în camerele voastre şi să rămâneţi acolo până când vă voi chema eu. Nu vreau să fiu deranjată. Este clar?

– Da, doamnă..

– Nu vreau să fiu deranjată sub nici un motiv.

– Am înţeles, doamnă.

Darlene şi Julio dispărură în câteva minute.

În timpul cât Dina vorbise cu Julio, Robert îşi pregătise un pahar cu scotch, vechi de cincizeci de ani.

– Adu sticla cu tine, spuse Dina din pragul uşii. Vei avea nevoie de ea.

Robert îşi dorea să nu fi avut niciodată ideea să o viziteze pe Bambi şi nici să nu o fi cunoscut vreodată. Avea multe dorinţe în acel moment, dar totul era lipsit de importanţă. Sosise momentul să se prezinte în faţa plutonului de execuţie.

Dina se aşezase pe fotoliu. Era dreaptă, ţeapănă şi avea privirea rece, ca a unei regine care se pregătea să pronunţe o sentinţă.

– Eu sunt gata, îl anunţă ea pe Robert.

Acesta dădu pe gât conţinutul paharului şi aşteptă să simtă arsura alcoolului în stomac.

Respiră adânc, puse paharul jos, îl umplu din nou şi apoi privi spre Dina aşezându-se pe unul din fotoliile de lângă ea.

Dina îl privea direct în faţă.

– Nu pot să mă prefac şi să spun că nu m-ai dezamăgit. Ai ceva de spus în apărarea ta?

„Nu" gândea el. Nu avea rost să recunoască comiterea unei greşeli. Şi, de fapt, nu avea de ce să mintă şi să spună că nu îi plăcuse ceea ce făcuse. „Mai bine tac decât să spun o minciună" gândi el în continuare.

– Poţi să-mi spui de când durează această relaţie?

Luă o înghiţitură din pahar, dar nu avu curajul să îşi privească soţia în faţă. Doar nu se aştepta să-i facă mărturisiri complete. Şi nici să cerşească milă şi iertare în genunchi. Se afla într-o situaţie grea dar nu avea de gând să se poarte ca un tâmpit.

– Tăcerea ta trebuie să o înţeleg ca pe o recunoaştere a faptului că vă vedeţi de timp îndelungat?

Robert nu numărase lunile scurse de la prima întâlnire cu Bambi.

– Ascultă Dina, dacă spun că îmi pare rău, nu este suficient?

– Îţi pare rău? Întreţii o amantă şi îmi spui doar că îţi pare rău?

– Da, spuse el transpirând din abundenţă.

– Cine este femeia aceea?

– O femeie tânără. Atât.

– O cunosc? Îmi pare un chip cunoscut. Pot jura că am mai întâlnit-o.

– Lucrează. La Burghley.

Dina tresări.

– Ai dreptate. Am întâlnit-o? Şi... şi... da, da... am mai întâlnit-o şi la petrecerea lui Heinzie. Ea este tânăra cu care dansai. Strâns lipiţi unul de celălalt. Deci, din octombrie vă vedeţi, de şase luni. Dumnezeule! Dar este mai mult decât „o femeie tânără şi atât". Cred că am şi eu nevoie de o băutură tare.

Dina se ridică şi se îndreptă spre bar. Îşi turnă coniac într-un pahar şi se reaşeză în fotoliu. Luă o înghiţitură şi puse paharul pe masă.

– Am de pus două întrebări, Robert. Numai două. Gândeşte-te bine înainte să răspunzi.

– Care sunt întrebările?

– O iubeşti?

Glasul Dinei purta o undă de teamă.

Robert clătină din cap că nu.

– Vreau să te aud spunând cu gura ta, da sau nu, Robert!

– Nu, nu o iubesc, reuşi Robert să articuleze.

– Şi mă iubeşti pe mine?

– La dracu', Dina! Ce întrebare tâmpită mai e şi asta?

– Nu este absolut deloc tâmpită. Este una din cele mai importante întrebări pe care le-am pus vreodată.

Ridică privirile şi se uită adânc în ochii ei.

– Da, Dina, te iubesc. Vrei să urlu în gura mare? Aşa să-mi ajute Dumnezeu! Te iubesc! Crede-mă! Am greşit, ştiu. Recunosc. Nu pretind că nu am avut de-a face cu ea. Dimpotrivă. Dar nu m-am implicat sentimental în această relaţie.

– Faci o distincţie clară, remarcă acru Dina.

– Da, dar am dreptate.

– Spune-mi, te rog, Robert, numele Michael Kennedy, Raoul Felder şi Marvin Mitchelson îţi spun ceva?

Să-i spună ceva? Dumnezeule! Erau numele care constituiau inamicul numărul unu pentru bărbaţii însuraţi şi foarte bogaţi. Panica puse stăpânire pe el.

„Dumnezeule! Vorbeşte despre avocaţii specializaţi în divorţuri. Despre corbii aceia care se aruncă asupra stârvurilor, corbi ce pot fi cumpăraţi de femei!"

– Dina, te rog! Doar nu vei divorţa numai pentru atât?!

– Ba da. Chiar aş putea s-o fac. Depinde.

– De ce?

– Robert! Încetează! Ştii foarte bine că depinde de tine.

– Şi de tine.

– Şi de mine. Da.

Deşi părea rece şi calmă, Robert simţea furia ce mocnea în adâncul ei şi nu o învinuia. Avea dreptate.

– Crezi că pot face ceva pentru a trece peste ceea ce s-a întâmplat?

– Nu, Robert. Dar poţi să faci câte ceva pentru a influenţa hotărârea pe care o voi lua.

Robert se aruncă aproape cu disperare în întâmpinarea ei, oferind tot ceea ce îi trecea prin minte.

– Spune ce doreşti! Bijuterii, iaht, tablouri, un nou avion particular. Tot ceea ce vrei.

– Te rog, Robert. Doar nu mă crezi atât de mercantilă!?

– Spune-mi ce doreşti.

– Mai întâi de toate vreau ca această tânără... are şi un nume?

– Bambi Parker.

– Bambi? Drăguţ! Adorabil! Vreau ca Bambi să fie concediată de la Burghely imediat.

– Voi aranja să primească plicul roz. Luni dimineaţă se va rezolva. Altceva?

– Vreau să fie evacuată din Turnurile licitaţiei.

– Se rezolvă.

– Şi doresc ca niciodată, dar când spun niciodată, înţeleg adevăratul sens al cuvântului, să nu te mai vezi cu ea niciodată şi să nu-i mai vorbeşti niciodată.

– Şi dacă accept toate acestea? Nu te vei mai gândi la divorţ?

– N-am făcut o asemenea afirmaţie. Nu promit nimic.

Ghinionul lui era că se produsese catastrofa într-o zi în care Dina nu dorea să obţină un avantaj de la el.

– Asupra unei asemenea hotărâri trebuie să meditez. Mă voi gândi câteva zile. Imediat ce voi lua o hotărâre, te voi anunţa. Între timp vreau să rămân singură. Ţi-aş

rămâne îndatorată dacă ai închiria un alt apartament pentru tine.

– Mă dai afară? gemu Robert.

– În condițiile actuale, o mică separare nu ne strică.

– Cred că glumeşti!

– Dimpotrivă, Robert. Sunt deosebit de serioasă.

– Bine, bine! Vrei să plec? Plec?

Se ridică cu greu şi se îndreptă spre telefon.

Imediat rezervă un alt apartament şi îl chemă pe Julio.

Un sfert de oră mai târziu, lucrurile lui Robert erau mutate într-un alt apartament.

Dina rămăsese singură în apartamentul ei.

55

Luni dimineață când Bambi sosi la Burghley, târziu, ca de obicei, portarul refuză să deschidă uşa pentru ea. Pentru câteva clipe rămase pe loc aruncând flăcări din priviri.

– Îmi pare rău, domnişoară Parker, dar nu am voie să vă las să intrați.

– Ce spui? întrebă ea uimită ca şi când nu înțelegea ceea ce îi spusese.

– Am primit ordin. Nu aveți voie să intrați.

– Aşa?! Şi de ce nu am voie?

– Nu ştiu, domnişoară, dar mi s-a cerut să vă dau asta.

Omul scoase un plic. Bambi smulse plicul din mâna lui. Ceea ce era scris pe foaia de hârtie, era concis şi strict la obiect:

3 aprilie 1995

Către: Barbara Parker
De la: Sheldon D. Fairey

O verificare recentă a activității dumneavoastră ca şef al serviciului Vechi maeştri ai picturii şi desenului a scos la lumină lipsa dumneavoastră de pregătire şi incapacitatea de a fi un bun organizator.

Prin urmare, vă fac cunoscut că ați fost concediată din acest post.

Bineînțeles, aveți dreptul să vă ridicați obiectele personale aflate în birou şi să primiți drepturile băneşti ce vi se cuvin.

Nu trebuie să vă amintesc faptul că sunteți oricând binevenită la Burghely în cazul în care doriți să deveniți clientul nostru.

Sheldon D. Fairey

Bambi rămase uimită. Citi din nou, privi semnătura cu atenție. Totul era adevărat. Nu era vorba de nici o glumă.

„Sunt concediată! Cu adevărat!"

– Sheldon D. Fairey va regreta această hotărâre! spuse ea cu glas tare şi porni pe lângă portar. Dar cei doi oameni de la pază îi barară drumul.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse unul dintre ei. Nu avem voie să vă lăsăm în clădire.

Îi privea şi nu putea crede că totul se petrecea aievea.

– Vreau să vorbesc cu domnul Fairey.

– Îmi pare rău, doamnă, dar în acest moment este ocupat.

– Vreau să dau un telefon.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu îl puteți folosi decât pe cel din afara clădirii.

Se simțea prizoniera unui coşmar.

– Şi obiectele mele personale?

– Vă vor fi trimise acasă.

Le mai aruncă iar câte o privire ucigătoare şi părăsi clădirea.

Îndreptându-se spre Turnurile licitației, simțea cum obrajii îi ardeau din pricina umilinței. Parcă le şi auzea pe fetele de la Club disecând cazul ei.

Slavă Domnului că nu se întâmplase să întâlnească pe vreuna dintre ele în hol.

După ce Bambi plecă, unul dintre oamenii de la pază telefonă şi ceru să vorbească cu domnul Fairey.

– Portarul a înmânat înştiințarea domnişoarei Parker, domnule.

– Mulțumesc. Au fost probleme?

– Nu, domnule.

– Perfect. Dacă revine, ştiți ce aveți de făcut.

– Da, domnule.

– Să sperăm că nu va fi necesar.
– Să sperăm, domnule.
– Să mă ții la curent.

Sheldon D. Fairey apăsă butonul şi spuse:
– Domnişoară Botkin, te rog cheam-o pe domnişoara Turner. Spune-i că doresc să o văd imediat.

Pentru Kenzie, acea zi începuse ca orice zi de luni. Sunase ceasul deşteptător, făcuse un duş, se fardase şi se îmbrăcase. Pornise spre serviciu şi în drum îşi cumpărase un pahar mare cu cafea.

La Burghley schimbase câteva cuvinte cu Arnold şi încercase să o atragă, fără succes, şi pe Annalisa în conversația lor.

Apoi sunase domnişoara Botkin.

Îndreptându-se spre biroul lui Sheldon D. Fairey se simțea bântuită de temeri nelămurite.

Se întâmplase ceva, altfel nu înțelegea de ce Fairey o cheamă în biroul lui.

Domnişoara Botkin arăta ca de obicei.

– Vă rog luați loc, domnişoară Turner. Domnul Fairey vă va primi imediat.

Kenzie mulțumi şi luă loc. Cinci minute mai târziu fu primită în biroul domnului Sheldon D. Fairey.

Acesta stătea la fereastră privind pe geam.

– Este o zi mare, domnişoară, spuse el cu o voce prietenoasă.

– Parcă ar sta să plouă, domnule.

– O zi mare nu înseamnă că este neapărat şi însorită.

– Nu, domnule.

– Te rog, domnişoară Turner, ia loc,

– Mulțumesc, domnule.

Trase un scaun în stil anglo-indian sculptat, cu brațe din abanos, în timp ce domnul Fairey luă loc în fotoliul său din spatele biroului.

– Spune-mi, domnişoară Turner, crezi în miracole?

– Cred că depinde de ceea ce se înțelege prin miracol, domnule.

– Ce ai spune dacă eu ți-aş aduce la cunoştință faptul că ne aflăm, aici la Burghley în fața unui miracol?

– V-aş întreba despre ce este vorba şi aş încerca să îmi fac propria părere.

– Prevăzătoare, ca de obicei.

O privi profund încântat şi apăsă butonul interfonului.

– Domnişoară Botkin, vă rog să împărțiți, acum, notele informative.

– Da, domnule.

Domnul Fairey se lăsă pe spătarul fotoliului şi începu să bată ritmul, încetişor pe birou.

– Dacă mi-ar sta în putere să îți îndeplinesc o dorință, domnişoară Turner, care ar fi această dorință?

– Mă tem că m-ați prins total nepregătită, domnule. Cred că trebuie să mă gândesc înainte de a răspunde.

– Te rog, domnişoară Turner. Nu trebuie să faci risipă de tact. Ce vrea orice angajat al nostru? Putere. Poziție înaltă. Promovare.

– Presupun că ne întoarcem la subiectul miracolelor, domnule, spuse Kenzie zâmbind.

– Se ştie că minunile se pot întâmpla oricând.

Kenzie rămaşe tăcută.

Fairey o privi gânditor. După un timp, deschise un sertar şi luând o foaie de hârtie o întinse către Kenzie.

– Chiar în acest moment, cópii ale acestei note sunt distribuite în întreaga casă de licitații Burghley.

Kenzie luă foaia cu antet, ştampilată cu o ştampilă asemănătoare unui sigiliu şi citi

Burghley
fondată 1719

3 aprilie 1995

Către: întregul personal
De la: Sheldon D. Fairey

Deşi regretăm demisia neaşteptată a domnişoarei Barbara Parker din funcția de şef al serviciului Vechi maeştri ai picturii, vă anunțăm, cu plăcere, promovarea

domnişoarei MacKenzie Turner în funcția deținută anterior de domnişoara Parker.

Hotărârea se va pune în aplicare imediat.

În numele întregului personal, vreau să fiu primul care o felicită pe domnişoara Turner şi sper să vă facă plăcere colaborarea cu noul şef al serviciului Vechi maeştri ai picturii.

Sheldon D. Fairey

Kenzie rămase încremenită.

– Sfinte Dumnezeule! A demisionat Bambi!

– Când auzi asemenea veşti parcă începi să mai ai speranțe în privința rasei umane, nu-i aşa? zâmbi domnul Fairey.

– Da... cred că da.

– Sunt convins că vei fi foarte ocupată cu mutarea în biroul ce a aparținut domnului Spotts.

Se ridică în picioare făcând-o să înțeleagă că întâlnirea se terminase. Ocoli biroul şi se apropie de ea. Strângându-i mâna cu căldură, spuse:

– Te rog să primeşti felicitările mele, domnişoară Turner. Vezi? Minunile se petrec din când în când.

– Da, domnule. Se pare că aşa se întâmplă.

Kenzie nu putu să nu remarce faptul că domnul Shendon D. Fairey trecuse cu mult tact peste subiectul legat de demisia lui Bambi.

Cum ajunse în apartamentul său, Bambi se îndreptă direct spre telefon şi formă numărul de telefon al lui Robert; bineînțeles era vorba de numărul său secret.

Un mesaj înregistrat o informă că numărul respectiv fusese desființat. Aşteptă, dar nu primi nici o informație referitoare la numărul nou.

Bănuind că a greşit numărul, formă din nou.

Primi acelaşi mesaj.

Enervată, sună serviciul de informații.

– Îmi pare rău, dar este un număr neînregistrat.

– Dar este vorba de...

Operatoarea întrerupse legătura.

Furioasă, Bambi formă numărul de telefon al lui Robert de la birou, dar nu reuşi să treacă de secretară.

– Îmi pare rău, doamnă, dar domnul Goldsmith este ocupat. Dacă doriți să lăsați un mesaj...

Bambi nu putea să creadă că ceea ce se întâmpla era aievea. Fusese aruncată fără ca măcar să i se spună „adio".

„Mizerabilul! Ar fi putut să aibă atât curaj încât să îmi spună în față că totul s-a terminat".

Furioasă, aruncă telefonul pe jos.

Dina îşi puse mai întâi un costum alb Channel. Arăta ca o femeie de afaceri. Îl dezbrăcă şi probă o rochie scurtă, de culoare roz, din mătase, creată de casa Valentino. Era prea frivolă. Încercă mai multe toalete dar nici una nu îi plăcea. În cele din urmă se hotărî. Avea să poarte o rochie galbenă, de dimineață, din mătase. Se fardă discret şi aruncând o ultimă privire în oglindă fu mulțumită de imaginea pe care o oferea.

Intră în salon şi îşi mai verifică o dată înfățişarea, privindu-se în oglinzile din jurul său.

Julio intră şi anunță sosirea lui Robert.

– Mulțumesc, Julio. Invită-l înăuntru.

Luă o carte de versuri şi se prefăcu a fi cufundată în citirea ei.

Trecuseră două zile şi trei nopți de când Dina insistase ca Robert să părăsească apartamentul. Avusese destul timp să cântărească avantajele şi dezavantajele căsniciei ei cu Robert.

La rubrica avantaje intrau: bogăția, puterea, poziția socială şi conturile nelimitate.

Dar toate acestea îi erau deja binecunoscute.

Deşi se căsătorise cu el numai din interes, Dina trebuia să recunoască faptul că, odată cu trecerea timpului, începuse să nutrească sentimente de afecțiune față de el.

Totodată, trebuia să recunoască şi faptul că luptase din greu pentru a câştiga în societate poziția pe care o avea în acel moment. Aproape zece ani din viață îi dedicase realizării acelei poziții. Şi se întreba dacă Bambi Parker merita ca ea să arunce totul pe fereastră. „Nu, mai bine îmi tai venele" îşi spuse ea. Şi mai era şi faptul că ea şi Robert nu aveau o înțelegere prenupțială, ceea ce nu trebuia uitat nici un moment.

– Dispari, neisprăvitule! Mă descurc şi singur! auzi Dina glasul lui Robert.

Acesta intră vijelios, pufăind agitat dintr-un trabuc.

– Încântător, ca de obicei, remarcă Dina zâmbind.

– Pe toți dracii! Cine se crede? Cum îşi permite să mă facă pe mine să aştept în hol! Eu, care plătesc chiria, să aştept în hol!?

– Problema este că eu locuiesc aici. Mai bine calmează-te şi bea ceva.

– De ce? Crezi că voi avea nevoie de o băutură?

– Depinde, răspunse Dina vag.

Robert îşi turnă un pahar plin, luă câteva înghițituri şi apoi se îndreptă spre Dina.

– Hai, spune! Ai vrut să mă vezi. Ce s-a întâmplat?

– Dragule, te rog, ia loc. Mă zăpăceşti!

– Aşa se cuvine să fiu primit acasă? întrebă el vizibil jignit.

– Eu n-aş numi-o întoarcere acasă. Te-am invitat pentru a sta de vorbă.

– Atunci, hai să discutăm. Ce-ai hotărât?

– Totdeauna practic şi la obiect.

– Pentru că totdeauna sunt ocupat.

– Scumpule, vei fi mult mai ocupat şi mai sărac dacă eu vreau să divorțez.

Aceste cuvinte îl readuseră la tăcere şi Dina prinse momentul să îl privească mai atent. La suprafață era acelaşi Robert pe care îl cunoştea ea: morocănos, pretențios şi, în general, enervant. Dar în spatele aspectului său de taur furios, Dina simțea că se ascundea un alt

Robert. Era vorba de un sentiment de oboseală, de neliniște, pe care nu-l remarcase mai înainte.

– M-am gândit mult la relația noastră, spuse Dina. Nu numai în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

– Da, da. Şi?

– Şi mi-am amintit zicala care spune că lupul schimbă părul dar...

– Dar lupul nu este om.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, Robert.

– Hai, Dina, încearcă să-ți aminteşti că ne-am simțit bine împreună.

– M-am gândit la asta şi ai dreptate. Dar totul a fost distrus de o anumită tânără.

– Da, dar ea a rămas de domeniul trecutului.

– Poate, da. Dar mai sunt destule tinere în jur.

– Dina, te rog! Încetează!

Robert se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, trădându-şi agitația.

– Am făcut tot ce mi-ai cerut. A fost concediată. Am schimbat numerele de telefon şi va fi evacuată din Turnurile licitației. Ce altceva mai doreşti? întrebă el aruncând nori de fum pe nas.

– Să mă convingi.

– Ascultă. Trebuie să mă crezi când spun că îmi pare rău şi nu încerc să îmi găsesc scuze pentru ceea ce am făcut. Fie că mă crezi sau nu, mă simt cumplit de vinovat. Asta te mulțumeşte?

– Este, totuşi, un pas înainte!

– Un pas? Eu încerc să te fac să înțelegi că îmi este greu fără tine.

Se opri şi scoase țigara din gură, îndreptând-o spre Dina.

– Da, da! Ți-am simțit lipsa îngrozitor! Şi crede-mă, când îți spun că îmi pare rău. N-am vrut niciodată să te fac să suferi pentru că...

Oftă din greu. Îşi schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul şi îşi privi vârfurile pantofilor.

– ...pentru că te iubesc, reuşi el să spună timid.

Dina îl privea realmente uimită. Spusese cu adevărat „te iubesc". Şi în acel moment roşise ca un şcolar. Dacă nu o înşela memoria, era pentru prima dată când auzea cele două cuvinte rostite de Robert. Indiferent de situaţia şi felul în care le rostise, Dina se simţea emoţionată.

Furia şi durerea ei se risipiră.

– Cred că acesta este un pas uriaş.

– Adică, îmi acorzi o şansă?

– Da, ne acord amândurora o şansă, spuse Dina.

– Minunat! Nu vei regreta! îi promise Robert şi chipul lui strălucea ca un pom de Crăciun.

– Sper să nu regret.

– Pot să mă mut în apartament?

– Atât timp cât nu uiţi că eşti în probă. Şi, scumpule, te rog să nu uiţi că, dacă te surprind aruncând o privire în direcţie greşită...

– Nu se va întâmpla.

– Ar fi foarte bine să nu se întâmple.

Privindu-şi ceasul, Robert exclamă:

– La dracu'! Am întârziat la o întrunire.

– Cât eşti de romantic, scumpule.

– Trebuie să îmi ţin fetiţa în puf, nu-i aşa?

– Da, cred că ai dreptate, zâmbi Dina. Şi pentru că mi-ai amintit acest lucru, vreau să-ţi spun că domnul Mongiardino are nevoie de încă două milioane pentru apartament. Te rog să ai grijă să fie plătite cu promptitudine, scumpule!

Robert era gata-gata să îşi piardă ţigara din gură. „Încă două milioane?! Ce face cu ele? Dar ce contează câteva milioane?" gândi el rapid.

– La ce-i trebuie atâţia bani? Îi mănâncă? întrebă el ieşind.

Şi totuşi două milioane erau mărunţiş de buzunar faţă de milioanele care l-ar fi costat divorţul.

Bambi auzi soneria şi inima ei tresări plină de speranţă.

„Robert..." îşi zise ea.

Probabil înțelesese greşeala comisă şi se întorcea la ea.

Dar nu Robert, ci administratorul clădirii se afla în fața uşii.

– Ce doreşti?

– Îmi pare rău, domnişoară Parker, dar există plângeri împotriva dumneavoastră. Acest apartament este subînchiriat în mod ilegal şi mă tem că trebuie să îl eliberați cât mai repede.

Coşmarul continua. Se părea că nu avea să se mai termine niciodată.

– Despre ce fel de plângeri este vorba?

– După cum ştiți, această clădire este o mândrie pentru noi şi noi ținem foarte mult...

– Du-te dracului! spuse Bambi şi trânti uşa.

„Dumnezeule! Nu poate fi adevărat! Unde să plec? Ce să fac?"

Se simțea terminată. Dar acest sentiment dispăru repede. Bambi era o luptătoare.

În dimineața următoare se mută în apartamentul lui Lex Bugg.

56

– Am raportul în mână. Nu cred că se vor ivi probleme majore, spuse Karl-Heinz la telefon.

În acelaşi timp privirile sale urmăreau plimbarea neliniştită a Zandrei dintr-un capăt la celălalt al camerei vecine. Din când în când, se oprea în faţa ferestrei înalte şi privea ploaia căzând în Place Vendôme.

Agitaţia ei devenise din ce în ce mai vizibilă în ultimele săptămâni. Indiferent de ce făcea, sfârşea prin a măsura încăperea cu pas neliniştit. Îşi strângea nervos mâinile una în cealaltă şi se plimba fără încetare.

Era limpede că se întâmpla ceva cu ea şi, indiferent de gândurile negre pe care le avea, Karl-Heinz nu putea scoate un cuvânt de la ea.

După încheierea conversaţiei telefonice, continuă să urmărească ce se întâmpla în camera alăturată. Zandra se oprise din nou în faţa ferestrei.

Era luna aprilie şi se aflau la Paris. Cerul ar fi trebuit să fie senin şi copacii înfloriţi. Îndrăgostiţii ar fi trebuit să se plimbe pe malurile Senei, în Bois de Boulogne şi în Jardin de Luxembourg.

Dar în acel aprilie, ploua torenţial chiar din ziua sosirii lor la Paris.

Zandra îşi reluă plimbarea şi mâinile şi le ascunse sub braţe.

„Are nevoie de mine. Acum are nevoie“ gândi Karl-Heinz.

– Zandra? o strigă el cu glas blând.

Se opri şi privi spre el. Karl-Heinz se apropie de ea şi o luă de mână.

– Libchen, ce se întâmplă cu tine?

– Oh, Heinzie! Totul şi nimic. Crezi că toate femeile însărcinate trec prin asemenea crize?

– Este mai mult decât atât, draga mea. Ştim bine amândoi că nu este vorba numai de atât. Vrei să stăm de vorbă?

Zandra oftă şi îşi muşcă buzele.

Imaginea ei îndurerată şi dezorientată îi provoca o durere fizică lui Karl-Heinz. În faţa ochilor săi se afla o Zandră cu totul diferită de cea din catedrala Augsburg. Fusese o mireasă strălucitoare, veselă. În cele două săptămâni petrecute pe insula Mustique fusese veselă şi lipsită de griji. Dispăruse şi dorinţa ei de a colinda magazinele pentru toalete elegante şi scumpe, momente în care se comporta ca un copil într-un magazin cu dulciuri.

Era timpul să stea de vorbă serios cu ea. Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi ea se lăsă dusă spre o canapea aflată într-un colţ al camerei. După ce o obligă să se aşeze, Karl-Heinz turnă ceva de băut în două pahare şi se întoarse lângă Zandra. Îi oferi unul din pahare spunând:

– Hai, bea! Îţi va destinde nervii atât de încordaţi.

– Nu, mulţumesc. Nu vreau să fac nici un rău copilului.

Karl-Heinz puse jos paharul şi aşezându-şi cotul pe spătarul canapelei începu să îi mângâie părul cu mişcări blânde, molcom.

– Dumnezeule! Cred că mă vezi ca pe întruchiparea egoismului.

– Absolut deloc.

O sărută pe păr şi contiună să o mângie.

– Nu te-aş învinovăţi pentru asta. Ştiu că nu sunt deloc plăcută şi că mă comport oribil.

– Zandra, spune-mi ce te frământă? Nu cred că este ceva ce nu poate fi vindecat. Este vorba despre copil, nu-i aşa?

Ridică privirile şi se uită atentă în ochii lui.

– Da. Este vorba despre copilul nostru.

– Nu vrei acest copil?

Tresări ca şi când ar fi primit o lovitură fizică.

„Doamne, Heinzie! Cum poți să nu înțelegi adevărul?" îşi spuse ea în gând.

– Nu, Heinzie, nu despre asta este vorba. Eu doresc din tot sufletul acest copil. Nici nu îți poți închipui cât de mult îl doresc.

Karl-Heinz se lăsă să alunece la picioarele soției sale şi îşi aşeză capul în poala ei atingându-i pântecul cu obrazul.

Din ochii ei izvorâră şuvoaie de lacrimi şi îl strânse în brațele sale.

– Heinzie, ştiu că m-am purtat îngrozitor, dar nu suport ideea că te-aş putea dezamăgi. Şi nici nu-mi place felul cum gândim despre acest copil. Nu este cinstit față de el.

Ridicând capul, o privi uimit:

– De ce nu este cinstit?

– Pentru că noi gândim într-un mod mercantil. Naşterea unui copil nu trebuie să însemne pentru noi că am primit un premiu cu ajutorul căruia putem obține tot ce ne dorim. Ştiu că ai nevoie de un fiu pentru a obține moştenirea familiei. Dar eu port în mine copilul nostru. Carne din carnea noastră!

– Ştiu, şopti Karl-Heinz mângâindu-i pântecele.

– Eu, deja, mă simt strâns legată de acest copil. Ştiu că este încă prematur să gândesc astfel, însă eu mă simt deja mama acestui copil. Ştiu că noi doi am avut o înțelegere, dar acum nu îmi mai pasă dacă este băiat sau fată. Vreau să avem un fiu, vreau la fel de mult ca şi tine. Dar eu deja iubesc acest copil, indiferent ce va fi.

Lacrimile îi curgeau şiroaie şi părea să nu ia în seamă acest lucru.

– Vreau să avem un copil normal şi sănătos. Cer, oare, prea mult? Iubitule, de ce nu spui nimic?

– Chiar nu înțelegi că şi eu iubesc acest copil?

– Adevărat? întrebă Zandra cu glas tremurător.

– Bineînțeles că îl iubesc. Şi vreau pentru noi trei tot ceea ce este mai bun şi mai frumos.

– Da, Heinzie, dar eu... eu nu pot să îngădui să fie chinuit. Ştiu că nu are decât câteva săptămâni, dar eu cred că poate simți orice. Şi doctorul Rosenbaum spune că riscul testului este de doi la sută, în timp ce alți doctori susțin că ar fi opt la sută. Dacă îi voi face un rău, dacă îi vor produce o suferință sau îl vor omorî? Şi chiar dacă testul ar fi sigur şi s-ar dovedi că este o fată... eu... eu n-aş putea... n-aş putea să îl dau afară din mine.

– Dar nimeni nu-ți cere să faci aşa ceva!

– Vreau să ştii că aş fi în stare să fac orice, absolut orice atât timp cât nu pun în pericol mintea şi sănătatea copilului.

– Iubita mea, dar tu nu ai dat atenție absolut nici unui cuvânt rostit de mine?

– Deci... deci nu-ți pare rău dacă este fată? Vei accepta acest copil chiar dacă este fată?

– De ce nu? Va fi copilul nostru.

– Dar moştenirea?

– La naiba cu moştenirea. Sunt destul de bogat şi fără ea. Averea mea personală se ridică la peste două sute de milioane de dolari.

– Aşa mult?!

– Am avut grijă să fac bani şi pentru mine în timp ce măream averea familiei. Deci, nu te mai frământa!

– Voi încerca.

– Şi te rog să îmi promiți că de acum înainte, indiferent care sunt problemele ce te frământă, vei sta de vorbă cu mine. Mai ales dacă sunt legate de copil. Acest copil este al meu la fel cum este şi al tău.

– Heinzi! Heinzie, eşti minunat! exclamă Zandra strângându-l în brațe. Sunt atât de fericită.

Amândoi începură să plângă de fericire şi când începu să sune telefonul, Karl-Heinz nu îi acordă nici o atenție.

În ciuda insistențelor Zandrei, îl lăsară să sune şi amândoi continuară să plângă de fericire.

57

– Însărcinată? strigă Prințesa Sofia înspăimântată.

Își acoperi gura cu amândouă mâinile pentru a-și înăbuși țipătul de furie. Ochii stăteau gata să îi iasă din orbite.

Se prăbuși pe o canapeaua stil Biedermeier temându-se că dacă ar fi rămas în picioare acestea ar fi cedat în urma emoției teribile.

Pe lac, vaporașul care făcea curse regulate, plutea liniștit, nepăsător. Două bărci cu pânze, purtate de vânt, se zbenguiau pe apele albastre ale lacului. Sus, deasupra Alpilor, se adunau nori negri, prevestind furtuna.

– Abia s-au căsătorit... de... cât timp a trecut? Șase săptămâni? Șapte? Și tu vii și îmi spui că este gravidă?

– Despre Zandra vorbești, întrebă Erwein? privindu-l uimit pe avocatul August Meindl, decanul de vârstă al avocaților familiei von und zu Engelwiesen.

– Nu. Mă gândeam la Ducesa de York, răspunse Sofia cu sarcasm. Despre a cui sarcină aș putea vorbi, cretinule? Anormal ce ești?

Erwein păru să se chircească în fotoliu și ceașca și farfuria pe care le ținea în mână începură să tremure și mai tare.

– Pune jos ceașca! Făce un zgomot infernal! țipă Sofia la el.

Erwein puse ceașca și farfurioara pe măsuța alăturată.

Domnul August Meindl, care o cunoștea bine pe Sofia și toanele ei, se așteptase la o reacție ca aceea la care tocmai asista, dar nu se temea de ea. Era prea bătrân și

înțelept şi o cunoştea pe Sofia de mulți ani ca să se mai teamă de ea. Fiii lui, parteneri la aceeaşi firmă de avocatură, erau cópii fidele ale tatălui lor. Nu mai erau tineri nici ei; cel mai tânăr dintre ei avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, în vreme ce, cel mai vârstnic se apropia de şaptezeci.

Fiii lor şi fiii fiilor lor lucrau la aceeaşi firmă de avocatură şi fuseseră instruiți din copilărie pentru a lucra în avocatură pentru familia von und zu Engelwiesen.

– De cât timp este însărcinată Prințesa Zandra?

– Înălțimea sa nu ne-a precizat. Îmi pare rău, Prințesă, ştiu că această veste înseamnă o teribilă lovitură pentru dumneavoastră.

– Lovitură? De ce ar fi o lovitură? Este adevărat că am fost teribil de surprinsă auzind această veste, dar sunt absolut încântată. Tradiția familiei în succesiune masculină, sperăm să continue cu ajutorul lui Dumnezeu.

Menidl îşi privi cei patru fii care îl însoțeau şi toți păreau mai mult decât surprinşi de vorbele ei.

Erwein era şi el la fel de surprins pentru că se aşteptase la o reacție furibundă din partea soției sale.

Sofia părea să fi dobândit o seninătate şi un calm greu de imaginat.

– Familia şi averea familiei trebuie puse mai presus de dorințele şi speranțele noastre.

Cei cinci avocați o priveau de-a dreptul uimiți.

– Este un moment fericit. Familia noastră dăinuie de şase sute de ani şi sper că va mai dăinui încă pe atât. Doresc să îl ajutați pe fratele meu în tot ceea ce este de făcut în asemenea situații. Sper că am fost înțeleasă? întrebă ea privindu-i pe fiecare în parte dintre cei cinci avocați.

– Perfect, Înălțimea voastră? răspunseră cei patru frați Meindl. Numai bătrânul August Meindl rămase tăcut.

– Ei bine, domnule Meindl? îl întrebă Sofia ridicând din sprâncene.

– Să înțeleg că nu considerați aceste veşti rele, Înălțimea voastră?

– Înțelegi corect, încercă Sofia să zâmbească.

Toți cei cinci Meindl rămaseră tăcuți, parcă aşteptând să se întâmple ceva.

– Oricât de mult îl respect şi îl admir pe fratele meu, îmi amintesc faptul că familia noastră a suferit de multe ori de pe urma trădării şi minciunii unora dintre membrii ei. Tentația de a pune mâna pe conducerea uneia dintre cele mai mari averi din lume poate suci mințile oricui. De aceea trebuie să fim deosebit de prudenți.

– Adevărat. Nu putem să luăm de bun tot ceea ce ni se spune, o aprobă August Meindl.

– De asemenea, nu putem trece cu vederea anumite intrigi existente în istoria familiei noastre. În anul 1598 Freda von und zu Engelwiesen a născut o fată şi a încercat să îşi asigure moştenirea familiei încercând să o înlocuiască cu un fiu.

– Să o înlocuiască? se miră Franz Meindl, cel mai tânăr dintre avocați.

– A trimis o servitoare să cumpere un băiat nou-născut. De atunci se specifică în legile familiei ca naşterea să fie asigurată de trei avocați.

– O clauză înțeleaptă, găsi de cuviință August Meindl să observe.

– Da, este adevărat. V-a vorbit fratele meu despre rezultatul analizelor făcute pentru determinarea sexului copilului?

Cei cinci clătinară din cap în semn de negare.

– Ați luat legătura cu medicul ei?

– Încă nu.

– Atunci vă sfătuiesc să luați legătura imediat. O fată ar însemna pentru fratele meu un eveniment la fel de neplăcut ca şi pierderea unui copil. Domnilor...

Sofia se ridică şi părea să fie într-o dispoziție perfectă.

– Sarcinile sunt pline de neprevăzut. Chiar dacă Prințesa Zandra este însărcinată şi copilul este băiat, există riscul să piardă sarcina. Sau copilul se poate naşte mort. Cine ştie câte se pot întâmpla?

Erwein se ridică în picioare şi el.

De afară se văzu lumina fulgerului spintecând cerul şi imediat urmă şi tunetul.

– Indiferent de situaţie, nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. Fratele meu moşteneşte întreaga avere dacă şi numai în momentul în care soţia sa dă naştere unui fiu şi numai dacă acest eveniment are loc înainte de moartea tatălui meu.

– Aveţi dreptate, Înălţimea voastră, o aprobă August Meindl.

Exact. Moştenirea trebuie obţinută în mod corect şi conform legilor familiei care consfinţesc dreptul primului născut.

– Aşa se va face. Aveţi cuvântul meu, spuse grav August Meindl.

– Vreau să am şi cuvântul fiilor dumitale, domnule Meindl.

– Sigur că da, Înălţimea voastră. Aveţi cuvântul nostru că totul se va desfăşura conform legii în sensul ei cel mai strict. Trei avocaţi vor fi prezenţi în sala de naşteri pentru a asista.

– Nu, domnule Meindl. Nu trei avocaţi oarecare. Vreau să participe trei dintre voi.

– Dacă aşa doriţi, aşa va fi.

– Da, aşa doresc.

Sofia îi aruncă o privire mulţumită, apoi continuă:

– Pentru că am încheiat această problemă, aş vrea să discutăm un alt subiect. După câte ştiu, firma Meindl şi fiii reprezintă interesele întregii familii. De când tatăl meu s-a îmbolnăvit, aţi presupus că fratele meu a luat conducerea familiei. Până în momentul în care Prinţesa Zandra va da naştere unui fiu, eu sunt capul familiei, reprezentând interesele fiului meu.

Auzind murmurul de nelinişte scos de August Meindl, Sofia continuă:

– În capitolul şaisprezece al codului familiei noastre se specifică în mod clar acest lucru având-se în vedere incapacitatea capului familiei de a-şi îndeplini îndatoririle,

ca şi lipsa de moştenitori masculini ai primului născut. Scrie foarte limpede. Erwein.

Soţul ei se îndreptă grăbit spre o măsuţă pe care se afla un tom voluminos. Îl luă şi îl aduse în faţa lui August Meindl. Acesta îl deschise cu veneraţie acolo unde se afla o panglică lată, aşezată drept semn. Urmărind cu degetul său osos, citi cu glas şoptit ceea ce îi indicase Prinţesa Sofia.

– Aveţi dreptate, Înălţimea voastră. Capitolul şaisprezece spune limpede acest lucru.

– Exact. Deci, având în vedere că tatăl meu este grav bolnav, fiul meu este în prezent moştenitorul legal. Mă aştept să vă purtaţi faţă de el conform rangului său şi faţă de mine la fel. Dacă starea de sănătate a tatălui meu se va îmbunătăţi în mod miraculos şi fratele meu va avea un fiu, atunci veţi avea obligaţia să vă supuneţi ordinelor lui ca şef al familiei.

– Da, Înălţimea voastră. Vom face aşa cum este scris.

– Prea bine. Şi pentru că eu sunt deocamdată şeful familiei, doresc să vă cer ca începând din luna a cincea a sarcinii Prinţesei Zandra să urmăriţi, evident cu ajutorul unor detectivi, absolut toate mişcările ei. Cu cine se întâlneşte, unde călătoreşte. Vreau să îmi raportaţi absolut orice mişcare, indiferent cât va costa această urmărire.

– La dispoziţia dumneavoastră, Înălţimea voastră.

– Deocamdată nu mai am nimic să vă cer. Mulţumesc, domnilor.

Domnul Meindl şi fiii săi se înclinară şi se retraseră în tăcere.

Odată rămaşi singuri, Sofia se cufundă în gânduri. Şi era atât de adânc cufundată încât nu auzi când Erwein se furişă afară din încăpere.

ȚINTA: INSTAURAREA TEROAREI LA BURGHLEY

Somerset, New Jersey, 11 mai

Nu existau câini. Dacă ar fi existat, poate că lucrurile s-ar fi complicat. Dar, bineînțeles, nu ar fi fost imposibil de rezolvat. Nimic nu era imposibil pentru Donough Kildare, pentru că el se putea descurca foarte bine şi când era vorba de neutralizarea câinilor.

Noaptea era rece şi norii care acopereau cerul păreau să îl ajute în îndeplinirea misiunii. Kildare era îmbrăcat într-un costum strâmt, de culoare neagră, şi încălțase o pereche de pantofi sport cu talpă de cauciuc. Tot ceea ce îi era necesar pentru îndeplinirea misiunii se afla în cei patru săculeți atârnați la brâu, asemănători unui marsupiu.

Cu paşi iuți se strecură spre ținta sa, prin întunericul nopții, țintă care nu era alta decât conacul în stil neogrec.

În noaptea aceea intra pentru a şasea şi ultima oară în acea clădire. Mai intrase de cinci ori fără ca cineva să remarce prezența lui în casă şi se familiarizase cu sistemele de securitate de care trecea cu cea mai mare uşurință.

„Este o casă foarte frumoasă. Păcat că trebuie să o distrug" îi trecu prin minte.

Se opri o clipă pentru a controla dacă nu existau fisuri în planurile lui. Dar nu exista nici una, pentru că lucrase cu cea mai mare atenție, ca de obicei. De două luni închiriase o fermă din apropiere şi nu trecuse o zi fără să nu cerceteze de la distanță conacul şi împrejurimile.

Ştia absolut tot ceea ce trebuia să ştie.

Din cauza cailor şi a animalelor sălbatice, trăind prin împrejurimi, nu exista nici un sistem de alarmă pe proprietate, ci numai în casă.

Intrarea era protejată de unde infraroşii, dar ferestrele erau păzite numai de un sistem de alarmă depăşit. O joacă de copii pentru cunoştinţele lui Donough Kildare.

În privinţa agenţilor, era liniştit pentru că lipsa de acţiune şi liniştea ce domnea în general în jurul lor îi făcuse să se complacă într-o stare de calm aparent. „Veţi plăti cu viaţa, în această noapte, pentru prostia voastră".

La un moment dat, începu să se târască pentru a deveni invizibil cu adevărat. Când se apropie de casă, se opri şi cercetă cu atenţie împrejurimile.

În jurul său era numai linişte. Casa era şi ea tăcută. Doar din când în când răzbătea până la el nechezatul cailor.

„A sosit timpul să trec la acţiune şi să produc dezastrul natural cât încă se mai află aici ţinta mea" îşi spuse Kildare.

O văzuse sosind cu o zi mai înainte în timp ce supraveghea casa prin binoclul său. Şi o văzuse limpede.

„Arată la fel ca în fotografii" îşi spuse el încântat.

Nu îl emoţiona persoana pe care trebuia să o lichideze, indiferent cine era ea. El avea de îndeplinit o slujbă. Restul era lipsit de importanţă.

Îşi schimbă ochelarii cu care umbla noaptea şi îşi puse unii cu raze infraroşii.

Totul deveni roşiatic în jurul său şi fiecare rază de lumină invizibilă ochiului omenesc devenea imediat vizibilă.

Burlanele pe care se cătărase cu ocazia celorlalte vizite erau neasigurate de nici un sistem de alarmă. Totul se desfăşura cu atâta uşurinţă încât i se părea de-a dreptul jignitor.

Privi ceasul şi făcu socoteala că mai avea douăzeci şi trei de minute la dispoziţie mai înainte ca agentul să îşi facă turul obişnuit.

Se târî în continuare până ajunse în spatele casei, unde ținând lanterna, cât un stilou, între dinți, își făcu de lucru cu firele legate provizoriu așa cum le lăsase el. Le desfăcu și legă câte o clemă de fiecare din ele. Apoi tăie firele ce duceau spre alarmă cu un cleşte mic.

Se ascunse apoi într-un tufiş trăgându-şi respirația, după care se îndreptă spre unul din burlane şi începu să urce pe el. Se opri o clipă şi privi în jurul lui, după care porni din nou în sus.

Cercetă lucarna pe care o lăsase descuiată şi intră în podul casei pe nesimțite. Își croi drum, cu mare atenție, printre mobile vechi, cutii şi cufere. Aerul era îmbâcsit de praf şi pânzele de păianjen se prindeau pe fața lui.

Ajunse la uşă şi o deschise încetişor aruncând o privire în afară. Scara era uşor luminată. Stinse mica lanternă, își puse ochelarii şi controlă dacă nu se instalaseră noi sisteme de alarmă cu infraroşii.

Nu era nimic care să îl neliniştească.

Coborî atent, încercând să nu producă nici cel mai mic zgomot. Ajuns la etajul doi se lipi de perete şi privi în jur.

Casa era cufundată în linişte.

Cu mişcări iuți se apropie de uşa ce ducea la scara de serviciu. Ascultă atent, după care deschise uşa fără să facă cel mai mic zgomot şi porni în jos, pe scări, spre subsol, ajutat de lumina lanternei.

Subsolul mirosea a mucegai, a piatră udă şi a lemn putregăit. În colțuri se adunaseră pânze de păianjen în care atârnau muşte moarte.

Văzu lampa de control a injectorului şi se apropie de el. Îl închise. Lampa se stinse. După ce văzu lumina stinsă, deschise gazele din nou la maxim. Şuieratul gazului, asemănător cu cel al unui şarpe, îl făcu să zâmbească.

Se îndreptă şi spre cele două boilere. Le închise şi pe ele, stinse luminile de control şi apoi deschise din nou robinetul de la gaze.

Sosise momentul cel mare: gazul se scurgea în întreaga casă.

Scoase o mască din săculeț şi şi-o puse pe figură. Din alt săculeț scoase o sticlă ce conținea un acid, coroziv, neinflamabil şi cu acțiune rapidă.

Scoase dopul cu atenție şi începu să toarne conținutul sticlei de-a lungul țevii pentru gaze. După ce goli sticla, o astupă şi o puse din nou în săculeț.

Metalul începu să se dezintegreze.

Porni în sus pe scări, lăsând uşile deschise în urma sa, pentru ca gazul să se împrăştie cât mai repede în restul casei.

Stinse luminile de pe coridorul de la etajul doi unde se afla dormitorul principal. Scoase lanterna, o puse din nou în gură şi începu să desprindă capacul întrerupătorului; desfăcu firele şi le aşeză în aşa fel încât să atingă metalul. „Orice bombă are nevoie de fitil" îşi spuse el. Aşeză capacul întreupătorului la loc şi rânji. „Sunt fericit că nu mă voi afla prin apropiere când se va aprinde lumina" îşi spuse el încântat.

Se afla deja pe acoperiş când îl văzu venind pe unul din agenți. Acesta avea o lanternă în mână şi se apropia din direcția în care se afla casa de oaspeți.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce agentul intră în casă, Kildare coborî, alunecând de-a lungul burlanului. Se târî pe sub sistemul de alarmă şi dispăru pe pajiştea întunecoasă.

La o distanță de o sută de metri de casă se opri şi scoase din săculeț o praştie şi o piatră, cele mai vechi arme ale omenirii.

După marea explozie, polițiştii puteau căuta cât doreau. Nu aveau să găsească niciodată nici chibritul, nici ceasuri sau fitile, nici exploziv sau gloanțe. Pentru a rezolva totul, el nu avea nevoie decât să arunce o piatră în fereastră.

„Doamna va rezolva restul" îşi spuse el.

Becky se trezi din pricina zgomotului infernal făcut de sistemul de alarmă.

Se ridică în capul oaselor, ascultând.

Luminile exterioare inundaseră pajiştea din faţa conacului, uşor de văzut prin deschizătura draperiilor. Încercă să audă vocile oamenilor din serviciul de pază, dar era imposibil. Zgomotul făcut de alarmă era asurzitor.

„Oare de ce nu opresc maşinăria această infernală?" se întrebă ea. Apoi se linişti gândindu-se că era numai o alarmă falsă. Mai existaseră şi altele.

Se ridică din pat hotărâtă să rezolve singură problema alarmei. Îşi puse halatul de noapte şi deschise uşa. Coridorul era cufundat în întuneric şi deodată simţi mirosul îngrozitor de gaze. În grabă, încercând să îşi ţină respiraţia se îndreptă spre întrerupătorul aflat pe coridor. Atinse întrerupătorul şi un urlet infernal şi o lumină orbitoare ţâşni din jurul ei şi întregul conac explodă transformându-se într-o minge de foc.

În aceeaşi seară, la ora şapte şi treizeci de minute, Donough Kildare se afla în New Jersey, într-un mic port, în Toms River.

Era mulţumit de felul cum îşi îndeplinise misiunea şi se gândea că sosise momentul să se retragă din „afaceri".

Urcă la bordul unui iaht şi când intră în cabina ce ţinea loc de salon fu întâmpinat de un bărbat.

– Închide uşa, îi spuse acesta cu glas politicos.

Kildare închise uşa în urma sa şi se întoarse brusc auzind sunetul atât de cunoscut, scos de o armă ce se încărca.

Un Magnum calibrul 44 se afla îndreptat în direcţia sa.

– Ce dracu' vrei să faci? Am venit să ridic...

– Adio, prietene, spuse omul şi apăsă pe trăgaci.

Capul lui Donough Kildare plesni ca un bostan.

„Când colecţia lui Becky va fi scoasă la licitaţie, îi vom avea pe cei mai mari şi mai bogaţi colecţionari adunaţi sub acelaşi acoperiş. Ouăle de aur, în aşteptarea celui ce va pune mâna pe ele..."

Cartea a cincea

Licitația cea din urmă

Becky a murit în urma unui tragic accident. Legendara ei colecție de opere de artă va fi scoasă la licitație.

Somerset, N.J., 26 iunie (AP) – O scurgere de gaze combinată cu o defecțiune a sistemului electric este cauza probabilă care a generat explozia în care şi-au pierdut viața şase oameni, incluzând-o şi pe fosta primă doamnă Lady Rebecca Cornille Wakefield Lantzouni de la Vila, declară autoritățile federale şi oficialitățile pompierilor din Somerset.

Totuşi, anchetatorii îşi exprimă nedumerirea față de proporțiile pe care le-a avut explozia, proporții uimitor de mari pentru o simplă scurgere de gaze.

Când au ajuns pompierii la fața locului, tot ce mai rămăsese din conac era un crater fumegând.

„Seamănă cu explozia produsă de o bombă" a afirmat Fred Czubik, şeful brigăzii de pompieri.

Victimele, în afară de Ducesa de la Villa, au mai fost trei servitori şi doi membri ai serviciilor secrete. Toate au fost identificate datorită amprentelor dentare.

Lordul Rosenkrantz, bancherul care se afla în acel moment în casa de oaspeți, a suferit câteva arsuri uşoare, aflându-se în prezent în spital, în afara oricărui pericol.

Echipa de anchetatori a lucrat timp de şase săptămâni mai înainte de a da verdictul. Conform celor afirmate de domnul Kramer, a fost eliminată posibilitatea unui incendiu provocat pentru că s-au descoperit substanţe inflamabile.

„Este mâna lui Dumnezeu" a afirmat Czubik. „N-am mai văzut aşa ceva până acum şi sperăm să nu mai vedem niciodată".

Oficialităţile locale ale companiei de distribuţie a gazelor nu au putut fi contactate.

Licitaţie programată pentru luna noiembrie

Începând cu ziua de unsprezece noiembrie, în New York, Casa de licitaţii Burghley va scoate la licitaţie o serie de obiecte de artă, mobilier şi bijuterii ale „uneia dintre cele mai frumoase şi mai fascinante femei ale acestui secol".

Născută Rebecca Corwille, femeia care a devenit cunoscută sub numele de Becky, a fost căsătorită cu fostul preşedinte William Wenterton Wakefield al III-lea, ulterior a devenit soţia marelui magnat din industria navală, Leonidas Danaus Lantzouni şi, după moartea acestuia, s-a căsătorit cu Marele duce Joaquin de la Villa.

După cum a declarat purtătorul de cuvânt al Casei Burghley, treizeci şi doi de experţi, făcând parte din opt servicii, au catalogat diversele colecţii.

Peste opt sute dintre cele mai reuşite tablouri ale vechilor maeştri ai picturii vor fi scoase la vânzare.

„Este un mare păcat că această colecţie se împrăştie" a afirmat sora Ducesei, Vicontesa Suzy de Saint-Mallet „dar Becky obişnuia să spună: noi suntem doar paznicii lor temporari".

Toate fondurile adunate din vânzări vor fi destinate operelor de caritate.

58

Primarul îşi făcu apariţia cu o întârziere de douăzeci de minute.

– Domnilor, îmi cer scuze pentru întârziere. Nu am putut scăpa mai repede.

Cei aflaţi în birou se ridicară şi fu salutat fiecare în parte, fie cu o bătaie pe umăr, fie cu o strângere de mână. De fiecare dată primarul le rosti numele: domnul Goldsmith, Fairey, Ferraro şi Hockert.

Cu şeful poliţiei nu dădu mâna, ci doar spuse simplu „Ed" şi-i făcu un mic semn cu capul.

– Copiii şi Thelma sunt bine?

– Minunat, domnule primar, răspunse acesta.

– Mă bucur. Transmite-le complimentele mele. Domnilor, vă rog să luaţi loc.

Primarul îşi ocupă locul în spatele biroului între cele două drapele: cel al Statelor Unite şi cel al statului New York.

– Ne aflăm aici pentru a discuta problemele legate de asigurarea pazei pentru licitaţia din unsprezece noiembrie. Ai fost informat, Ed?

– Da, domnule primar.

– Şi?

– După părerea mea, prezenţa poliţiei este absolut obligatorie. Domnul Fairey mi-a furnizat o listă parţială a celor care vor participa la licitaţie. Aveţi o copie şi pe birou.

Primarul ridică foaia de hârtie şi îşi aruncă privirile peste ea. Chipul său vădea preocupare şi îngrijorare.

– Aceştia sunt cei care credeţi că vor participa la licitaţie?

– Da, domnule primar. Aceia şi încă alţii la fel de importanţi.

– Dumnezeule mare! Pare mai mult o întâlnire internaţională la vârf decât o licitaţie pentru vânzarea unor opere de artă.

– De aceea trebuie luate măsuri de securitate deosebite, spuse Fairey.

– Înţeleg că aveţi propriul sistem de pază.

– Evident, şi intenţionăm să îl dezvoltăm. Dar având-i în vedere pe participanţi, printre care se numără doi şefi de stat şi încă câţiva foşti şefi, celebrităţi de marcă, vedete de cinema şi sute de oameni foarte bogaţi din întreaga lume...

Fairey făcu un gest elocvent, apoi continuă:

– ...paza lor trebuie să fie la cel mai înalt nivel.

– Ce părere ai, Ed? întrebă primarul încruntându-se.

– Sfatul meu este să luăm măsurile pe care le-am lua dacă ar veni preşedintele în oraş.

– Costă foarte mult, se plânse primarul.

– Altfel nu se poate. Avem nevoie de pază serioasă în vecinătatea sediului casei de licitaţii şi în zonele în care vor locui personalităţile. Trebuie să asigurăm şi escortă pentru unii dintre ei. În mod sigur, o parte din Madison va trebui închisă traficului în timpul şi imediat după licitaţie.

– Ştii ce înseamnă toate acestea, Ed?

– Da, domnule primar. Eforturi mari.

– Da, dar mai există ceva ce oraşul nu îşi poate permite.

– Ce anume?

– Există pe această listă nume de persoane la viaţa cărora au existat atentate nereuşite. Ce s-ar întâmpla dacă un asemenea atentat ar reuşi aici?

Şeful poliţiei nu se mai osteni să prezinte în cuvinte ceea ce gândea pentru că primarul înţelesese foarte bine.

„Presa ar avea o mină de aur", gândi el. „Oraşul ar suferi din cauza publicităţii negative. Turismul ar avea şi el de suferit, în timp ce eu n-aş mai visa la o realegere".

– De necrezut, spuse el cu voce tare. Toți se adună în acest oraş din cauza dispariției lui Becky.

– Dacă ne gândim cine a fost Becky, nu e chiar de necrezut, spuse Fairey. Fiind o legendă națională, a fost implicit şi una dintre cele mai celebre femei ale lumii.

– Adevărat. Dureros şi trist sfârşit a avut!

Murmurele din jurul său aprobară remarca primarului.

Robert hotărî că sosise momentul să spună ce gândea:

– Trebuie să mai avem şi altceva în vedere. Comorile de artă ale lui Becky. În afară de câteva muzee, nu cred că au mai fost adunate la un loc atâtea comori ale artei. Compania noastră de asigurări luptă din răsputeri pentru a găsi asociați pentru această situație. Între şase şi opt miliarde de dolari sunt adunate la un loc.

– Ce-ați spus?... miliarde?

– Exact.

– Sfinte doamne! Încep să înțeleg că toate acestea înseamnă mai mult decât o zi-două de agitație a poliției.

– Aşa este şi firesc, răspunse Robert.

– Noi vorbim de probleme capitale şi fondurile oraşului sunt foarte scăzute.

Primarul se ridică şi se îndreaptă spre una din ferestre.

– Locuitorii care plătesc impozite vor țipa în gura mare că banii lor se duc pentru protecția unui număr restrâns de oameni extrem de bogați care s-au adunat pentru un eveniment social de interes particular.

– În acest caz le puteți comunica acestora că Burghley plăteşte un impozit de zece milioane de dolari în fiecare an, ca să nu mai vorbim de taxele pe vânzări care se ridică şi ele până la opt milioane pe an. Dacă doriți, pot să vă ofer cifre precise în amănunt.

– Nu cred că va fi necesar, spuse primarul reluându-şi locul.

– Deci eu consider că avem dreptul să cerem protecție.

– Pot să vă fac o propunere, domnule primar? întrebă şeful poliției.

– Spune, Ed. Ştii foarte bine că sunt deschis oricărei propuneri.

– Pentru început, detectivul Ferraro şi domnul Hocker pot face o verificare a sistemului de alarmă de la casa Burghley şi totodată, pot cere îndreptarea eventualelor defecţiuni. De asemenea, se pot ocupa de securitatea fiecărui transport şi vor avea în sarcină supravegherea pazei din linia întâia, dacă domnul Fairey este de acord.

– Bineînţeles că voi fi.

– Atunci sunt şi eu de acord. Domnilor, puteţi trece la treabă.

– Mulţumim, domnule primar, spuse Fairey.

– Totuşi aceasta nu rezolvă acoperirea fondurilor necesare obţinerii de forţe suplimentare de protecţie.

Urmă un moment de tăcere, după care Robert spuse:

– Înţeleg că oraşul doreşte să îşi păstreze impozitele scăzute.

– Nu înţeleg? întrebă primarul.

– Vă explic, spuse Robert aparent amabil. Eu aş putea, de exemplu, să mut casa de licitaţie undeva în New Jersey. De asemenea, compania GoldsMart îşi poate muta sediul imediat. Totul este computerizat, deci mutarea se poate efectua rapid. Totodată, se poate proceda la fel şi cu personalul. În cazul acesta, oraşul va suferi pierderi de zeci de milioane pe an.

– Înţeleg... spuse primarul fără entuziasm.

– Sper. De data aceasta oraşul ar trebui să îşi facă datoria.

– Se pare că ne-aţi ajutat să trecem peste un obstacol. Veţi avea protecţia necesară.

– Bravo! Sunt încântat că ne-am întâlnit, spuse Robert ridicându-se.

59

– O pizza mare, dublă, cu brânză multă, vinete şi ceapă, oftă Kenzie punând jos două genți mari şi trei sacoşe cu cumpărături, în timp ce Charley se lupta să ducă valiza în dormitor.

Kenzie se simțea cumplit de obosită dar şi fericită. Timp de două luni străbătuse Europa inventariind operele de artă din reşedințele lui Becky. Văzuse atâtea comori, întâlnise atâtea frumuseți încât se simțea plutind, încă, într-o lume de basm.

– Şi, Charley, te rog să le spui să nu pună măsline. Din Spania până în Grecia am fost asediată de măsline.

– Cum arată Monte-Carlo? întrebă Charley revenind din dormitor.

– Un loc însorit pentru oameni terminați. M-am simțit îngrozitor de tânără pe lângă ei. Adevărate pachiderme, din care unele acoperite cu diamante, făcând plajă. Oribil. Doamne, ce bine este să-mi odihnesc oasele pe canapeaua mea, spuse Kenzie întinzându-se încântată pe canapeaua stil Napoleon al III-lea. Deşi mi se pare că apartamentul meu a intrat la apă, mă simt minunat aici!

– Da, se poate, având în vedere palatele în care ai locuit.

– Ai dreptate. Toate acele reşedințe păreau nişte adevărate muzee. Cred că m-aş putea obişnui să trăiesc într-o asemenea reşedință.

– Hei, Pământul către Turner, mă auzi?

Kenzie aruncă o pernă spre Charley, dar acesta o evită.

– Ce faci? Comanzi pizza sau nu?

– Dar de ce eşti atât de înfometată? Nu se mai serveşte masa pe liniile aeriene?

– De când se numeşte mâncare ceea ce se serveşte în avion? Oricum, eu n-aş fi mâncat pentru că îmi doream enorm să mănânc o pizza.

– Ți-e foame într-adevăr?

– N-am mai spus o dată?

– Da, dar mă gândeam că nu despre pizza era vorba.

– Dar ce credeai? De ce mi-ar fi foame?

– Să zicem... de o porție de viață?

– Oh, bătrânul Charley şi glumele lui! spuse Kenzie prefăcându-se plictisită.

Zâmbi şi îl întrebă cu un aer ştrengar:

– Ți-a fost dor de mine?

– Ihî.

– Eşti sigur?

– După cum ştii, nu vorbesc prea mult, aşa încât prefer să las faptele să vorbească în numele meu.

O luă în brațe şi Kenzie îşi aminti de gura lui caldă şi mătăsoasă, de muşchii puternici ai brațelor lui şi de greutatea trupului său.

– Charley... te rog... Charley... a trecut atâta vreme...

Târziu, când respirația lor revenise la normal, Charley se întoarse spre ea şi spuse:

– Bine-ai venit acasă, iubito...

– Chiar ți-a fost dor de mine? Atât de tare?

– Chiar atât de tare, iubito, spuse el sărutându-i vârful nasului. Şi chiar mai mult!

– Şi îmi vei mai dovedi cât de dor ți-a fost?

– Oricând.

– Chiar acum?

– Dar ai şi uitat de pizza?

– Charley, nu-mi pasă de pizza!

A doua zi, o zi însorită de octombrie, Zandra şi Kenzie se plimbau cu barca în Central Park.

– Luna a şaptea?! Nu se poate!

Zandra înghiți şi ultima bucățică de covrig şi luă o gură de ciocolată cu lapte dintr-un pahar uriaş.

– Bineînțeles că se poate. Poți să socoteşti singură, draga mea. M-am măritat în martie şi acum suntem la începutul lunii octombrie.

– Ştiu, dar m-am gândit la viteza cu care trece timpul.

– Da, ştiu. În aprilie eram deja însărcinată. Şi biata Becky, nefericita de Becky a murit în mai. Au trecut doar cinci luni şi nu mă mir că lordul Rosenkrantz este încă neconsolat. Norocul lui este că Dina l-a adoptat. Este însoțitorul ei permanent. Mănânci şi murătura? întrebă Zandra uitându-se la Kenzie.

– Nu.

– Mulțumesc, este adorabilă, spuse Zandra mestecând încântată.

– Dumnezeule, cât poți să mănânci! Covrigi, lapte cu ciocolată, murături, ca să nu amintim de brânza daneză, de peşte...

– Mănânc pentru doi, se grăbi Zandra să răspundă.

– Da, cred că ai dreptate. Ştii la ce mă gândeam? De când trăiesc în New York, aceasta este prima dată când îmi petrec timpul aici, plimbându-mă cu barca.

– Glumeşti? Pentru ce sunt parcurile?

– Nu cunoşti păcatele urbanismului modern: violuri, furturi, crime, toxicomani.

– Dumnezeule, lasă asta! Priveşte în jurul tău cât este de frumos!

– Da, dar numai pentru că eşti şi tu aici.

– Având în vedere pe cei doi iubiți care se luptă pentru favorurile tale, ar trebui să vii mai des în parc. Îi mai ai încă pe amândoi, nu-i aşa?

– Da. Mi-am acordat un răgaz până după licitație. Atunci voi lua marea hotărâre.

– Ei ştiu?

– I-am spus lui Charley noaptea trecută.

– Şi cum a reacționat?

– Bine, având în vedere antecedentele.

– Şi Hannes?

– Îi voi spune în seara aceasta. Hai mai bine să schimbăm subiectul.

– Cum doreşti. De fapt chiar vreau să îţi pun o întrebare şi vreau un răspuns cinstit. Ţi-ar place să fii naşă?

Kenzie o privea uimită, cu gura deschisă:

– Vrei să mai spui o dată?

– Te-am întrebat dacă vrei să fii naşa alteţei sale preafericite?

– Sunt... sunt... încântată... onorată.

– Mă bucur. Atunci am încheiat acest subiect. Spune-mi, te rog, sandvişul tău unde este?

– L-ai mâncat.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles. Acum sunt şi eu interesată de felul cum se dezvoltă finul meu.

– Eşti adorabilă! Te iubesc şi te voi iubi totdeauna, aşa cum îl voi iubi şi pe micuţul Ernst-Albrecht.

– Ernst-Albrecht?

– Da. Se va numi: Ernst Albrecht Rudger Gregorius Baldur Engelbert Beerchard Georg Lorenzo Reiner-Maria von und zu Engelwiesen. Dacă va fi băiat.

– Şi naşa trebuie să ţină minte toate aceste nume în ordine?

– Cred că da.

– La naiba! Ar trebui să le scrii pe o foaie de hârtie ca să le pot memora. Dacă îi voi spune Ernie sau Al, nu va suna bine?

– În nici un caz Al. Niciodată. Poate Allie.

– După licitaţie? Este foarte bine. Dar de ce atunci? întrebă Hannes.

– Nu ştiu. Aşa simt eu.

Kenzie se ridică dintre cearceafurile şifonate, sorbi din paharul cu Veuvre Clicquot şi se aşeză în braţele lui Hannes.

– Cred că este un reper temporal. Ca Anul Nou sau ceva asemănător. Un sfârşit şi, totuşi, un început. Nu ştiu de ce, dar aşa mi se pare corect.

O sărută pe vârful capului şi o strânse mai tare în braţe.

– Hannes... dacă l-aş alege pe Charley... nu i-ai face nici un rău, nu-i aşa?

– Ce te face să crezi că i-aş face un rău cât de mic?

– Am întrebat. Ştiu, este o prostie. Să lăsăm asta! Se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie. Ştii, eu nu cred că sunt chiar genul femeie fatală!

– Nici eu nu m-am gândit la tine în felul acesta. Totdeauna te-am considerat femeia visurilor mele, spuse Hannes cu blândeţe.

60

Casa Burghley
fondată în anul 1719

are plăcerea să vă invite în ziua de 11 noiembrie la ora 18 în sălile de pe Madison Avenue pentru a participa la o importantă licitație de tablouri rare şi celebre aparținând vechilor maeştri ai picturii, tablouri ce au constituit colecția Ducesei Rebecca Cornille Wakefield Lantzouni de la Vila.

Intrarea numai cu invitație.
Ținută de seară.

O mie de invitații realizate pe cea mai fină hârtie şi gravate cu multă eleganță fuseseră expediate în ziua de cincisprezece octombrie.

Numele destinatarului fusese scris de mână, caligrafic şi adresele fuseseră scrise de calculator. Între invitați se aflau cei mai bogați oameni din lume, cei mai puternici şi cei mai cunoscuți din punct de vedere social. Aceştia reprezentau cam 500 dintre invitați. Urma un număr de cincizeci de celebrități, apoi trei sute nouăzeci de vechi clienți ai casei de licitație Burghley, cincisprezece personalități recunoscute ca cele mai de seamă printre cei ce se ocupă cu studiul picturilor vechilor maeştri şi patruzeci şi cinci de directori ai marilor muzee din lume.

Au avut loc şi întâmplări neplăcute. I-a fost expediată o invitație şi lui Becky pentru că numele ei nu fusese încă şters din memoria computerului. Deşi aflat într-o comă

îndelungată, tatăl prințului Karl-Heinz primise şi el o invitație.

În Boca Raton, A. Dietrich Spotts primi şi el o invitație şi zâmbi când o văzu.

„Mă întrebam când va sosi. Este o ocazie pe care nu aş vrea să o pierd pentru nimic în lume".

Dina Goldsmith nu îşi găsea locul. Niciodată nu îi plăcuse să stea deoparte şi să lase pe seama altora să se agite, să fie activi. Spre dezamăgirea multora dintre angajații de la Burghley şi în special a domnului Fairey, Dina se aruncă în vâltoarea evenimentelor cu un entuziasm debordant.

Mai înainte ca ceilalți să înțeleagă ce se întâmplă, Dina era deja la comandă. Ea era cea care dirija întreaga activitate în vederea licitației.

Dacă la Burghley atmosfera fusese încordată la început, odată cu venirea Dinei tensiunea ajunsese maximă. Trăiau cu toții pe un butoi cu pulbere. Erau multe de rezolvat şi timpul îi presa permanent.

Dina nu permitea să fie trecut cu vederea nici un amănunt.

Era pretutindeni. Încuraja, făcea complimente când era cazul, admonesta şi amenința, dând ultimatumuri. Ea lua hotărârile finale, ea rescria declarațiile de presă şi tot ea participa la şedințe, găsea rezolvări şi aproba reclamele. Dina a fost cea care a trecut peste toate barierele şi a reuşit să obțină documentele necesare transportului unor tablouri din Franța care îi aparținuseră lui Becky. Tot ea se ocupase şi de transportul unor tablouri care necesitau lucrări de restaurare urgente.

Părea să se afle pretutindeni şi angajații începuseră să privească în spatele lor înainte de a mormăi o remarcă la adresa ei. Când plângerile îndreptate împotriva atitudinii ei ajunseră la urechile lui Robert, acesta se gândi că sosise momentul să aibă o discuție mai serioasă cu ea.

– Nu înțeleg de ce îți trebuie tot rahatul ăsta? Nu eşti destul de ocupată?

– Bineînțeles, scumpule, sunt ocupată, dar trebuie să mă conving că licitația va merge perfect. Cine altcineva este mai interesat ca afacerile tale să meargă bine?

Avea dreptate.

Peste noapte, Dina devenise o forță de care trebuia să se țină seamă. Tot ea a fost cea care s-a ocupat de invitații.

Deodată, o mulțime de oameni pe care nu îi cunoştea au început să o invite să ia prânzul împreună, să bea un pahar cu vin, chiar să îi trimită daruri. Şi toate în schimbul unei invitații. Spre lauda ei, Dina nu acceptă nici una dintre invitații şi nici darurile. Important era faptul că toți acei oameni îi făceau oferte, apelau la bunăvoința ei. Pentru ea numai asta avea importanță.

Curând Dina avea să îşi dovedească talentul de organizatoare şi chiar se împuținară plângerile îndreptate împotriva ei.

Robert făcuse la rândul său o descoperire extraordinară. Notele de plată se reduseseră considerabil de când Dina nu mai avea timp să facă ea cumpărături.

Pentru că Dina nu accepta propuneri fără a încerca să le descopere scopul ascuns, Robert îi strecură secretarei sale o sugestie.

Într-o zi aceasta îi spuse:

– Ştii ce ar trebui să faci?

– Ce anume, draga mea?

– Ar trebui să îți îndrepți întreaga energie asupra operelor de caritate.

– Dar asta şi fac. Nu sunt plătită pentru ceea ce fac şi toate beneficiile realizate de pe urma licitației vor merge pentru realizarea de opere de caritate.

– M-am gândit la ceea ce vei face după ce vei termina cu licitația.

– Poate ai dreptate. Mă voi gândi la această idee, se arătă Dina încântată.

Între timp, ziua hotărâtă pentru desfăşurarea licitaţiei se apropia şi rămăseseră o mulţime de probleme de rezolvat.

Dina trebuia să se ocupe de ele la timp şi trebuia să le rezolve în mod optim.

Dina Goldsmith avea idei şi oamenii săreau să le realizeze cât mai repede pentru că altfel...

61

Gerhard Meindl aştepta pe aeroportul Kennedy sosirea Prințesei Sofia şi a soțului său. Când o zări, îşi aranjă încă o dată cravata sobră de culoare gri şi porni în întâmpinarea ei.

– Bine ați venit în America, Înălțimea voastră, sper că ați avut o călătorie plăcută!

– Oribilă, pufni Sofia. În zilele noastre sunt lăsați toți neisprăviții să urce în avion. Chiar şi la clasa întâi te vezi înconjurat de cele mai imposibile creaturi. Cea mai înspăimântătoare pereche pe care am văzut-o vreodată a stat alături de mine. Amândoi aveau cercei şi în nas şi pe buze şi pe pleoape. Dezgustător! Tot ceea ce vezi te face să tânjeşti după zilele de altădată! Am dreptate Erwein?

– Da, o aprobă acesta resemnat.

Păşea în urma ei ducând caseta cu bijuterii şi cea cu farduri. În urma lor, trei hamali împingeau un munte de bagaje în valizele elegante Vuitton.

– Data viitoare vom călători cu avionul familiei, spuse Sofia.

Gherhard Meindl o asculta afişând înțelegere şi compătimire. Dar în gândul său zâmbea. Ştia foarte bine că Prințesa Sofia preferase călătoria la bordul unui avion al companiilor aeriene pentru că nu voia ca fratele ei să afle de sosirea lor la New York.

– Vă rog să mă urmați. Maşina vă aşteaptă.

Când privirile ei întâlniră limuzina argintie gigantică, chipul ei se umplu de dezgust. Niciodată nu îi plăcuseră maşinile americane şi nici stilul de viață american.

Totdeauna se simțise copleșită de ceea ce vedea în jurul ei.

Urcă în mașină așteptând ca cei trei hamali să încarce bagajele. În momentul în care Gerhard Meindl urcă și el în limuzină, îl întrebă:

– Ai făcut rezervări la hotel?

– Da, Înălțimea voastră. Un apartament cu două dormitoare la Carlyle, așa cum ați cerut. Le-am verificat eu personal. Sper că le veți considera satisfăcătoare.

– În caz contrar, tu și conducerea hotelului veți mai auzi de mine.

– Ați hotărât cât timp veți rămâne în New York, Înălțimea voastră?

– Am venit pentru licitație, dar vom rămâne până la nașterea copilului. În felul acesta voi fi sigură că nu se va încălca vechea lege a familiei.

Cuvintele ei erau o insultă directă la adresa întregului clan Meindl, dar reprezentantul familiei rămase nemișcat fără să se poată citi pe chipul lui cea mai mică emoție.

– Și bătrânul prinț cum se simte, Înălțimea voastră, dacă îmi permiteți să întreb?

– Îți permit și pot să spun că nu este deloc într-o stare mulțumitoare. Săptămâna trecută a suferit un nou atac.

– Îmi pare rău!

– Da, nu mă îndoiesc, răspunse Sofia nepăsătoare.

•

Dina intră în holul imens de la Burghley, urmată de Gabi. Portarul o salută cu deosebită politețe și Dina îi răspunse cu amabilitate.

Se îndreptară spre primul punct înscris pe agenda Dinei: sălile de expoziție unde urmau să se expună tablourile colecției lui Becky. Următorul punct se referea la sala de licitație unde fuseseră schimbate scaunele, așa cum dorise ea cu un an în urmă.

Când intră în sală, rămase împietrită.

– Ce se întâmplă?

Trecând printre scaunele îmbrăcate în catifea roșie, așezate în formă de amfiteatru, arătă cu degetul și

exclamă îngrozită. Tapițeria a cincisprezece dintre scaune fusese sfâşiată, lăsând să se vadă arcurile şi umplutura de dedesubt.

– Vandali! Dumnezeule! Vandalii au pătruns la Burghley!

Porni furioasă căutându-l pe paznic.

– Cine a permis distrugerea scaunelor din sala de licitație?

– Nu înțeleg, doamnă! o privea uimit paznicul.

– Cheamă-l pe şeful tău! Spune-i să mă caute în biroul domnului Sheldon D. Fairey! Acum.

– Da, doamnă.

– Gaby ai grijă ca scaunele deteriorate să fie scose şi trimise la reparat. Imediat. Şi ai grijă să se potrivească materialul cu cel al celorlalte scaune. Şi cheamă şi detectivii. Vreau ca această problemă să fie rezolvată acum.

Privea scaunele sfâşiate cum erau încărcate într-un camion. Pe acesta era înscris „Chantilly & CIE tapițerie de comandă". Adresa firmei era trecută şi ea odată cu numărul de telefon. Le reținu pe amândouă.

Era caraghios de simplu. Joacă de copii. Unul dintre acele mici amănunte de care uită cei însărcinați cu paza şi treaba se rezolvă.

Calul troian era o legendă ce nu trebuie uitată niciodată. Când scaunele aveau să fie aduse înapoi, aveau să fie pline de explozibile, arme semiautomate, pistoale şi muniții.

Simplu şi frumos. Şi, totodată, aducător de moarte.

Abia aştepta ziua cea mare.

ȚINTA: INSTAURAREA TEROAREI LA BURGHLEY

În apropiere de Willmington, Delamare, 7 noiembrie

– Au mai rămas nouăzeci şi patru de ore şi optsprezece minute până la ora zero, se auzi glasul distorsionat de aparatura electronică.

Fabrica de ambalare a pesticidelor se afla pe malul unui canal cu apă stătută şi poluată. Era părăsită de zeci de ani şi din acest motiv constituia un loc ideal. Era cel de-al patrusprezecelea spațiu industrial pe care îl ocupau în Long Island City.

Faptul că se aflau mereu în mişcare şi că această mişcare a lor putea fi greu prezisă, le oferea siguranță. Ca la fiecare întâlnire, becurile erau întrerupte, cu excepția unuia singur. Acesta se legăna uşor, oferind un cerc de lumină slabă.

Din spatele lentilelor fumurii, îi urmărea pe membrii echipei sale. În urma înlăturării lui Kildare, rămăseseră opt bărbați şi o femeie.

– Totul este gata?

– Totul, răspunse fostul membru al comandoului israelian.

– Armele, explozibilele?

– Fiecare la locul lui.

– Plecarea?

– Aranjată.

– Ținuta?

– Ținută de seară pentru bărbați, fără nici un fel de etichete care să atragă atenția, răspunse femeia.

– Invitațiile?

– Le avem, răspunse japonezul. Intrarea în calculator a fost joacă de copil. Doar am trecut numele false pe listă. Invitațiile ne aşteptau în diverse cutii poştale.

– Toată lumea cunoaşte locul?

– Perfect. Ne putem descurca şi pe întuneric.

– Să sperăm că nu vom ajunge într-o asemenea situație.

Respirația omului cu mască şi ochelari deveni precipitată. Întrebă:

– Există probleme de ultimă oră?

Nimeni nu răspunse.

– Vă atrag atenția că nu doresc victime omeneşti atât timp cât acest lucru se poate evita. Este limpede?

– Sigur, amigo! răspunse unul dintre columbieni şi fratele său rânji.

– Ar fi bine să vă intre în cap acest lucru, spuse omul.

Columbianului i se opri râsul în gât.

– Această operațiune a necesitat muncă multă. Un an de eforturi deosebite. Dacă încearcă cineva o mişcare ce ne poate pune în pericol, vă spun de acum că va fi mort.

Se lăsă o tăcere şi mai adâncă şi două capete se plecară.

– Este ultima oară când ne întâlnim. Aveți întrebări?

Nimeni nu avea nici o întrebare.

Germanul se grăbi să îl liniştească pe omul mascat:

– Nu trebuie să îți faci probleme. Nu vor şti niciodată cine a pregătit lovitura.

– Aşa şi trebuie să fie!

Cu aceste cuvinte, omul dispăru, topindu-se în întuneric. Un minut mai târziu, se auzi motorul unei maşini punându-se în mişcare.

Germanul apăsă un buton şi camera video intră în funcțiune. Era o cameră prevăzută cu lentile infraroşii. Aceasta înregistră orice mişcare produsă în fața clădirii în cele câteva minute până la dispariția maşinii.

După câteva minute, germanul plecă să aducă banda. La întoarcere, o introduse în aparatul video şi apăsă butonul care îl puse în funcțiune.

Pe ecran apăru un număr de înmatriculare din New York. Opri imaginea.

– Se vede ceva, spuse el.

Japonezul introduse imaginea în calculator. Într-o jumătate de minut intră în calculatorul poliției pentru a depista cui aparținea maşina.

– Vom afla în curând numele şefului nostru, mormăi el.

Ceilalți se adunaseră în jurul său curioşi. Pe monitorul strălucitor apăru scris:

Ferraro, Charles, G.
7 Jones Street
New York, N. Y. 10014

62

New York City, 8–11 noiembrie

Furtuna care dura de trei luni luase sfârşit. Mai erau doar trei zile până la deschiderea sălii de licitaţie de la Burghley când colecţia fostei prime doamne avea să fie pusă în vânzare. Piesele cele mai importante ale colecţiei constituiseră obiectul unei expoziţii itinerante, expoziţie ce atrăsese un număr mare de vizitatori în oraşe ca Tokyo, Londra, Hong Kong, Geneva, Dubai.

Revenită la New York, se afla găzduită în sala de expoziţii de la Burghley.

Paza fusese triplată şi fuseseră instalate camere de supraveghere deasupra fiecărei uşi şi pentru supravegherea coridoarelor.

Fiecare angajat, începând cu Sheldon D. Fairey, şi până la ultimul om de serviciu, primise o nouă legitimaţie cu hologramă şi fotografie.

Fiecare uşă era păzită permanent zi şi noapte şi absolut toţi angajaţii foloseau intrarea principală.

În timpul nopţii, reflectoarele montate pe clădire inundau împrejurimile clădirii.

Tot din motive de securitate, tablourile nu purtau obişnuitele etichete cu preţul estimativ şi nici în catalog nu fuseseră trecute preţurile. În dreptul lor scria doar: „Se estimează la cerere".

Niciodată nu mai fuseseră adunate la un loc atâtea comori ale artei. În galeriile casei de licitaţie, scăldate în lumină, se aflau tablouri aparţinând lui Veronese, Bellini, Titian, Rubens, della Francesca. Comori ale celor mai bogaţi dintre bogaţi, comori pentru două-trei mii de oameni care îşi pot permite luxul de a le avea şi admira.

Raphael, Leonardo, Di Cosimo, Caravaggio, Poussin, comori pentru cele câteva muzee cu buzunare gemând de bani sau pentru cei care, având mai multe opere minore, le puteau vinde pentru a obține una de valoarea acestora.

Rembrandt, Dürer, Tintoretto, Pontormo, Boucher, comori pentru grupuri de investitori, corporații, magnați ai fraudelor.

Tablourile fuseseră expuse în ziua de patru noiembrie şi expoziția se deschise la ora zece. În ciuda ploii mărunte şi reci, în fața casei Burghley se formase o coadă imensă, care continua să crească după deschiderea expoziției.

La ora prânzului, poliția se văzuse obligată să aducă bariere din lemn pentru a închide accesul pe Madison Avenue.

La ora cinci după-amiază, expoziția se închise pentru marele public. În continuare, accesul era permis numai cu invitație specială sau cu programare.

Numai în prima zi mai multe mii de invitați fuseseră oaspeții galeriilor de expoziție.

În ziua următoare, mulțimea care se adunase pentru vizitarea expoziției se dublase. Cataloagele se vânduseră şi fusese necesar ca pe timpul nopții să se tipărească şi să fie aduse în sediul Casei Burghley alte câteva mii.

După cum spuneau televiziunea şi presa, numărul vizitatorilor la Metropolitan Museum scăzuse considerabil, toată lumea îndreptându-se spre galeriile care adăposteau colecțiile lui Becky.

Robert A. Goldsmith, văzând o asemenea afluență a publicului, murmurase nemulțumit:

– La dracu'. Ar fi trebuit să percepem taxă pentru vizitare.

– Dina? Vrei să-mi aranjezi blestemata de cravată?

Marele magnat de pe Wall Street se îmbrăca în ținută de seară.

– Imediat, scumpule, răspunse Dina aruncând o ultimă privire propriei imagini reflectată de oglindă.

Buzele roz, obrajii fardați în cinci tonuri de roz, ochii accentuați de un albastru ca ametistul şi genele negre, reprezentau perfecțiunea.

Purta o creație Ungaro răpitoare. O bustieră roz din dantelă, cu mărgele roşii şi negre presărate pe fiecare cusătură, punându-le în evidență, şi o fustă lungă de catifea, completată cu o jachetă cu mânecă lungă din mătase roz.

Diamante de culoare galben deschis, de mărimea mărunțişului pentru buzunar, şi mănuşi negre din plasă cu buline albe.

Intrând în camera lui Robert îl găsi aşezat pe pat cu țigara atârnându-i între dinți.

– Urăsc ținuta de seară! oftă el.

– Nu te enerva, scumpule! îl alintă Dina aranjându-i cravata cu multă îndemânare. Ştii foarte bine că arăți minunat în ținuta de seară.

– Crezi? aruncă el o privire spre oglindă prin fumul gros de țigară.

– Bineînțeles. Acum, hai, scumpule! Nu uita că înainte de licitație se va servi şampanie. Nu se poate să nu fii prezent pentru primirea invitaților.

– Gata, mergem! mormăi el ridicându-se.

– Dragul meu, sunt atât de emoționată!

– Te rog să nu te laşi purtată de emoție şi să licitezi sume extravagante care să atingă cifre astronomice.

– Te rog, scumpule! Nu este bine să laşi să se audă cum gândeşti despre licitația din seara aceasta.

Îl ajută să îşi îmbrace haina şi îl îndemnă din nou să se grăbească.

– Arăți perfect. Hai, încheie haina şi să mergem!

– Înălțimea voastră!

Karl-Heinz şi Zandra se pregăteau să păşească în ascensor când Joseph îi ajunse din urmă cu telefonul în mână.

– Doctorul Rantzau, doreşte să vă vorbească.

Karl-Heinz simți stomacul strângându-i-se în mod dureros: „Doamne, să sperăm că nu are veşti proaste".

– Doctore Rantzau, spuneți cu ce vă pot fi de folos?

– Îmi pare rău, Înălțimea voastră, dar trebuie să vă spun că în urmă cu douăzeci de minute inima tatălui dumneavoastră s-a oprit. Din fericire, am reuşit să-l readucem la viață. Este foarte slăbit şi nu ştim dacă vom mai reuşi să îl salvăm în cazul în care o asemenea situație se va repeta.

– Înțeleg, doctore. De acum înainte cred că este mai bine să lăsăm natura să îşi spună cuvântul! spuse Karl-Heinz cu voce scăzută.

– Doamne, Heinzie! exclamă Zandra, strângându-i brațul.

– Sunteți sigur că aceasta vă este dorința?

– Absolut sigur. Nu mi se pare corect să îl chinui pe tatăl meu făcându-l să treacă prin toate aceste încercări. Sunt convins că şi-a dorit să moară cu demnitate.

– Da, Înălțimea voastră, cred că aveți dreptate.

– Poate că ar trebui să fiu şi eu prezent, spuse Karl-Heinz cu emoție în glas.

– Sunteți binevenit. Poate că este bine să lăsați să treacă douăzeci şi patru de ore. Vom vedea dacă îşi revine sau nu.

– Mă veți ține la curent, doctore?

– Bineînțeles, Înălțimea voastră.

– Oricând puteți telefona şi mă puteți găsi la telefonul celular, încheie Karl-Heinz convorbirea.

– Îmi pare rău, Heinzie, spuse ea cu glas cald.

– Ştiu. Nu este o surpriză şi totuşi, şocul...

– Înțeleg. Hai, dragul meu, să ne întoarcem, spuse ea luându-l de mână şi pornind spre apartament.

– Nu. Nu are importanță unde mă voi afla în acel moment. Voi lua avionul mâine dimineață.

Spunând acestea, îi dădu telefonul lui Josef, care aştepta respectuos câțiva paşi mai departe.

– Şi vrei să mergem la licitație? întrebă Zandra nedumerită.

– De ce nu? Ne putem oferi acest moment de recreere.

În apartamentul său aflat în hotelul Carlyle, Sofia vorbea la telefon cu bătrânul August Meindl.

– Vreau ca dumneata şi fiul dumitale Klaus să mergeți imediat la clinică. Dacă tatăl meu moare în această noapte, vreau să vă aflați amândoi acolo pentru a înregistra cu precizie momentul morții. Nu am încredere în personalul clinicii.

– Da, Înălțimea voastră.

– Îmi vei telefona imediat. Voi lua telefonul cu mine.

– Prea bine, Înălțimea voastră.

– Domnule Meindl... sper că nu mă veți dezamăgi.

– Niciodată, Înălțimea voastră.

Sofia puse jos telefonul. „Cu puțin noroc, cu foarte puțin noroc..." gândi ea.

– Erwein?

– Da, Sofia.

– Eşti gata? Plecăm spre Burghley.

– Sunt gata, răspunse el de pe canapeaua pe care stătuse până în acel moment.

– Ai luat invitațiile?

– Da. Aici le-am pus, spuse el bătând uşor buzunarul de la piept.

– Cine ştie? Poate în această seară voi cumpăra un tablou. Mă simt într-o dispoziție sărbătorească.

– Este incredibil, nu-i aşa? şopti Kenzie către Arnold în timp ce privirile ei cercetătoare se plimbau urmărind mulțimea oaspeților.

– Ar trebui să vezi ce se întâmplă afară. Sunt mai mulți spectatori decât la o premieră la Hollywood. Nu ne lipsesc decât reflectoarele. Annalisa îmi face semn. Revin imediat.

Se strecură printre magnații, vedetele de cinema şi celebritățile aflate în jurul lor.

– Kenzie? se auzi ea strigată de o voce familiară.

Se întoarse şi în fața ei, înalt, slab, adus de spate, privind-o cu ochi calzi de culoarea topazului, se afla domnul Spotts.

– Domnule Spotts! Este minunat să vă văd! strigă ea entuziasmată, aruncându-se în brațele lui.

– Ei, ei! Dacă vei continua să-mi spui aşa, atunci voi reveni şi eu la domnişoara Turner, spuse ea zâmbind.

– Am greşit, Dietrich! O mică greşeală! Ce fericit va fi Arnold când te va vedea. Şi eu sunt foarte fericită că ai venit.

– Cum aş fi putut să ratez o asemenea ocazie. Este o licitație cum numai o dată într-o viață de om se poate vedea.

În fața clădirii, pe Madison Avenue, Lordul Rosenkrantz o ajuta pe Suzy de Saint Mallet să coboare din maşină.

Pe lângă proporțiile gigantice ale lordului, Suszy părea şi mai mică şi mai fragilă. Purta o togă realizată de Valentino care îi lăsa un umăr gol şi un braț scheletic libere, în timp ce celălalt braț şi umăr erau complet acoperite.

– Aş fi vrut să nu treci prin toate acestea, draga mea, murmură lordul Rosenkrantz, privind mulțimea de curioşi şi fotografi, cu vădit dezgust.

– Prostii, chèri! Bineînțeles că trebuie să mă aflu aici, acum. Oamenii se aşteptau să mă vadă aici şi cred că îmi face şi mie bine. Poate că acest eveniment va pune capăt coşmarului pe care îl trăiesc.

– Oricine altcineva aflat în situația ta ar fi evitat această mascaradă.

– Poate. Dar tu?

– Ce-i cu mine?

– Nici pentru tine nu este uşor. Ştiu ce a însemnat Becky pentru tine.

Zâmbind cu tristețe, Lordul Rosenkrantz spuse:

– Poate şi eu caut să pun punct unui coşmar.

– Eşti un bărbat minunat. Ai făcut-o fericită pe Becky.

– A fost reciproc sentimentul. Şi eu am fost fericit alături de ea.

– Charley?

Cuvântul ţâşni în urechea lui din minireceptorul pe care îl purta. Charley îşi plimbă privirile peste mulţimea adunată în faţa lui. Îşi vârî un deget între gulerul cămăşii şi gât simţindu-se neplăcut în costumul de seară cu care era îmbrăcat.

– Charley? repetă vocea chiar în urechea lui.

– Te-am auzit, Hannes, vorbi el în transmiţătorul avut la mână.

– Aici în hol totul se desfăşoară în linişte. Detectoarele de metal funcţionează. Doisprezece invitaţi au fost descoperiţi purtând arme, dar aveau permis de port-armă. Şeful poliţiei i-a convins să îşi depună armele.

– Perfect. Şi aici este linişte. Mă duc să mai controlez o dată încăperea în care se află depozitate tablourile. Terminat.

Se întoarse şi mai privi o dată sala. Câteva locuri erau deja ocupate. Şi toţi cei aflaţi pe scaune erau bărbaţi... şi toate scaunele ocupate se aflau... strategic aşezate, oare?... chiar pe interval.

„De ce"? se întrebă poliţistul din el.

„Pentru că nu doresc să se vadă prinşi în aglomeraţie" se gândi el încercând să îşi înlăture un sentiment de nelinişte.

Măsurile de securitate erau atât de severe.

„Mai bine mă duc să controlez tablourile", îşi zise el.

Cei şapte bărbaţi aflaţi pe locurile dintre intervale stăteau liniştiţi ignorându-se unul pe celălalt. Dacă apăsau două locuri anume aflate sub scaunele pe care erau aşezaţi, mecanismul ar fi eliberat armele şi ei le-ar fi putut lua în mână cu cea mai mare rapiditate.

Toate armele erau încărcate şi pregătite să tragă.

„Urmărind cum scaunele erau ocupate de cei mai bogați şi celebri oameni ai lumii, simțea cum adrenalina circula şi mai repede. Intrau ca mieii la tăiere, nişte ființe care în izolarea şi îngâmfarea lor se credeau stăpânii planetei. Dar sentimentul acela nu avea să dureze mult timp; ştia el foarte bine. Curând aveau să fie înspăimântați încât se vor scăpa pe ei. Curând unii dintre ei aveau să moară“ gândea el.

63

Licitația era în plină desfășurare. Publicul format din cei mai bogați și mai puternici pământeni, privea cu ochi strălucitori, tensionați și plini de pasiune.

În fața lor se afla lotul numărul șaptesprezece, reprezentat de tabloul „Infanta Margarita în roșu" de Velasquez. Tabloul expus pe șevalet fusese tabloul care împodobise salonul lui Becky din Fifth Avenue.

De la pupitrul său, Sheldon D. Fairey conducea licitația ca un dirijor orchestra și licitația se anunța fierbinte, prețul oferit urcând vertiginos.

Kenzie, Arnold și Annalisa vorbeau la telefon, primeau ofertele celor ce licitau în absență și ridicau creioanele ținute în mână, anunțând astfel o nouă urcare a prețului.

Clientul care licita la telefonul de care se ocupa Kenzie renunță. Kenzie închise și având un moment de liniște, privi în sală.

În spatele sălii, Hannes patrula pe intervalul dintre scaune și ieșire și în apropierea podiumului, Charley făcea același lucru. În dreptul fiecăreia dintre ușile duble se aflau doi paznici înarmați, cu mâinile la spate.

Kenzie își plimbă privirile prin sală și o văzu pe Zandra alături de Karl-Heinz și pe Dina și Robert Goldsmith. În ultimul rând se afla vechea ei inamică, Bambi Parker.

– Treizeci de milioane, o trezi din gânduri glasul domnului Fairey.

Înțelese că, în timpul în care își lăsase gândurile să zboare, prețul urcase ajungând la cote incendiare, în timp ce atmosfera în sală devenea explozivă.

Fairey continua să anunțe sumele în timp ce în sală se ridicau permanent mâini care împingeau prețul tot mai sus.

– Patruzeci de milioane...

În sală se lăsă o liniște adâncă. Kenzie era convinsă că auzul o înșela.

Liniștea fu întreruptă de Arnold care având telefonul la ureche spuse:

– Patruzeci și două de milioane.

Kenzie aruncă o privire tabloului, trăind un sentiment de triumf.

În sală, spectatorii discutau în șoaptă și aerul era încărcat de electricitate. Kenzie, care participase la multe alte licitații, era uimită de felul cum se desfășurau evenimentele. Având în vedere calitatea și raritatea tablourilor expuse, ca și importanta persoană căreia aparțineau, era foarte greu pentru Kenzie să facă presupuneri privind felul cum aveau să se desfășoare evenimentele.

Charley se întoarse cu fața la perete și vorbi în transmițătorul din mânecă:

– Hannes! Mă auzi?

– Da, Charley?

– Mă duc să mai fac un control în camera în care sunt depozitate tablourile. Supraveghează sala singur!

– Nici o problemă.

– Terminat, se auzi glasul lui Charley.

Acesta își aranjă manșeta, mai aruncă o ultimă privire în sală spre locul unde se afla Hannes și porni spre ieșire.

Atenția tuturor celer prezenți se îndrepta spre tabloul aflat în fața lor și spre bătălia care se ducea pentru achiziționarea lui.

– Patruzeci și patru de milioane, rosti Fairey! Licitează cineva patruzeci și patru de milioane și o mie de dolari?

Charley ridică din umeri întrebându-se cum puteau toți cei prezenți să privească jocul milioanelor de dolari ca pe orice meci obișnuit. Oamenii de pază pe lângă care trecu păreau și ei prinși complet în același joc. În gând, îi apostrofă pentru atitudinea lor neglijentă aruncându-le epitete nu tocmai plăcute.

Se felicită pentru ideea pe care o avusese de a cere forțe polițienești care să patruleze pe stradă în jurul clădirii. Dacă îi pândea o nenorocire, pericolul nu putea veni decât din afară.

– Cincizeci de milioane, spuse Sheldon D. Fairey.

Un murmur se ridică din rândul spectatorilor.

– Oferă cineva cincizeci de milioane şi o mie de dolari?

În stânga sălii un magnat italian ridică mâna în care ținea catalogul.

Ofertantul cu care lucra Arnold renunțase. Având încă receptorul la ureche, Annalisa ridică mâna.

– Oferă cineva cincizeci de milioane şi două mii de dolari? Din nou italianul şi Annalisa licitaseră.

Asistența era cu sufletul la gură. Kenzie se temea că trăieşte un vis. Era incredibil. Niciodată în istorie un tablou ai unui pictor vechi nu atinsese un asemenea preț. Cel mai mare preț despre care avea ea cunoştință era cel realizat de Christie prin vânzarea tabloului Cosimo de Medici de Jacopo da Pantorma, pentru care Muzeul Getty oferise suma de 35,2 milioane de dolari.

Un domn pleşuv, îmbrăcat cu un costum elegant şi având o distincție regală, ridică mâna şi spuse:

– Cincizeci şi unu de milioane.

– Oferă cineva cincizeci şi unu de milioane şi o mie de dolari? O dată, de două ori... se auzea glasul lui Sheldon D. Fairey.

Ridică ciocănelul, dar mai înainte de a reuşi să bată cu el în pupitru, întreaga sală căpătă un aspect de coşmar.

Opt bărbați, aflați în puncte diferite ale sălii, se aplecară şi luând armele ascunse în fundurile duble ale scaunelor, țâşniră în picioare cu câte un Uzi calibru 45, semiautomat, în cele două mâini.

„Ce se întâmplă?" se întrebă Kenzie. „De unde au apărut?... Scaunele... scaunele care au fost distruse şi reparate..." gândi ea cu rapiditate.

Dar în jurul ei evenimentele se desfăşurau uimitor de repede.

Unul dintre paznici, înțelegând ce se întâmplă, strigă:

– Rămâneți nemișcați! și încercase plin de curaj să scoată pistolul.

Dar nu fusese îndeajuns de rapid.

Fostul ofițer de marină și cei doi columbieni se întoarseră și traseră fără să clipească.

Răpăitul armelor automate fu ca o explozie și paznicii tresăriră și se învârtiră pe loc la fel ca niște păpuși trase de păpușar.

Un urlet general se ridică din sală și spectatorii eleganți se aruncară sub scaune.

Când focul încetă, sala se cufundă într-o liniște lugubră. Nimeni nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mișcare sau să scoată cel mai slab sunet.

Mirosul fumului produs de pistoale amintea de moarte și plutea greu în aerul din sală.

Kenzie, Arnold și Annalisa rămaseseră înțepeniți pe scaunele lor aflate pe podium, ca și Sheldon D. Fairey care strângea pupitrul cu degetele albe și cu fața cenușie.

În sală, japonezul, germanul și libianul intrară în acțiune. Fiecare se așeză în fața unei intrări îndepărtând trupurile paznicilor morți, cu piciorul, și atașară pe uși sisteme magnetice care se puteau transforma în bombe la cea mai mică mișcare.

În spatele sălii o mișcare îi atrase atenția lui Kenzie. Hannes fusese acoperit de unul din oamenii înarmați. Acesta era fostul membru al unui comando israelian.

Imaginea îi provocă o durere fizică. Se rugă în gând ca Hannes să înțeleagă situația în care se aflau și să nu facă nici cel mai mic gest de eroism care să îi atragă moartea.

Dar Hannes înțelesese bine despre ce era vorba. Ridică mâinile predându-se și Kenzie oftă ușurată. Urmărise cum i se luase revolverul și transmițătorul, după care fu împins cu brutalitate spre scaunul din fața sa.

Kenzie spuse în gând o rugăciune de mulțumire.

... Dar în momentul următor își aminti că nu îl văzuse pe Charley.

„Unde este Charley? Cine sunt bestiile acestea criminale și ce vor?" se întrebă ea.

– Ce dracu' se întâmplă? Microfonul meu e mort, țipă Charley intrând în camera de control a pazei monitorizate, unde zece operatori urmăreau camerele video şi monitoarele ce ofereau imagini ale sălii din diferite unghiuri.

Charley se îndreptă spre monitoarele ce urmăreau sala din planul de sus al încăperii.

Rămase mut de uimire şi se propti cu întreaga sa greutate pe pupitrul pe care se aflau monitoarele.

– Ce rahat! murmură el.

– Ai dreptate. Ai putea să spui că a ajuns până la ventilator, răspunse operatorul aflat în fața ecranului.

– L-ai anunțat pe şeful poliției? întrebă Charley.

– L-am anunțat şi era negru de furie.

– Nu e singurul. Paznicii sunt morți sau răniți?

– Morți, după cum au fost împuşcați.

– Semiautomate?

– Exact. Am urmărit totul.

– Drace!

„Am încurcat-o rău! Dar unde am greşit?" se întrebă Charley.

Se întoarse spre omul din fața monitorului.

– Mai sunt şi alte pierderi?

– Este prea devreme să pot spune.

Charley dădu din cap în semn că înțelese şi ridică din nou mâna, vorbind în microfonul aflat în mâneca sa. Încercă în zadar să ia legătura cu Hannes. Aparatul rămase mut. Continuă nervos să îl cheme pe Hannes şi în cele din urmă un glas răsună în microfonul aflat în ureche.

– Cine eşti?

Glasul era aspru şi nervos, având un uşor accent străin.

– Pot să întreb şi eu acelaşi lucru.

– Te afli în situația în care nu ai dreptul să pui nici o întrebare.

– Unde este Hannes?

– Tipul care purta aparatura asta?

– Exact.

– L-am neutralizat, dar este bine, sănătos, cu condiția să nu facă acte de eroism.

– N-ai putea să îmi spui ce se întâmplă?

– Urmăreşti pe video?

– Exact.

– Atunci îţi voi oferi plăcerea să mă şi vezi.

Charley văzu un bărbat elegant ţinând două pistoale automate. Le ridică şi camera aflată în faţa lui explodă.

– La dracu cu tine! murmură Charley îndreptându-se spre alt monitor.

O văzu pe Kenzie aflată pe scenă şi un val de uşurare îl inundă. Vorbi din nou în microfon.

– Dacă ţii ostateci toţi acei oameni, înseamnă că doreşti ceva. Ce anume?

Întrebarea rămase fără răspuns.

– Te avertizez, auzi el glasul răsunându-i în ureche, că pe toate uşile au fost montate bombe cu Semlec. Dacă are cineva ideea să intre, trebuie să ştie că va exploda împreună cu jumătate din cei prezenţi în sală. E clar?

– Clar, răspunse Charley încercând să rămână calm.

Nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat ca în acel moment.

„N-ar fi trebuit să ies din sală. Dacă m-aş fi aflat acolo, poate aş fi putut să ajut la prevenirea acestei situaţii" gândea el. Apoi îşi spuse, încercând să se liniştească: „Cred că e mai bine aşa. Poate acum aş fi fost mort şi inutil. Cel puţin, aflându-mă aici, pot să încerc să îi ajut".

Numai că în acele momente nu prea ştia cum ar fi putut fi de ajutor.

Sună telefonul şi omul de la monitor răspunse. Când închise telefonul, Charley întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Şeful poliţiei este jos în hol, însoţit de o trupă specială. Vrea să ştie care este situaţia mai înainte de a apare şi alte probleme.

– Spune-i să nu întreprindă nimic pentru că uşile pot exploda la cea mai mică atingere. Eu voi coborî în hol şi te rog să urmăreşti tot ce se întâmplă în sală.

– Da, da! Dar cum? întrebă el arătându-i lui Charley monitoarele de pe care dispăruseră imaginile venite din sală.

64

În sala de licitații, fostul ofițer de marină urcă, dintr-un salt, pe podium şi se aşează alături de Fairey, în spatele pupitrului. Participanții la licitație erau înghesuiți sub scaune în timp ce restul de şapte membri ai echipei sale patrulau printre spațiile dintre rânduri.

– Doamnelor şi domnilor, vă rog să îmi acordați atenția dumneavoastră, strigă el. Veți fi în siguranță atât timp cât veți face ceea ce vi se spune. Mai întâi vă rog să vă ocupați locurile pe scaune.

Nimeni nu avu curajul să mişte şi arma sa automată izbucni împroşcând gloanțe în aer.

– Nu-mi place să spun un lucru de două ori.

Spectatorii se ridicară grăbiți şi îşi ocupară locurile. Încrederea şi stăpânirea de sine le dispăruseră. Mulți dintre ei se vedeau pentru prima dată puşi în situația de a fi lipsiți de putere şi teama şi lipsa lor de curaj erau reale.

– Vă întrebați, probabil, ce se întâmplă, de aceea vă voi explica eu. Vom avea o licitație. În cazul în care vă trece prin gând să nu participați la ea şi să plecați, vă anunț că uşile au fost dotate cu bombe care pot exploda la cea mai mică atingere. Trebuie să vă spun că sunteți un public captiv.

Cei prezenți se mişcară neliniştiți pe scaunele lor şi se priveau unii pe alții cu nervozitate, căutând să se încurajeze din priviri sau prin strângeri de mână.

– Vă rog să-mi dați voie să mă prezint. Din motive lesne de înțeles, numele meu este domnul Jones şi eu voi conduce licitația începând din acest moment. Sper că nu există probleme în această privință?!

Nimeni nu încercă să răspundă.

– Doresc să vă informez că loturile s-au schimbat. Unul din colaboratorii mei vă va oferi nişte numere care reprezintă persoana dumneavoastră. Doamnelor şi domnilor, după cum vedeţi, vom avea o licitaţie la care se vor vinde bunuri mult mai valoroase şi aceste bunuri sunteţi dumneavoastră.

Cei prezenţi erau şocaţi şi se priveau neîncrezători.

– Exact. Aţi auzit perfect. Fiecare dintre dumneavoastră reprezintă un obiect. Preţurile au fost deja stabilite. Plata se va face în cecuri la purtător şi acestea vor fi primite aici până mâine la prânz. Imediat ce plata a fost făcută, sunteţi eliberaţi. Puteţi licita pentru dumneavoastră, prieteni sau soţi.

Privirea lui rece se plimbă prin sală.

– Dacă plata nu poate fi făcută la timp sau deloc, atunci veţi fi împuşcaţi. Nu trebuie să vă fie teamă, pentru că nu veţi suferi. Moartea se va produce repede, pentru că noi nu suntem sadici.

Îi făcu semn lui Sheldon D. Fairey să coboare în sală.

– Este revoltător! spuse acesta refuzând să îşi părăsească locul. Licitaţie! Auzi!... asta nu este decât un fel mascat de a cere răscumpărare.

– Cobori sau vrei să suferi consecinţele încăpăţânării?

Fairey privi în ochii domnului Jones. Nu putea citi nici un strop de milă şi încrederea sa în sine ca şi stăpânirea de sine se evaporaseră şi făcu ceea ce i se spusese.

– Mulţumesc, domnule. Vă rog să coborîţi în sală şi dumneavoastră, spuse el arătând spre Kenzie şi Arnold. Rămâne numai tânăra doamnă.

Kenzie şi Arnold strânseră mâna Annalisei în semn de încurajare şi coborâră urmându-l pe domnul Fairey. Îşi ocupară locul alături de cei patru tineri purtând şorţuri, însărcinaţi cu transportul tablourilor.

– Domnule Smith, vă rog să împărţiţi numerele. Atât timp cât nu vă mişcaţi din loc, puteţi sta de vorbă între dumneavoastră.

Domnul Jones îşi privi ceasul.

– Licitaţia va începe peste zece minute.

Holul aflat la parter, la intrarea în sediul Casei Burghley, se transformase într-un adevărat sediu al poliţiei. Detectoarele de metale fuseseră îndepărtate şi poliţişti în uniformă şi detectivi în civil se agitau în toate direcţiile. Pe Madison Avenue spectacolul oferit era de asemenea uimitor. Întregul bulevard se transformase într-o parcare pentru maşinile poliţiei.

– Ni se vor trimite imediat zece ambulanţe şi trei echipe speciale de asalt, strigă cineva către şeful poliţiei.

– Şefule, trebuie să mă ascultaţi. Dacă veţi trimite trupele speciale înăuntru, va trebui să trimiteţi ambulanţele înapoi pentru că ar deveni inutile. Veţi avea, în schimb, nevoie de un număr înspăimântător de mare de maşini de la morgă. Aici este vorba de o treabă ce trebuie făcută de un singur om.

Charley încerca să păstreze un ton clar în timp ce rostea aceste cuvinte.

– Detectiv Ferraro, după câte ştiu eu, faci parte din brigada de combatere a furtului operelor de artă. Ce te face să crezi că ai fi un adevărat Rambo?

– Domnule, coechipierul meu este în sală. Şi iubita mea este tot acolo. Dacă mă pot strecura înăuntru, îi pot folosi şi pe ei. Ceea ce înseamnă că vom fi trei.

– Doar mi-ai spus că la toate intrările au fost plasate bombe.

– Da, domnule, dar mă pot târî prin conducte. Mai înainte de a dispărea imaginea de pe monitoare, am văzut gura uneia dintre conductele de aer condiţionat. Şi nu există nici o bombă plasată acolo.

„N-am văzut clar dacă era sau nu, dar Kenzie este acolo. Trebuie să încerc! Dumnezeu să mă ajute", completă el în gând.

Pentru prima dată, şeful poliţiei păru interesat.

– Spune-mi de ce mi-aş risca pielea şi te-aş trimite înăuntru?

– Pentru că numai eu am de pierdut, domnule.

– La dracu'! Motivele tale personale mă impresionează prea puțin. De unde să știu eu că încercând să salvezi doi oameni, nu îi pui pe ceilalți în pericol.

– Domnule, dacă îmi permiteți, vă atrag atenția că felul în care doriți dumneavoastră să acționați îi pune pe toți în pericol. Echipele speciale pot reuși, în cele din urmă, dar câți oameni își vor pierde viața?

– Șefule, a sosit caravana de la „Martorul ocular".

– Blestemații! Degeaba am folosit telefoanele și nu frecvențele radio. Cineva de la Urgență i-a anunțat. Dacă aflu despre cine este vorba, l-am ars!

– Șefule, spuneți: da sau nu?

– Bine, Ferraro! Ascultă însă ce-ți spun: nu vreau să pui în pericol viețile acelor oameni. Știm foarte bine că există metode speciale pentru a rezolva situațiile în care este vorba de ostateci. Îmi pun capul în joc din cauza ta. Ai înțeles?

– Perfect, șefule. Și vă mulțumesc. Dar am nevoie de ajutor.

– Ce mai dorești?

– Să se întrerupă sistemul de încălzire pentru că nu vreau să fiu prăjit.

– Va fi, nu-ți fie teamă. Voi avea cu grijă de asta. Altceva?

– Nu încercați să comunicați cu mine pentru că transmițătorul lui Hannes se află la unul dintre atacatori. Îmi puteți găsi un radio transmițător?

– Îl ai.

– Și v-aș fi recunoscător dacă ați putea împrăștia din când în când știri contrafăcute prin microtransmițătoare.

– S-a făcut. Ferraro, sper să nu regret ceea ce fac acum.

Și eu sper, domnule, spuse Charley aruncându-i un zâmbet încurajator. Dar să gândim și altfel, șefule! Ce avem de pierdut?

– Doar primarul, un guvernator, doi foşti preşedinţi şi practic, pe toţi cei care figurează în FORBES 400. Asta pentru început.

– Aveţi dreptate. Avem semiautomate la îndemână?

– Numai un Wilkinson Linda aparţinând unei gărzi de corp a unui magnat.

– Perfect. Îl voi împrumuta.

Şeful poliţiei nu părea încântat de propunere. Îi înmână radioul şi pistolul şi spuse:

– Să nu mă dezamăgeşti, Ferraro!

– Mulţumesc, domnule. Vă rămân recunoscător.

– Lasă asta. Hai grăbeşte-te până nu apar cei de la F.B.I. să îţi sufle jucăria de sub nas. Şi nu uita, Ferraro, că până în acest moment am încălcat mai multe legi, aşa că nu mai vreau să aud că au fost încălcate şi altele. Acum răspunzi de faptele tale. Voi încerca să trag de timp cât mai mult posibil. Asta-i tot ce pot să fac. Şi nici în privinţa asta nu ştiu cât de mult te voi putea ajuta.

– Înţeleg, domnule, şi vă mulţumesc.

Charley îşi puse pistolul la brâu şi radiotransmiţătorul în buzunarul pantalonului şi plecă fluturând mâna în chip de salut.

Două minute mai târziu, rămas doar în cămaşă şi fără cravată, încerca să desfacă gura ventilatorului.

„De vorbit a fost uşor, să vedem ce voi face când vor urma faptele" gândi el.

Reuşi să desfacă gura ventilatorului şi se strecură înăuntru. Capacul căzu la loc făcând zgomot. Charley înjură în gând amintindu-şi că trebuia să facă cât mai puţin zgomot. Din loc în loc conducta era slab luminată. În rest domnea întunericul şi aerul era sufocant.

„Mă simt ca într-un coşciug. Dacă voi scăpa viu de aici, voi lăsa scris în testament să fiu incinerat. De fapt, nici căldura prea multă nu este plăcută. La dracu' cu toate gândurile astea! N-am nevoie de idei despre moarte în acest moment. Oamenii vii au nevoie de ajutorul meu".

Gândind astfel, începu să se târască folosindu-se de coate şi genunchi.

În sala de licitații, răgazul de zece minute oferit de domnul Jones se apropia de sfârşit. Din locul în care se afla, Kenzie simțea cum în sală creştea sentimentul de teamă. Pe scaunele aflate în primul rând, îi văzu pe Robert şi pe Dina. Robert ținea mâna Dinei încercând să o liniştească. Alături de ea se aflau Zandra şi Karl-Heinz care îşi ținea mâna în jurul umerilor ei şi îi şoptea ceva la ureche.

În restul sălii se puteau vedea numeroase scene asemănătoare.

Pe podium, infanta pictată de Velasquez privea cu un aer de detaşare şi superioritate şi Kenzie se întreba la ce tragedii fusese martoră de-a lungul secolelor.

Cele zece minute expirară. Domnul Jones se întoarse pe podium după ce se sfătuise cu „asociații" săi.

Odată cu apariția sa pe podium, temperatura păru să scadă brusc în sală sau cel puțin aşa simțiră cei prezenți, aşezați pe scaunele îmbrăcate cu catifea roşie. Teama lor era o entitate palpabilă, ca un nor răuvoitor ce plutea deasupra capetelor.

Domnul Jones li se adresă:

– Doamnelor şi domnilor, am aici o listă conținând averile fiecăruia dintre dumneavoastră. Pot să afirm că valorile înscrise aici sunt impresionante.

Îşi plimba privirile prin sală ca un fermier care îşi admiră găinile scoase la vânzare.

– Până acum aceste averi v-au ajutat să cumpărați tot ceea ce v-ați dorit. În seara aceasta averea fiecăruia va fi folosită pentru a cumpăra cel mai prețios bun: propria viață. Când vă voi rosti numărul, veți veni şi veți ocupa un loc alături de tablou.

Făcu o scurtă pauză pentru a privi foaia de hârtie aflată pe pupitru. Ridică apoi privirile şi rosti:

– Lotul numărul unu. Vă rog să vă apropiați.

Licitația începuse.

Charley se deplasa cu mişcări lente şi într-un ritm îngrijorător pentru el. Conducta îngustă îi îngreuna şi mai mult mişcările.

Era imposibil să se grăbească, deşi o dorea din inimă. Căldura îi storcea puterile; braţele şi picioarele îl dureau.

Tentaţia de a se opri pentru o scurtă odihnă era copleşitoare, dar îşi repeta în gând că nu avea voie să se oprească pentru că îl aştepta Kenzie, ea avea încredere în el.

Şi continua să se târască pe coate şi genunchi, îndurând căldura şi durerile numai pentru că ştia că ea îl aştepta şi avea încredere în el.

– Lotul numărul unu. Aceasta este ultima dumnea-voastră şansă.

– Termină cu vorbăria, se auzi un glas de femeie în vârstă.

Cei prezenţi întoarseră capul curioşi să vadă chipul celei care vorbise.

O doamnă în jur de optzeci de ani se ridică. Avea părul alb şi purta o rochie demodată, dar bijuteriile ei erau diamante impresionante.

Sprijinindu-se în baston, îşi ceru scuze faţă de cei pe care îi deranja şi îşi continuă drumul spre podium. Când ajunse în faţa lui, unul dintre columbieni se oferi să o ajute.

– N-am nevoie de ajutor, în special de ajutorul tău, îl refuză femeia ridicând bastonul ameninţător.

Columbianul făcu o strâmbătură urâtă. Femeia îl ignoră şi urcă cele câteva trepte. Se aşeză alături de tablou şi privea cu ochi reci întreaga adunare.

– Mildred Davies? întrebă domnul Jones.

– Pentru tine sunt doamna Mildred Davies, spuse ea cu mândrie.

Chipul domnului Jones se crispă. Continuă însă calm:

– Deci: văduva lui Edgar Davies. Vârsta: optzeci şi doi de ani. Locuieşte în Washington, Connecticut. Averea provine din afacerile unei firme de carton şi mucava

ondulată. Valoarea aproximativă a acestei averi se ridică la opt sute cincizeci de milioane de dolari.

– Deci citeşti Forbes. Trebuie să fiu impresionată?

Toți cei aflați în sală aveau privirile ațintite asupra ei.

– Prețul a fost fixat la cincizeci de milioane. Pe cine doriți să contactați pentru plata acestei sume?

– Pe nimeni.

Un murmur trecu printre cei prezenți.

– Ce-ați spus?

– Tinere, dacă nu ai auzit, cred că este cazul să îți faci un control medical. Pentru mine nu vei primi nici un ban.

– Cunoaşteți alternativa?

– Moartea? întrebă ea râzând. Eşti nebun, tinere! Nu mi-e teamă de moarte. Doctorii mi-au dat cel mult opt luni de viață. Aşa că n-ai decât să mă împuşti. Îmi faci un serviciu.

Domnul Jones făcu un semn unuia dintre columbieni şi acesta se apropie în grabă.

– Doamnă Davies, aceasta este ultima şansă pe care v-o ofer. Sunteți sigură că asta doriți?

– Sunt absolut convinsă şi fie ca sufletul tău să putrezească în iad.

Columbianul ridică pistolul semiautomat şi, în strigătele de protest şi rugămințile celor din jur, apăsă pe trăgaci.

Arma clănțăni împrăştiind moarte şi trupul femeii tresări ca o marionetă mai înainte de a se prăbuşi pe podium.

Țipetele mulțimii se opriră brusc. Toți rămăseseră muți de spaimă.

– Ar trebui să priviți această situație cu mai multă seriozitate, dacă nu doriți să vă alăturați doamnei Davies! îi sfătui domnul Jones.

– Nimeni nu răspunse.

– Atunci să continuăm! Lotul numărul doi.

În acel moment sala fu străbătută de un țipăt sfâşietor.

65

Chipul Zandrei era alb ca varul. Ochii i se măriră şi mâna ei se prinsese dureros de strâns de încheietura mâinii lui Karl-Heinz. Cealaltă mână strângea mâna Dinei, ca şi când ar fi vrut să o sfărâme. Trupul ei tresări convulsiv şi se strânse ghem încovoindu-se de la mijloc.

– Copilul... se întâmplă ceva, Heinzie.

Ridică din nou capul şi îşi privi soţul. Picături de transpiraţie îi curgeau din păr.

– Stai calmă, spuse el încercând să se ridice.

– Nu, nu pleca de lângă mine, te rog!

– Nu voi pleca. Promit.

Karl-Heinz se ridică în picioare.

– Stai jos, se auzi glasul rece şi ameninţător al domnului Jones.

– Soţia mea naşte şi este vorba de o naştere prematură. Trebuie dusă imediat la spital.

– Nimeni nu iese din această sală.

– Pentru Dumnezeu...

– Stai jos! Vrei să te alături doamnei Davies?

Karl-Heinz se încruntă şi refuzând să se lase intimidat, rămase în picioare. Tot ceea ce se întâmpla în jurul lui – oamenii înarmaţi, femeia în vârstă împuşcată, durerile prin care trecea Zandra – îl umpleau de furie şi ură faţă de oamenii aceia.

– Nu am timp să discut cu un lacheu. Nu tu eşti cel care comandă această acţiune. Nu ai creierul necesar. Îţi propun să te sfătuieşti cu şeful tău. Nu ţi-a trecut prin minte că morţii nu au nici o valoare?

Chipul domnului Jones deveni roşu de furie.

Ţipătul Zandrei îl privă de plăcerea de a răspunde Prinţului.

Karl-Heinz se aplecă asupra Zandrei.

– Liniştește-te! Totul se va sfârşi cu bine.

– Nu, Heinzie, nu...

Ochii ei erau plini de lacrimi.

Începu să tremure şi rochia albă se pătă de sânge. Se întâmpla ceva îngrijorător. Era limpede. Hemoragia era îngrijorător de puternică.

Karl-Heinz privi în jurul său temător.

Chiar şi Dina, care nu născuse niciodată, putea spune că trupul Zandrei voia să elimine copilul. Se ridică iute în picioare.

– Ce dracu'... se pregătea domnul Jones să spună.

– Dacă nu faci ceva, va muri. Vrei s-o vezi moartă?

Omul o privea rece.

– Dacă moare, continuă Dina cu curaj, îţi iei adio de la răscumpărarea pentru prinţ. De asemenea, eu şi soţul meu, familia Goldsmith nu vom plăti.

Cuvintele ei avură un efect miraculos. Întreaga sală începu să freamăte.

Privind în jurul său, Dina spuse cu un uşor sarcasm:

– După cât se pare, pierderile s-ar putea să fie şi mai mari.

Un moment, domnul Jones privi nehotărât în jurul său. Nu se aşteptase la asemenea evenimente.

„Oamenii aceştia nu pot fi intimidaţi cu uşurinţă. Şi chiar dacă vorbele acestei femei nu au nici o valoare, nu sunt eu cel care poate lua o hotărâre".

Dina îl văzu cum privea în sală, căutând să primească o aprobare. Îi urmări privirile, dar nu observă nimic deosebit.

– Şi tu te gândeşti la acelaşi lucru? şopti către Karl-Heinz.

– Da. În afară de cei opt, există şi al nouălea. Şi acest comandant se află printre noi.

Pager-ul aflat asupra domnului Jones scoase trei semnale.

– Bine. Scoateți-o pe interval, dar nu are voie să părăsească sala. Nimeni nu are voie.

Kenzie fierbea de furie. „Cum e posibil? Zandra să zacă pe jos pe intervalul dintre scaune?"

Făcu un pas înainte, cu inima bătând infernal. Se întrebă o clipă dacă nu cumva făcea o greşeală capitală. Dar în acel moment viața Zandrei era mai importantă ca orice altceva.

– Se poate să o ducem în încăperea alăturată unde se află tablourile pentru licitație? se auzi ea întrebând. În felul acesta ceea ce se va întâmpla aici...

– Perfect. Având în vedere că ideea îți aparține, ajut-o să meargă în acea încăpere.

– Eu şi Prințul o vom ajuta, spuse Dina. Soțul meu are numerele noastre şi va răspunde pentru noi.

Fără a mai aştepta încuviințarea, Dina o ajută pe prietena sa să se ridice. Ea şi Karl-Heinz o sprijiniră până reuşiră să se strecoare printre scaune spre podium. Kenzie îi aştepta în fața podiumului. Luă picioarele Zandrei şi porniră toți trei s-o urce pe trepte. O duseră în încăperea din spatele podiumului şi o aşezară pe jos. Karl-Heinz îşi scoase haina şi o puse sub capul soției sale.

– Totul va fi bine. Nu trebuie să te temi.

– Voi pierde copilul, Heinzie, murmură ea speriată.

– Nu vorbi prostii!

Dina şi Kenzie îi ridicară rochia peste coapse. Hemoragia era mult mai puternică decât bănuiseră.

– Avem nevoie de un doctor, spuse Dina cu hotărâre şi se ridică în picioare de lângă Zandra.

– Unde pleci? întrebă Kenzie.

– Să aduc un doctor, draga mea. Unde aş putea pleca în altă parte?

Kenzie rămase uimită privind-o cum se depărta.

Sofia scoase din poşetă telefonul celular şi formă numărul clinicii din Augsburg. Când auzi o voce la celălalt capăt, ceru să i se facă legătura cu doctorul Rantzau.

Aşteptă calm, ignorându-l pe libanezul care o înjură şi îi făcea semne de pe interval să înceteze convorbirea.

– Înălţimea voastră? auzi Sofia glasul doctorului. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar tatăl dumneavoastră se apropie de sfârşit. Preotul a venit şi l-a împărtăşit pentru ultima oară.

„Ce îmi pasă de preot? Nu dau doi bani pe el" gândi Sofia.

– Domnul Meindl şi fiul său sunt acolo?

– Da, Înălţimea voastră.

– Le spuneţi să rămână şi să noteze ora când va avea loc evenimentul.

– Da, Înălţimea voastră.

Sofia închise telefonul şi îl vârî în poşetă.

„Dacă Zandra va naşte acum, este greu de crezut că acest copil va trăi. Oricum, mai are nevoie şi de avocaţi pentru a confirma naşterea" gândi ea, zâmbind mulţumită.

În faţa clădirii, luminile ambulanţelor împrăştiau culori roşii, albastre şi portocalii. În hol poliţia, forţele speciale şi cei de la F.B.I. se pregăteau de asalt. Fuseseră chemate în ajutor încă zece ambulanţe şi forţe speciale pentru dezamorsarea bombelor.

Elicoptere controlau spaţiul aerian transmiţând imagini reţelelor de televiziune.

Spectatorii în jurul clădirii se triplaseră ca număr.

În întreaga ţară toată lumea era cu privirile îndreptate spre ecranele televizoarelor.

O dramă reală se prezenta pe viu şi victimele erau reprezentanţi ai celor mai bogate familii din lume, cele mai puternice şi mai privilegiate. Durerile şi grozăviile vieţii ajunseseră şi în preajma lor.

Milioane de oameni, fascinaţi de un asemenea eveniment, priveau cu emoţie.

– Ce dracului se întâmplă? şopti Charley privind în sală.

La prima vedere totul părea să se desfăşoare în mod firesc, ca la orice licitaţie.

Omul cu pistolul semiautomat trecu chiar pe sub el.

Mai văzu şi alţi oameni înarmaţi. Îi numără şi înţelese că erau opt. Alături de bărbatul înarmat aflat în spatele pupitrului în picioare, stătea un bărbat în jur de şaptezeci de ani. Charley ascultă atent cuvintele bărbatului înarmat.

– Lotul numărul doi: Veroni, Maurizio Paolo. Vârsta: şaptezeci şi trei. Căsătorit. Industriaş. Averea a fost obţinută din vânzarea automobilelor FIDO. Este estimată la şase miliarde de dolari. Preţul de răscumpărare: cinci sute de milioane.

– Dumnezeule!? Licitează oameni!

Porni înapoi târâş sperând că sala din spatele podiumului nu era încuiată.

Avea nevoie să ia legătura prin radio. Avea nevoie de ajutor pentru că atacatorii erau prea mulţi. Dacă ar fi încercat să pătrundă în sală de unul singur, ar fi însemnat că se ducea spre moarte cu ochii închişi. Şi el nu era pregătit să moară.

Şeful poliţiei asculta cuvintele reprezentantului F.B.I.-ului.

– Ţi-ai îndeplinit misiunea. Acum daţi-vă la o parte. De acum înainte totul rămâne în seama noastră. Aţi înţeles?

Ca de obicei îşi făcuseră apariţia îmbrăcaţi în costumele lor la patru ace, călcând totul în picioare şi lăsând în urma lor o sumedenie de orgolii strivite.

– Uşurel, amice! Eu am trimis un om acolo. Nimeni nu va pune viaţa lui în pericol până când nu am veşti de la el, se îndârji şeful poliţiei.

– Şi cât timp vom aştepta.

– Până când voi spune eu, dacă şeful vostru cel mare nu îmi cere să fac altfel. Nu ai prea multe informaţii despre ceea ce se întâmplă aici. Vrei să-ţi spun câţi din cei prezenţi în sală sunt prieteni personali ai Preşedintelui? Îţi arăt lista cu plăcere. Dacă te grăbeşti să apeşi pe trăgaci, telefonez imediat la Casa Albă. Vei fi

mulțumit dacă te vor expedia într-un birou din Alaska sau Dakota de Nord.

– Ai cincisprezece minute, cârâi agentul federal. După acest timp spectacolul se încheie. Cincisprezece minute, nu uita! spuse el arătând cu degetul spre şeful poliției.

– Mai am ceva de spus: data viitoare când mai arăți cu degetul spre mine, ți-l sfărâm, amice. Ai înțeles?

Şeful poliției îi întoarse spatele şi se îndreptă spre echipele speciale de asalt pentru a le instrui în legătură cu conductele de aer condiționat.

„Se pare că am înnebunit! Dar am mai mare încredere în Ferraro decât în toți spilcuiții ăştia la un loc"! gândi el.

Se întreba dacă nu sosise momentul să-şi facă un control psihiatric.

– Doamnă ai început să mă calci pe nervi. Dă-mi un singur motiv pentru care trebuie să iau în seamă ceea ce spui? spuse domnul Jones.

– Pentru că eu şi prietenii mei suntem mult prea valoroşi pentru a fi împuşcați. Sau poate vrei să foloseşti pager-ul pentru a cere aprobarea şefului? întrebă Dina senină.

Chipul domnului Jones deveni purpuriu.

– Eu comand această operațiune. Dacă te omor, poate te fac să înțelegi, spuse el amenințând-o cu pistolul.

Dina înlemni. O clipă îi trecu prin minte că îndrăzneala ei întrecuse orice limită.

În secunda următoare pagerul emise un nou semnal.

Domnul Jones lăsă pistolul jos.

„Deci, eu şi Heinzie am ghicit. Trebuie să încercăm să aflăm cine conduce operațiunea".

Lăsă gândul deoparte şi adresându-se întregii săli spuse:

– Cred că printre dumneavoastră se află celebrul chirurg doctor Irving Landau. Dacă nu am greşit, vă rog, doctore, să vă ridicați în picioare.

Celebrul chirurg, un bărbat frumos, cu păr grizonat, se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc, doctore! Vom acoperi noi prețul pus pe capul dumneavoastră.

Evitând privirea soțului său, care probabil socotea cu mare atenție zecile de milioane de dolari ce intrau în joc, Dina se adresă din nou întregii săli:

– Avem nevoie de trei avocați care să asiste la naştere.

– Nu! țipă Prințesa Sofia! Nu puteți să îi permiteți...

– Linişte! tună libanezul. Aşează-te! ordonă el Sofiei.

– Erwein, fă ceva!

Acesta o trase de mână obligând-o să ia loc.

– Ți-am spus să faci ceva, şopti ea nervoasă.

– Tocmai am făcut. Ți-am salvat viața.

„Ce glumă!" gândi Sofia. „Erwein mi-a salvat viața".

– Naşterea acestui copil trebuie atestată de trei avocați pentru că aşa cere o veche lege a familiei. Deci, vă rog, să vă prezentați aici pe podium. Suntem gata să vă plătim răscumpărarea.

Era convinsă că nu mai lipsea mult şi Robert se sufoca de indignare.

– Vă rog să veniți. Trei dintre dumneavoastră, spuse Dina, urmărindu-i din priviri pe cei cinci bărbați care se ridicaseră în picioare.

Doctorul Landau urcă pe podium şi luându-i brațul, Dina îl conduse în încăperea din spate. Doctorul îşi scoase imediat haina şi o acoperi pe Zandra.

– Trebuie acoperită pentru a nu intra în stare de şoc.

Atât Kenzie cât şi Dina îşi scoaseră jachetele şi o acoperiră pe Zandra.

Când cei trei avocați intrară şi ei în încăpere, Dina îi rugă să le împrumute hainele explicându-le motivul.

Doctorul ceru apă pentru a-şi spăla mâinile.

– Îmi pare rău, dar nu avem nici un strop de apă, se scuză Kenzie.

– Atunci orice altceva. Apă de toaletă?

– Zandra are poşeta asupra ei. Numai o clipă vă rog, să controlez, spuse Kenzie.

Deschise poşeta şi scoase un flacon cu Panthère de Cartier.

Doctorul Landau întinse mâinile şi Kenzie îi turnă conținutul flaconului pe mâini.

Îndreptându-se spre avocați, Dina începu să le explice de ce era necesară prezența lor şi care le era îndatorirea:

– În momentul naşterii, dacă va fi băiat, vă rog să consemnați ora exactă şi să scrieți fiecare o declarație în care să arătați că respectivul copil de sex masculin a fost născut de Prințesa Zandra. Poftiți ceasul meu. Merge perfect.

Cei trei avocați priviră ceasul Zandrei, îşi controlară propriile ceasuri şi se încruntară uşor.

Între timp, doctorul Landau o consulta pe Zandra.

Aceasta strângea disperată din dinți de teamă să nu izbucnească în urlete de durere.

– Nu simt capul copilului. Cred că placenta are o poziție nefirească.

Încet, începu diverse manevre obstetricale şi după câteva minute reuşi să scoată copilul.

– Opt şi şaptesprezece minute spuse unul din avocați.

– Priviți! Hemoragia s-a oprit, se bucură Kenzie.

– Slavă Domnului! exclamă Karl-Heinz fericit.

Doctorul Landau aşeză copilul pe abdomenul Zandrei.

– Este... Nu pare să respire, spuse aceasta speriată.

– Aveți răbdare, o linişti doctorul.

Acesta masă copilul uşor, pe spate. Îl întoarse repede cu fața în sus şi îşi aşeză gura peste cea a copilului şi peste nas şi trase cu putere pentru a-i elibera căile respiratorii de mucozități şi eventualul lichid.

Un țipăt firav izbucni din pieptul copilului.

– Este viu! Respiră!

– Şi este băiat, exclamă Dina bătând din palme. Scumpa mea, ai un fiu! Un fiu!

– Am nevoie de o foarfecă, spuse doctorul.

Karl-Heinz scoase din buzunar un briceag militar prevăzut cu o forfecuță. Unul din avocați aprinse o brichetă şi Karl-Heinz ținu foarfecele în flacăra brichetei.

Doctorul luă foarfeca, tăie cordonul ombilical şi ceru câteva batiste. Şterse bine copilul şi spuse:

– Trebuie ținut la căldură. Nu ştiu dacă este adevărat sau doar mi se pare mie, dar aici este tot mai răcoare.

Luă apoi copilul şi îl dădu Zandrei:

– Doamne! Este atât de mic şi de fragil. Şi atât de uşor! Nici nu cântăreşte mai mult de un kilogram şi jumătate, se plânse ea doctorului.

– Ştiu. Țineți-l bine acoperit, dar nu-l sufocați. Are nevoie de oxigen mult. Plămânii lui nu sunt încă bine dezvoltați. Pentru a supraviețui, trebuie introdus într-un incubator şi asta cât mai repede.

Chiar în acel moment capacul gurii de aer condiționat sări în lături şi Charley scoase capul din conductă. Duse repede o mână la gură făcându-le semn să tacă.

Kenzie îşi plimbă privirile de la el la copil. Se întâmplau prea multe evenimente într-un timp atât de scurt.

– Nu va trece mult şi va fi dus la incubator, o asigură ea pe Zandra.

Se simțea inundată de o bucurie cum nu mai trăise niciodată.

– Vezi? Charley al meu cheamă ajutoare. Să tăcem şi să nu facem public ceea ce se întâmplă aici. Domnilor, vă rog să îl ajutați dumneavoastră pe Charley să coboare. Ar trebui să facă o săritură înaltă şi nu vreau ca eroul meu să se accidenteze.

66

În hol, şeful poliţiei asculta ceea ce i se comunica prin radio. Chipul său strălucea ca un pom de Crăciun. Îi aruncă agentului federal un zâmbet larg.

– E omul tău? întrebă acesta.

– Corect! răspunse el şi strigă către una din echipele speciale.

Oamenii din echipă se apropiară în fugă. Le comunică informaţiile primite de la Charley, după care le dădu ordin să pornească în misiune. Aceştia porniră pe scări până la etajul superior şi de acolo intrară unul câte unul prin conducta de aer condiţionat.

În încăperea din spatele podiumului, timpul trecea îngrozitor de încet.

În sala de licitaţii, aşa numita licitaţie ţinută de domnul Jones, continua. Aerul de rebeliune care părea la început să plutească în aer se domoli şi unsprezece „loturi" deja plătiseră pentru supravieţuire.

Nimeni nu dorea să se alăture doamnei Mildred Davies.

Numărul doisprezece fu chemat pe podium.

În spatele unuia dintre stativele uriaşe, Charley şi Kenzie stăteau pe podea unul lângă altul.

– Ţi-ai riscat viaţa venind aici. De ce ai făcut-o, dragul meu nebun?!

– Vorbeşte mai încet. N-avem nevoie să ne trezim cu unul dintre cei opt pe capul nostru.

– Ţi-am pus o întrebare.

– Dacă vrei să ştii, aveam un interes personal care m-a determinat să vin aici.

– Da? Şi care este acesta? întrebă ea.

– Tu ce crezi? Nerecunoscătoare, amorală, enervantă şi mincinoasă?

– Nu ştiu ce să spun Charles Gabriel Ferraro. Să cred că felul în care vorbeşti poate fi o declarație de dragoste?

– Poate, spuse el ținând revolverul cu amândouă mâinile, îndreptat spre tavan, gata oricând să tragă.

– Când mă gândesc cât te-am făcut să suferi numai pentru că nu am fost în stare să iau o hotărâre.

– Vrei să spui că ai luat o hotărâre?

– Cred că da.

– Şi?

– Mai întâi cred că ar trebui să facem tot ce putem pentru a ieşi cu viață din situația aceasta cumplită.

– Tot îți este teamă să te legi de mine pentru totdeauna?

– Nu, tu eşti eroul meu.

– Şi ce vrea să însemne această declarație?

– Doamne, Charley! Tu n-ai văzut ce se întâmplă în filme? Eroul totdeauna rămâne cu fata.

– Este nevoie de un bărbat dur pentru a câştiga o femeie tandră, remarcă el.

Intuiția îi spunea Dinei să nu încerce să întrerupă din nou licitația.

– Avem stilouri, domnilor, dar nu avem hârtie. Pentru a fi legale, declarațiile trebuie scrise, nu-i aşa?

– Din moment ce înregistrarea verbală este corectă şi semnăturile sunt corecte, o declarație poate fi scrisă pe orice, spuse unul dintre avocați.

– Minunat!

Dina privi în jurul său şi văzând un tablou de dimensiuni mici îl luă, îl întoarse cu fața în jos şi spuse:

– Domnilor, puteți scrie declarațiile dumneavoastră?

Cei trei bărbați se uitară mirați unul la celălalt şi, ridicând din umeri, unul din ei spuse:

– De ce nu! Dacă Prințul cumpără acest tablou, nu sunt probleme. Dar dacă altcineva îl va cumpăra, atunci Prințul va avea un mare ghinion.

– Îl va cumpăra, domnule. Nu vă faceți probleme.

Cei trei discutară câteva minute în şoaptă despre felul în care trebuia formulată declarația.

Zandra zăcea cu capul în brațele soțului său, ținând copilul la piept şi oferindu-i cât mai multă căldură.

– Ți-am spus să nu-ți faci probleme. Totul s-a terminat cu bine! o încurajă Karl-Heinz.

– Da, ai avut dreptate. Dar ce vom face cu incubatorul? Are nevoie de incubator pentru a supraviețui, spuse Zandra îngrijorată.

– Kenzie a spus că trebuie să sosească ajutoare. În câteva minute...

Fu întrerupt de telefonul aflat în buzunar. Răspunse.

– Înălțimea voastră, sunt doctor Rantzau. Vă rog să îmi permiteți să vă exprim sincerele mele condoleanțe. Înălțimea sa, Prințul Leopold, s-a stins din viață cu câteva minute în urmă.

Prințul lăsă jos telefonul şi închise ochii strâns.

„Oare suntem vreodată pregătiți pentru moartea unei ființe dragi?" gândi el.

– Heinzie? Ce s-a întâmplat?

– Tatăl meu. A murit, rosti el cu glas sugrumat de durere.

– Îmi pare rău, dragul meu! Doamne, cât de rău îmi pare!

– Ce ironie, spuse el în şoaptă. Fiul meu s-a născut cu câteva minute mai înainte de moartea tatălui meu. Bucuria şi tristețea pot trăi una alături de cealaltă.

Dina îi luă telefonul din mână şi se îndepărtă câțiva paşi:

– Cine sunteți, vă rog? întrebă ea. Aha, da, da, înțeleg. Prințul simte nevoia să fie câteva minute şingur, doctore Rantzau. Vă rog, puteți să îmi spuneți ora exactă a decesului?

– Ora două şi treisprezece minute, ora Europei Centrale.

– Sunteți sigur?

Inima Dinei se strânse dureros. Copilul se născuse la opt şi şaptesprezece minute.

– Bineînțeles. Avocații aflați de față pot confirma acest lucru.

– Înțeleg, doctore. Nu, nu... Mulțumesc. Înălțimea sa va lua legătura cu dumneavoastră. Patru minute, spuse ea punând telefonul jos. Copilul s-a născut cu patru minute mai târziu.

Avocatul care se chinua să scrie declarația cu stiloul pe pânza tabloului o privi întrebător:

– Ce vreți să spuneți?

– Domnilor, Prințul a murit mai înainte de naşterea copilului. Acum Heinzie nu mai poate primi moştenirea.

– De ce nu încercați să telefonați la 976–6000 pentru a afla ora exactă? o sfătui avocatul.

– Nu văd de ce...

– Vă rog, încercați.

Dina formă numărul şi ascultă.

– Este ora opt şi douăzeci şi trei de minute, spuse ea.

Cei trei avocați îşi priviră ceasurile şi zâmbiră.

– Exact aşa cum am bănuit, spuse unul dintre ei.

– Ce anume? întrebă Dina.

– Priviți-vă ceasul şi spuneți-ne ce oră indică?

– Opt şi treizeci şi trei de minute! Treizeci şi trei, Dumnezeule! Cum am putut să uit? Totdeauna ceasurile mele sunt cu zece minute mai înainte de ora exactă!

– Trebuie să recunosc faptul că ne-ați pus în încurcătură, mai ales că ceasurile noastre indicau aceeaşi oră, toate trei.

– Domnilor, ce mai aşteptați? Scrieți declarația! îi îndemnă Dina fericită.

Dina fu întrebată de două ori şi i se ceru să spună numele părinților corect, ceea ce făcu fără nici un fel de problemă, în ciuda numeroaselor prenume ale celor doi.

Cinci minute mai târziu, avocații terminară de scris declarația. Îi dădură Dinei tabloul şi aceasta citi plină de emoție.

Documentul era absolut valabil. Nu avea nici o îndoială.

– Poftiți, dragilor! Acesta este documentul care atestă naşterea copilului.

– Doamne, Dina, dar este scris pe un tablou. Crezi că va fi considerat legal? se miră Zandra.

– Bineînțeles. Trebuie doar să cumpărați tabloul. Voi avea grijă să îl retrag din licitație şi să aranjez o vânzare particulară.

– Putem să vedem ce reprezintă? întrebă Karl-Heinz, zâmbind.

Zandra întoarse tabloul şi exclamă:

– Dina, scumpa mea, nu se putea să găseşti un tablou mai ieftin?

– Am ales unul cât mai mic, se apără Dina.

– Mic din punct de vedere al dimensiunilor. Dar n-ai văzut că este vorba de un Rembrandt?

– Serios? Ei, nu-i nimic! V-ați cumpărat un Rembrandt.

Karl-Heinz şi Zandra începură să râdă. Dina ar fi făcut acelaşi lucru dacă n-ar fi zărit o mişcare cu coada ochiului.

Se întoarse şi inima începu să îi bată cu putere când văzu primul membru al echipei trupelor speciale coborând din conducta ventilatorului. După el încă trei membri ai aceleaşi echipe săriră din conducta aflată la înălțime. Saltul lor era uşor ca un zbor şi nu producea nici cel mai mic zgomot.

Unul dintre cei patru făcu semn şi se îndreptară spre uşă. Doi dintre ei se ascunseră în spatele stativelor cu armele pregătite. Ceilalți doi se aşezară în poziție de atac în apropierea lor.

Dina îi privea şi era impresionată de agilitatea lor. Se vedea limpede că erau profesioniști. Nu se mai temea văzându-i în aceeaşi încăpere cu ea şi era sigură că totul avea să se sfârşească cu bine. Totuşi, avea un sentiment

ciudat. Avea impresia că trebuia să le spună ceva, dar nu mai ştia ce anume ar fi trebuit să ştie cei patru bărbaţi.

Simultan şi fără nici un avertisment, cei patru se aruncară, în atac, asupra podimului.

Primul se prăbuşi domnul Jones, urmat de columbieni şi de libanez, care încercaseră să ridice armele dar fuseseră mai lenţi. Mai înainte ca spectatorii să se poată prăbuşi din nou, sub scaune, ţipând, de sus, de deasupra capetelor, părea să plouă cu gloanţe.

După douăzeci de secunde, împuşcăturile încetară. O linişte cumplită se lăsă în sală. Teroriştii fuseseră fie omorâţi, fie grav răniţi.

Sala de licitaţii fusese eliberată.

– Doamnelor şi domnilor, situaţia este sub control. Vă rog rămâneţi pe locurile dumneavoastră până când vom reuşi să dezamorsăm bombele amplasate la uşi. Repet: nu încercaţi să părăsiţi sala.

Atmosfera în sală se schimbase. Participanţii la acea licitaţie de coşmar erau năuciţi, emoţionaţi, ameţiţi de evoluţia evenimentelor. Parcă nu reuşeau să înţeleagă că totul se sfârşise.

Câte doi oameni se apropiaseră de fiecare uşă şi încercau să dezamorseze bombele.

Kenzie şi Dina se întorseseră pe podium, evitând cadavrele lui Mildred Dawies şi al domnului Jones. Alături, priveau uimite ce se întâmpla în jurul lor.

– Poţi să crezi că e real, draga mea? Singurele pierderi de vieţi omeneşti sunt de partea teroriştilor, exceptând-o pe doamna Dawies.

Dar Kenzie nu mai auzea nimic. Hannes apăruse alături de ea pe podium şi o luase în braţe.

– Kenzie, scumpa mea! Slavă Domnului că eşti teafără.

Kenzie îl privea cu ochi plini de încântare şi asculta vocea lui caldă şi îi era drag pentru grija pe care i-o purta. Dar ştia că nu îl iubea, nu simţea pentru el ceea ce simţea pentru Charley. Nu el era cel alături de care ar fi

vrut să trăiască întreaga viață. Şi ştia că Hannes putea citi în ochii ei ceea ce gândea.

– Tremuri, observă el, scoțându-şi haina şi punând-o pe umerii ei.

– Cred că au închis căldura pentru ca oamenii din trupele speciale să se poată strecura prin conducte.

– Trebuie să merg să vorbesc cu comandantul trupelor speciale. Precis te simți bine?

– Da, mă simt perfect.

O sărută pe frunte şi întrebă:

– Vorbim mai târziu?

– Da, vorbim mai târziu.

„De fapt, nu prea avem ce să vorbim. Am ales. Mă simțeam atrasă fizic de Hannes, dar pe Charley îl iubesc" îşi spunea Kenzie privind în urma lui.

Privind în jurul ei îi văzu pe Arnold şi pe Annalisa. În mod miraculos amândoi scăpaseră cu bine din încercările prin care trecuseră.

Îl văzu pe domnul Spotts apropiindu-se. „Slavă Domnului că este viu şi nevătămat" îşi spuse Kenzie. „Încercările prin care a trecut nu sunt bune pentru inima lui".

– Dietrich, mă bucur să te văd! Mă temeam că ți s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

– Nu ştiai că am nouă vieți? întrebă el zâmbind.

Şi spunând aceasta, îi aşeză gura pistolului pe frunte, în vreme ce Annalisa aşezase pistolul ei sub bărbia Dinei.

– Draga mea, jocul încă nu s-a sfârşit!

67

În camera pentru depozitarea tablourilor, aflată în spatele podiumului, primul dintre trăgătorii de elită sări din conductă.

– Primul lucru pe care vreau să îl faceți este să aduceți aici o brancardă şi pe cei de la urgență. Avem un copil nou-născut şi pe mama sa pe care trebuie să îi evacuăm. Copilul are prioritate. E limpede? comunică Charley prin radiotransmițător.

– Am înțeles.

Capul Zandrei se odihnea încă în brațele lui Karl-Heinz, dar auzind glasul lui Charley deschise ochii cu priviri încețoşate şi murmură:

– Mulțumesc, Charley. Eşti foarte drăguț şi atent.

– Este vorba despre finul lui Kenzie. Oricine încearcă să se atingă de copil are de-a face cu mine.

Brusc ridică capul şi se încruntă.

– Ce dracu' se întâmplă? murmură el luând arma în mână.

– Ce se întâmplă? întrebă mirat Karl-Heinz.

– Nu auzi?

– Ce să aud? Nu se aude nimic, se miră Prințul.

– Tocmai asta am vrut să spun. Brusc s-a lăsat o linişte nefirească.

Charley făcu un semn trăgătorului de elită să rămână pe loc şi el se scurse ca o umbră spre uşa ce se deschidea pe podium. Se lipi de zid, aruncă o scurtă privire pe podium şi se retrase rapid.

Ceea ce văzu îl umplu de spaimă. O spaimă care îl ameței, îi provoca o greață cumplită. Întregul trup îi fu

cuprins de o durere insuportabilă, ca şi când ar fi primit o lovitură mortală.

„Moşneagul acela ofilit cu care lucra Kenzie ține arma îndreptată spre ea! Şi nenorocita pe care o angajat-o, o amenință pe Dina" îşi spunea el încercând să îşi pună ordine în gânduri.

Ce era de făcut?

Spuse în şoaptă printre dinți:

– Veți primi ceea ce meritați.

Făcu semn trăgătorului de elită să acopere podiumul din partea opusă. Îl urmări pe acesta cum se lipea de zid şi cum studia rapid situația, retrăgându-se.

Se înțeleseră din priviri.

Charley ridică arma sa Wilkinson Linda şi arătând spre sine îl făcu pe trăgător să înțeleagă că el se ocupa de bărbat.

Omul înțelese că el urma să se ocupe de femeie şi amândoi luară o poziție cât mai comodă, fiecare fiind pregătit să tragă.

Dar era nevoie de răbdare pentru că fiecare din ei nu putea să tragă decât o dată.

„Nici unul nu ne putem permite să ratăm. Viața Dinei este în mânile lui şi a lui Kenzie este în mâinile mele".

Pe podium, Dina rămăsese nemişcată. Nu îndrăzni să mişte decât ochii. Țeava revolverului îi pătrundea în gât, obligând-o să țină capul ridicat într-o poziție nefirească.

Şi în acele momente îşi aminti ce uitase să le spună celor de la trupele speciale. Uitase să îi avertizeze că în sală se mai află un terorist ascuns printre spectatori.

Şi greşise şi numărătoarea. Nu fusese vorba numai de unul din sală, ci şi de femeia aceea.

Aflată alături, Kenzie stătea la fel de nemişcată ca şi Dina, în timp ce privirile ei se roteau în jur în căutarea unui ajutor.

Încercase, în zadar, să îl facă pe domnul Spotts să renunțe la amenințare. Cuvintele ei nu avuseseră nici un

ecou. Dietrich nu avea nici cel mai mic interes față de ea. Privea tabloul Infantei şi ochii lui străluceau cuprinşi de o febră nebună.

– Îți poți imagina, draga mea, ce înseamnă să îți petreci întreaga viață oferind tablouri de valoare colecționarilor bogați. Să le oferi acestora tablouri pe care eu le adoram, le veneram, pe care doream să le am numai pentru mine? Nu, nu poți înțelege. Eşti mult prea tânără şi eşti încă o idealistă. Dar dacă mai laşi să treacă vreo câțiva zeci de ani, vei înțelege. Îi vei disprețui pe toți acei oameni îmbogățiți peste noapte care se aruncă asupra tablourilor ca nişte vulturi, deşi nu sunt în stare să recunoască un tablou de Rubens sau de Rembrandt.

Kenzie încerca să nu asculte cuvintele lui. Îşi tot repeta în gând că tot ceea ce se întâmpla era un coşmar şi în curând urma să se trezească.

Omul acela îngrozitor nu era domnul Spotts cu care lucrase ani la rând şi care fusese totdeauna un domn politicos, galant, ca oricare domn de altădată.

– Acum, ordonă Charley.

Cei doi ridicară armele simultan şi traseră.

Cele două gloanțe loviră pe domnul Spotts şi pe Annalisa direct în cap omorându-i pe loc. Amândoi scăpară armele din mână şi se prăbuşiră lovindu-se de podium.

– Charley! Charley! strigă Kenzie disperată.

Dar Charley se şi afla alături de ea luând-o în brațe şi strângând-o cu disperare.

– S-a terminat, iubita mea. Doamne, cât te iubesc. Nici n-am înțeles cât de mult te iubesc până când nu am fost gata să te pierd.

O sărută cu înflăcărare şi o strânse în brațe ridicând-o în aer.

Cele trei uşi ale sălii de licitație fură deschise în momentul în care specialiştii dezamorsară bombele. Unul dintre ei anunță cu glas tare:

– Doamnelor şi domnilor, puteți pleca acum. Vă rugăm să...

Dar vorbele sale rămaseră suspendate în aer. Publicul se năpusti prin cele trei uşi, ca şi când o nenorocire mai mare i-ar fi pândit dacă mai rămânea în sală.

Charley, Kenzie şi Dina rămaseră pe loc.

Dina se aşezase pe podium, epuizată de emoţii şi teamă.

Robert veni spre ea în grabă.

– Te simţi bine? întrebă el şi întreaga lui atitudine dovedea o preocupare şi o teamă total nefireşti pentru comportamentul lui.

– Cred că da, scumpule!

– Hai, spune, eroul câştigă fata sau nu? întrebă Charley.

Kenzie oftă prefăcându-se exasperată.

– Charley, de câte ori trebuie să îţi spun? Totdeauna eroul câştigă fata. În seara aceasta nu ai învăţat nimic?

– Ce anume?

– Că indiferent ce se întâmplă, numai sfârşitul fericit are importanţă.

Kenzie îşi scoase haina oferită de Hannes şi din buzunarul acesteia alunecă un obiect de plastic cu butoane. În momentul în care aparatul căzu pe podium emise un sunet scurt ca şi cel al aparatului domnului Jones.

– Ce se... sări Dina speriată privind în jur.

Kenzie se aplecă, luă obiectul şi apăsă unul din butoane. Acesta emise acelaşi semnal ca şi aparatul domului Jones.

– Dumnezeule! Aceasta este haina lui Hannes. El mi-a împrumutat-o Charley?

– Trebuie să îl găsesc, spuse Charley pornind spre uşă.

– Nu cred că trebuie să te grăbeşti, spuse Kenzie prinzându-l de mână.

– De ce?

– Pentru că simt că nu îl vei prinde niciodată. Pot paria că a lăsat aparatul în buzunar special pentru a ne atrage atenţia că nu are rost să îl căutăm.

– Oricum, eu îl voi da în urmărire generală.

– Eşti liber s-o faci, dar mai întâi te rog să mă săruți.

Erau strâns îmbrățișați când Zandra şi copilul trecură pe lângă ei purtați de brancarda celor de la urgență. Karl-Heinz mergea grăbit în urma lor, în timp ce Sofia şi Erwein încercau şi ei să țină pasul cu el.

– Nu se poate... este imposibil! Minți! Acesta este un complot. Toți ați conspirat împotriva mea! striga Sofia disperată.

Robert o privi pe Dina şi întrebă:

– Ce dracu' se întâmplă? Despre ce este vorba?

– Despre dovadă, scumpul meu.

– Dovadă?

– Da, dovadă că totul este bine când se sfârşeşte cu bine.

Epilog

În ziua următoare, o dimineață rece și senină și cu câțiva nori plutind pe cerul albastru o întâmpină pe Kenzie în drumul ei spre Madison Avenue. „Dintre toți norii, eu văd numai unul și acela este norul pe care plutesc eu" gândea ea.

Coșmarul serii care trecuse era departe de a fi uitat și Kenzie știa că avea să o urmărească mult timp. Luni, poate chiar ani. Evenimente ca cele prin care trecuse ea, cu ostatici și morți, nu erau ușor de uitat.

Înainte de a pleca de acasă telefonase la spitalul Lenox Hill și aflase că Zandra și copilul erau bine, sănătoși.

Mai mult ca oricând noaptea petrecută cu Charley îi trezise dorința de viață și fusese primul pas în încercarea de a uita evenimetele prin care trecuse.

Următoarea lor întâlnire avea să fie la primăria orașului, pentru a se căsători.

Îi plăcuse felul în care îi vorbise Charley, dimineață, înainte de a pleca.

– Voi face din tine o femeie cinstită, Kenz.

Vorbe banale, demodate, dar spuse de Charley.

Tot el îi promisese o casă cu palisadă în afara orașului și o grădină de trandafiri.

În drum spre Burghley, Kenzie încercă diferite variante ale viitorului său. Doamna MacKenzie Ferraro, doamna Charley Ferraro... Charley și Kenzie.

Când intră în clădirea de la Burghley se îndreptă spre biroul său. Când deschise ușa, un aranjament floral enorm o lăsă fără grai. Desfăcu plicul aflat între flori și citi:

„În acest moment sunt departe de brațul atât de puternic al legii; cred că deja bănui acest lucru.

Nu ne vom mai întâlni niciodată, Kenzie, dar doresc să îți spun că momentele trăite împreună au fost cu totul deosebite.

Ai fost o parteneră ideală.

Îți doresc ție şi lui Charley tot binele din lume. Să nu ai ezitări în privința lui. Nu vei întâlni un bărbat mai bun ca el.

Dacă va fi uimit de cele 240 de mile în plus aflate la bordul maşinii sale, te rog să îi spui că eu am împrumutat maşina cu câteva nopți în urmă.

Hannes"

Kenzie zâmbi şi puse plicul în poşetă, după care începu să strângă lucrurile aflate în birou.

Trebuia să se grăbească pentru a ajunge la timp la primărie.

Auzi o bătaie în uşă şi spuse:

– Intră.

Ridică privirea şi văzu o femeie subțire, în vârstă, îmbrăcată cu o haină lungă, cu o pălărie mare îndesată pe cap şi purtând ochelari mari de soare.

– Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă Kenzie.

– Domnişoară Turner?

Vocea, vocea aceea... Kenzie rămase nemişcată, incapabilă să scoată un sunet.

– Domnişoară, doriți sau nu să faceți o evaluare a colecției mele? întrebă Lila Pons.

Proprietarul lui GoldMart vinde acțiunile de la Burghley

La trei luni după evenimentele de la Burghley, Goldsmith vinde acțiunile.

New York, 8 februarie – Robert A. Goldsmith a anunțat intenția sa de a vinde stocul de acțiuni deținute de el în

cadrul casei de licitație Burghley. Se spune că marele magnat, cunoscut mai ales ca proprietar al lui Gold Mart, Inc. deține acțiuni în valoare de 32,5 milioane în cadrul Casei de licitație Burghley.

„Vânzarea cu amănuntul este o afacere spinoasă, în care concurența este mare, dar licitațiile şi afacerile cu obiecte de artă te ucid" a spus el într-o conferință de presă referindu-se la evenimentele din anul trecut petrecute în timpul licitației organizate pentru vânzarea colecției Rebeccăi de la Vila.

Printre factorii care l-au influențat în luarea acestei hotărâri se numără şi deschiderea unui lanț de magazine Dina's Corner, ca şi dorința de a se lansa în lumea afacerilor în televiziune.

„Este interesant să clădeşti ceva din nimic; este ca şi când dai viață unui copil şi îl urmăreşti crescând" a spus el.

În fruntea casei Burghley declarația sa a fost scurtă:

„Eu sunt un om căruia îi plac prețurile modeste. Burghley este un domeniu prea bogat pentru gustul meu. Al naibii de bogat".

Judith Gould a apărut pe scena lumii literare cu romanul de mare succes PĂCATE.

Prin scrierile sale şi-a cucerit faima internaţională de cronicar cinic al înaltei societăţi.

Noul roman, AL NAIBII DE BOGAT! abundă în personaje strălucitoare: nobili excentrici, magnaţi şi soţiile lor superbe, etalate ca nişte trofee, care trăiesc într-o lume ameţitoare bântuită de pasiuni ascunse. Eroinele acestui roman sunt trei tinere atrăgătoare ale căror destine sunt unite sub semnul existenţei Casei de licitaţie Burghley. Nici una dintre aceste femei nu bănuie că celebra casă de licitaţie şi clienţii săi se află în atenţia unei minţi diabolice care intenţionează să-i dea o puternică lovitură.

În timp ce personalităţi ale lumii financiare şi politice, ale aristocraţiei mondiale se pregătesc să participe la licitaţia celei mai valoroase colecţii de obiecte de artă, se urzeşte un plan monstruos.

UNEORI, PUTEREA ŞI BOGĂŢIA POT FI UN BLESTEM

Vivaldi

9800
196 TL.

ISBN 973-9139-61-2

Lei 9996